

ΘΗΤΑΝΤΟΣ

Ελπίδα
Βουγιουκλάκη

Παρουσίασε ο καθένας τους τόν εαυτό του, όπως είναι...

μενε ν' ακούσει απ' Έξω τ' όνομά της. Καμμία όμως φωνή. Μόνο ένας πολύ ηλικιωμένος άνθρωπος έκανε νοήματα προς την κατεύθυνση της. Ούτε τον πρόσεξε. Ήταν τόσο βέβαιη, ότι δεν απειλούνταν σ' αυτήν.

Κατέβηκε από το πλοίο με ανησυχία και προχώρησε προς την αίθουσα του τελωείου. Φοβισμένη, ψάχνει με τα μάτια δεξιά κι' αριστερά. Πόσο μόνη ένοιωσε τη στιγμή εκείνη... Ένα άνθρακι μέσα στον πυρετό και στην παραζάλη της ζωής. Τι να συμβαίνει; Ποιά θα ήταν η μοίρα της αν δεν εμφανιζόταν ο άριστος της σύζυγος; Δεν έμεινε πολύ στην αβεβαιότητα. Άκουσε από πίσω τ' όνομά της. 'Επί τέλους. Γυρίζει και βλέπει τον άνθρωπο, που έκανε νοήματα από την πραγμασία. Πάνω από εξηταπέντε ετών, «Θα του έτυχε κάτι και τον έστειλε να με παραλάβει». σκέφτηκε. 'Αλλά, θεέ μου, ήταν ο ίδιος.

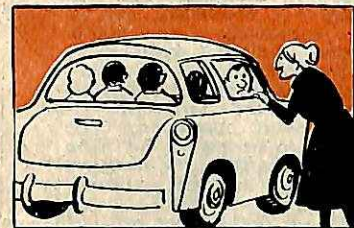
— 'Εσείς...
— 'Εγώ.
'Ο κεραυνός αν έπεφτε στο κεφάλι της δε θα ήταν τόσο φοβερό το χτύπημα. 'Ο τριαντάρης, που είχε γίνει εξηταπεντάρης, έβγα από σαράντα χρόνια η διαφορά. Πώς δεν ηρεμήθηκε; Πώς δε γύρισε πίσω να πάρει το πλοίο για το δρόμο της επιστροφής; Δεν εύρισκε τί να πη, δεν ήξερε πώς να φερθή, τί να κάνει.
Με την απόγνωση στην έκφραση, ακολουθούσε τη μοίρα της. 'Αν τουλάχιστον ήταν ο παράδεισος εκεί που την οδηγούσε. Ένας παράδεισος, όπου θα γινόταν η σύντροφος του γέροντος 'Αδάμ... Την ώθησε σε μία άσχηρη πολίχνη, όπου το αμάξι σταμάτησε έξω από ένα μαγαζάκι. Το αμάξι εκείνο μαγαζί ήταν η σπουδαία επιχείρησή. Στο πίσω μέρος του μία τρύπα; 'Η κατοικία, το παλάτι των ονείρων, Ένα στενόχωρο κελί, με μοναδική επίπλωση μία ντουλάπα του τοίχου κι' ένα ξύλινο κρεβάτι.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσάνιου 4-Τηλ. 36.761—Δρχ. 4

ΤΟ ταξί, μ' ομορφωμένο, σπάθη-κε στη στάση μπροστά στο Βασιλικό Κήπο—Βασιλίσσης Σοφίας— και ο σωφέρ φώναζε πως τους αναμένοντας το τρόλλεϋ επίβιτας:
— Δίφραγκο για 'Αμπελοκή-πουσι! Τρείς θέσεις!
Μπήκαν δύο κύριοι και μία γρηούλα λαϊκού τύπου. Στις ενδι-αμσεις στάσε α κατέβηκαν τρεις από τους έφτα επίβιτες. οι υπό-

λοιποι δέ, μεταξύ των οποίων και η γρηούλα, στο τέρας 'Αμπελοκή-πων. Άρχισαν να δίνουν το δι-φραγκο. 'Η γρηούλα έδωσε επί-σης κάτι στο σωφέρ.
— Τι εν', αυτό, κυρά μου;
— Μία κι' είκοσι!
— Γιατί μία κι' είκοσι;
— Τόσο έχει και το τρόλλεϋ!...
— Μα αυτό δεν είναι τρόλλεϋ, κυρά μου. Είναι ταξί. Δεν άκου-σες πού φώναζε 'Ο δίφραγκο για 'Αμπελοκήπουσι;'
— 'Εσύ μπορεί να φώναζες και είκοσι. Είκοσι; Θα σου δώσω: Σου δώσω όσο έχει και το τρόλ-λεϋ! Αλοκοκερδείς!
'Ο σωφέρ έβρινε άναυδος από την περιέργη αυτή λογική της γρηούλας. Και τέλος της είπε:
— Πάρε και τη μία κι' είκοσι ν' αγοράσεις παστέλιτσο.
'Αλλά εκείνη δεν το δέχτηκε το δώρο. Πήρε το δρόμο της, λέ-γοντας στους άλλους που είχαν κατέβει!

— Καταλάβατε; 'Ο τι θέλουνε ζητάνε. Χάλασε η κοινωνία!...
*
ΟΙ ΔΥΟ επίβιτες, φίλοι προφα-νώς, έμπηκαν στο τρόλλεϋ, του οποίου άρκετες θέσεις ήταν άδειες, δίπλες και μονές. Συνή-θως προτιμούνται οι μονές. 'Αλ-λά ο ένας από τους δυό, επρό-τεινε να καθίσουν σε διπλή και επρόχωρησε πρώτος, στη μέση θέση, κοντά στο παραθύρο. Όχι για την παρέα. 'Αλλά για το λό-γιο που εξήγησε εύθως άμέσως στο φίλο του.

— 'Εγώ, ξέρεις, άμα μπαίνω σε τρόλλεϋ ή σε λεωφορείο, φρον-τίζω να πίνω πάντα τη μέση θέση, σε διπλό κάθισμα.
— Για τη θέα; ρώτησε ο άλ-λος.
— Όχι. 'Αλλά για λόγους... ευγενείας.
— Δεν καταλαβαίνω.
— Το πράγμα είναι πολύ απλό. Όταν δες όδοιο ένα γέρο κύριο ή μία ηλικιωμένη κυρία κι' εσύ

είσαι καθιστός, τι επιβάλλει η ευγένεια να κάνεις;

— Να σπικώθω και να του παρα-ακωρήσω τη θέση μου.

— 'Ακριβώς. Κι' αν κάνεις το κορόιδο θα φωνάξει ο εισπρά-κτορας: «Μία θέσι για τον κύ-ριο». 'Η «μια θέσι για την κυ-ρία με το μωρό». Κι' άμείως α-σθάνεσα, την υποχρέωσι να συμ-μορφωθείς. 'Αλλά, αν κάθεται στην από μέσα θέσι, τη γλυτώ-νεις! Γιατί εκείνοι που σπικνών-ται, είναι πάντα αυτοί που κά-θονται ή στις μονές, ή στις θέ-σεις που είναι προς το διαδρο-μιο! Γι' αυτό, λοιπόν, ποστειώ την από μέσα! Και κάθεται και είμαι εν τάξει και με τη... συν-είδησί μου!

Η θεωρία επαλήθευσε στην έ-πομένη στάση. Μία γρηναία κυρία είχε σταθί κοντά στον... άκρι-νό φίλο και τον προσέδλεπε με το γνωστό βλέμμα, της παρακλη-σεως και εκτιμήσεως σύγχρονως. Και ο άνθρωπος τί να κάνη; Σπ-ικώθηκε.

— Καθίστε μαντάι.

— Ευχαριστώ πολύ.

Η κυρία έκδοσε και ο... ά-πομεία έκλεισε το μάτι κι' έφε-ρε το δάκτυλο στον κρόταφο, που έσημεινε: «Τι σου λέγα;»
Νά, λοιπόν. Ένα σοβαρώτατο πλεονέκτημα της από μέσα θέ-σεως, που θνάζει τον άνθρωπο από τη δυσάρεστη κατάσταση να φανή... άνευγής!

Η ΣΚΗΝΗ στο Ζάππειο, θραδάκι, σ' ένα από το τραπέζιο του εκεί κέντρου Μόνος του κάθεται ένας κομψός κύριος, καλοκοστού-μαριμένος, φορεσκοζυρισμένος και με το ύψος του ανθρώπου που είναι έτοιμος να κατακτήσει... δ-όλες τις γυναίκες του κόσμου. Στο δίπλανό τραπέζι, μία νέα κυρία, έκτακτως γάστρη, με τα πόδια της ένα σκαλάκι, όχι έκλεκτώς ρά-τους, αλλά άρκετα συμπαθητικό. 'Η κυρία το χαϊδεύει λίγο και έ-πιδίδεται κατόπιν στην ανάνηψη του περ οδικού που κρατά.
'Ο κύριος παρακολουθεί τη σκη-νή. Κι' έπειτα, με... ζωάλη ευ-γένεια κι' έγκαρδιότητα, προσ-καλεί το σκυλο νάρθη κοντά του, με την υστεροδουλή σκέψι να πε-ριποιηθή το σκυλί της κυρίας, για να πιάση καλόβεντα με την τελευ-ταία. Γνωρίζω με άνυψοπο μεσά-ζοντα το σκυλο Κόλλυο... άρχαίο, ένιστε όμως άποτελεσματικό.

Τού χαμογελά, του κάνει νόη-μα με το χέρ και ο σκύλος προ-σέρχεται κουνώντας την ουρά του. 'Ο κύριος ανήλυνε το χέρι του, τον χαϊδεύει σπορδικά και δεν πα-ραλείπει να του είπει κι' ένα κοι-μιάτι από την πάστα του, την έ-ποιαν ο... ευγενετώμενος, κύριος καταδροκχίει πανευτυχής. 'Ο κύριος τον καλεί σε γόνάτα του, όπου ο σκύλος άπλώνει τα μπρο-στινά του πόδια, με τα όποια... λερώνει το άφονο παντελόν του πρώτου. 'Ο κύριος, τον χαϊδεύει πάλι και, σε μία στιγμή που η κυ-ρία έχει σταθεί μπροστά και κα-τία τις πόδες το μέρος του, της λέει χαυονελλώντας:
— Ποιύ άμεσο και χαριτωμένο το σκαλάκι σας μαντάι!
— Δεν είναι δικό μου, άπαντ ή κυρία.

Και τότε ο κύριος:
— Ούστ' άδωμοκλωτοί! Και τού δίνει μία... κλωτοιά, για την όποιαν πολύ θα... άπόνοσε ο ταλαίπωρος κύριος και δε θα κα-τιώρθεσε να όρθι το μυστικό της ζωπνικής μεταστροφής των άν-θρωπίνων... αίσθημάτων!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

αρχίζει τη δημοσίευσή (σελ. 19) του πύο συνασπαστικού σινερομάντσου που παρουσίασε μέχρι σήμερα ο ελληνικός πα-ριοδικός τύπος. Πρόκειται για την παραγωγή των Ι. ΚΑ-ΡΑΤΖΟΠΟΥΔΟΥ και Σία

Η ΜΟΥΣΙΤΣΑ

(Σενάριο και σκηνοθεσία ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ)

Είνε άναμφισβήτητα μια από τις καλύτερες δημιουργίες της μεγάλου σινεμά της ελληνικής δόξης

ΑΛΙΚΗΣ ΒΟΥΦΙΟΥΚΛΑΚΗ

που παρουσιάζεται ωραιότερη από κάθε άλλη φορά σε μία σειρά από 400 υπέροχες φωτογραφίες.

Την πλαισιώνουν τα πύο λαμπρά άστέρια του ελληνικού κινηματογραφικού στερεώματος:

'Ανδρέας Μπάγκουλης, Κούλης Στολίκας, Γιάννης Γκιωνάκης, Θανάσης Βέγγος, Σταύρος Ίαριδής, 'Αλέκα Στρατηγού κ. ά.

'Επίσης (σελ. 17) μια νέα εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα σειρά τουριστικών άρθρων του έκλεκτου συνεργάτου μας

κ. ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΔΟΥ

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

'Η σειρά αυτή είνε άφιερωμένη στους ιστορικούς και άρ-χαιολογικούς τόπους, στα νησιά μας, στην ελληνική ύπαιθρο. Θα τα γνωρίσουμε με τα ενδιαφέροντά τους, τα έθιμά τους, την ιστορία τους, τη φυσική όμορφιά τους, τα ανέκδοτα και τα περίεργα κάθε τόπου.

"Όπως και τη μεγάλη δημοσιογραφική έρευνα (σελ. 37) του έκλεκτου συνεργάτου μας

κ. Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΔΟΥ

'Αηδόνια της 'Αθήνας

Οι πύο δημοφιλείς τραγουδιστριες κι' οι πύο άγαπητοί τραγουδιστές θα μιλήσουν για τις τελευταίες επιτυχίες τους και για τα τραγούδια, που τους ανέδειξαν. 'Επίσης θα έκμυ-στηρευθούν τις μικρές άδυναμίες τους και τα όνειρά τους για το μέλλον.

Και τέλος, το συγκλονιστικό άστυνομικό μυθιστόρημα (σελ. 59) του διασήμου 'Αμερικανού συγγραφέως

ΒΕΤΣΕΛ ΧΟΥΓΑΡΝΤ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Την άναζητούσαν με λαχτάρα και νοσταλγία όλα τα θύ-ματά της. Γιατί τους έκλεβε, μαζί με την καρδιά τους, ένα βαρυσίμο κόσμημα ή ένα μέρος της περιουσίας τους, κι' ύ-στερα εξαφανιζότανε. 'Εκείνοι ψάχνανε να τη βρουν, όχι για να της τα πάρουνε πίσω, μα για να την έανασφίσουν στην άγκαλιά τους. Για τίποτ' άλλο δεν τους θύοναί! 'Αλλ' ή στανική σειράνα ήξερε να κηνη να χάνονται τα ίχνη της. 'Ακόμη κι' ο άστυνομικός που την άνακάλυψε επιτέλους και διαφώτισε το μυστήριο της κατάντησής της, δε μπόρεσε να γλυτώσει απ' τη μαγνητική γοητεία της. 'Εβαλε έλος στην «επιχείρησή» της, μα έμεινε πύοβη σκαλάκι της.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

1961

ΜΑΚΑΡΙΖΟΥΝΕ δους άφίνουν τον τόπο τους και άναζητούν πέρα από τα ελληνικά όρια την εύτυχία τους. Πορεία στον Παράδεισο θεω-ρούμε τη μετανάστευσι. 'Ανθρωποι — σκεφτό-μαστε — που ξεκινούν με μισό τσαρούχι και άσπιου έμεις έδω να πιάσουμε δουλειά με έφτα-κόσιες δραχμές το μήνα, εκείνοι θερίζουν δολλλά-ρια. Σχηματίζουμε την έντύπωσι αυτή, γιατί βλέ-πουμε μόνο τους επιτυχημένους, δους μας έρ-χονται πίσω με τις οικονομίες τους, με τις πε-ρισυσίες τους ή δους μένουν και διαπρέπουν στη ξένη γή.

Αν όμως έξεραμε την τύχη και των άλλων, αυ-τών που χάνονται, που σβύνουν, που τρώνε πύ-κρο το ψωμί της ξενητειάς, που άρραστούν από τις κακουχίες... Πόσοι, που άνοίγουν την παλάμη στην έπαιτία για να μαζέψουν τα ναύλα τους και να γυρίσουν στην πατρίδα... Πόσοι τα πύθη των ναυαγών, που ούτε στον ξένο τόπο χωρούν, ούτε να επιστρέψουν μπορούνε.

Μας έρχεται κάπου-κάπου ο άντίλαλος της δυστυχίας τους. Κραυγές άόδυνη, που τις έκ-πέμπουν οι ίδιοι, ή μάς τις στέλνουν γνώριμοί τους, που βλέπουν τη δυστυχία τους.

Δεν είναι δέ μόνο οι άντρες. Τα τελευταία χρόνια και οι κοπέλλες παίρνουν το δρόμο της άποδημίας. 'Αγίες, κουρασμένες από τη φτώ-χεια, χωρίς κανένα φώς μπροστά τους, δίχως έλπίδα να σταδιοδρομήσουν, να παντρευτούν, να σχηματίσουν οικογένεια, άνοίγουν τα πανιά των ονείρων τους και φεύγουν από τα χωριά και τις πολίτείες. 'Ιδίως από τα χωριά, όπου οι συν-θήκες της ζωής είναι περισσότερο δύσκολες.

Κάποιοι συγγενείς ή γνώριμοι, που έφυγε πριν απ' αυτές και στέλνει έθιμωρυντικά γράμματα. Κάποιοι πράκτορες μεταναστάσεων, που τις έρ-σικνώνε, 'Εργοστάσια, που ζητούν έργάτριες και ύπόσχονται ίκανοποιητικές άμοιβές.

'Επειτα, και η άλληλογραφία. Σιχνά, βλέπου-με σε περιοδικά κι' έφημερίδες δημοσιευματα, ό-πως αυτό: «'Ελλην καλώς έγκατεστημένος είς το έξωτερικόν, ζητεί...» Ζητεί άλληλογραφία με κοπέλλα της 'Ελλάδας. Πολλές εκείνες που ά-ποπικρύνονται στην πρόσκλησι. 'Αρχίζουν οι έ-πιστολές, φιλικές στην άρχή. Με τον καιρό ή φιλία άναπτύσσεται σε έλλυλλιο, ανταλλάσσουν φωτογραφίες, καταλήγουν σε γάμο...

Δέ λέμε, ότι όλοι αυτοί οι σύνδεσμοι ναυα-γοούν; ότι όλες οι κοπέλλες που φεύγουν, μετα-νοιώνουν για την απόφασί τους. 'Όλες όμως, κι' όταν εύνοηθούν άκόμα από τις περιστάσεις, νοσταλγούν την πατρίδα, που έγκατέλειψαν, κι' άς ήταν σκληροί οι βοοι της διαβίσεώς τους, κι' άς κολυμπούν στα πύθη της δικιά τους βόισκου-ται. Τραβά πάντα το χόμα. Αιώνιος 'Οδυσσεύς ο 'Ελληνας, λαχτάρα να γυρίσι στην 'Ιθάκη του.

'Εκτός όμως από τις 'Ελληνίδες, που νοσταλ-γούν και που άπαιτούν τον χωρικό έξαιρεισι κανόνα, είναι οι άλλες, οι άποτυχημένες. 'Αλ-λοιώς τα φαντάζονται κι' άλλως τα βρίσκουν. 'Αναγκαστικές προσγειώσεις στην πραγματική-τητα. Προσγειώσεις, που συντρίβουν την μυχή και δημιουργούν τη δυστυχία τους.

Μια τέτοια τραγική περίπτωσι, άφηγείται με ζωηρότητα χρώματα ή συνάδελφος δ. Μαρία Πο-λίτη, που είναι έγκατεστημένη στο Σίδνεϋ. 'Ι-

Ιστορίες της Ξενιτειάς

σπορεί την τραγωδία νεαρής 'Αθηναίας, που έπε-σε θύμα μιάς δημοσιεύσεως. Πρόσκλησι στην Αυστραλία. 'Η συνηθισμένη άγγελία: «'Ενας κα-λώς έγκατεστημένος, ζητεί ν' άλληλογραφήση με 'Ελληνοπούλα. Σκοπός ο γάμος...»

Τσίμπησε το ψωράκι το δόλωμα. 'Επιστολή εκ μέρους της, επιστολή εκ μέρους του. Παρου-σίασε ο καθένας τους τόν εαυτό του. Κανένα ψέμμα στις επιστολές εκείνης. Τού έγραψε για την ηλικία. Είκοσιετών ήταν κοπέλλα. Τού μί-λησε για τη μόρφωσι, για την οικογενειακή της κατάστασι, για τα οικονομικά της. 'Εστειλε και τη φωτογραφία της. Το ίδιο κι' εκείνος. 'Ενας άριστος νέος, στά τριάντα του χρόνια, με έπι-χείρησι δική του, που πηγαίνει περίφημα, με έρ-στοτα έπιπλάσματα και έξοπλισμένο σπύτι. 'Ο Πα-ράδεισος με τον 'Αδάμ που περιμένει την Εύα.

Λυπημένη, που θα ξεριζώνεται από το χόμα της, άλλα και με τη σκέψι στα άγαθα, που την βρίσκταν, πήρε την απόφασί το κορίτσι. Δέ βιάστηκε ν' άποφασίση. Είχαν περάσει δυό γρά-νια από τότε που άρχισε η άνταλλαγή των έ-πιστολών. Στο διάστημα αυτό δεν έμεινε λε-πτομέρεια άνεξερεύνητη. Τού μετέφερε κάθε τι που άφορά τη ζωή της. Ρώτησε για κάθε τι που την ενδιαφέρει και θα μπορούσε να φωτίση την πλευρά τη δική του. Κι' όταν πιά πίστεψε, ότι δεν άπομένει σημείο σκοτεινό, όταν βεβαιώθηκε από τα γράμματα, ότι ξέρει το χαρακτήρα, τις διαθέσεις, τα περιουσιακά, τους δρους της ζωής, που την περιέμεναν, ξεκίνησε για τη μα-κρινή ήπειρο.

Σταρακτικός ο χωρισμός. Δάκρυα στον Πει-ραϊά. 'Εσε με μαντήλι της ως τη στιγμή, που δε φαινόταν πιά ή προκυμαία. Ένα μήνα παρά μία μέρα κράτησε το θαλάσσιο ταξίδι. Στο διά-στημα αυτό ή σκέψι της στρεφόταν πότε στον κόσμο, που άφησε πίσω της και πότε στον κό-σμο, που άνοίγονταν έμπρός της.

'Αλλά να τα παράλια του Σίδνεϋ. Χαρούμενη ή μέρα. Στο μεγάλο αυστραλιανό λιμάνι θ' ά-ποβιβαζόταν. Εκεί θα την περιέμενε ο γαμπρός για να τη μεταφέρει στην καμπόλι, όπου ήταν έγκατεστημένος.

Από τη γέφυρα του καραβιού άναζητεί ή κο-πέλλα με το βλέμμα τη μνηστήρα. Με σύμβουλο τη φωτογραφία, είχε πιάσει την εικόνα του. Μέ-σα όμως στον κόσμο, που είχε μαζευτή, δεν έ-βλεπε κανένα που ν' άνταποκρίνεται στο έργο της φαντασίας της. Τα μάτια της, μία στη φωτογραφία και μία στο πύθος, για να της είναι πιο εύκολη ή σύγκρισι. Το καρδί είχε πιά πληρώσει. Καθάρ άεχώριζαν οι μορφές. Περί-

Πόσο καλύτερα έγκατεστημένο ήταν το κορίτσι στο συνοικιακό σπιτάκι της. 'Αθήνας Πόσο πύο γελαστή ή ζωή με τα φερτακία της πατρίδας, με τ' αγοράσι, που την περιστοιχίζουν και της προσέφεραν την άγάπη τους...

Πώς φεύγουν όμως από την κόλασι; Χρειάζε-ται μία περιουσία για τα ναύλα. Κι' έπειτα, εί-ναι το φιλότιμο, είναι ή ντροπή, είναι ή λύπη που θα δοκιμάζαν οι δικοί της, όταν έβλεπαν τσακισμένα τα όνειρά της. 'Η συμμόνοια των γειτόνων, ή εθιμική, το κοινομοπολί...

Προτίμησε να συμβιβασθή με τη μοίρα της. Σε λίγες μέρες ο 'Ελληνας Ιερέας εύλόγησε το γάμο. Τα νείατα, που ένώθηκαν με τα γεράμα-τα. 'Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Είναι και ο χα-ρακτήρας του σκύλου. Κακία, προστυχία, βα-ναυσότητα, έλλειψη συμπεριφορά. Την έβλεπε σε σκιάδα του, την περιφρονούσε.

'Όλα όμως έχουν ένα όριο. Μαύρισε το μάτι της κοπέλλας. Και πήρε την απόφασί: να γυ-ρίσι πίσω στην πατρίδα. 'Ας είναι φτωχέκι, άς είναι ζωντανάρα, άς την έρυνεύονταν, άς την περιέβαλλαν με οίκτο. Τα πάντα, εκτός από τη ζωή κοντά στο βάρδαρο και σαδιότη γέρο.

Κατά το χρονικό διάστημα, που διέρεσε εν τώ μεταξύ, είχε γνωρίσι με άλλους 'Ελληνες ξενητεμένους. Ζήτησε τη συμπαράστασί τους. 'Εκείνο που παρακαλούσε, ήταν να τη συνδρά-μουν για το εισιτήριο της επιστροφής. Δεν της το άρνθήθηκαν. Τη συμμόνεσαν, έκαναν ένα έρωνα μεταξύ τους και της έξασφάλισαν τα ναύλα.

Στην 'Αθήνα της τώρα, άναλογίζεται τη φο-βερή της περιπέτεια.

Επαναλάβαμε την ιστορία αυτή, για να δεί-ξουμε μία από τις κακές πιτυχίες της μετανε-στάσεως. Πόσα τέτοια!

Μία σπάνια εξαιρείσι βέβαια, ή άπάτη. 'Αλλά δεν είναι επίσης σπάνια και ή άποτυχία των άνηλικων, που παίρνουν το δρόμο της φυγής. Ξερούμε τα δεινά της άνεργίας. Δεν εί-ναι όμως μικρό δεινό και ή ξενητειά, όταν εί-ναι άδωκτος έλπις, άς σε περιμένει εκεί ή άπάτη. Τρανήια δουλειά για ένα μεροκάμα-το. Δεν είναι χιμένα τα δολλλάρια στους δό-μους. Θα σκάσει, θα ιδρώσει. Θα κακουχήσει, για να τα μαζέψεις. Βορρ το κλίμα, άξενό πε-ριβάλλον, άγνωστος μέσα σε άγνωστους, μακριά από τον ελληνικό ούρανο.

Ξερούμε πόσο δύσκολο είναι οι συνθήκες του βιοπορισμού στον τόπο μας. Να ξέρουν όμως κι' αυτοί που φεύγουν, ότι δεν είναι στραμμένο με τριαντάφυλλα οι δρόμοι της ξενητειάς.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Το κραγιόν ZINNIA πλανιέται στα χείλη σας ελαφρώς κι' υγρό σαν διακριτική ομίχλη - είναι τόσο φυσικό που σχεδόν ξεχνάτε κι εσείς ότι το φοράτε. Το Κραγιόν ZINNIA δίνει ένα νόημα στα χείλη σας.

Και τώρα, οι 2 νέοι μοντέρνοι χρωματισμοί

★ Νο 25 ΜΠΕΖ ΚΟΡΑΛ

★ Νο 26 ΜΠΕΖ ΜΠΡΑΖΙΑ

θα σ' δώσουν φινέτσα κι' άρχοντιά

ΜΕΙΚ - ΑΠ ZINNIA

ή βάσις μιάς άπογης εμφανίσεως.

ΚΡΑΓΙΟΝ
ΜΕΙΚ - ΑΠ

Zinnia

ΣΑΣ ΔΙΝΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ

ΚΟΥΣΕΝΙΟΥ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ της καρδιάς

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΕΝΟΙΩΘΕ έναν άκατανίκητο πόθο να ελξη. "Ενοίωθε την έπιτακτική ανάγκη να δοθί θάλασσα" στη ζωή και να τη νοιώσει έντονα. Δεν υπήρχαν εμέσοι δροί για αυτήν. Το πόν ή τίποτα. "Η δλα ή κανένα..."

"Όλοι την ξέρανε άνίκητη να προκαλέσει την παραμικρή λύπη σ' ένα πλάσμα που αγαπούσε. Αντίθετα όμως, όταν την καταλάμβανε άδιαφορία, δε μπορούσε να νοιώσει τον παραμικρό οίκτο για κανένα. Δεν τόδελε, μά έτσι ήταν φτιαγμένη.

Είχε την πίστι, ότι το να χάσει το κορμί της χωρίς να προσφέρει συγχρόνως και την καρδιά της άλοκαυτάμα σ' αυτή τη θυσία, ήταν ή μεγαλύτερη βεβήλωση της. Αγάπης, που τη θεωρούσε θρησκεία της. Κι' έμεινε σταθερή σ' αυτή την πίστι της, ως τη μέρα, που έπαψε να ζή. Μά πρέπει να σ' άσ διηγώ τη ζωή της, για να καταλάβετε.

"Ήταν φίλη μου κι' ήξερα όλα τα μυστικά της. Το πρώτο δυνατό αίσθημα, που την κατέκτησε, ήταν ή αγάπη προς την τέχνη της.

Όταν τελείωσε το Γυμνάσιο, στα 20 χρόνια της, την άγκαζάρανε ά μέσως σ' ένα μεγάλο θέατρο, γιατί είχε θαυμάσια φωνή.

Άφοσιώθηκε στην άρχή τόσο άπάλυτα στην τέχνη της, ώστε έχασε την αγάπη των ανθρώπων. Ζητούσε το μοναδικό, το τέλειο. Κι' όσο δεν το εύρισκε, άπόφευγε ν' αγάπησει.

"Ενοίωθε ώστόσο μία φλογερή έπιθυμία να προσφέρει κάπου την καρδιά της. Κι' έφ' όσον δε βρισκόταν ο άνθρωπος που θα της ζωήρευε τη φλόγα που ένοίωθε να την κατακαίει, θέλησε να αισθανθώ την ψυχή της να πάλνεται για ένα πλάσμα, για ένα παιδί βγαλμένο άπ' τα σπλάχνα της.

Παντρεύτηκε, λοιπόν, μ' ένα άμορφο άντρα, και σύντομα τ' άραίο διειρό της πραγματοποιήθηκε: "Ένα παιδί, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι ήρθε στον κόσμο.

"Ήταν τρισευχισμένη τώρα, γιατί είχε δημιουργήσει μία ζωή! Από τότε, δε ζούσε παρά μόνο για την κόρη της, για τη Ντάω της όπως τη βάφτισε.

Για ν' άφοσιώθω στην άνατροφή της, έγκατέλειψε το θέατρο, την τέχνη της. Μά ή μοίρα των ανθρώπων είναι πολύ κακή! Μία εαφνική άρρώστια της άρπαξε μέσα άπ' την άγκαλιά της το πλάσματάκι εκείνο, που άποτελούσε τον προορισμό της ζωής της!

"Η Μώντ — έτσι λεγόταν ή φίλη μου — ύπόμεινε καρτερικά το χτύπημα της τύχης. Στην άρχή, δε μπόρεσε να κλάμει — τόσο ήταν ή άπόγνωση της για το κακό που την είχε βρή. Αργότερα, άφού θρήνησε πάνω στον τάφο του παιδιού της, άσπου δεν της μέινανε πιά άλλα δάκρυα, ύποταχθηκε στο μοιραίο.

Μία μέρα, που διαπίστωσε πως ή καρδιά της ήταν άδειανή άπ' όλα, άποφάσισε να ξαναβή στο θέατρο. "Ο πόνο της έκανε άσυγκριτη καλλιτέχνης. Σημείωσε ένα άληθινό θρίαμβο.

Συγχρόνως όμως είχε βεβαιωθεί πως δε θα μπορούσε πιά ν' άποκτήσει άλλο παιδί, μ' όλο το υπέροχο, το άραίο και νεανικό κορμί

της! "Ήταν φοβερή ή άπογοήτωση της, όταν έκανε αυτή τη διαπίστωση. Την κυρίως άπελπίσας και θέλησε να βάλει τέρας στη ζωή της, να τιμωρήσει τη στείρα σάρκα της...

Χώρισε άπ' τον άντρα της, αυτό τον άσχημο πιά σύντροφο της ζωής της. Κι' άποφάσισε να ξαναζήσει μόνο για την τέχνη της.

Ωστόσο, ή διψασμένη για έρωτα ύπαρξή της συνάντησε, έπί τέλους, το εμοναδικό άντρα, που άνειρεύτανε. Και τον αγάπησε με πάθος φλογερό και άκατανίκητο!

"Η ζωή κρύβει πολλά άνεξήγητα μυστικά. "Ένα άπ' αυτά είναι κι' οι μυστηριώδεις δυνάμεις, που σπράχνουν δυ άτομα το ένα προς το άλλο και άρίζουν την ώρα και τον τόπο της μοιραίας συναντήσεώς τους...

Μία τέτοια ώρα σήμανε και γ' α τον άεροπόρο Μπερνάρ Γκραντβάλ, που έγκατέλειψε την Άμερική, έ που έμενε χρόνια, κι' ήρθε στο Παρίσι και συγκεκριμένα στο θέατρο, που έπαιζε ή Μώντ, για να τη γνωρίσει. Όταν έκανε την εμφάνισή της στη σκηνή και σκόρπισε ρίγη στην τελευταία σκηνή του έργου με την έπιθλητική φωνή της, εκείνος ένθουσιάστηκε και δεν την άφησε πιά άπ' τα μάτια του.

Στο τέλος της παραστάσεως, παρουσιάστηκε και της συστήθηκε. Μείνανε μόνοι για λίγες στιγμές, σ' ένα έγκάρδιο τέτ-α-τέτ.

Όταν χώρισαν, τα χείλη τους πρόφεραν λόγια κοινά. Εκείνος της φίλησε το χέρι. Αυτή του χαμογέλασε. Άλλά, καθώς συναντήθηκαν οι ματιές τους, κατάλαβαν πως τα πεπραμένα τους προχωρούσαν το ένα προς το άλλο...

"Έτσι κι' έγινε... Ζήσανε μαζί τέσσερα όλόκληρα χρόνια, ύπνωτισμένοι άπ' το άμοιβάτο αίσθημα, που τους έκανε.

"Η Μώντ διατηρούσε όλη τη γοητεία της πρώτης νεότητός της. "Η φωνή της εξακολουθούσε να είναι ύπεροχη και συγκινητική. Μόνο κάπου κάπου περνούσαν άπ' τα μάτια της φαυλαές σκιές πόνου... "Ήταν ο πόνο της για ό,τι αγάπημένο είχε χάσει.

Εκείνος ήταν ένας τύπος άνδρα, που άρεσε στις γυναίκες: γερός, άραίος, έξυμνος, ριψοκίνδυνος.

"Η Μοίρα τους είχε ξεχάσει για άρκετό καιρό. Μία μέρα όμως — άλλοίμονο! — τους θυμήθηκε. Σε μία μακρινή πτήση του, ο Μπερνάρ έπεσε με τ' άεροπλάνο του και σκοτώθηκε. "Ο νεώτερος "Ικαρος, ύστερα από τόσους θριάμβους, πέθανε άδοξα σ' έναν έρημο τόπο, μακριά άπ' τη γυναίκα που αγάπησε...

Τότε ή γυναίκα αυτή, που είχε γνωρίσει τρεις μεγάλους έρωτες και τρεις μεγάλους θανάτους — της τέχνης της, του παιδιού της και του άντρα της — σκέφθηκε πως δεν της έμενε παρά να γνωρίσει κι' ένα τέταρτο: το θάνατο του εαυτού της! Κι' έπειδή ή άστροκονία είναι δειλία, έκρινε πως ο καλύτερος θάνατος ήταν να κλειστή στο μοναστήρι.

"Έτσι, σέ ηλικία 30 χρονών, έθαψε ζωντανό τον εαυτό της άνάμεσα σε τέσσερες τοίχους. Συμπλήρωσε το έργο, που είχε άφισει μισοτελειωμένο ή Μοίρα, άφού είχε ξεχάσει να της χάριση τον τέταρτο θάνατο...

Υ. ΦΟΥΝΤΡΕΝ

“Βαδον άδαυείται θερνιόότερη άσφάεια...

χρησιμοοοιείτε

ZAMA

ΤΟ ΠΙΟ ΣΤΕΡΕΟ ΦΕΡΜΟΥΑΡ!

ΔΙΑΦ. "ΜΑΡΤΙΝΟΥΤΣΙ", -ΤΗΛ: 22.483

ΑΝΤΡΑΣ ΕΠΙ ΕΝΟΙΚΙΩ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΟΥΛΑ: Κομψή, αρκετά νόστιμη, όχι σπουδαία όμορφη, μα πολύ κα-
κέρτα και περιποιημένη. 32 χρόνων. ΜΑΙΡΗ: Όμορφοίλα. Φίλη της.
28 χρόνων. ΣΩΤΟΣ: Πλούσιος δανδής, επάγγελμα κυριός του μπαμ-
πάς. 29 χρόνων. ΧΡΗΣΤΟΣ: Κις άστος, εύπορος. 35 χρόνων.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι της Σούλας)

ΣΟΥΛΑ (συνεχίζει διάλογο): "Ε-
ται που λές, Μαίρη μου. Προχτές πά-
τησα τα τριάντα δύο και μπήκα
στα πρώτα τρία!

ΜΑΙΡΗ: Ναι τα εκατοστήησες!

ΣΟΥΛΑ: Φορητά, φτάνει να μην
σαρναρισώ γερνικοκόρη!...

ΜΑΙΡΗ: Μά γιατί το φοβάσαι
αυτό;

ΣΟΥΛΑ: Γιατί δε βλέπεις πού δε
δρίσκει κανείς;

ΜΑΙΡΗ: Δεν ήρθε η ώρα σου.
ΣΟΥΛΑ: Ή ώρα μου πέρασε!

"Οχι δεν ήρθε!... Τριανταπέντε χρό-
νων κοπέλα σε άλλες εποχές..."

ΜΑΙΡΗ: Μά μην κυττάς τις άλ-
λες εποχές! Σήμερα σαρανταπέντε
χρόνων είσαι στάρλετ! Φτάνει να μη
σε ξέρουν!

ΣΟΥΛΑ: Κι ακά είν' τα ψέματά.
Οι δεκαετίες έχουν περάσει με-
γάλη!... Άλλα βλέπεις, οι γαμπροί
θέλουν, πρίκα.

ΜΑΙΡΗ: "Η να τους κινήσης το
ένδιαφέρον με το μαγνητή του σέξ"!
Θέλει κάποια προσπάθεια!

ΣΟΥΛΑ: Περισσότερη απ' όση κά-
νω έχω! Εγώ ακόμα και τη νύχτα
στο κρεβάτι, λικνίζομαι από κεκτι-
μένη ταχυότητα!

ΜΑΙΡΗ: Δεν εννοώ αυτό! Πρέπει
να ξέρης... να διαφημίσης τη θηλυ-
κότητά σου!

ΣΟΥΛΑ: Πώς δηλαδή; Νά ειπώ
στο έαφύλλο σε περιοδικά; Δεν εί-
μαι αστέρ.

ΜΑΙΡΗ: "Άλλο λέω. Παραβεί-
γματος χάρι, να εμφανισθής ως αρ-
ραβωνιασμένη! Άποκός άλλο θέλ-
γητρο! Τις αρραβωνιασμένες τις κυ-
νήγαν περισσότερο. Αυτό γίνεται
συχνά στην Άμερική, τόχω διαβάσει
σε «κομπάνιες»!

ΣΟΥΛΑ: Στην Άμερική μπορεί
να γίνεται, αλλά εδώ πού θής
αρραβωνιαστική;

ΜΑΙΡΗ: Ού, άμα θέλεις ερί-
σεις! Δέχονται για «πλάκα»! Άλ-
λά ο σκοπός είναι να θής κάποιον
με προσωπικότητα. Όχι κανένα λέ-
το! Γιατί τότε δεν κάνεις τίποτα!

Ρεζιλεύεσαι, απλά!

ΣΟΥΛΑ: "Ε, φυσικά! Ούτε κου-
θέντα!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ένα κοσμικό μπαρ)

ΣΟΥΛΑ (συνεχίζει συζητήσι):
Σοβαρά το λές, Σώτο; Θα δεχό-
σουν να εμφανισθής ως αρραβω-
νιαστικός μου;

ΣΩΤΟΣ: Καί θέβαινα θά δεχό-
μουν! Έχει μεγάλη «πλάκα»!... Θα
πάμε στη Ρόδο, στις Σπέτσες, στη
Μύκονο... «Άτραξιόν» πρώτης τά-
ξεως!... «Από δω ή μνηστή μου!»...

ΣΟΥΛΑ: Μην άστειεύεσαι! Γιατί
για μένα είναι πολύ σοβαρό ζήτημα.
ΣΩΤΟΣ: Μά κι' εγώ, σοβαρά
σοι μιλάω!

ΣΟΥΛΑ: Ναι, αλλά έχεις πη
τρία «Μαρτίνι».

ΣΩΤΟΣ: Λοιπόν, τώρα θά πιω-
με το τέταρτο. Καί θ' αναγγείλω
άμέσως τούς αρραβώνες μου τηλε-
φωνικώς σε δέκα φίλους! Άστε να
δεσμευθώ, να ησυχάσης!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στις Σπέτσες, στο ξενοδοχείο)

ΧΡΗΣΤΟΣ: Εότυχιαμένος ο
μνηστήρας σας. Τόν ζήλωσι!

ΣΟΥΛΑ (ναϊζάρικα): Τόν ζη-
λεύετε; Γιατί;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μά, φυσικά, γιά τη
μνηστή του.

ΣΟΥΛΑ: "Ω, μερά!...
ΧΡΗΣΤΟΣ: Δε θέλω να τόν ζή-

ξω, αλλά τέτοια τύχη δεν την αξίζει.

ΣΟΥΛΑ: Βρίσκετε;
ΧΡΗΣΤΟΣ: Νά με συγχωρήτε,
άλλά... Έσείς θέλετε κάποιον άν-
θρωπο σοβαρότερο.

ΣΟΥΛΑ: Ο καυμένος ο Σώτος!
Μπορεί να μην είναι τόσο σοβαρός,
θέβαινα! Άλλά με λατρεύει! "Ο, τι
θέλω τόχα!"

ΧΡΗΣΤΟΣ: Αυτό δά έλειπε!
"Εγώ αν είχα τη μεγάλη εύνοια της
τύχης να μουν αρραβωνιαστικός σας,
θά σας έκανα όλη την περιουσία μου
προγαιμιά δωρεά!"

ΣΟΥΛΑ (τινάζεται): "Αλήθεια;;;
ΧΡΗΣΤΟΣ: "Άλλά τι ψέματά;
Και γιά να μη νομίζετε πως λέω σα-
χλαμάρ, σας δίνω το λόγο της τι-
μής μου, πως αν ποτέ μάλωσετε με
το μνηστήρα σας — άνθρωποι είμα-
στε, δεν έχετε τί γίνεται — εγώ εί-
μαι πρόθυμος να σας παντρευτώ και
να γράψω άμέσως στ' όνομά σας το
σπίτι μου της οδού Φωκίωνος Νέ-
γρη!"

ΣΟΥΛΑ: "Άστε μ' άγαπάτε;
ΧΡΗΣΤΟΣ: Σας λατρεύω!

ΣΟΥΛΑ: Πολύ με συγκινεί αυτό!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σε μία ώρα, στη θερράνα)

ΣΟΥΛΑ (περιχαρή): Λοιπόν, ά-
κου το σπουδαίο νέο! Έπεσε!

ΣΩΤΟΣ: Τι έπεσε;
ΣΟΥΛΑ: Ο Χρήστος.

ΣΩΤΟΣ: Κι από πού;
ΣΟΥΛΑ: Κι από πού, κατάλαβες!

Με λατρεύει! Μου εξαμολόγηθηκε
τον έρωτά του και μουκανε πρότασι
γάμου! Μου γράφει στ' όνομά μου
και το σπίτι του στην οδό Φωκίωνος
Νέγρη!

ΣΩΤΟΣ: Αύτός ο σαχλάς;
ΣΟΥΛΑ: Ναι, αλλά το σπίτι δεν
είναι σαχλό! Είναι πρώτης τάξεως
διαμέρισμα!... Κι' αυτός δεν είναι
για πέταμα!

ΣΩΤΟΣ: Πελοίος είναι! Καί θά
του σπασω τα μούτρα!

ΣΟΥΛΑ ("Εκπληκτη"): Γιατί;
ΣΩΤΟΣ: Πώς τάλμης να κινή
ερωτική έξιμολόγησι στη μνηστή
μου;

ΣΟΥΛΑ: Μά τώρα, Σώτο, άστει-
εύεσαι; Γι' αυτό δεν ήρθαμ' εδώ;
Γι' αυτό δεν κάναμε τον αρραβώ-
νά;

ΣΩΤΟΣ (έβαλλος): "Άκου φίλε
μου, τόν παλιάνθρωπο! Δε γεννήθη-
κε ο άντρας πού θά μου πάρη έμένα
το κορίτσι!"

ΣΟΥΛΑ: Καλέ Σώτο, μήπως
τρελλάθηκε;

ΣΩΤΟΣ: Διάλου! Καί θά τόν
ρίξω στη θάλασσα!

ΣΟΥΛΑ: Μά γιατί;
ΣΩΤΟΣ: Γιατί τάλμης να σού
κάνη κόρτε!... Κι' έσύ να μαζεύης,
σε παρακαλώ, και να κόμης τα
«αλέρτα» και τα «τέτα-τέτα» με τούς
μαντράχαλους, γιατί εγώ δεν θά ση-
κάνω κάτι τέτοια! Είσαι αρραβω-
νιαστικά μου ή δεν είσαι;

ΣΟΥΛΑ: Δεν είμαι! Από πότε
είμαι;

ΣΩΤΟΣ: Από τώρα!... Καί να
συμπεριφέρεσαι άνάλογα, σε παρα-
καλώ!...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο τηλέφωνο)

ΣΟΥΛΑ: Είδες τί δίκιο, πού εί-
χες χρυσό μου; Τώρα δεν έβρω πούν
να διαλέξω!

ΜΑΙΡΗ: Μη θιαστής! Θά παρου-
σιαστούνε κι' άλλοι! Η μέθοδος του
αρραβώνος «πάνει» πάντα. Αν πει-
σης τόν Άλχ' Χάν και τόν αρραβω-
νιστή, μπορεί να παντρευθής τόν
«δανά»!

ΣΟΥΛΑ: Θά πάρω ένα να σιγου-
ρευτώ κι' ύστερα χαρίζω!

(Α ό λ α ί α)

ΕΥΙΜΟΝ

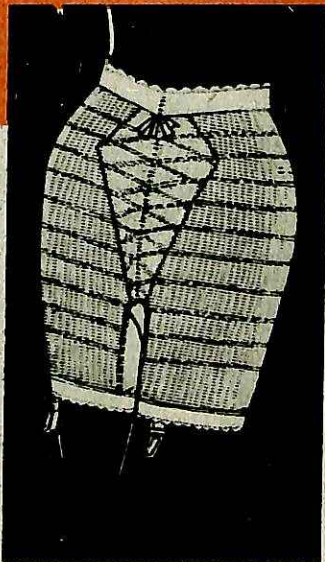
ΠΕΤΕΡ ΡΑΝ

ΝΕΑΝΙΚΟ ΣΤΗΘΟΣ - ΝΕΑΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Ο Κορσέ Λαττέξ
Tiger

Τό νέο αυτό είδος της
PETER RAN ουγκεντρώ-
νει τα πλεονεκτήματα
του Κορσέ και του Λα-
στέξ. Τό εκπληκτικό έ-
λαστικό TIGER σφίγγει
έκεί πού πρέπει ενώ
συγχρόνως δίνει άνεση
και έλευθερία έκεί πού
χρειάζεται.

Η Κορσέτα Λαττέξ

Περιορίζει την περιφέρεια
και δίνει μία τέλεια γραμ-
μή στο σώμα.

ΠΟΛΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

"ΑΘΗΝΕΕ", ΣΤΑΔΙΟΥ 33-35

"JASMINE", ΦΟΚΙΩΝΟΣ & ΠΕΤΡΑΚΗ

Σ. ΜΑΝΤΙΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ & ΚΟΡΑΗ (έντός στοάς)

"SEVENTEEN", ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 64 (έντός στοάς)

ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ΕΡΜΟΥ - ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ

ΑΦΟΙ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΙ ΕΑ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 47

ΑΦΟΙ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΙ ΕΡΜΟΥ 98

"ΦΡΟΣ", Φ. ΛΟΥΡΙΔΟΥ - ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ 20

ΘΑ ΗΘΕΛΑ να σάς παρουσιάσω τόν κύριο
Πούκ. Είναι σκύλος. Τόν λέω, όμως, κύ-
ριο, γιατί σάν ζώο είναι πολύ έξυπνο. γε-
μάτο αξιοπρέπεια, αλλά και με πλούσιο συν-
αισθηματικό κόσμο, όπως θα ίδουμε όταν
θάρη η σειρά να διηγηθούμε την περιπέτειά
του. Δεν είναι υψηλής αριστοκρατικής ρά-
τσας ο Πούκ, αλλά ούτε και ανήκει στην
πλεμπάνια του σκυλόκοσμου. Βρίσκεται ανά-
μεσα στις δυο τάξεις, με κάποια απόκλιση
προς την ανώτερη. Γιατί είναι προϊόν μι-
κτού γάμου. Από πατέρα αριστοκράτη, αλλά
από μάγνα παρακατιανή. Καί ο Πούκ θνήκε
μινάς. Ίσως ο' αυτή τη διασταύρωσι της α-
ριστοκρατίας με τις λαϊκές τάξεις, χρωστάει
και ο Πούκ την έξυπνάδα του. Από αποψή
χαρακτήρα σφειλούμε να πληροφορησούμε
τούς ενδιαφερομένους ότι είναι σκυλιδιό-
λο, καρδιά, κεφατό, ζωηρό και συμπαθές
του καί τις αντιπάθειες του. Άμα σε πάρη
από καλό μάτι, είναι άδως, χαρές μαζί σου.
Αν δεν του άρέσης, όμως, καλά θά κάνει
να φυλάγεται. Σε ναυνίζει άδωρα και, αν θε-
λήσης να τού αντιπλησής ή να τόν προηγή-
σης, είναι άδως να σού τραθήσει και μη γε-
ρη δανκωνιά. Οι μεγαλύτερες αντιπάθειες
του είναι ο ναλατς, πού έρχεται κάθε πρωί
στο σπίτι να φέρη τόν νάλα, καί ο δούας, πού
πεινάει μία φορά τή δειούδα να νά εισ-
πράξη τή δόσι του. Αυτοί λέα και είναι θα-
νάσιμοι έχθροι του. Μόλις τούς υιοιστή από
υακούα, αρχίζει ένα ναύνημα πού συγκλονί-
ζει τη γειτονιά. Από τόν ναύνησμά του καί
μόνο, καταλαβαίνον στο σπίτι τόν έπισκέ-
πτη:

— "Ο ναλατς έρχεται!

Δεν τούχει κάνει τίποτα ο άνθρωπος. Άλ-
λά έτσι, τόν πήρε από κακό μάτι πού είπαμε
και τού φέρεται πάντα έχθρικό. Τα παιδιά τ'
ανάγει τρέχει γύρω τους, κουνάει την ου-
ρά του, παίζει μαζί τους. Άλλα έχθρος
του είναι οί γάτες και ίδιος ένας γκρίζας
γάτος, πού έχει λογομαχήσει μαζί του πολ-
λές φορές.

Όλη τήν οικογένεια πού τόν έχει τήν ά-
γαπή. Άλλά ξεχωριστή ιδιαιτερία έχει σε
μιάν από τις ιδιοκτησίες του, τήν Άννού-
λα. Τόσο τήν αγαπάει, ώστε μονάχα από τό
χέρι της δέχεται τόν φαί του. Φυσικά, εί-
σπράττει πολλά καδία και περιποιήσεις. Όσο
νι' αυτό λίγα σκυλιά έχουν τέτοιες εκδη-
λώσεις αγάπης και τουσερεπτίας.

Γενικά είναι όμορφο σκυλί. Έκείνο πού
τού δίνει, όμως, ξεχωριστή προσωπικότητα
είναι τόν πλούσιον καί νυαλιστερό τριχωμά
του. Ένα τριχωμά πού σκεπάζει όλο τόν τό
κορμί, σάν διαλεκτό νουναιδικό καί πέποτε
και στή μουσούδα του, έτσι, πού μισοκλείνει
και τή μάτια του.

★

"Ηοβε, λοιπόν, τόν καλοκαιρί και οί ιδιο-
κτήτες του σκέφθηκαν πως τόν καυμένο θά υ-
πέπεσε από τή ζέση, τόσο μαλλί δε μπο-
ρούσε παρά να τού ήταν ένοχλητικό θόρος.
Γιά τόν ίδιο λόγο όπως κούρευσον και τή
προβάτα γιά να παίρνουν άέρα και να δρο-
σιζόνται παλύνον και τή σκυλιά, όταν έ-
χουν τόν τριχωμά του Πούκ. Μά μέρα πού έ-
κανε ζέση, τόν πρόσδεε ή Άννούλα και
τόν λυπήθηκε.

— Ζεσταίνεσαι πολύ ο καυμένος, είπε στή
μαιά της. Πόπει να τόν κούρεψουμε.

Θά ήτανε τόν πρώτο τόν κούρεμα, γιατί ο
Πούκ δεν είχε κλείσει χρόνο ακόμα. Τόν πή-
ραν λοιπόν, μαμά και κόρη ένα απόγευμα
να τόν πάνε στο μπαρμπέζ. Χαρές ο Πούκ!
Όπως κάθε φορά πού τόν έθναζαν περιπα-
τό. Έτσι νόμιζε και τώρα, καθώς ακολου-
θούσε τις προτάσεις του και δεν υποψία-
ζόταν, θέβαινα, ότι τόν πηγαίναν γιά τή ψι-
λή μπανιά.

Δεν τόν πηγαίαν σε κανένα από κείνα τα
λυσίτοια καλλονής των ζώων πού περιποι-
ούνται τα πλούσια σκυλιά. Ένα κούρεμα
μπορεί εξίσου καλά να τό εκτελέση και ο
κούρεας της γειτονιάς. Καί σ' αυτόν τόν ά-
δηνυσαν. "Ο Πούκ μπήκε στο κούρειο, άκο-
λουθώντας τ' αφεντικό του και κουνούσε τήν
ουρά του, περιπατών.

— Μπορούμε να κούρεψουμε τόν σκύλο;

— Γιατί όχι; Βάλε το στην πολυθρόνα!

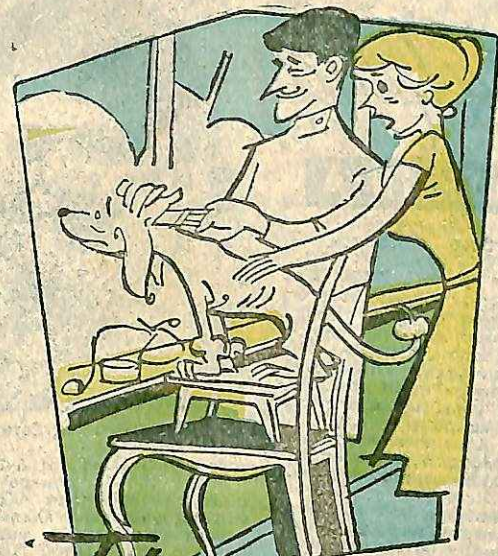
— Έλα Πούκ. Άνέβα εδώ.

Η Άννούλα τούδειξε τή θέσι και ο Πούκ
πήδησε καλλονής των ζώων πού περιποι-
ούνται τα πλούσια σκυλιά. Ένα κούρεμα
μπορεί εξίσου καλά να τό εκτελέση και ο
κούρεας της γειτονιάς. Καί σ' αυτόν τόν ά-
δηνυσαν. "Ο Πούκ μπήκε στο κούρειο, άκο-
λουθώντας τ' αφεντικό του και κουνούσε τήν
ουρά του, περιπατών.

— Μπορούμε να κούρεψουμε τόν σκύλο;

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΤΟ ΚΟΥΡΕΜΑ
ΤΟΥ ΠΟΥΚ

κι με πλόημα πιά, όπως συνήθιζε, αλλά με
μία άσχημη κόψη.
— Πούκ, τώρα θά πάμε σπίτι.
Άκολουθούσε και πάλι τις κυρίες του, μα
ή στάσι του άλλαζε πάλι και στο δρόμο. Έ-
νω άλλοτε, όταν τόν έθναζαν έξω, προση-
ρεύονταν, έτρεχε, πηδούσε, ναυνίκε εκδη-
λωνε με κάθε τρόπο τόν ένθουσιανό του,
τώρα έρχόταν από πίσω, σάν να σερνόταν,
με τόν κεφάλι σκυμμένο.

★

Έφτασαν σπίτι. Καί ο Πούκ, με τόν κεφάλι
σκυμμένο πάντα, πήγε και κώθηκε στο έπι-
νο σπιτάκι του. Άπλωσε τα μπροστίνά του
πόδια και ακούμπησε θωρή τόν κεφάλι του,
σκυθρωπό και μελαγχολικό, όπως συμβαίνει
με τα σκυλιά, πού έπειδή τή μάλωση τ' αφεν-
τικό τους, πέφτουν σε βαθεία θλίψη.

— Πούκ! τού φώναξε ή Άννούλα! Έλα,

Πούκ!

Και χτύπησε τα χέρια της, σημείο, να τι-
ναχτή, να χυμώη χαρούμενα και να κινή
παιχνίδια. Άλλά ο Πούκ ούτε κουνήθηκε

— Έλα, Πούκ. Έλα!

Τίποτα ο Πούκ. Μόνο σε μ' ά στιγμή σκύ-
σε λίγο τα μπρία του, έρρε ένα θλιμένο
βλέμμα, γεμάτο παράπονο στην Άννούλα
και τή κατέβασε πάλι.

— Μαμά, κάτι έχει ο Πούκ! είπε άνήσυχη
ή Άννούλα στή μαιά της.

Έτρεξε κι' έκίνη, πλίσσαρε τόν Πούκ,
προσπάθησε να τόν βγάλει από τό σπιτάκι
του — τού κάκου άτα.

— Φαίνεται θ' άσούησες! είπε ή μαιά.

Η Άννούλα έσκούψε και τόν χάρηξε στο
κούρεμένο τόν κεφάλι. Κοιμιά άντ' έδρασε έκ
μέρους του. Έμεινε άκίνητος και έδίωμο,
ρος σάν φακίρας πού είχε πέσει σε καταλη-
ψία.

★

— Για φέο' του να φάη!

Τού έφεραν φαγητό και έλεκτό μάλιστα.
Ένα κομμάτι κρέας προπορημένο Τόβαλαν
μπροστά του. Άδιάφορος εκείνος, ούτε πού
γύρισε να τό κυττάει.

Αί, άμα είναι άρρωστο τόν σκύλι, δεν
ξέρεις, ότι δεν τρώει; είπε ή μαιά. Άς
τον... Άρνότερα θά τού περάση.

★

Άλλά δεν τού πέρασε. Καί τόν πού και δ-
λη τήν ημέρα, καυμένος στο σπιτάκι του,
στην ίδια θέσι και στην ίδια στάσι, έλασχε-
λίκος, άναυγιστος, άκούμπτος. Τό έφεραν
ψωμί με νάλα, τού έφεραν κρέας, τού έφε-
ραν ακόμα και γλυκό. Καμιά σκυνηγία. Μό-
νο λίγο νερό ήπιε και τίποτα περισσότερο.
Και μόνο τόν βλέμμα του είχε πάρει έκίνησι
την παραπονεμένη έκφρασι, πού μόνο τή
σκυλιά έδρουν να παίρνουν...

Έκείνο πού έκανε έντύπωσι, ήταν πώς, δ-
ταν πρε τόν πού ο ναλατς, έδειξε άπίστευ-
τη άδιαφορία. Ούτε τινάχτηκε, όπως τόν συ-
νήθιζε, ούτε ναυνίσε, έστω και γιά τόν τύπο.
Τό ίδιο και άσυνέχεια πού έκανε τήν έπισκε-
ψη του ά' έσας. Σάν να μην υπήκοε. Καί τόν
πιο σπουδαίο και πτό άνησυχητικό, ήταν πού
ο μεγαλύτερος θάνατος έχθρος του, ο γάτος,
έμειναν κι' άκίνητοι στην αυλή, νυαυρίζε-
ρον, πούσε προκαλτικά μπροστά του, άλλα έ-
κείνος ούτε πού έδινε σημάδια. Μέχρι πού
ο γάτος, έσπασε σε τέτοια «μείση θραυτή-
τας, ώστε πηγε και στήθηκε απέναντί του,
σε μισό μέτρο απόστασι. "Ο Πούκ, τούρριζε
κι' αυτόν τόν τόν τόν τόν τόν τόν τόν τόν τόν
τό ήταν όλο.

Και ούτε τή δεύτερη μέρα έφανε. Άδίκι
περιέμενε τόν πλάτο τόν νεατό. Μόνο λίγο
νερό έπινε κι' αυτό θασυεστέμενα και ζανα-
χωνόταν στο καθούκι του.

— Τόν σκύλι είναι πολύ άρρωστο, μαιά, εί-
πε ή Άννούλα, τήν τρίτη μέρα. Πρέπει να
τό πάμε στο γιατρό.

★

Ο κτηνίατρος, σοβαρός και προσεκτικός,
όπως όλοι οι κτηνίατροι, άκουσε τόν ιστορία
του. Τόν κυττάσε στα ρουθούνια, τόν άνοίξε
τό στόμα, τόν άκροσώπη, τόν έψαξε — ο
Πούκ τή δεκάτην όλα υπομονετικά, σάν ά-
βουλο πλόμα — δεν τού θόρικε τίποτα.

— Από όργανικώς άπύψως είναι καλά,
είπε.

— Δε μπορεί, γιατρέ...

Ο γιατρός σκέφτηκε λίγο.

— Δε μου λέτε από πότε άκριβώς παρευ-
σίασε αυτή τήν άλλαγή στή συμπεριφορά
του;

— Μόλις τόν πήραμε από τόν κούρειο.

— Από τόν κούρειο; Είχε πλούσιον τριχωμά;

— Αί! Ένα τριχωμά γκρί — μπέξ, αριστου-
ργημα. Τραβάγαμε να τόν κρατούσαμε, γιά
να κούρευσεν... Κι' άμέσως ύστερα, τόν κεφά-
λι κάτω και... αυτό πού σας είπαμε!

Έδώ χαμηνόλασε ο γιατρός.
— Αυτό, είναι είπε.
— Πού, γιατρέ;
— Τόν σκύλι σας έπαθε («κοιμιάς»)!
— Πώς τόν είπατε;
— Κοιμιάς. Συναίσθημα κατωτερότητας.

που λέμε στην μουσική. Το σκούρι, κυρίες μου, ήταν υπερ-φανο για το τριχωμά του, όπως μια γυναίκα για την έρμινά της κι' ένα πανώνι για τα πολύχρωμα φτερά του. Από την ώρα που το κούρεψατε, κατάλαβε πως του αφαιρέσατε το όμορφο αυτό στολίδι του, είδε και στόν καθρέφτη την κατάντια του κι' έπαθε ψυχολογικό σόκ. Έχει ψυχικό τραύμα, κυρίες μου.

Μα... παθαίνουν και τα σκυλιά ψυχολογικά τραύματα; Γιατί όχι; Τα σκυλιά έχουν ανεπτυγμένο ψυχικό κόσμο, έχουν αντίληψη, έχουν αισθήματα, έχουν φιλότιμο, έχουν ένωση, έχουν, τέλος πάντων, ό,τι και ο άνθρωπος. Έπομενο είναι να παρραπτοίχαι και σ' αυτά το συναισθηματικό μειονεκτηκό τους, όταν τους γίνει μια μεγάλη προσβολή... Ο όρνυς, το έχει ξινη-σει αυτά τα φαινόμενα.

Σ' όλο αυτό το διάστημα ο Πούκ παρατηρούσε το γιατρό, σάν να συμφωνούσε με τη γνώμη του. Και τώρα τί θα γίνει, γιατρέ; Θα του κάνουν ηλεκτροσόκ; Ή θα το θεραπεύσουμε με τη μεθοδό της ηλεκτροσόκ; Δεν νίναται. Όσο για τη μεθοδό της ψευχαναλώσεως, ή επιστήμη την εφαρμόζει πρόκειμένου να θρεφθ το αίτιο του κόμπλεξ. Έδώ το αίτιο το ξέρουμε...

— Αν τόν αφήσουμε έτσι, θα φο... θα πεθάνει, θέλω να πω. — Δεν το φαντάζομαι. Ήπαρχει και το ένδοξο της αυτοσυμπλήρωσης. Ή άρκισιν να πω λίγο - λίγο άλλα, νιά να επανέλθω στην παλιά του κατάσταση θα χρειασθί να περάσι καιρός. Μέχρι ν' άρκισιν να θιάξη καινούριο τριχωμά... Μην ανησυχήτε!...

Με σκυμμένο κεφάλι ξαναγύρισε στο σπίτι ο Πούκ. Δέχτηκε λίγες φορές να τον άγγιξε. Άλλα τα κόμπλεξ εξακολουθεί. Καί το μόνο που ένινε νιά την ώρα, είναι που του άλλαξαν δύναμι. Άντα Πούκ τόν έδναλαν... Ψυχώ! ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

Πήγε η ψυχή του στόν τόπο της!

Ένας μεθυσμένος πηγαίνει σπίτι του περπατώντας με το ένα του πόδι πάνω στο πεζοδρόμιο και το άλλο στο κατάστρωμα του δρομίου. Ένας άστευτικός τον παρακολούθει για λίγο και κατόπιν του λέει: "Έλα να σέ πάω στο σπίτι σου. Είσαι μεθυσμένος. Δέξαι σοι ο Θεός! Απάντησε ο μεθυσμένος. Φοβήθηκα πως είχα κουρασθώ.

Ε λ ε ν ι τ σ α: Μαμά, μπορείς να μου δώσεις μια δραχμή για το γέρο, που είν' απ' έξω και φωνάζει: Μ' αμ... Βέβαια, χρυσό μου. Μά τι φωνάζει ο γέρος: Ε λ ε ν ι τ σ α: Μιά δραχμή το παγωτό!

Η νεαρή μνηστή λέει στόν άρραθωνιαστικό της: — Θά ήθελα, άγάπη μου, να ήξε-ρα τά γούστα σου, για τά φαγητά. Σου άρέσουν τά σάντουιτς;

Ο κ α θ η γ η π η ς: Τριπέλη! Δέ νίρεσαι πιά; Έχεις τρία χρό-νια στην ίδια τάξη.

Ο μ α θ η τ η ς: Κι' έσεις, κύ-ριε, έχετε δέκα πέντε.

Κύττα, παιδί μου, λέει ή κυ-ρία στην υπηρέτρια. Σ' αυτόν έδω-ν μπορούμε μπορεί να γράφω τ' όνο-μά μου από τη σκιά.

— Το έβρω, κυρία. Σ' αουδαίον πρδ-γμα νάναι κανείς γραμματισμένος!

Το Έμπορικό Έπιμελητήριο έδω-σε ένα γεύμα πρδς τιμής τόν δημο-δασκάλου. Στίς προπόσεις ένας έ-πιστημος φώνηξε: — Νά ζήσουν οι δημοδιδάσκαλοι μας... Ξαφνικά από την άλλη άκρη της αίθουσας άκούστηκε μία φωνή! — Μά τι!

Θεατρικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πιχάντικο ρεπορτάζ

ΓΙΑ πρώτη φορά ή ζωή Σα. Πουντζάκη, εμφανίζεται ως πρωταγωνίστρια σε έργο πλοκής, στη νέα μουσική κωμωδία, που ά-νέωσσε το θέατρο «Περρικός».

Η Σαπουντζάκη, λανσάει 4 νέα τραγούδια τού συνθέτου Ι. Ρ. Ι. τσιάρη και χορεύει τσά-τσά και το νέο χορό «μαρακίς».

Στο ίδιο έργο ένας νέος ήθο-ποιός της πόδας, ο Παναγιώτης, μι-μείται με πολλή επιτυχία τούς κόν-φερανσιέ Γ. Οικονομίδη και Άρια. Η επιθεώρηση τού «Περρικού» «Ρωμέικη φιάστα» παρουσιάζεται αυτή τη θεομάδα με νέα μορφή.

Ένα νέο χορευτικό μολέτο, που διαφημιίστηκε με ειδική πτήσι-δεροπλάνου, κατά την οποίαν πέ-τασαν πάνω από την Άθην 300 χιλιάδες «φρίγ-βολάν», αντικατέ-στησε το θρακιανό συγκρότημα. Παράλληλα, ο συνθέτης Γ. Μου-ζάκης, λανσάει για πρώτη φορά τά δυο άποκλεισθέντα από το φε-στιβάλ της Ραδιοφωνίας τραγού-δια του, τη «Χωριάτοπούλα» και το «Μικρό θσοκό», που σημειώνουν πολλή επιτυχία.

Η Κούλα Νικολαΐδου, ύστε-ρα από άρκετά χρόνια, έτοιμάζει για την έρχόμενη θεομάδα, στην περιοχή των Άμπελοκήπων, ένα νέο μεγάλο θέατρο, με τόν τίτλο «Αλσάζιος μώλος», όπου πρόκειται να παρουσιάση μεγάλες ζένες ά-τροχών.

Μεταξύ άλλων, συμπεριλαμβά-νεται και ή μεγάλη ακροατική ά-τροχών «Ασκαράς». Πρόκειται για έφτα Μαροκινούς πιτσιρικούς, που έκτελούν επίκινδυνα ακροατικά γομνάσματα.

Ο θίασος Ροντήρη, που δι-δει τίς τελευταίες τόν παραστά-σεις στην Εύρωπη, θα γυρίση στην Ελλάδα στις 20 'Ιουλίου, για να ξαναφύγη για την Άμερική, στις άρχες Σεπτεμβρίου.

Ο Έλληνικός θίασος θα ταξιδέ-ψη στο Νέο Κόσμο με ειδικό άε-ροπλάνο της «Ελιάς».

Ο διασάρχης τού θιάσου τού Έθνικού Κήπου, θα έπανεμφανί-σθ ή φέτος στην τραγωδία.

Ο Κωστής Λειβάδας, θα παίξη τόν ρόλο τού θησά στόν «Ιππόλυ-το» τού Εφρίπιδου, που θα άνεδά-ση σε πολλά έπαρχιακά άρχαία θέατρα.

Ο Μπόμπι Άξάμ, ο γνωστός Αλγυπτιος συνθέτης, που ένινε διά-σημος με τό περίφημο τραγούδι «Μουσταζά», συμπεριλαμβάνει στόν συγκρότημά του με τό όποιο ήρθε για λίγες μέρες στην Άθην, και μία παριζιάνικη καλλονή, ή Μις Γαλλία τού 1958 Ροζι Νιμέζ, που

Η Μαρίαννα Χατζοπούλου

ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ

Πώς πρέπει νά της φέρνεσθε

ΤΟ πρόβλημα της απηρέας είναι από τά δυσκολότερα της έποχής μας. Πολλές οικοδόεινες τσάζουν-ται όλη την ήμέρα στη δουλειά, για-τί δέ μπορούν να βρουν μία υπηρέ-τρια, κι' άλλες βασανίζονται, γιατί ή υπηρέτρια, που έχουν, δέν τίς εξυμ-πει ή έχει καταντήσει τύραννος τού σπιτιού. Κι' οι πρώτες κι' οι δευτέ-ρες είναι τό ίδιο άξιολύπητες.

Άλλά τό ζήτημα δέν είναι μόνο νά βρήτε μία καλή υπηρέτρια. Πρέ-πει και σεις νά τό άξίζετε, για νά χεστε μία καλή υπηρέτρια. Πρέπει, μ' άπολύτερη λόγια, να είσαστε πραγ-ματική κυρία.

Άλλά ποιές πρέπει να είναι οι σχέσεις σας με την υπηρέτριά σας; Νά οι γενικοί κανόνες που ίσχυνον σχετικά μ' αυτό τό ζήτημα:

1) Πρίν άπ' όλα πρέπει να την κά-νετε να καταλάβη, ότι τό νά υπηρετή-σ' ένα σπίτι, δέν είναι καθόλου μειο-τικό. Άντί νά εργάζεται σ' ένα έρ-γοστάσιο, προσφέρει τίς υπηρεσίες της σ' ένα σπίτι, φροντίζοντας για τό νοικοκυριό του. Η εργασία της, λοι-πόν, όπως και κάθε άλλη, άξίζει τό σεβάσιμό και ιδιαίτερα τό σεβάσιμό έκ μέρους της κυρίας της.

2) Οι διαταγές, που θά της δίνετε πρέπει να είναι σαφείς. Θά της πήτε εκείνο που θέλετε, με άκριθεία και στην κατάλληλη στιγμή.

3) Δέ θά κάνετε καμιά άποχώρη-σι άς πρδς την έκτέλεσι των διατα-γών, που της δίνετε. Άλλά, οι δια-ταγές αυτές πρέπει να είναι μέσα στά όρια των δυνατότητών της.

4) Τό ότι είσαστε κυρία δέν είναι λόγος για νά φερνόςσαστε με άγένεια στην υπηρεσία σας. Οι διαταγές σας πρέπει να δίδονται μ' εύγένεια και καλώς όνι.

5) Η καλωσύνη δέ σημαίνει άπό-λυτη έξοικειωσι. Θά προσπαθήσετε, τούναντιον, να διατηρήσετε σ' όποια δήποτε περίστασι την άπαραίτητη ά-πόστασι ανάμεσά σας.

6) Μή ζητάτε να μάθετε τά όικα γενειακά της. Άν, όμως, σας άφη-γήσθ μία περιπέτεια της ή σας ζή-τησι μία συμβουλή, πρέπει να την ά-κούσετε με καλωσύνη κι' ενδιαφέρον και να κάμνετε ό,τι μπορείτε.

7) Θά χρειάζεσθ ίσως κάποτε να κλείσετε τό ένα μάτι. Άλλά μή κλείνετε ποτέ και τά δυο, από φόβο μήπως τη δυσχερατίσετε. Είναι προ-τιμότερο νά τη χάσετε παρά νά χε-τε μία κακή υπηρέτρια.

8) Δέν πρέπει να έχετε έδωνα-μερς για την υπηρέτριά σας. Γιατί μπορεί νά τίς έκμεταλλεύσθ.

9) Η αστοχότης χωρίς τό δικαιο-σύνη, κατανείμει άποανάστα. Η αύ-στηρότης σας πρέπει να συνιστάται στό νά απαιτείτε από την υπηρέτριά σας νά έκτελή με άκριθεία εκείνο που θά της ζητήσετε. Άλλά πρέπει να ζέρετε τί θά της ζητήσετε.

10) Μην άορίζετε να κάνετε όποχω-ρήσεις. Γιατί, χωρίς νά τό καταλά-θετε, μπορεί να φτάσετε πολύ μακριά.

11) Γιά ν' απαιτήσετε από την ύ-πηρέτριά σας να είναι τακτική ή κα-θαρή, πρέπει να είσαστε και σεις τα-κτική και καθαρή. Και τό ίδιο ίσχυεί και για όλα τά άλλα πράγματα. Ιδίω-τού και πάντοτε πρέπει να της δίνετε τό παράδειγμα.

12) Πρέπει να είσαστε άπαιτητική και να μην κάνετε καμιά άποχώρη-σι στό ζήτημα τού χρόνου. Η υπη-ρέτρια σας πρέπει να συνηθίση νά σηκώνεται σέ ώριμής ώρας, νά σκά-νη τό τραπέζι έγκαιρως, νά τελειώνη την κόβη δουλειά όταν πρέπει. Κάθε σπίτι είναι άπαραίτητο να έχη ένα άρολόγιο πρόγραμμα, όπως ένα έρ-γοστάσιο ή ένα γραφείο.

13) Προσέξτε στην άντιστροφή των ρόλων. Οι υπηρέτριες δέ ζήτουν τί-ποτα καλύτερο από τό να σας έξου-σιάζουν. Γίνονται τότε τύραννοι και δέ μπορείτε πιά νά τίς εφορταώτε.

8 ημέρες με Τήν κ. Ζακελίν Κέννεντυ

Η ιδιαίτερη αγάπη της για το θαλάσσιο σκι

Η ΣΥΖΥΓΟΣ τού Προέδρου τών 'Ηνωμένων Πο-λιτειών κ. Ζακελίν Κέννεντυ έπισκέφθηκε την Ελλάδα! Ταξίδι άναψυχής. Φιλική πρόσκλησι τού πρωθυπουργικού ζεύγους της Ελλάδας. Όχτώ μέρες άναπαύσεως μέσα στο έλληνικό φώς. Πώς πέρασε όμως αυτές τίς όχτώ μέρες; Πώς μάς γνώρισε και ποιές ήταν οι έντυπώσεις της;

Άς κάνουμε μία πλήρη περιγραφή, άφού αυ-τές τίς ημέρες συνεχώς ήμαστε κοντά της, ως τη στιγμή που τό «Μπόινγκ 707» της TWA της γραμ-μής Νέας 'Υόρκης, την πήρε από την Ελλάδα, στις 3.05 'της 17 'Ιουλίου. Ένα χαριτωμένο χα-μόγελο. Ένα θερμό φιλί πρδς όλους από τη σκά-λα τού μεγαθηρίου της TWA. Μιά φιλική κίνησι τού γαντιοφορέμιου χεριού...

Μά άς αναφέρουμε με κάποια τάξι όλα αυτά τά γεγονότα.

Την 9 Νοεμβρίου 1960 ο Τζών Φίτζεραλντ Κέν-νεντυ ο νεότερος κέρδισε τίς έκλογές στην Άμε-ρική με 33.029.205 ψήφους έναντι 32.725.445 τού κ. Νίξον και έφερνε 300 έκλεκτορες, έναντι 185 τού άντιπάλου του.

Στις 6 'Ιανουαρίου 1961 άνεκρήχθη έπιση-μως Πρόεδρος τών 'Ηνωμένων Πολιτειών και την 20ην 'Ιανουαρίου 1961 έδωσε τόν νονομμένο όρκο.

Άπό αυτή τη στιγμή, ο κ. Κέννεντυ έπαίρνε έτήσια άμοιβή 100.000 δολαρίων φορολογου-μένων. Επίσης 50.000 για έξοδα παραστάσεως και έχε δικαιώμα να δαπανά 40.000 δολάρια για έξοδα ταξιδίων και έπίσης παραστάσεις του.

Ο κ. Κέννεντυ, ώστόσο δέν είχε ανάγκη άπ' αυ-τά τά χρήματα, γιατί άνήκει σε μία από τίς πύ-πλουσιες οικογένειες της Άμερικής, που ή περι-ουσία της φτάνει τά 400.000.000 δολάρια. Ο πατέρας του, ο Τζέζερ Κέννεντυ, ήταν προεδρευτής τών 'Ηνωμένων Πολιτειών στη Μεγάλη Βρεταννία, έπί Προέδρου Φραγκλίνου Ρούσβελτ και σήμερα είναι πρόεδρος τού χρηματιστηρίου αξιών και της έπιτροπής ναυτιλιακών ζητημάτων τών 'Ηνω-μένων Πολιτειών.

Ο Κέννεντυ, λοιπόν, άν και θαθύπλουτος έμαυε τά πρώτα γράμματα στά δημόσια σχολεία τού Μπρούκλιν. Έπειτα σπούδασε νομικά στό Πανεπι-στήμιο τού Χάρβαρντ. Ταξίδεψε για μελέτες στις χώρες της Λατινικής Άμερικής και με την κη-ρύει τού πολέμου υπηρέτησε στό Ναυτικό Έπι-τελείο. Όταν ή Άμερική μπήκε στόν πόλεμο με αίτησί του στάλθηκε στό νότιο Ειρηνικό και τού άνετέθη ή διοίκησι ενός τορπιλοβόλου. Έίχε τότε τό θαθμό τού άνθυποπάρχου. Στις 2 Αυγού-στου 1943, όμως, ένα Ιαπωνικό άντιτορπιλικό έκοψε τό σκάφος του στή μέση, ύστερα από μία άληθινή γιγαντομαχία. Ο Κέννεντυ τραυμα-τίστηκε και παρασημοφορήθηκε για άνδραγαθία.

Όστόσο, τίποτα δέν τού έκανε έντύπωσι, γιατί ελ-ναι Ιρλανδικής καταγωγής και πιστεύει ότι πρέ-πει να κερδίσαι κάθε παγινίδι. Αυτό άλλωστε διδάχτηκε από τούς γονείς του, που μάθαι στά παιδιά τους να κερδίζουν όπωσδήποτε τό παγινίδι, από τό ποσόφαρσο μέχρι τά... σταυρόλεξα!

Έκπαιδική άλήθεια ή οικογένεια Κέννεντυ. Η Ρόζι Φίτζεραλντ Κέννεντυ, ή μητέρα του, είναι κόρη τού έσχατου Κέννεντυ της Βοστώνης. Έφερε στόν κόσμο ένός παιδί: Τόν Τζέζερ τόν νεώ-τερο, που σκότωθηκε κατά τη διάρκεια άποστολής με βομβαρδιστικό άεροσκάφος τό 1944. Τόν Τζών που είναι μεγαλύτερος από όλους και άνακατέ-θηκε στην πολιτική. Την Ρόζι μου, που εργάζεται σ' ένα ναυπηγείο τού Ουάσινγκτον, την Κωλήνη, που παντρεύτηκε τό μαρκήσιο τού Χάρντιγκτον τό 1944, τόν ίδιο χρόνο, όμως, έμεινε χήρα και μετά τέσσερα χρόνια έπσε θύμα άεροπορικού δυστυχή-ματος. Την Γιούνις (Εύνη), που παντρεύτηκε τόν Ρόμπερτ Σπρίνγκερ ύπάλληλο στό Σικάγο.

Την Πατρίστια, που παντρεύτηκε τόν ήθοποιό Πη-τερ Λώφοντ και μένει στή Σάντα Μονίκα της Καλιφόρνιας. Τόν Ρόμπερτ, που είναι ειδικός στά εργοτακία ζητήματα. Την Τζήν που παντρεύτηκε τό Στέφεν Σμιθ και που εργάζεται με μία από τίς έπιχειρήσεις, που έλέγχει ο Κέννεντυ. Και τέλος τόν Έντουαρντ, που είναι σήμερα 28 χρόνων.

Όλοι οι Κέννεντυ είναι δεμένοι μεταξύ τους κι' όλοι άγωνίζονται μαζί.

Σ' αυτή τη θαθύπλουτη και πατριαρχική οικο-γένεια τό 1951 ζήτησε να διη και να πάρη μία συνέντευξι από τόν Τζών Κέννεντυ τού νεώτερου ή δις Ζακελίν Μπουβί, άπσταλάμενη μιάς μεγάλης έφημερίδος της Νέας 'Υόρκης. Ο Τζών Κέννεντυ είχε πάρει τό θραείο Πούλιτσερ, (τό θραείο της άμερικανικής δημοσιογραφίας) για ένα έτι-όλο του, μία σειρά πορτραίτων διάσημων Άμε-ρικανών.

Ο Τζών Κέννεντυ ο νεώτερος δέχθηκε να μι-λήσθ κι' ή δημοσιογραφική συνέντευξι πραγμά-τιοήθηκε. Αποτέλεσμα; Δημιουργήθηκε ένα από τά πιο ένδιαφέροντα ειδήλλια, που κατέληξε σέ γάμο μετά δύο χρόνια με την Έγκριστι της οικο-γενείας Κέννεντυ, γιατί ή δεσποινίς Ζακελίν Μπουβί άνήκει σέ μία άριστοκρατική οικογένεια

Η ιδιαίτερη αγάπη της για το θαλάσσιο σκι

της Νέας 'Υόρκης.

Ο πατέρας της ήταν τόσο κομψός και τόσο γοη-τευτικός, που τόν έλεγαν «σείχη» για τίς έκπλη-κτικές γυναικείες κατακτήσεις του.

Μά ή Ζακελίν Μπουβί είχε την προσωπικότητά της. Έίχε σπουδάσει στό Παρίσι, στή Σορόδνη. Ύστερα την τράβηξε ή δημοσιογραφία, γιατί αυτό τό έπάγγελμα ίκανοποιούσε τό χαρακτήρα της. Και ξαφνικά, ή τύχη βοήθησε. Κι' ή Ζακε-λίν Μπουβί έγινε κυρία Κέννεντυ και έγκατα-στάθηκε στό άρχοντικό τών Κέννεντυ στό Χαγιάς Πόρτ της Μασαχουσέτης. Όταν ο Τζών Κέννεντυ πληροφορήθηκε τ' άποτελέσματα τών έκλογών, δήλωσε με την άπλότητα που τόν χαρακτηρίζει:

— Η γυναίκα μου κι' εγώ προετοιμαζόμαστε για μία νέα κυβέρνησι και για ένα νέο μαρό...

Μά από αυτή τη στιγμή άρχισε, όπως τονίσθηκε, ο χρυσός αιώνας για τίς Άμερικανίδες.

— Νομίζω, δήλωσε ο Κέννεντυ, ότι πρέπει να ύπαρξη ένα πλήρες γυναικείο έπιτελείο κι' αυτό τό καθήκτισα: Είναι ή μητέρα μου, ή γυναίκα μου κι' οι άδελφές μου. Θέλω να ύπογραμμίσω

Η ιδιαίτερη αγάπη της για το θαλάσσιο σκι

της Νέας 'Υόρκης.

Ο πατέρας της ήταν τόσο κομψός και τόσο γοη-τευτικός, που τόν έλεγαν «σείχη» για τίς έκπλη-κτικές γυναικείες κατακτήσεις του.

Μά ή Ζακελίν Μπουβί είχε την προσωπικότητά της. Έίχε σπουδάσει στό Παρίσι, στή Σορόδνη. Ύστερα την τράβηξε ή δημοσιογραφία, γιατί αυτό τό έπάγγελμα ίκανοποιούσε τό χαρακτήρα της. Και ξαφνικά, ή τύχη βοήθησε. Κι' ή Ζακε-λίν Μπουβί έγινε κυρία Κέννεντυ και έγκατα-στάθηκε στό άρχοντικό τών Κέννεντυ στό Χαγιάς Πόρτ της Μασαχουσέτης. Όταν ο Τζών Κέννεντυ πληροφορήθηκε τ' άποτελέσματα τών έκλογών, δήλωσε με την άπλότητα που τόν χαρακτηρίζει:

— Η γυναίκα μου κι' εγώ προετοιμαζόμαστε για μία νέα κυβέρνησι και για ένα νέο μαρό...

Μά από αυτή τη στιγμή άρχισε, όπως τονίσθηκε, ο χρυσός αιώνας για τίς Άμερικανίδες.

— Νομίζω, δήλωσε ο Κέννεντυ, ότι πρέπει να ύπαρξη ένα πλήρες γυναικείο έπιτελείο κι' αυτό τό καθήκτισα: Είναι ή μητέρα μου, ή γυναίκα μου κι' οι άδελφές μου. Θέλω να ύπογραμμίσω

της Νέας 'Υόρκης.

Ο πατέρας της ήταν τόσο κομψός και τόσο γοη-τευτικός, που τόν έλεγαν «σείχη» για τίς έκπλη-κτικές γυναικείες κατακτήσεις του.

Μά ή Ζακελίν Μπουβί είχε την προσωπικότητά της. Έίχε σπουδάσει στό Παρίσι, στή Σορόδνη. Ύστερα την τράβηξε ή δημοσιογραφία, γιατί αυτό τό έπάγγελμα ίκανοποιούσε τό χαρακτήρα της. Και ξαφνικά, ή τύχη βοήθησε. Κι' ή Ζακε-λίν Μπουβί έγινε κυρία Κέννεντυ και έγκατα-στάθηκε στό άρχοντικό τών Κέννεντυ στό Χαγιάς Πόρτ της Μασαχουσέτης. Όταν ο Τζών Κέννεντυ πληροφορήθηκε τ' άποτελέσματα τών έκλογών, δήλωσε με την άπλότητα που τόν χαρακτηρίζει:

— Η γυναίκα μου κι' εγώ προετοιμαζόμαστε για μία νέα κυβέρνησι και για ένα νέο μαρό...

Μά από αυτή τη στιγμή άρχισε, όπως τονίσθηκε, ο χρυσός αιώνας για τίς Άμερικανίδες.

— Νομίζω, δήλωσε ο Κέννεντυ, ότι πρέπει να ύπαρξη ένα πλήρες γυναικείο έπιτελείο κι' αυτό τό καθήκτισα: Είναι ή μητέρα μου, ή γυναίκα μου κι' οι άδελφές μου. Θέλω να ύπογραμμίσω

της Νέας 'Υόρκης.

Ο πατέρας της ήταν τόσο κομψός και τόσο γοη-τευτικός, που τόν έλεγαν «σείχη» για τίς έκπλη-κτικές γυναικείες κατακτήσεις του.

Μά ή Ζακελίν Μπουβί είχε την προσωπικότητά της. Έίχε σπουδάσει στό Παρίσι, στή Σορόδνη. Ύστερα την τράβηξε ή δημοσιογραφία, γιατί αυτό τό έπάγγελμα ίκανοποιούσε τό χαρακτήρα της. Και ξαφνικά, ή τύχη βοήθησε. Κι' ή Ζακε-λίν Μπουβί έγινε κυρία Κέννεντυ και έγκατα-στάθηκε στό άρχοντικό τών Κέννεντυ στό Χαγιάς Πόρτ της Μασαχουσέτης. Όταν ο Τζών Κέννεντυ πληροφορήθηκε τ' άποτελέσματα τών έκλογών, δήλωσε με την άπλότητα που τόν χαρακτηρίζει:

— Η γυναίκα μου κι' εγώ προετοιμαζόμαστε για μία νέα κυβέρνησι και για ένα νέο μαρό...

Μά από αυτή τη στιγμή άρχισε, όπως τονίσθηκε, ο χρυσός αιώνας για τίς Άμερικανίδες.

— Νομίζω, δήλωσε ο Κέννεντυ, ότι πρέπει να ύπαρξη ένα πλήρες γυναικείο έπιτελείο κι' αυτό τό καθήκτισα: Είναι ή μητέρα μου, ή γυναίκα μου κι' οι άδελφές μου. Θέλω να ύπογραμμίσω

της Νέας 'Υόρκης.

Ο πατέρας της ήταν τόσο κομψός και τόσο γοη-τευτικός, που τόν έλεγαν «σείχη» για τίς έκπλη-κτικές γυναικείες κατακτήσεις του.

Μά ή Ζακελίν Μπουβί είχε την προσωπικότητά της. Έίχε σπουδάσει στό Παρίσι, στή Σορόδνη. Ύστερα την τράβηξε ή δημοσιογραφία, γιατί αυτό τό έπάγγελμα ίκανοποιούσε τό χαρακτήρα της. Και ξαφνικά, ή τύχη βοήθησε. Κι' ή Ζακε-λίν Μπουβί έγινε κυρία Κέννεντυ και έγκατα-στάθηκε στό άρχοντικό τών Κέννεντυ στό Χαγιάς Πόρτ της Μασαχουσέτης. Όταν ο Τζών Κέννεντυ πληροφορήθηκε τ' άποτελέσματα τών έκλογών, δήλωσε με την άπλότητα που τόν χαρακτηρίζει:

— Η γυναίκα μου κι' εγώ προετοιμαζόμαστε για μία νέα κυβέρνησι και για ένα νέο μαρό...

Μά από αυτή τη στιγμή άρχισε, όπως τονίσθηκε, ο χρυσός αιώνας για τίς Άμερικανίδες.

— Νομίζω, δήλωσε ο Κέννεντυ, ότι πρέπει να ύπαρξη ένα πλήρες γυναικείο έπιτελείο κι' αυτό τό καθήκτισα: Είναι ή μητέρα μου, ή γυναίκα μου κι' οι άδελφές μου. Θέλω να ύπογραμμίσω

της Νέας 'Υόρκης.

Ο πατέρας της ήταν τόσο κομψός και τόσο γοη-τευτικός, που τόν έλεγαν «σείχη» για τίς έκπλη-κτικές γυναικείες κατακτήσεις του.

Μά ή Ζακελίν Μπουβί είχε την προσωπικότητά της. Έίχε σπουδάσει στό Παρίσι, στή Σορόδνη. Ύστερα την τράβηξε ή δημοσιογραφία, γιατί αυτό τό έπάγγελμα ίκανοποιούσε τό χαρακτήρα της. Και ξαφνικά, ή τύχη βοήθησε. Κι' ή Ζακε-λίν Μπουβί έγινε κυρία Κέννεντυ και έγκατα-στάθηκε στό άρχοντικό τών Κέννεντυ στό Χαγιάς Πόρτ της Μασαχουσέτης. Όταν ο Τζών Κέννεντυ πληροφορήθηκε τ' άποτελέσματα τών έκλογών, δήλωσε με την άπλότητα που τόν χαρακτηρίζει:

— Η γυναίκα μου κι' εγώ προετοιμαζόμαστε για μία νέα κυβέρνησι και για ένα νέο μαρό...

Η ιδιαίτερη αγάπη της για το θαλάσσιο σκι

της Νέας 'Υόρκης.

Ο πατέρας της ήταν τόσο κομψός και τόσο γοη-τευτικός, που τόν έλεγαν «σείχη» για τίς έκπλη-κτικές γυναικείες κατακτήσεις του.

Μά ή Ζακελίν Μπουβί είχε την προσωπικότητά της. Έίχε σπουδάσει στό Παρίσι, στή Σορόδνη. Ύστερα την τράβηξε ή δημοσιογραφία, γιατί αυτό τό έπάγγελμα ίκανοποιούσε τό χαρακτήρα της. Και ξαφνικά, ή τύχη βοήθησε. Κι' ή Ζακε-λίν Μπουβί έγινε κυρία Κέννεντυ και έγκατα-στάθηκε στό άρχοντικό τών Κέννεντυ στό Χαγιάς Πόρτ της Μασαχουσέτης. Όταν ο Τζών Κέννεντυ πληροφορήθηκε τ' άποτελέσματα τών έκλογών, δήλωσε με την άπλότητα που τόν χαρακτηρίζει:

— Η γυναίκα μου κι' εγώ προετοιμαζόμαστε για μία νέα κυβέρνησι και για ένα νέο μαρό...

Μά από αυτή τη στιγμή άρχισε, όπως τονίσθηκε, ο χρυσός αιώνας για τίς Άμερικανίδες.

— Νομίζω, δήλωσε ο Κέννεντυ, ότι πρέπει να ύπαρξη ένα πλήρες γυναικείο έπιτελείο κι' αυτό τό καθήκτισα: Είναι ή μητέρα μου, ή γυναίκα μου κι' οι άδελφές μου. Θέλω να ύπογραμμίσω

της Νέας 'Υόρκης.

Ο πατέρας της ήταν τόσο κομψός και τόσο γοη-τευτικός, που τόν έλεγαν «σείχη» για τίς έκπλη-κτικές γυναικείες κατακτήσεις του.

Μά ή Ζακελίν Μπουβί είχε την προσωπικότητά της. Έίχε σπουδάσει στό Παρίσι, στή Σορόδνη. Ύστερα την τράβηξε ή δημοσιογραφία, γιατί αυτό τό έπάγγελμα ίκανοποιούσε τό χαρακτήρα της. Και ξαφνικά, ή τύχη βοήθησε. Κι' ή Ζακε-λίν Μπουβί έγινε κυρία Κέννεντυ και έγκατα-στάθηκε στό άρχοντικό τών Κέννεντυ στό Χαγιάς Πόρτ της Μασαχουσέτης. Όταν ο Τζών Κέννεντυ πληροφορήθηκε τ' άποτελέσματα τών έκλογών, δήλωσε με την άπλότητα που τόν χαρακτηρίζει:

— Η γυναίκα μου κι' εγώ προετοιμαζόμαστε για μία νέα κυβέρνησι και για ένα νέο μαρό...

Μά από αυτή τη στιγμή άρχισε, όπως τονίσθηκε, ο χρυσός αιώνας για τίς Άμερικανίδες.

— Νομίζω, δήλωσε ο Κέννεντυ, ότι πρέπει να ύπαρξη ένα πλήρες γυναικείο έπιτελείο κι' αυτό τό καθήκτισα: Είναι ή μητέρα μου, ή γυναίκα μου κι' οι άδελφές μου. Θέλω να ύπογραμμίσω

της Νέας 'Υόρκης.

Ο πατέρας της ήταν τόσο κομψός και τόσο γοη-τευτικός, που τόν έλεγαν «σείχη» για τίς έκπλη-κτικές γυναικείες κατακτήσεις του.

Μά ή Ζακελίν Μπουβί είχε την προσωπικότητά της. Έίχε σπουδάσει στό Παρίσι, στή Σορόδνη. Ύστερα την τράβηξε ή δημοσιογραφία, γιατί αυτό τό έπάγγελμα ίκανοποιούσε τό χαρακτήρα της. Και ξαφνικά, ή τύχη βοήθησε. Κι' ή Ζακε-λίν Μπουβί έγινε κυρία Κέννεντυ και έγκατα-στάθηκε στό άρχοντικό τών Κέννεντυ στό Χαγιάς Πόρτ της Μασαχουσέτης. Όταν ο Τζών Κέννεντυ πληροφορήθηκε τ' άποτελέσματα τών έκλογών, δή

Ο ΜΠΑΛΟΪΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΟΜΑΛΟΥΣ

Το διαζύγιο

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΑΝΤΡΕ ΜΠΩΖΟΝ, 45 χρόνων. ΖΥΛΙΕΤ ΜΠΩΖΟΝ, 40 χρόνων. (Στην τραπέζια τους άρχα το δρόμο. Η κυρία κάθεται μόνη και πλέκει).

ΖΥΛΙΕΤ (μονολογώντας): Τρομερό πράγμα η σύζυγική ζωή... Τούλάχιστον για τις γυναίκες, που είχαν την άτυχια να πάρουν άντρα σαν τον δικό μου. "Ο,τι κι αν του πιά, θα φέρη πάντα αντιρρήσεις. Λέω πως κάτι είναι άδωστο; Αυτός δα το πή αόχημο. Αν πιά ότι ο κερφόρ είναι βροχερός, αυτός θα πη ότι είναι ο ούρανος δεν έχει σύννεφα. Βρίσκα το φαιά ανάλατο; Αυτός τώ έρρίκατε λυσσά! Και τώ νόστιμο είναι ότι με λέει «πνεύμα αντίλογος»! Διπλασή μωδ άποδλ δα το δικό του άλττωμα!... "Α! δέν ύποφέρεται πιά! Πρέπει να χωρίσουμε! Είναι το μόνο ζήτημα, που συμφωνούμε σ' αυτό: Το διαζύγιο! Το έρρίκαμε σωτήρη, άφού δέν έχουμε καί παιδιά. "Ετσι θα ήσυχάζη κι αυτός κι εγώ! Άκούω τά βήματά του! "Ερχεται! "Εκείνος! Το θηρίο!

ΣΚΗΝΗ II
(Μπαίνει ο κ. Μπωζόν. Φαίνεται να κρύβη κάτι κάτω από την καμπάρτινα του).
ΕΚΕΙΝΗ: "Ε, λοιπόν, τι έκα-
νες. Άντρέ; Πήγες στο δικηγόρο;
Τι σου έπτε;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Άγαστησή μου Ζυ-
λιέ...
ΕΚΕΙΝΗ (ελφρυνικά): Άγαστη-
τή μου!... Τι ψευτοκοιμμένα εν-
αυτά; Τροφερρόντες δέν έπιτρέ-
πονται σέ άνδρώπους που έχουν ά-
πόφασι να χωρίσουν...
"Ο Άντρέ θανάζει έσφαρικά με-
σα ότι την καμπάρτινα του ένα
γατάκι...
ΕΚΕΙΝΗ (θωμωμένη): Μπα έ-
να γατί; Μη χειρότερα! Κι είναι
τόσο θρώμικο και κατασμένο!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι μωρό τό
καυμενούλι!
ΕΚΕΙΝΗ: Λυπάσαι τά γατάκι,
αφού πού δέν λυπήθηκες ποτέ τη γυ-
ναίκα σου!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά έσένα δέ σέ
είδα σέ τέτοια χάλια! Το κακό-
μοιο! Το θρήκα πεταγμένο στο
δρόμο και τό λυπήθηκα... Το πη-
ρα, λοιπόν, και τό έφερα εδω για
να τό περιθάλψουμε.
ΕΚΕΙΝΗ: Δέν έχω καμιά δ-
ρεά, να περιθάλπω γατιά... (Τό
κουτάζει με συμπόνια).
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιμίζω ότι περι-
σμενε λίγο γάλα από τό πρωτό... Δέν
είν' έτσι; (Πηγαίνει στην κουζίνα
για να δώρ τό γάλα).
ΕΚΕΙΝΗ: Θα μωδ κάνης ζη-
μιά... Στάσου να δώ εγώ...
(Πάει στην κουζίνα. Βρίσκει τό
γάλα. Τό δάζει σ' ένα πιστάκι και
τό δίνει στο γατάκι. Κι' οι δυο

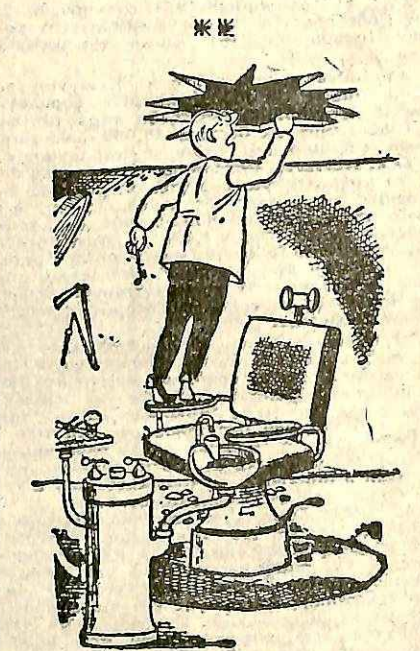
τώρα τό κουτάζουν με συμπόνια).
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι χαριτωμένο πού
είναι!
ΕΚΕΙΝΗ: Δέ θλέπει πού μωδ
βρώμισε τό παρκέ; Τό άπρόσεκτο!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάντως είναι δ-
μορφο! Κι' όταν τό καθάρισουμε
και τό θρέψουμε άρκετά, κάμπο-
στες μέρες, θα γίνη μιά ύπεροχη
γατιά!...
ΕΚΕΙΝΗ: Γάτα!... Τι εν' ατά
πού λέει! Αυτός είναι γάτος!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι γάτα! Κάτι
έξρω περισσότερο από σένα... ΕΛ-
γαι γάτα!
ΕΚΕΙΝΗ: Μά δέ θλέπει τί
χαμπό κεφάλι πού έχει; Είναι
γάτος!... "Ολα τ' άρσενικά ζώα
είναι χοντροκέφαλα!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ έξρω θηλυκά
ζώα πιο χοντροκέφαλα!...
ΕΚΕΙΝΗ: Τι θές να πής; "Οτι
οι γυναίκες είναι χοντροκέφαλες;
Είσαι τρομερός! Διπλασή μαζι μ'
άλες, θρίξεις κι' έμένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έδω έβρίσες πρώ-
τα τους άντρες. Και όμως τό γα-
τί αυτό είναι χοντροκέφαλο θηλυ-
κό...
ΕΚΕΙΝΗ: Τότε γιατί τό έφερες
στο σπίτι μου;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσένα γιατί σ' έ-
φερα;
ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό έλειψε να μωδ
πής ότι με μάζεψες κι' έμένα άπ'
τό δρόμο σαν αυτό τό παλινόγα-
το... Τόλμησε λοιπόν να μωδ πής
ότι με πήρες από συμπόνια.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Σέ πήρα από κου-
ταμάρα... Αυτό είναι χειρότερο!...
ΕΚΕΙΝΗ: "Οστε παραδέχεσαι
ότι είσαι καυτός... Πάντως τό γα-
τί είναι άρσενικό και θα τό φονά-
ζω Άσπρούλα!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι θηλυκό και
θα τό φονάξω Άσπρούλα...
ΕΚΕΙΝΗ: Πιάς τό γαλατάκι
σου, Άσπρούλη μου. Πρέπει να πih
άκόμη λίγο, αφού ήταν νηστικό...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό δυστυχισμένο!
ΕΚΕΙΝΗ: Δέν είναι καθόλου
δυστυχισμένο, αφού θρήκε εδω ά-
σπύλο!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσύ δέν πρέπει να
ένδιαφέρεσαι και τόσο γι' αυτό...
ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζετε, κύριε, ότι
μόνο έσείς είστε εύαισθητός κι' ά-
γαπάτε τά ζώα;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό γατάκι είναι
πάντως δικό μου. Έγώ τό θρήκα
και τό συμμάζεψα. Κι' όταν έγυ-
λό το διαζύγιο, θα πάρω μαζι μου
την Άσπρούλα...
ΕΚΕΙΝΗ: Μπορεί να τό θρήκες
εσύ. Μά εγώ πού έδωσα γαλατά-
κι, κι' εγώ θα τό περιποιούμαι άσ-

που να πάρουμε διαζύγιο... Έγώ
είμαι ή κυρία εδω μέσα! Κι' αν
ήθελα, πετούσα στο δρόμο αυτό
τό γατάκι!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τη γάτα να λές...
Θα με ύποχρέωσης μάλιστα να τη
φροντίζης ως ότου πάρουμε τό δια-
ζύγιο.
ΕΚΕΙΝΗ: Θα τό περιποιούμαι,
όχι για να ύποχρεώσω έσένα, αλ-
λά για να σου άποδείξω ότι δέν
είσαι μόνο έσύ εύπολαχυνός στα
ζώα. Κι' ακόμα γιατί ο γάτος θα
μένη πάντα μαζι μου...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν έξουμε τί θ'
άποφασισή τό δικαστήριο... Θα
δούμε...
ΕΚΕΙΝΗ: "Ο γάτος θα είναι ο
γυλιός μου, αφού εσύ δέ μωδ έδω-
σες παιδί!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Η γάτα θα είναι
ή κόρη μου, αφού εσύ δέ μ' έκα-
νες πατέρα... Θα δούμε τί θα πih
τό δικαστήριο!...

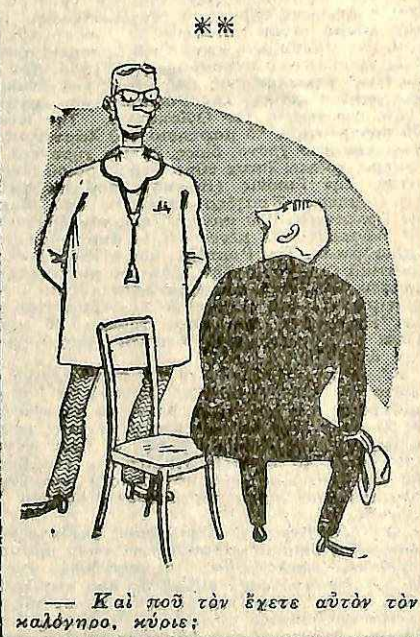
ΣΚΗΝΗ III
(Άγαστ' από ένα χρόνο. "Η κ.
Μπωζόν κάθεται κοντά στην Ά.
σπρούλα που θηλάζει τά νεογνή-
τα μικρά της).
ΕΚΕΙΝΗ (μονολογώντας): "Α,
την καμένη, έγινε και μητέρα.
Ένας χρόνος έχει κλειθεί από την
ημέρα όπου ο Άντρέ τη θρήκε στο
δρόμο και την έφερε εδω... "Ηταν
μια σταλιά... Και δέν έέραμε αν
ήταν άρσενικό ή θηλυκό. Σ' την άρ-
χή εγώ έπέμενα πως ήταν γάτος.
Είδα όμως ότι είχε άδικο. Τη με-
γαλώσαμε σαν παιδί μας. Και ή
Άσπρούλα μάς έκανε να γίνουμε
λιγότερο έχθροί. Άλλά τί χαρι-
τωμένα πού είναι τά γατάκια της!
Πόσο συγκινούμαι εγώ πού δέν ελ-
χα την εύτυχία να γίνω μητέρα!...
Παρά λίγο να σέ στερήθω, Άσ-
προύλα μου. Άκόμη δέν πήραμε
διαζύγιο. "Η δική εξακολουθεί...
Στό μεταξύ τό δικαστήριο άποφά-
σισε να φύγη ο Άντρέ. "Ετσι χα-
ρίσαμε φιλικά. Κι' είχα τόση χα-
ρά πού θάσουν δική μου. Άσπρού-
λα μου... Μά μιά μέρα ήρθε ο δι-
καστικός κλητήρας. Άλλοιμονο!
"Ο κ. Άντρέ Μπωζόν ζητούσε την
Άσπρούλα. "Ετρεξα τότε στο δι-
κηγόρο μου. Κι' αυτός πρότεινε
ή Άσπρούλα να μένη ένα μήνα σέ
μένα, κι' ένα μήνα σ' αυτόν. Άντρέ.
Και τις ημέρες πού την είχα εγώ
γένησεν! Προχέες ήταν ή ημέρα
πού έπρεπε να του τη στείλω. Μά
δέν την έστειλα...
ΣΚΗΝΗ IV
(Εσφαρικά μπαίνει ο Άντρέ
Μπωζόν. Είναι πολύ παραγμένος).
ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλησπέρα, Ζυ-
λιέ. Γιατί δέ μωδ έστειλες από
προχέες την Άσπρούλα; Ανηού-
χησα πολύ κι' ήρθα να δώ τί κά-
νει...
ΕΚΕΙΝΗ: Είναι πολύ καλά!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οστε παραδέχτη-
κες πως είναι Άσπρούλα κι' όχι
Άσπρούλης; Πού είναι; Έξερεις πά-
σο την άγαστα... Πως τη μεγαλώ-
σα...
ΕΚΕΙΝΗ: Πώς τη μεγαλώσα-
με...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού είναι τέλος
πάντων να την πάρω;
ΕΚΕΙΝΗ: Δέ μπορείς να την
πάρης...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ζυλιέ, πάψε να
μωδ αντιλέγης...
ΕΚΕΙΝΗ: Άντρέ, δέ σου αντι-
λέγω... Άλλά δέ μπορείς να την
πάρης, γιατί γέννησε τρία γατά-
κια...
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Α! Τι λές!... Τό-
τε να την πάρω με ταξί!...
ΕΚΕΙΝΗ: Άντρέ, έλα να τη
δής...
(Πηγαίνουν κι' οι δυο τό κασ-
σανάκι, όπου ή Άσπρούλα ρίχνει
ένα θλέμμα πότε στα παιδιά της,
απ' τό φόβο μήπως της τό πάρ-
ουν, και πότε στο ζεύγος Μπω-
ζόν).
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι συγκινητικό
θέαμα! Κούταξε τί στοργική μη-
τέρα πού είναι ή Άσπρούλα μαζι!
ΕΚΕΙΝΗ: Είδες, Άντρέ; Πώς
λαϊπόν θα πάρης την Άσπρούλα,
χωρίς τά παιδιά της; Θ' άρρω-
στήση... Θα μάς πεθάνη...
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ε, τότε τί να γί-
νη, Ζυλιέ; Θέλεις να μείνω; "Ε-
χουμε γένει κι' οι δυο καλλίτεροι
τώρα...
ΕΚΕΙΝΗ: Νά, ναί μείνει! Άς
μην πάρουμε διαζύγιο. Άντρέ.
(Και γένει με τυφερότητα
στην άγκαλιά του).
ΑΡΞΕΝ ΑΡΥΣ

— Μωδ τό ύπόσχεσαι, Μιμώ, ότι
έταν γίνης καθηγητής θα με προειδά-
σης!...
(Τού Άρσένου)

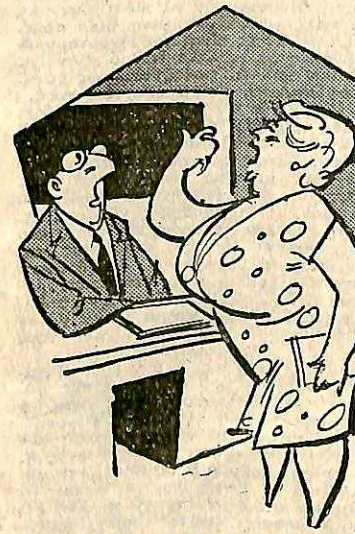

— Σας πόνεσαι

— Και πού τόν έχετε αυτόν τόν
καλόγγο, κύριε;

ΟΙ βουλευτές τού Πολύδωρου τόν
τελευταίο καιρό δέν πήνε καλά.
Και τό χειρότερο πού ή Τράπεζα Πι-
στώσεων τόν άπειλεί με κατάσχεσι,
άν δέν σπεύση να έξοφλήση ένα δα-
νείο, πού τού είχε δώσει προ καιρού.
Δυο παρτιζάνες, πού τού είχε έγκρί-
νει τό άρμόδιο Συμβούλιο της Τρά-
πέζης, έξέπνευσαν χωρίς ο καμμένος
ο Πολύδωρος να έξοικονομήση χρή-
ματα για να έξοφλήση τό δάνειο.
Και τώρα πρόκειται να συνέλθη τό
Συμβούλιο για να λάβη άποφασί-
στικά μέτρα κατά τού άναξίχρεου
πειλάτου. Κι' ο Πολύδωρος πάει να
σκάσει από τη στενωχώρα του.
— Πάει καταστρέφομαι!... Έξω-
μίζει με άπώνωσι!...
— Μην κάνης έτσι Πολύδωρ μου,
τόν παρηγορεί ή κυρία Κούλα. "Ε,
ΧΕΙ ο Θεός!
— Τι έχει ο Θεός. Βρέ γυναίκα;
νευρίασε ο Πολύδωρος. Έδω χανά-
μαστε, δέν τό πήρες χαμπάρι; Με-
θαίριο συνέχεται τό Συμβούλιο
και δά μάς βγάλει στο σφυρί ό,τι έ-
χουμε και δέν έχουμε...
— Καλά, και δέν πήγες να τούς

παρακαλέσης να σου δώσουν μιά
παράτασι άμια;
— Άν πηγα λές; "Εξη φορές έχω
πάει... Άλλά είναι ανένδοτοι. (Πάντα
άνα) δα, τό συμφερουν τής Τράπε-
ζης! Μωδ λένε κάθε φορά. Και προ-
χέες πού έβόλα τις φωνές καλίσαινε
τούς κλητήρες και με πετάσανε έξω
διά της βίας. Και μωδ λές "Εχει ο
Ψάρος Κολοκύθι!...
— Ά! καμένη κι' έσύ! τόν έμάλ-
λωσε ή κυρία Κούλα. "Η άπαισιοδο-
ξία σου δέν έχει όρια... Ποιοι είναι
τέλος πάντων αυτόι οι κύριοι πού
ζητούν την κεφαλήν σου επί πινάκι!...
— Τι να τούς κάνης; Τρέξ, είναι!...
"Ο κύριος Μπιστυκώκος, πρέσβος του
Συμβουλίου τών Πιστώσεων, ο κύ-
ριος Παπαλουρίδας, τιμηματόχρης και
κύριος Περιστέρης, τιμηματόχρης τού
Τμήματος Δανείων. Και οι τρείς,
πάρ' τόν ένα χτύπη τόν άλλο. Μωρε
άσε με ήσυχο μ' αυτούς τούς άντι-
χριστούς.
— Καλά, χρυσέ μου, μη συζη-
σαι... Άσε να δούμε τί μπορεί να
γίνη!...
— Τι έννοείς, δηλαδή; Δέ φαντά-
ζομαι να πιστεύης στα σοδάρια πως
μπορείς να κάνης τίποτα πού λόγου
σου κι' άς σέ λένε καταστρεφό! Δέ
βρίσκεις άκρη με δαστούς, βρέ γυ-
ναίκα.
— Δέν έφες καμιά φορά τί γί-
νετα!... άπάντησε με ένα ανήμιμα-
το χαμόγελο ή κυρία Κούλα, πού
τό δαυμόνιο μυαλό της είχε κιάλας
συλλάξει τό σχέδιο ενεργείας.
Και την έπαινε τό πρωί από τίς
7 είχε πάρε θείο έξω από τό σπίτι
τού κυρίου Μπιστυκώκου, πού βρήκε
την διευθύνση του στην τηλεφω-
νική κατόλγο. Σ' τις όχτώ και δέκα
έκανε την εμφάνισή του ο Μπιστυκώ-
κος, εύθετησ και Βαρύδουπος και
πριν μπη στην πολυτελή κουράρα,
πού ήταν άρραγμένη έξω από τό άρ-
χοντικό του, πρόέβη στο περίπτερο
καί πήρε έφημερίδα. Και καθώς την
άνοιξε για λίγο, διαβάσαντας τις έ-
πικραλίδες, ύπόπρεσε ή κυρία Κούλα
να δη τόν τίτλο της έφημερίδας. "Ο
κύριος Μπιστυκώκος διάβασε "Καθη-
μερινή".
— Λαμπρό! ψήφισσε εύχαριστη-
μένη ή κυρία Κούλα.

ΚΟΥΛΙΑ

ή καταφεύζου

Τά εκατό κουκιά

Και σημείωσε στο καρνέ της:
"Μπιστυκώκος Καθημερινή".
"Ενα τέταρτο άργότερα ήτανε ή
έω από τό γραφείο τού Παπαλουρί-
δα, πού κατέφθασε σέ λίγο στρουμ-
πούλας και ροδοκόκκινος και πρώ-
θησε κατ' εύθειαν στο γραφείο του,
αφού έδωσε έντολή να μην τόν ένο-
χλήση κανείς ως τις 10.
— Πά! Πά! Έκανε στενωχωρημένη
ή κυρία Κούλα. Μέχρι τις δέκα θα
περιμένω; "Εχει κανένα συμβούλιο;
— Τι συμβούλιο, μαντάμ; άπάντη-
σε ο κλητήρας. Μέχρι τις δέκα θα
διαβάξη την "Ελευθερίαν". Είναι βλε-
πεία και πολιτικός παράγων τού Γρί-
δα. "Ισως μάλιστα θα είναι και ο-
πμήριος στις βουλευτικές εκλογές.
Δέν πειράζει θα ξαναγυρίσω, προ-
σέθεσε ή κυρία Κούλα.
Και άπομακρύνθηκε διαστικά για
να συμπληρώση χαρνούμενη τού καρ-
νέ της: "Παπαλουρίδας. "Ελευθερία,
Γρίδας".
Δέν έμνεγε τώρα παρά ο τιμημα-
τόχρης ο Περιστέρης. Τράβηξε θαρ-
ραλέα στο γραφείο του και πριν προ-
λάβη ο κλητήρας να την έμποδισή
μήκε μέσα.
— Ποιός σάς έπέτρεψε να μπή-
γης; άπάντησε ο τιμηματόχρης.
Και διπλώσε διαστικά την έφημε-
ρίδα, πού διάβαζε πριν από λίγο ά-
κριδώς, ενώ τό κατασπληκτικό μάτι
της κυρίας Κούλας πρόσθεσε να δη-
την άκρη τού τίτλου. "Ο κ. τιμημα-
τόχρης διάβασε λεροκρυφώς (Αύ-
γη).

— Πηγαίνετε έξω παρακαλώ! συ-
νέχισε άναψοκοκκινωμένος ο Περι-
στέρης. Τι θέλετε επί τέλους; Ποιά
είστε;
— Είμαι ή κυρία Καραμουτζού-
φλη, άπάντησε με κάθε δυνατή ελ-
γυνεία ή κυρία Κούλα. Και ήρθε για
την παράτασι...
— Έξω! Έξω! την δίκεψε ά-
πότομα αυτός. Άδύνατον, πρέπει σέ
αύριο να έξοφλήση, άλλωστε...
... Θα τού κάνετε κατάσχεσι!
συμπλήρωσε ή κυρία Κούλα με προ-
σποιητή έξαψη. Και έξω και την αλ-
τία πού θέλετε να μάς καταστρέψ-
τε κύριε Περιστέρη. Γιατί έτυχε να
είμαστε δημοκρατικοί πολίτες και ά-
γυνιστές της Ασκήσης Αντιστάσης.
Δέ σπάνουν δηλαδή οι έξορίες.
— Έχετε κάνει έσφαρικά; ρώτησε μ'
ένδιαφέρον ο τιμηματόχρης.
— Πέντε χρόνια στην Άνάρχη έ-
καμε ο άντρας μου. Άλλά ό,τι και
να μάς, κάποτε έμεις δέ μείνουμε
δημοκρατικοί πολίτες. πιστοί στην Λ.
δέα της Ελευθέριας Συμπόρφης και
ένάντια στη υποταγούρα...
— Καλά μαντάμ, ηρεμήστε... έ-
κανε με καλωσύνη ο τιμηματόχρης.
Και σκύβοντας προσέθεσε έμπι-
στευτικά:
— Βασισθήτε σέ μένα. Άλλά προ-

σχή, τοιμούδιά σέ κανένα.
— Μά τί λέτε! άπάντησε με τό Λ.
διο συνωμοτικό ύφος ή κυρία Κούλα.
Καλύτερα να μην πάρουμε παράτα-
σι, παρά να έκθέσουμε έναν άγνο
δημοκράτη, πού άγωνίζεται για τό
δίκιο του ένάντια στην κεφαλαίο-
κρατία... Άντιο και, σην παρακαλώ,
να πληροφορηθής τό κόμμα ότι στις
προσεχείς εκλογές θα τού δώσω έ-
κατό κουκιά.
Και άνεχώρησε ένθουσιασμένη πού
τά είχε καταφέρει θαυμάσια.
— Πάει ο ένας... ψιθύρισε, χα-
ρούμενη καθώς έμπαινε στο γραφείο
τού κυρίου Μπιστυκώκου.
— Τι έπιμύμπε κυρία μου; τη ρώ-
τησε αυτός ψυχρά χωρίς να σηκώση
τά μάτια από μιά στίβα έγγραφων
πού είχε μπροστά του.
— Γιά την παράτασή της έξοφλή-
σεως ενός δανείου τού συζύγου μου,
κύριε Πρόεδρε, τού Πολύδωρου Κα-
ραμουτζούφλη!...
— Αποκλείεται! άπάντησε αυτός
χωρίς να σηκώση τό κεφάλι του από
τά χαρτιά.
— Γιατί αποκλείεται κύριε Πρόε-
δρε; είτε επικριμένη ή κυρία Κού-
λα. "Επειδή δηλαδή, είμαστε εθνικό-
φρονες της δ-ξιάς παραπάδεως και
ψηφίζουμε Καραμανλή; Μάλιστα, κύ-
ριε Πρόεδρε, Καραμανλή ψηφίσαμε
κι' έχουμε τό θάρρος της γνώμης
μας. Αίσι ο Καραμανλής είναι ο
μόνος άξιός να μάς κυβερνήσει και
θα μάς κυβερνήη άλλια είκοσι χρό-
νια!...
Γειά στο στόμα σου, κυρία
μου! φώναξε ένθουσιασμένος ο Μπι-
τυκώκος. Πολύ όρασι τά λέτε! Κα-
θήστε παρακαλώ!... Θα πάρете κα-
φεδάκι;
— Τι να τόν κάνω τόν καφέ, κύ-
ριε Πρόεδρε; Έδω πρόκειται για
την παράτασι τού δανείου...
— Κι' αυτό θα γίνη, κυρία μου!
άπάντησε με εγυνεία ο Μπιστυκώκος.
Και προσέθεσε χαμηλώνοντας τη
φωνή:
— Αφού είμαστε τού ίδιου κόμμα-
τος...
— Άμ' έτσι πότε μου ντέ! Έκανε
δύση χαρούμενη ή κυρία Κούλα.
Κι' εγώ πού σές είχα παρσίει για
απύθετο και έσπαθώτα. Άλλά τί
είπα; Τό σπύτο σ'αυ. "Ψέσας! Κα-
ραμανλής και πάλι Καραμανλής! Έ-
κατό κουκιά θα τό δώσω πάλι, σ' τις
νέες εκλογές... Και τώρα σές χαί-
ρετά κύριε Πρόεδρε, και είμαι ελ-
τυχής πού γνώρισα έναν γνήσιο πα-
τριώτη!

Κι' αφού τό έσφιξε τό χέρι με
εξαιρετική έγκαρδιότητα, άνεχώρησε
ψιθυρίζοντας:
— Πάει και τούτος! Τώρα δοφ,
για τόν τρίτο!
Και τράβηξε για τό γραφείο τού
Παπαλουρίδα. Τόν θρήκε κι' αυτόν
πρόστα σ' ένα δγκο χαρτιών.
— Σας ζητώ συγγνώμη για την
εγόληση, κύριε Διευθυντά, άλλα τό
θέμα είναι κατεπείγων. Άδριο πρόκε-
ται να συζητήσετε για μιά νέα πα-
ράτασι έξοφλήσεως ενός δανείου τού
συζύγου μου ονόματι Πολύδωρου Κα-
ραμουτζούφλη!...
— Τι παρατάσι μαντάμ; Έκανε συ-
νοφρυωμένος. Ούτε να τό συζητάτε...
— Γιατί να μην τό συζητώ κύριε
Διευθυντά; άπάντησε με ύψαιμένο τό-
νο φωνής ή κυρία Κούλα. "Επειδή

δηλαδή έτυχε να μην είμαστε της
Κυδ-ρήσεως, πρέπει να μάς έχετε
πρόστα και τό κλάστο; "Ε! μάλιστα
αφού τό θέλετε έτσι, είμαστε
αντικυβερνητικοί κύριε Διευθυντά και
μη μάς βένετε την παράτασι. Άλλά
δέν θα έσση ο Γρίδας στα πράγματα!
Τότε τά λέμε.
— Πάρε; Έκανε αυτός και κούτα.
Έξέ με ένδιαφέρον την κυρία Κούλα.
Με τόν Γρίδα είστε;
— Γιατί, δέ σας άρέσει ο Γρίδας;
— Ισα, ίσα, κυρία μου! άπάντη-
σε με ένα ανήμιματικό χαμόγελο ο
Παπαλουρίδας.
— Τι ίσα-ίσα; Μη μωδ πής ότι
είστε και σές άπαθός τού Γρίδα;
— Και κάτι πάρα πάνω μαντάμ!
Θα είμαι οπωσδήποτε τού κόμματος
στις εκλογές...
— Μη μωδ τό λέτε! φώναξε με
προσποιητό ένθουσιασμό ή κυρία
Κούλα. Μά πότε κύριε Διευθυντά
μπορείτε να ύπολογίζετε σέ εκατό
κουκιά από μένα! Κι' άς πih κατ'
άνεμου τό δάνειο.
— Άπεναντίας, κυρία μου! "Η πα-
ράτασι θα σές δώρη... Και θα είσα
υπέρω να σές δώρη και συμπληρωμα-
τικό δάνειο...
— Με σπλαχνίζετε κύριε Διευθυ-
ντά!... Τι να σές πih, είμαι εύτυχής
πού γνώρισα επί τέλους έναν έντιμο
πολιτευτή κι' έναν άγνο πατριώτη!
Έκατό κουκιά θα τά έχετε από μέ-
να... Χαίρετε...
Κι' αφού τού έσφιξε τό χέρι με
την ίδια έγκαρδιότητα, άνεχώρησε
για ν' άναγνώση τά ευχάρια στον
Πολύδωρο.
— Έν τρέξι Πολύδωρε! Θα μάς δα-
δή ή παράτασι και θα πάρουμε κι'
άλλο δάνειο! Τι! Πώς τά κατάφε-
ρα; Με εκατό κουκιά! Πώς; Σέ ποιά
κόμμα τά ύποσχέθηκε; Μά σέ δώκ!
και στην άρροστρά και στη δέξιά
και στο κέντρο!... Τι έγινε να γά-
σουμε; Ορίστε. Πώς θα τό βρούμε
τόσα κουκιά; Πε! ύπολαστικό πού
είσαι καμένη Πολύδωρε! Θα πά-
ρουμε δυο κιά κουκιά ρετινής έσο-
δίσας και άς δώσουμε εμώ εκατό
στην κάθε παράτασι... Μπά!...
Σ.Π. ΔΕΜΕΝΑΓΑ Σ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ δάσκει τις κορυφές των Ίμαλιών και εξερεύνησε τις άβυσσους, διέσπασε το ατομο και κατέκτησε το διάστημα. Παρ' όλες τις καταπληκτικές προόδους του, ωστόσο, δεν κατάφερε να βρήκε ούτε έναν καινούργιο τρόπο εξωμολογησης.

Αλλά η εξομολόγηση είναι ένα πράγμα θάσιμ και θεμελιώδες στον έρωτα. Οι άντρες, όμως, δε φαίνεται να πολυκοιτώνται γι' αυτό το ζήτημα. Τις περισσότερες φορές αυτοσχεδιάζουν ή υπακούουν στα ενστικτώδη τους. Άλλα δε συμβαίνει το ίδιο και με τις γυναίκες, που βλέπουν στην έρωτική εξομολόγηση ένα είδος Ιεροσολωνίας και την διενδύουν με τη φαντασία τους κατά χιλίους τρόπους.

Ας δούμε, όμως, ποιόν από τους διάφορους τρόπους έρωτικής εξομολογήσεως προτιμάτε.

1) Βίαιη: Μέσα σας ζούν πάνα-τα δέναντια της γυναίκας την έ-ποχης των σπληνών. Θέλετε τον άντρα κατακτητή, που θα σας υποτάξει με την όρμη του και θα σας υποδουλώσει με τη δυνατή προσωπικότητά του. Σας εξομολογείται το πάθος.

2) Ίπποτική: Θα ήσαστε ευχαριστημένη αν έλεγετε τον άντρα να θυάξη από το στήθος την καρδιά του, για να σας την προσφέρει στα χέρια ή να τη δώση χωρίς αλγιστικό από ένα αεροπλάνο που δρισκεται στα 3000 μέτρα, για να σας δειχθεί την αγάπη του. Ζήτε με δύναμη. Η πραγματικότητα σας διαβεώνει. Θα ήταν καλύτερο αν προσπαθούσατε να προσγειωθείτε.

3) Ρωμαϊκή: Η έξομολόγηση έχει αξία για σας μόνον στο σεληνιακό ή κάτω από τις νύκτες ενός «νοστωρ» του Σοπέν. Ένα υποβλητικό περιβάλλον σας εμπνέει. «Αν μπορούσα ό έλκετοί σας να σας πη τη μαγκιά λέει ας αγαπάω» μέσα στο μισοσκοτάδι μιας εκκλησίας, θα ήταν καλύτερο. Σας α-

Ποιά εξομολόγησι προτιμάτε;

ρέσουν τα μισόλογα, τα υπονοούμενα κι' οι αναστεναγμοί. Σε κάθε στιγμή, νομίζει κανείς πως είσατε έτοιμη να λιποθυμήσετε. Στην πραγματικότητα, δεν έχετε το θάρρος να αντιμετωπίσετε τα προβλήματα της ζωής. Κάνετε πως δεν τα βλέπετε κι' έχετε την ψευδαίσθηση πως, έπειδή δε θέλετε να τα δείτε, δεν υπάρχουν.

4) Αθλητική: Είναι πολύ της μόδας στην εποχή μας. Ο άντρας λέει: «Θέλετε να παίξουμε μια παρτίδα αγάπης». Κι' η γυναίκα πέφτει άμέσως στην άγκαλιά του λέγοντας «ναι». Οι παρτίδες αυτές της αγάπης, είναι πολύ ουνεθιμένες μεταξύ των άστρων του Χόλλυγουντ («Αδα Γκάρντερ, Λάνα Τάρνερ, Όρσον Ουέλλες, Ρίτα Χάινγγουορθ, Φράνκ Σινάτρα κλπ.). Ο ρόλος του άνδρα και της γυναίκας συνίστανται στο ότι πρέπει να φερθούν από την πρώτη στιγμή σαν τρελά έρωτευμένοι, αδιάφορο αν είναι. «Όταν τελειώσει η παρτίδα, ξαναπαίρνουν ό καθένας το δρόμο του με αξιοπρέπεια, χωρίς σκηνές και δάκρυα.

5) Ποιητική: Ο άντρας πρέπει να έχη ένα απόθεμα από ωραίες φράσεις. Το αν πιστεύει σ' αυτά που λέει δεν έχει σημασία. Το κυριώτερο είναι να ξέρη να τα πη. Οι γυναίκες που προτιμούν αυτό το είδος της εξομολογήσεως ζούν στα σύννεφα. Όλη τους η ζωή είναι μια αδιάκοπη φυγή.

6) Ρητορική: Μερικές γυναίκες δεν καταλαβαίνουν την έρωτική εξομολόγηση παρά σαν είδος διατριβής, όπου ανακατεύονται η φιλοσοφία, η βιολογία, ό φροδισμός, η Ιστορία, η φιλολογία, τα πάντα.

Ο άντρας πρέπει να έχη χαρίσματα ρήτορας. Στο τέλος, η γυναίκα, αν της έκαμαν μεγαλύτερη εντύπωση τα Ιστορικά παραδείγματα, λέει: «Μ' έκαμαν να νοιώσω την αγάπη της Ίουλιέττας για το Ρωμαίο της». Η αν γοητεύθηκε από τις ψυχανταλτικές θεωρίες: «Ζούσα ως τώρα μέσα σε μια άβυσσο από συμπλέγματα. Άλλα με το υποσυνείδητό μου μούλεγε πως θα ήθελα να είμαι ο μέγας άγνωστος που θα με λύτρωνε από όλα και θα έκανε την ψυχή μου να πλημμυρίση από αγάπη... Λόγια, λόγια... Άλλα η γυναίκα αυτή της της κατηγορίας τρέφεται μόνον με λόγια.

7) Παρκτική: Η γυναίκα ποζάρει σαν πολύτιμος θησαυρός. Τη θέλει ο άντρας; Είναι πρόθυμη να το συζητήσει μαζί του. Τι έχει να της προσφέρει για να του χαρίση την αγάπη της; Έδω ή συμφωνία γίνεται της μετρητοίς. Πάνω στην πλαστικότητα μπαίνουν η κοινωνική θέση, η περιουσία, οι άνδρες, τα πάντα. Η «εξομολόγηση» είναι Ικανοποιητική, η γυναίκα προσφέρει πρόθυμα την καλοπαιρωμένη αγάπη της.

8) Στρατική: Μπορεί να γίνει με το τηλέφωνο ή στη διασταύρωση δύο δρόμων ή μέσα στο λεωφορείο. «Μου αρέσεις». — «Και μένα».

Ο άντρας περνάει το χέρι του στη μέση της νέας και την τραβάει μαζί του, σαν να ήταν έρωτευμένοι από χρόνια. Στις γυναίκες αυτού του τύπου η αγάπη έρρισκεται στην επιδερμίδα τους. Άρκει μια στιγμιαία ένταση για να δώσουν την καρδιά τους. Στις «Ηνωμένες Πολιτείες, πολλά είδύλλια ξετυλιγονται με κινηματογραφική ταχύτητα. Μια έξομολόγηση στα πεταχτά. Ο νέος κι' η νέα πρέχουν κατόπι να θρουν Ένα πάστορα, για να τους παντρεύη. Μια έδωρα άργότερα χωρίζουν...

9) Υπαρκτική: Ο νέος κι' η νέα συνεννοούνται θαυμάσια μεταξύ τους, λέγοντας λέξεις και

φράσεις χωρίς νόημα και, ξαφνικά, παίρνουν την απόφαση να κάνουν μαζί το γύρο του κόσμου με τα πόδια. Δεν έχουν πεντάρα στην τσέπη τους κι' ούτε δεύτερο ζευγάρι κάλτσες για ν' αλλάξουν. Άδιόφοροι! Όλος ο κόσμος είναι δικός τους κι' όλοι οι δρόμοι που έλέπουν μπροστά τους οδηγούν στην ευτυχία...

10) Μάεδοι: Την προτιμούν όλες οι άτολμες νέες. Φοβούνται ότι, αν ένας νέος τους πη ξαφνικά ότι τις αγαπάει, θα σωριαστούν κάτω λιπόθυμες. Μια απότομη εξομολόγηση δεν έχει έλπιδες επιτυχίας κοντά τους. Θέλουν τα πράγματα να σιγά-σιγά. Μοιάζουν σαν μερικές έρωτευμένες του 18ου αιώνα, που σημείωναν στο ημερολόγιό τους: «Μου φάνηκε πως, καθώς μ' αποχαιρέτουσε, το χέρι του έμεινε κάπως περισσότερο πάνω στο δικό μου... Ποτέ δεν ήμουν περισσότερο εύθυμη... Έξη μήνες άργότερα, σημείωναν το ίδιο πράγμα με μερικές δημντες παραλλαγές. Οι σημερινές νέες, θέαται, συντομεύουν τα χρονικά διαστήματα, αλλά, στο βάθος, παραμένουν οι αιώνες φοβισμένες της ζωής, που άρκεται στο λίγο, γιατί δεν τολμούν να πιστέψουν πως το πολύ μπορεί να γίνει δικό τους.

Οι νέες αυτές είναι ταυτόχρονα προληπτικές σε μεγάλο βαθμό. «Αν ζητήσουν πολλά, φοβούνται πως θα ξεφορτισουν τη μοίρα εναντίον τους.

11) Απεισιμένη: Μερικές νέες δεν αισθάνονται παρά μόνον τη φωνή της απελπισίας και του πόνου. Ένας ρωμαλέος άντρας, που θα τους μιλούσε καθαρά και στα-ράτα, θα τις άπογοητεύει. Ένω, τουναντιον, είναι πρόθυμες να συγκινηθούν από ένα μελαγχολικό τύπο, που τους μιλάει για τις άποτυχίες και τις άπογοητεύσεις του. Αισθάνονται τότε την επίθυμία να τον παρηγορήσουν. Οι νέες αυτές είναι ψυχικά άρωστες. Δέ χαιρόνται παρά μόνον όταν μπορούν να κάνουν δικό τους τον πόνο ενός άλλου.

12) Χωρίς λόγια: Πάλαιο είδος που ξαναγίνει της μόδας. Οι άνθρωποι ξαναγυρίζουν στην πρωτόγονη εποχή. Συνεννοούνται με μια ματιά και μια άσπρη των χεριών είναι άρκετη για να τους ηλεκτρολύη. Ζούν μια άγρια στιγμή. Κι' έπειτα, ξαναγίνονται ξένοι. Τα κομμάτια σάλια έξω από πολλούς «εξομολογήσεις», αυτού του είδους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Γάμοι που είναι καταδικασμένοι σε άτυχία.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η Σούλα ρίχνεται με πάθος στη δουλειά της και σε λίγο αρχίζει να σημειώνη μενάλες επιτυχίες. Οι συνάδελφοί της τη θεωρούν ως μεγάλη αξία. Έστερ από το θρίαμβό της σε μια μεγάλη δική, την πλησιάζει ο Γιώργος και τη συγκαίρει. Έκείνη αλλάζει δυο λόγια τυπικά μαζί του και φεύγει για να κάνει μόνιμα ένα περιπάτο στο μέρη όπου έζησε την άτυχη περιπέτεια του έρωτά της. Κατέληξε έτσι στο Παλιό όάλορο. Κατέληξε σε ένα χέριο της κι' άρχισε να κλαίει. Θέλει ν' αυτοκτονήσει να χυθεί από τον κόσμο, να μη ξαναδθ τον Δημό και τις οικογραφίες.

14ον Τώρα κατάλαβε γιατί είχε φθάσει σε τέτοια άβάσταχτη όδύνη από τον πόνος της. Τώρα το κατάλαβε. Ίσως μόνο και μόνο, έπειδή ήγνη κι' έκενος να τη συγκαίρει. Ίσως μόνο και μόνο, έπειδή έγινε κι' αυτός ένας από τους πολλούς που τη θαύμαζαν, θαύμαζαν το πνεύμα της, την Ικανότητά της, την αξία της, το ταλέντο της. Μονάχα τη θαύμαζαν.

Έτρεχε... Κι' έδλεπε πιο πέρα το δρόμο που ανέβαινε. Κάτω έχασκε κάποιος γκεμρός. Τάχυνε το βήμα της σαν να την πείρνε κάποιος άγαπημένος.

«Η ΑΔΕΡΦΟΥΛΑ ΜΟΥ...»

Δεν έφτασε στο πιο ψηλό σημείο, στο κρίσιμο σημείο. Τί τη σταμάτησε; Άγνόστερα, όταν θυμόταν αυτό το τρελό τρέξιμο, έβλεπε μπροστά της δυο γελαστά ματάκια καστάνια, ένα στρογγυλό παιδιατικό προσωπάκι. Δυο μάτια που ήθελαν πάντα να γελάει, ένα πρόσωπο ολόδροσο, που διψούσε για ευτυχία.

— Η άδερφοί μου...
Ναι! Η σκέψη της Ρίκας της έκοψε την όαυη.

Είδε άσφαινα αυτό το χαρούμενο, το ευτυχισμένο προσωπάκι της νεόνυμφης, παραμορφωμένο από την όδυνη.

Όσο ευτυχισμένη και να ήταν η Ρίκα, άστραφε από χαρά κάθε φορά που άντικρυς την άδελφή της. Τη κυλούσε πάντα με λαχτάρα, μέσα στα μάτια. Και περίμενε κάθε φορά που την έβλεπε, περίμενε τα νέα. Τα καλά, τα ευχάριστα νέα. Κι' όταν δεν είχε τίποτα να της πη η Σούλα, έδλεπε τη χαρά να σδύνη για κάμποσά ώρα από τα μάτια της μικρής.

— Θα κλάψη, θα κλάψη πολύ η άδερφοί μου...

Είδε μπροστά της τον έαυτό της. Μια μακάβρια εικόνα. Μια γυναίκα με το κομμάτσκισμένο στα βράχια, με το πρόσωπο παραμορφωμένο από το κύμα.

— Κι' αυτή η γυναίκα θα είναι η άδερφοί της Ρίκας. Η άδελφή της. Θα είναι έγώ. Πιστεύω σ' έμένα. Με θεωρεί έναν άρωπο άνωτερο. Ίσως μια άγία. Δέ βάζει στο νου της πως μπορεί ν' άμαρτήσω, πως μπορεί ν' άμαρτήσω. Δέ βάζει στο νου της πως μπορεί ποτέ με τη θέλησή μου να την κώω να ποίηση. Άν της δώσω αυτό τον καύμο; Είναι σαν ένα μικρό, πουχέι τυφλή έμπιστοσύνη στο χόδι της μάννας. Άν η μάννα αντί να χαϊδέψη, χτυπήσει...

Χοντρές σταγόνες τα δάκρυα άρχισαν να κυλάει στα μάγουλά της.

— Ρίκα μου, άδερφοί μου... Έξοκαλόγησε κάμποση ώρα άκόμη να τρέχη, έπειτα να πε-

πατάη πιο άργά, όλο και πιο άργά, ώσπου στάθηκε.

Θαλά από τα δάκρυα τα μάτια της ζήτησαν να βρουν πέρα στη θάλασσα τη Βαρκούλα που είχε τραβήξει κατά τον όρίζοντα. Τώρα πια δε φαινόταν τίποτα. Η γραμμή, η χαυτή γραμμή που χώριζε το γαλάζιο βόλο του ουρανού από τη βαθυάλαλη θάλασσα που φοικιούσε, ήταν ολόκαθαρη.

Έσκυψε η Σούλα το κεφάλι. — Στο καλό Βαρκούλα! Έσύ έφηνες. Έγώ όμως θα μείνω. Θα μείνω για να μη κάνω να θαλάσω από τα δάκρυα δυο μάτια που αγαπά. Δυο μάτια που πιστεύουν σε μένα.

Μέ βήμα συρτό πήρε το δρόμο ξανά προς τη στάση.

Ο ήλιος έγερνε κατά τη δύση. Στον ουρανό είχε άναψει ξαφνικά μια πυρκαϊά. Κάποιο παλάτι φλογόταν πίσω από το όλο της Κατέλλας. Μαύροι και κόκκινοι καπνοί τόζωναν για μια στιγμή κι' έπειτα χάθηκαν. Όλα τυλίχτηκαν ξανά στο χρυσάφι και στους μενέδες.

Τάβλεπε όλα ξανά η Σούλα τώρα, και της φαινόταν παράξενα. Γ' άγαπούσε, κι' όμως πονούσε που τάβλεπε. Πονούσε που έβλεπε ξανά αυτά τ' αγαπημένα τους μέρη.

— Δέ θα ξαναρθώ ποτέ, ποτέ πια... ποτέ πια. Να μπορούσα να φύγω χωρίς να κλάψη η Ρίκα. Να φύγω από τη ζωή χωρίς να πεθάνω...

ΑΛΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Γύρισε άργά στο σπίτι της έκείνο το βράδυ η Σούλα. Γυρίζοντας από το Φάλορο πέρασε από το σπίτι της Ρίκας.

Ήθελε την άδερφοί της με την ποδιά της κουζίνας, σοβαρά νοικοκυρούλα, να έτοιμάξη το φαγητό για το βράδυ. Η μικρή έκανε χαρές μόλις την είδε κι' έπείμνε να την κρατήσει να φανε μαζί.

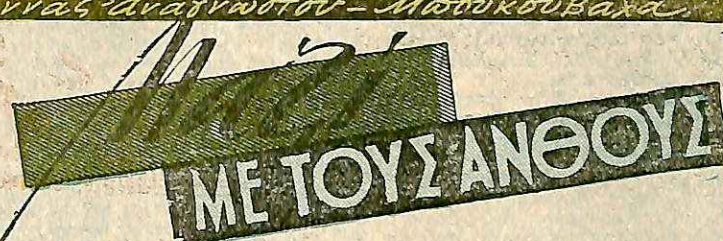
— Γιατί δεν κόβεις; Πού θα πάς; Τα μαρά σε περιμένουν; Ήταν αβάα και ξέγναστα αυτά τα λόγια της ευτυχισμένης νεόπαντρης.

Δέ μπορούσε να διανοηθή η Ρίκα πως έκανε την άδελφή της να πονάει μ' αυτά τα απλά λόγια.

— Τα μαρά σε περιμένουν; — Δέ με περιμένει κανένας! άποκρίθηκε η μεγάλη και στη φωνή της αντίπαλης Βαθεία θλίψη.

Η Ρίκα γέλασε για μια στιγμή. Έπειτα όμως κτύπησε την άδελφή της άνησχα:

— Γιατί, γιατί δεν πιάς στού Γιώργου; Τσακωνάκατε; Την είχε ρωτήσει πολλές φορές κι' η Σούλα όλο και της τα μαρούσε, όλο και της έλεγε πως δεν προφθάει, πως της έπεσε πολλή δουλειά.

— Πού να πάω; άποκρίθηκε κι' άπόψε. Είχα τη δική...

Για να γαντζωθεί από κάτι θετικό, άρχισε να διηγείται στην άδελφή της για την επιτυχία της. Η Ρίκα πετούσε από τη χαρά της:

— Σούλα μου, να λοιπόν που θα πραγματοποιήσης τα όνειρά σου. Θα γίνης διάσημη. Τώρα όμως δε βιάζεσαι. Άφού τέλειωσε η δική.

— Ναι, δε βιάζεσαι.

— Η θ' άρχισης άμέσως κι' άλλες υποθέσεις;

— Άμέσως; Έκανε η μεγάλη άφρημένη... Δεν ξέρω. Όχι, Ρίκα. Σαν να αισθάνωμαι κουρασμένη.

— Μά τι έχεις; ώωτπες επίμονα η μικρή. Αλήθεια μού δίνεις την εντύπωση πως είσαι κουρασμένη. Μου δίνεις την εντύπωση πως κάτι σου σφίγγει την ψυχή.

— Κουράστηκα, ξανάπη η μεγάλη.

Πάντως έμεινε στής Ρίκας, ώσπου γύρισε ο Ντίνος το βράδυ κι' έβγαλαν μαζί.

Ήταν άργά τώρα που έπέστρεφε σπίτι της. Άργά, κι' οι άλλοι ένοικοι του παλιού σπιτιού είχαν κιάλας κοιμηθεί.

Δεν ήταν φοβιστάρα η Σούλα, άπόψε όμως ένοιωσε μια άνατριχίλα καθώς άνοιξε την ξύλινη έξωτερική πόρτα, κι' άνέθηκε τη σκάλα μόνη της. Αισθάνθηκε μια άνατριχίλα καθώς άναψε το φός και μπήκε μόνη της σπίτι. Κλείδωσε γρήγορα με κάποιο άόριστο φόβο. Έπειτα γρήγορα γδύθηκε κι' έπεσε στο κρεβάτι της.

Κι' έκεί έβλεπε όλα της τα δυνατό να σκεφθή. Να σκεφθή βαθιά. Να πηρή μια άπόφαση!

Έκανε βόλτες το μυαλό. Άνακεφαλαίωσε όλα τα περιστατικά της σημερινής ήμερας. Στη θύμη-

σι της επιτυχίας της στο δικαστήριο, αντί να νοιώση χαρά και υπερφάνεια, αισθάνθηκε μια δαγκωματιά στην καρδιά.

Έφυγε γρήγορα από αυτή τη σκέψη.

Ταξίδεψε με το μυαλό της πάλι στο Φάλορο. Πήρε το δρόμο που θ' άκολουθούσε η Βαρκούλα με τα έδωλευα παινά Κι' έπειτα άσφαινα σταμάτησε.

— Η άδερφοί μου πιστεύει σ' έμένα. Με θεωρεί άγία. Άγία...

Γιατί έτανέλαβε μέσα της όλες φορές αυτή τη σκέψη; Γιατί στριφογύρισε έκεί το μυαλό της;

Σαν να πονούσε ώδινες. Κατι γενιόνταν μέσα της και την έκανε να πονή. Πριν τη συλλαβή ξάστερα τη σκέψη, την ένοιωσε κάπως κα πονούσε.

Πέρασε κάμποση ώρα Βασανιστική κι' άσφαινα ό άδινες καταμάτησαν. Και καθαρά ξάστερα, άκουσε μέσα της τη λέξη που γενιόνταν, τη λέξη που έκανε να πονή:

— Στο μοναστήρι!

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΗΓΟΥΜΕΝΗ

Κόντευε να ξημερώσει, κι' άκόμη καθόταν στο γραφείο της η Σούλα. Είχε γράψει καμιά δεκαριά γράμματα και τα είχε στείλει. Τώρα όμως που ξαναάδαζε το τελευταίο, σαν να την Ικανοποιούσε:

«Είμαι μια κοπέλλα είκοσιτεσσάρων χρόνων. Έπιστήμων Όρφοι από γονείς. Μόνος μου σύνδεσμος με τον κόσμο, μια άδερφοί που υπερασπίζω. Η άδερφοί μου παντρεύτηκε κι' είναι ευτυχισμένη. Έγώ όμως είμαι δυστυχισμένη.

Σείς που ζήτη στην ημερία και στη γαλήνη του μοναστηριού ίσως να έχετε ξεχάσει τι τοικμίες

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Για τους άγκωνες σας

«Αν οι άγκωνες σας είναι άγριοι, θα τους τρίβετε κάθε βράδυ με την άκόλουθη πομπάδα:

Σαλικυλικόν όξύ ... 0,30 γραμ.
Βαζελίνη ... 100 »

Πολύ καλό κάνουν επίσης οι έντριβές με άμυγδαλέλαιο.

Για τα πόδια σας

Για τη φλόγωση των ποδιών, που προκαλείται από την καλοκαιρινή ζέση, θα σας κάνουν καλό τα ουχνα ποδόλουτρα. Μπορείτε να ρίξετε μέσα στο νερό τις άκόλουθες σκό-νες:

Διττανθρακικό νάτριο (σόδα) 10 γραμ.
Περμποράτ ντε σούντ ... 5 »
Τρυγικόν όξύ 10 »

Άπολύμνασι του νερού

Αν έρρισκεστε στην έξοχη και δεν είσατε σίγουρη για την καθαρότητά του νερού που πίνετε, μπορείτε να το άπολυμάνετε προσθέτοντας έλαγι στη χλωρίνη — 3 σταγόνες σε κάθε 10 κιλά νερό. Η άδύνατη μυρωδιά του χλωρίου, που παίρνει στην άοχη το νερό, εξαφανίζεται ύστερα από μισή ώρα περίπου.

Σφιχτά αγγά

Για να δράσουν καλά τα σφιχτά αγγά και να μείνη ό κροκός στη μέση τους, περιτυλίγετε τους κανονικά από τ' άσπρα, τα ρίχνετε σε νερό που βράζει και τ' άφηνετε 10—12 λεπτά (άναλόγως του μεγέθους των). Ύστερα τα θουτάτε σε κρύο νερό, για να ξεφλουδίζονται πιο εύκολα.

Αν τα μάτια σας δακρύζουν

Θα τα πλένετε τρεις φορές την ήμερα μ' ένα εκχύλισμα άλως.

Για τους μαύρους κύκλους, που σχηματίζονται γύρω στα μάτια, θα σας κάνουν καλό οι κομπρέσες με δυνατό τοάξ.

Έξαιρετο για τα μάτια είναι και το λουτρό με άλατιμένο νερό. Μπορείτε να το κάνετε δυο φορές την ήμερα.

Αντί για το άλατισμένο νερό, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τριανταφυλλόνερο, μέσα στο όποιο θα ρίξετε 2—3 πρέζες θορίκον όξύ.

Στα ταξίδια

Η πούδρα που θα χρησιμοποιήσετε πρέπει να είναι πολύ άνοιχτή, γιατί η ζέση την άποσυνθέτει. Προ-τού κατεβείτε από το τραίνο ή το αυτοκίνητο, μπορείτε να θάλετε στο πρόσωπό σας μια πούδρα πιο σκούρα.

Θα άποφύγετε για τον ίδιο λόγο τα λιπαρά ρούζ και τα φτιασιδία στα μάτια. Κατά γενικό κανόνα, το μακιγιάζ σας ποτέ να είναι πολύ έλαφρο.

Οι μάσκες με αγγά

Αν έχετε λιπαρό δέρμα με διεσταμένους πόρους, θα χρησιμοποιήσετε το άσπράδι του αγγού. Άφού το άφήσετε ένα τέταρτο της ώρας, θα έπλυνετε το πρόσωπό σας με τριανταφυλλόνερο. Η μάσκα αυτή είναι τονωτική και έλαφρά στυπτική.

Αν έχετε δέρμα έρηο και άφουδατωμένο, θα χρησιμοποιήσετε τον κροκό του αγγού. Θα τον άφήσετε μισή ώρα και θα καθαρίσετε το πρόσωπό σας με μια λουσιόν χωρίς οινόπνευμα. Η μάσκα αυτή είναι μαλακτική και θρεπτική.

Το «παρθενικό γάλα»

Μπορείτε να το παρασκευάσετε μόνη σας με τα άκόλουθα όλικά:

Βορικό νάτριο 10 γραμ.
Τριανταφυλλόνερο 40 »
Βάμμα βενζόης 5 »
Άπσταχυμένο νερό 100 »

Το γάλα αυτό ταιριάζει σ' όλα τα δέρματα.

Οι υπερβολικές τρίχες

Μη χρησιμοποιήτε σε καμιά περίπτωση έυράφι. Οι τρίχες θα ξανα-θρουν και θα είναι πιο σκληρές από πριν. Αν πρόκειται για έλαφρο χνούδι, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε όξυζενέ είκοσι ά-

τριμοσφαιρών ή μια κρέμα με όξυζενέ. Άν το τρίχονα πιάνη μεγάλη, έκτασι, θα χρησιμοποιήσετε το κερλ. Η άπο-τρίχωση με το κερλ μπορεί να γίνει με μια φορά το μήνα.

Κατά της υπεριδρώσεως των ποδιών

Φορμολίνη 10 γραμ.
Γλυκερίνη 5 »
Οινοπνευματόχο παρασκευάσμα

λεβάντας 150 κυβ. εκατ.

Με το παρασκευάσμα αυτό θα τρίβετε έλαφρά τα πόδια σας πρωί και βράδυ.

Οι έφηνίδες

Νερό τύλλου 50 γραμ.
Τριανταφυλλόνερο 60 »
Ανθόνερο 50 »
Η:

Άμυγδαλέλαιο 50 »
Έλαιο πικραμυγδαλίου 50 »
Βορικό νάτριο 12 »
Τριανταφυλλόνερο 50 »

Ο δόκτωρ Μανβέν συνιστά, έξ άλλου, το άκόλουθο γάλα:

Παρθενικό γάλα (δύομη παραπάνω τη συνταγή του) 100 γραμ.
Καθάρη γλυκερίνη 60 »
Φαρμακευτικό όδροχλω- ρικό όξύ 10 »
Χλωριόχον άμμόνιον 8 »

Τα κίτρινα στίγματα

Θα θάλετε πάνω σ' αυτά ένα κομμάτι έλαιόλα, που θα το θρέξετε μέσα σε όξυζενέ. Θα άλείψετε κατά-πιν το κίτρινο στίγμα με λίγο λάδι.

ΟΙ ΑΣΘΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Παρέλασις νυμφών

Βεβαρυνθείς τους έρωτας και το έργενλικιον και διαθεθών ως είκος τρελλών νοηπλίκιον έσκέφθη εις την νυμφευσιν να κατασύνω πλέον και ως γαμβρός να εκτεθώ εν μέσω των θηλων, Έφ' ω έλπίζων εις βαθμόν του υπερνυμφεικού και φέρων υποκάμισον ύψος κοινουανικού, μετέβην εις το Ζάππειον εις ώραν πονηρόεσσαν ζητών συμβίαν γόνιμον και μάλλον νάδερσανεσσαν. Κι' εν όψει των έστρωμβουλών και τροφανδών αιδίδων κι' έκφρασεις εις την όψιν μου περιπαθείας δίδων: — Ω, νυμφαί! άνεδοήσον τα μάλα θροντερώς, τυγχάνω περιπόθητος και γλαφυρός νυμφός και τις δεινής σαγηνής μου σεσυνπαρομαρτοσης άφικθην πρός άνευρεσιν της νυμφης της μελλούσης. Πρός τούτοσ ήχθην σκετικώς εις λήψιν άποάσεως, κι' έντέλλομαι την έναρξιν ένδόξου παρελάσεως, να έξ όλων των ιδιών κατά το μάλα (λον κι' ήπτον (δυλοτήτων).

Κι', ω Ζεύ! συνάψασαι αί Μίς πασφα (νύς κι' ένγκυρος την μετ' έμού συμβίωσιν επιθυμούσαι (πλήρως παρήλασον περιχαρείς και δλ' λυ

μπορούνε να δειρουν μια φωνή γυναικεία καρδιά.

Συγχωρέστε με που έρχομαι να σας φέρω κάτι από τη δυστυχία του κόσμου, να σας ταραξεί τη γαλήνη σας. Συγχωρέστε με και βοηθήστε με.

Αγάπησα. Στην αρχή αγνά, έπειτα άμαρτωλά. Δόθηκα με την ψυχή και με το σώμα στον άντρα που αγαπούσα. Έζησα ένα χρόνο κοντά του ευτυχισμένη, ή πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Νομίζα πως ήμουν... πως έμεις οι δυο ήμασταν το κέντρο του κόσμου. Πως για μας ανέτρεξε ο ήλιος έτσι υπέρλαμπρος, πως για μας φώτιζε το φεγγάρι τις όνειρεμένες καλοκαιρινές νύχτες, πως για μας άσπραινε τόσο γαλάζνη η θάλασσα, πως για μας ντυνόταν την άνοιξη-αύτη στολή της όλη η πλάση. Δεν του ζητούσα τίποτε και του πρόσφερα ό,τι μπορούσα. Ήμουν ευτυχισμένη να τον βλέπω να τόν νοιώθω κοντά μου. Ήμουν ή πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου όταν άκουγες ποιος το χέρι μου στα μαλλιά μου, όταν έπαιζε με τις μπούκλες μου, όταν καταλάβαινα πως τον ξεκουράζω, πως του όμορφαινω τη ζωή του.

Και περίμενα. Ήμουν σίγουρη πως θα γινόμουν γυναίκα του. Δεν του το ζητούσα, όμως περίμενα. Κι' έπειδη άκουσε, κάποια μέρα τολμήσα και του έκανα κάποιον υπαινιγμό. Δεν του το ζήτησα. Αν μου άρνιόταν, θα έφευγα πάλι στα γόνата του όπως πρώτα, και θα κουνά το πρόσωπό μου για να μη καταλάβη ότι με πίκρανε.

Αυτός όμως μ' έδιωξε. Με λόγια γλυκά, με τρόπο καλό, μ' έδιωξε. Έπειδη έπρεπε ν' αρχίσω ξανά τη ζωή μου. Χωρίς αυτόν. Έπειδη έπρεπε να παντρευτώ. Όχι μ' αυτόν. Έπειδη έπρεπε να γίνω ευτυχισμένη μακριά του!...

Σεις που γνωρίζατε ασφαλώς τον πόνο, σεις που θαχτε άκουσει κι' άλλες θλιμμένες ιστορίες, βοηθήστε με. Δεχθήτε με κοντά σας. Σκέφθηκα το θάνατο, αλλά το μετανιώσα. Δε θέλω να ζήσω αλλά και δε θέλω να πεθάνω.

Δε θέλω να σας πω ψέματα, πως ζητώ το μοναχικό σχήμα, έπειδη θέλω να γίνω μοναχή νύφη του Χριστού. Πιστεύω στο Θεό και τόν Χριστό τόν αγαπώ, έπειδη κήρυξε την αγάπη στον κόσμο. Κι' όμως δεν είναι η αγάπη μου γι' αυτόν που με σπρώχνει κοντά του. Ζητώ μόνο τη γαλήνη κάτω από το πόνο του βλέμματος, τη λησμονιά. Δεχθήτε με κοντά σας, βοηθήστε με να ξεφύγω.

Έκείνος με συμβούλεψε να ξαναρχίσω τη ζωή μου. Θέλω ν' α-

κολουθήσω τη συμβουλή του. Θα ξαναρχίσω τη ζωή! Αλλά μακριά από τούς ανθρώπους.

Γράψτε μου, σας ικετεύω, πως υπάρχει μια μικρή θέση και για μένα. Θα είμαι ταπεινή, υπομονητική. Μόνον βοηθήστε με να ξεφύγω.

Περιμένω με αγωνία την απάντησή σας».

Το διάβασε, το ξαναδιάβασε το γράμμα. Δεν της άρεσε άπλντα. Κι' όμως απόφασσε να το κλείσει. Κι' έτσι κάπως ήσυχασμένη έπεσε για λίγη ώρα στο κρεβάτι της.

Τί βόλεγε της αδερφούλας της γι' αυτή της την απόφαση;

— Πρέπει να καταλάβη. Αυτή πρέπει να το καταλάβη. Δε έλω να κλάψω γι' αυτό.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Τις επόμενες ημέρες πήγαινε στο γραφείο της σαν αυτόματο. Παρακάλεσε το Δήμου να μη της αναθέσει ακόμη καμιά σπουδαία υπόθεση.

— Αργότερα, του είπε. Αφήστε με ακόμη να συνηθίσω.

Ο Δήμου παραξενεύτηκε. — Άντι να επιδιώκεις τις δυσκολίες, τις αποφεύγεις τώρα; Πάντως δεν έδωσα και μεγάλη σημασία. Την κτύπαε όμως έρευνητικά κι' ήταν φανερό πως καταλάβαινε ότι κάτι συνέβαινε πάλι με τη νεαρά βοηθό του.

Πέρασαν έτσι κάμποσες ημέρες. Η Σούλα ένοιωσε θάνατα στα δυστυχισμένη. Άντι να την παρηγορή ο χρόνος που περνούσε, της έφερε πάλι πολλή απελπισία. Στο δρόμο περπατούσε σαν αυτόματο. Δεν τολμούσε να γυρίσει το κεφάλι της να κιντήσει τις βιτρίνες, τα λαχαροπλαστεία, τα διάφορα κτίρια. Σε κάθε βήμα, σε κάθε γωνιά και μια ανάμνηση. Έδώ είχαν σταματήσει για να θαυμάσουν κάτι κοσμήματα... Αυτές την είχε ρωτήσει κάμποσες φορές στην αρχή, αν της άρεσαν τα λούσα και τα κοσμήματα. Αυτή του είχε αποκρίνη με αδιαφορία. Από λεπτότητα. Μόνο και μόνο για να μη τόν προκαλέσει να της αγοράσει κανένα βαρύντιμο δώρο. Ποιός ξέρει πως είχε πάρει τη στάση της; Ασφαλώς θα φαντάστηκε ότι και σ' αυτό το ζήτημα, δεν ήταν γυναίκα σαν όλες τις γυναίκες. Θα πίστεψε πως δεν της άρεσαν τα ωραία πράγματα. Κι' όμως μέσα της λαχταρούσε κι' αυτή σαν όλες τις κοπέλλες για ωραία δώρα, για ωραία πράγματα...

Παντού μια ανάμνηση που καίει. Έδώ σ' αυτό το λαχαροπλαστείο είχαν καθήσει κι' είχαν απομονω-

θή μέσα στο βουητό του κόσμου. Κάποια στιγμή είχε ξαναβρεθεί, όταν καταλάβε πως υπήρχε κάποιος γύρω τους. Του το είπε κι' αυτός γέλασε και της αποκρίθηκε:

— Δεν ξέρεις πως η μεγαλύτερη έρημια βρίσκεται μέσα στον πολύ κόσμο;

Τα θυμόταν ένα-ένα τα λόγια του. Θα μπορούσε ν' αναπαραστήσει φανταστικά όλες τους τις συνδιαλέξεις.

Η πιο γλυκεία και συγχρόνως ή πιο οδυνηρή ανάμνηση ήταν στα πάγκρα και στις εξοχές. Έκει όλα της μιλούσαν για την αγάπη της.

Η φύσι βρισκόταν στο μέτωμά της, σαν γυναίκα εικοσιπέντε χρόνων. Ακόμη ούτε μια τσάκισή που να προειπνεί την παρακμή. Όλα άσπραινε, τα φύλλα ήταν ακόμη βερνικωμένα και περίμεναν τα κινικά καμικά, που θα τα κιντρίναζαν και θα τα ξεραιναν. Ακόμη χαίρονταν όλους τους τούς χυμούς κι' η γή ανάδινε δροσιά τα βράδια.

Μέσα στην καρδιά της Σούλας όμως, έκαιγε μια φλόγα που δεν έλεγε να σβήσει με τόν καιρό. Μετρούσε τις ημέρες ώπου νάρη το γράμμα από την ήγουμένη. Με άρωστική ήδονη μετρούσε τις ημέρες κι' έβλεπε κιόλας τόν έαυτό της θαμμένο κάτω από το μαύρο ράσο. Δεν φοιττε μ' αυτή την εικόνα. Ίσα-σα, αισθανόταν κάτι σαν ξεκούραση και σαν γαλήνη.

Η απάντησή της ήγουμένης άργησε αλλά κάποτε έφθασε.

«Κόρη μου—της έγραψε η γερόντισσα.

Διάβασα με προσοχή το γράμμα σου και ζήτησα τη βοήθεια της Παναγίας να με φωτίσει τι απόφαση έπρεπε να πάρω. Από όσα μου γράφεις έβγαλα το συμπέρασμα, ότι δεν είσαι πλασμένη για τη μοναχική ζωή. Το γράμμα σου μαρτυρεί σε κάθε του λέξι, σε κάθε του γραμμή, ότι η καρδιά σου διψάει για ζωή, για αγάπη. Είδαν πολλά τα μάτια μου, κι' έχω το δικαίωμα να διαβάσω μέσα στην ψυχή σου. Ίσως μάλιστα περισσότερο απ' όσα μπορείς έσύ ή ίδια να διαβάσεις.

Πέρασε μια μεγάλη, μια σκληρή απογοήτευση. Πιστεύεις πως είχες βοή την ευτυχία, και την είδες να γλιστρών από τα χέρια σου, να σου σβύνη. Γι' αυτό νομίζεις πως η ζωή τέλειωσε για σένα και θέλεις να βοηθ την ήρεμία και τη γαλήνη κάτω από τη σκέπη του Χριστού. Κόρη μου, βάζω το χέρι στην καρδιά μου και σου γράφω: Το μαύρο ράσο που σκεπάζει το σώμα μας, δεν είναι νερό που σβύνει τις πυρκαγιές της ψυχής μας και της σώ-

κας μας. Όσο και ταπεινά νάρηθς, όσο και να σκεπάζεις την όμορφιά σου, ή φλόγα μέσα σου θα ξεπετιέται και δε θα ξερη πώς να την έμποδισής. Έτσι, ενώ θα χαθή από την κοινωνία ένας χαρτισμός άνθρωπος, θάρη στο μοναστήρι μια κακή μοναχή.

Δε θέλω να σε πληγώσω, ούτε να σε απογοητεύσω, παιδί μου. Η συμβουλή μου όμως είναι να κινής υπομονή, να το σκεφθής πολύ καλά, πολλών καιρό πριν τ' αποφασίσεις. Η συμβουλή μου είναι να σου δώση τη δύναμη να ξανακινήσής τη ζωή σου. Δεν είναι μόνον η αγάπη στον κόσμο. Υπάρχουν τόσα και τόσα ιδανικά. Βάλε το νου σου σε κανένα ιδανικό, και σκύψε το κεφάλι σου με χριστιανική εγκαρτέρηση στον πόνο. Κι' ο πόνος είναι ένα στοιχείο απαραίτητο στη ζωή. Μας μεστώνει, μας κάνει πιο ανθρώπινο. Μη τόν φοβάσαι τόν πόνο λοιπόν, ν' ζητάς να το ξεφύγης. Αφίερωσε τόν πόνο σου στο Σωτήρα μας που πόνεσε για μας. Και τότε θα καταλάβης πως σβύνει κιόλας.

Δεν είναι ανάγκη να περιδελφής το σχήμα για να το κατορθώσεις αυτό... Σκέψου καλά τα λόγια μου, δοκίμασε καλά. Είμαι βεβαία πως κάπου υπάρχει και για σένα ή ευτυχία. Αν όμως παρ' όλα αυτά, ίδης ότι περνάει ο καιρός και δεν έπουλάνεται ή πληγή σου, τότε σου προτείνω να κινής για μερικές ημέρες δοκιμαστικά στη μονή μας. Να ζήσης μαζί μας. ν' ακουθήσεις τούς νόμους μας. Θα είσαι δόκιμη, ελεύθερη όμως. Τότε μόνο θα μπορέσης να κρίνεις κι' έσύ μόνη σου, αν ή ζωή είναι αυτό που σου ταιριάζει, αυτό που ζητεί ή ψυχή σου. Αλλά αυτό να το κάνης μόνον όταν καταλάβης ότι εξαντλήθηκε μέσα σου ή δύναμή σου, μόνον όταν πεισθής πως με κανένα τρόπο δε μπορείς να βοηθ πια ενδιαφέρον στην κοινωνία.

Αν—πράγμα που απεύχομαι—φθάσης σ' αυτό το σημείο, τότε έλα κοντά μας. Να ξέρης ότι ή άγκαλιά του Χριστού θα είναι πάντα ανοιχτή να σε δεχθή».

ΔΟΚΙΜΗ

Το διάβασε το γράμμα άπειρες φορές ή Σούλα, τόνεξε με τα δάκρυά της. Ένοιωσε ευγνωμοσύνη γι' αυτή την άγνωση γυναίκα, που της έγραφε στοργικά, σά μανά. Και κάμποσες ημέρες έβαλε τα δυνατά της ν' ακολουθήσει τις συμβουλές της γερόντισσας. Ζήτησε από το Δήμου κάποια δύσκολη υπόθεση πάλι και ρίχτηκε με τα μούτρα στη δου-

— Τί εύκολη λύσι ή θάνατος, συλλογιζόταν με μια μακάβρια ήδονη. Τί ύπερσο συναισθημα, να ξέρης πως μ' ένα πτώσιμα κομμι-πιού, γκρεμίζεις όλο το οικοδόμημα της δυστυχίας.

Αλλά έδραζε όλα τα δυνατά της για να μη μείη σ' αυτές τις σκέψεις. Πάντως, όταν πέρασαν καμιά δεκαπενταριά ημέρες άκαμης, πείστηκε πως ή άγνωση της ήταν άσκοπος. Και πίες οριστικά την απόφαση.

Πήγε στης Ρίκας για να της πη όλο. Η καρδιά της σάγιζε. Δε βαστούσε άλλο τόνον πόνο και τόνό μυρτικό.

Ήρε την ευτυχισμένη νεόπαντρη με την προδιά της κουζίνας να προσπαθή με όλη της την καλή θέληση να οτίσει πρώτη φορά κάποιο γλυκό. Μόλις την άπικουσε έπεσε άπάνω της, τη φίλησε με το όρμητικό της ύψος, την τράβηξε από το χέρι:

— Έλα Σούλα μου, ο Θεός σ' έστειλε! Έλα γρήγορα, γρήγορα!... Υποσέχθηκα μια κρέμα καρναμέ στον άντρα μου και μια ώρα παιδεύομαι χωρίς να τα καταφέρνω. Έλα γρήγορα, βοήθα.

Πήγε στην κουζίνα ή Σούλα, κι' ή ύλική αυτή, ταπεινή εργασία, την άπασχόλησε, την έμπόδισε ν' ανοίξει την καρδιά της.

Δεν ήταν όμως ή εργασία που την έμπόδισε. Ήταν ή χαρά της Ρίκας. Όσο και ή είχε πάρει την απόφαση να μιλήσει, δεν της βρώτασε πάλι ή καρδιά να πληγώση την ευτυχισμένη μικροπαν-

λειά. Μετά λίγες ημέρες όμως, κατάλαβε πως ματαιοπονούσε. Όσο νάστρε το μυαλό της, όσο νάπαινε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια, ίδεες δεν κατέβαιναν. Διάβαζε και ξαναδιάβαζε τις διχογραφίες, άγωνιούσε και στο τέλος ώμολογούσε πως έβγαίνε νικημένη. Νικημένη από την άγισή πάλη με το πόνο.

Ο Δήμου δε μιλούσε, την παρακολουθούσε, της πετούσε κανένα πόντο και περίμενε σά για τρές που κάνει υπομονή ώπου να εξασκρίβωση ποιά είναι ή πραγματική ασθένεια του πελάτου του.

Η υπομονή του προϊσταμένου της της έκανε τώρα κακό. Διαισθανόταν κάποια συμπίνοια κάτω από αυτή την υπομονή κι' έπασχε. Η υπερφάνεια της έπανάστατούσε. Γι' αυτό έλειπε πάλι από το γραφείο κανά-δυο ημέρες, λέγοντας πως είναι άρρωστη. Αυτές τις ημέρες πήγαινε όσο μπορούσε στη Ρίκα. Προσπαθούσε ν' αντίληψη δύναμη από την αίσιοδοσία της αδερφούλας της. Κάποια χαρά από το ξεχειλισμα της ευτυχίας της μικρής νεόπαντρης. Ούτε κι' αυτό το κατάφερε όμως. Και πολλές φορές, νοιώθοντας πως θα συνέβαινε το αντίθετο, πως ή δική της ή δυστυχία θα έπρεζε την αδερφούλα της, έφευγε από το ευτυχισμένο αυτό σπιτάκι, άπτότομα, χωρίς δικαιολογία.

Έτρεχε τότε στης Βάνας. Εκεί έκανε το πάλι για να βοηθήσει τη φίλη της στο νοικοκυριό, στα παιδιά. Αλλά όσο καλή και να ήταν πάντα ή Βάνα μαζί της, όσο και να τη μεταχειριζόταν σχεδόν σαν αδελφή, έρχονταν στιγμές, που ένοιωθε ή Σούλα πως δεν ήταν τίποτε άλλο παρ' α μια ξένη σ' αυτό το σπίτι.

Η οικογένεια ήταν κλειστή. Η Βάνα, ο άντρας της, το μαρό. Αυτή δεν είχε θέση ανάμεσα τους, μοναχή άνοιχ.

Έφευγε λοιπόν κι' από κει και κλεινόταν σπιτί της. Τότε όμως την κύκλωναν οι μαύρες σκέψεις, τότε φοβόταν μη δε μπορέσει να βαστάξει τόν πόνο. Φοβόταν τόν ίδιο τόν έαυτό της.

— Τί εύκολη λύσι ή θάνατος, συλλογιζόταν με μια μακάβρια ήδονη. Τί ύπερσο συναισθημα, να ξέρης πως μ' ένα πτώσιμα κομμι-πιού, γκρεμίζεις όλο το οικοδόμημα της δυστυχίας.

Αλλά έδραζε όλα τα δυνατά της για να μη μείη σ' αυτές τις σκέψεις. Πάντως, όταν πέρασαν καμιά δεκαπενταριά ημέρες άκαμης, πείστηκε πως ή άγνωση της ήταν άσκοπος. Και πίες οριστικά την απόφαση.

Πήγε στης Ρίκας για να της πη όλο. Η καρδιά της σάγιζε. Δε βαστούσε άλλο τόνον πόνο και τόνό μυρτικό.

Ήρε την ευτυχισμένη νεόπαντρη με την προδιά της κουζίνας να προσπαθή με όλη της την καλή θέληση να οτίσει πρώτη φορά κάποιο γλυκό. Μόλις την άπικουσε έπεσε άπάνω της, τη φίλησε με το όρμητικό της ύψος, την τράβηξε από το χέρι:

— Έλα Σούλα μου, ο Θεός σ' έστειλε! Έλα γρήγορα, γρήγορα!... Υποσέχθηκα μια κρέμα καρναμέ στον άντρα μου και μια ώρα παιδεύομαι χωρίς να τα καταφέρνω. Έλα γρήγορα, βοήθα.

Πήγε στην κουζίνα ή Σούλα, κι' ή ύλική αυτή, ταπεινή εργασία, την άπασχόλησε, την έμπόδισε ν' ανοίξει την καρδιά της.

Δεν ήταν όμως ή εργασία που την έμπόδισε. Ήταν ή χαρά της Ρίκας. Όσο και ή είχε πάρει την απόφαση να μιλήσει, δεν της βρώτασε πάλι ή καρδιά να πληγώση την ευτυχισμένη μικροπαν-

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Οι θαμνές ενός κοσμικού νυχτερινού κέντρου της Αθήνας. Έχουν τις ημέρες αυτές την ευκαιρία να χειροκροτήσουν δύο έκλεκτες καλλιτέχνιδες τού τραγουδιού, τις Έλληνοεισινέες δεσφες Έρρικα και Μαργαρίτα. Σε τόνον ρεπερτοριά τους, οι δυο καλλιτέχνιδες έχουν συμπεριλάβει και πολλά έλληνικά σουζέ, τα όποια τραγουδούν μαζί με το Πιάννη Βογιατζή.

Τραμμένη με τη δική της τη δυστυχία.

Γι' αυτό, απόφασισε να παρουνίσση κάποιες διαφορετικές τα πράγματά. Με ύψος όσο πιδ ασκικό μπορούσε, την ώρα που έσπαινε την κρέμα, πέταξε βιαστικά:

— Ξέρεις, Ρίκα... την άλλη εβδομάδα πάω ταξίδι. Γούρλωσε ή μικρή τα μάτια της:

— Ταξιδιάκι; Άπιαθή έκδρομή; — Άπιαδή... ταξίδι. Νά, πάω στις Σπέτσες.

— Με ποιά συντροφιά; Γέλασε ή μεγάλη.

— Συντροφιά; Καμιά συντροφιά. Μόνη μου. Έσύ δε μπορείς ν' αφήσεις τόν άντρα σου...

— Άποκλείεται.

— Το ξέρω. Θα πάω για καμιά δεκαριά ημέρες Αισθανόμαι... Έχω ανάγκη από καθαρόν αέρα κι' από ξεκούραση.

Την κτύπαε ή Ρίκα άησυχη. — Άδυνατίσεις τόν τελευταίον καιρό, Σούλα, χάλασες. Τί έχεις; — Τίποτε... αλλά θα μου κάνει καλό το ταξίδι.

— Όπωςδήποτε να πιά! φώναξε μ' ένθουσιασμό ή μικρή. Κι' έτσι, με τόν πιδ άνώδυνο δυνατό τρόπο, τα είπε ή Σούλα της αδελφής της. Και μετά δυο-τρεις ημέρες ξεκινούσε για το ταξίδι.

ΤΑΞΙΔΙ

Γύρω της οι επιβάτες ήταν όλο χαρά. Η θάλασσα σγουράνε τόσο που ν' άντικρινε ανάλαφρα τόν βαπόρι, ίσα-ίσα να νοιώθη κανείς πως ταξιδεύει. Ένα όνειρο, γαλάζιο και χρυσό, τόν πωινό στο Σαρωνικό.

Μενεξεδένια τα νησιά, άλλα σύννεφα από μακριά. Όσο τα ζύγανε άνοιγαν την άγκαλιά τους πράσινη και χρυσόφαι, και καλοδέχονταν το καράβι. Κι' οι επιβάτες, έαπλωμένοι στις πολυθρόνες τους άπολαμβάναν μ' όλο τή μβρία της ψυχής τους τόν άλυμρο

ναστήρι, σάε παρακαλώ!...

Την κτύπαε παραξενευμένη. Και σά λίγο της έδιωαν ένα παιδάκι μ' ένα ήμερο γαϊδουράκι που θα τη μετέφερε άπάνω στην κορυφή του βουνού, όπου βρισκόταν το μοναστήρι.

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΓΑΛΗΝΗ

Γιατί είχε διαλέξει αυτό το μοναστήρι; Έτσι τυχαία. Κάποια πελάτισσα τού Δήμου είχε διηγηθή μια μέρα, φλυαρώντας, πως κάποια συγγενής της καλογέρεσε σ' αυτό το μοναστήρι κι' ήταν πολύ ευχαριστημένη, έπειδη ή ήγουμένη ήταν μορφωμένη, άγαθή και πολιτισμένη γυναίκα.

Είχαν έντυπωθή αυτά στο μυαλό της Σούλας, τότε, αν και ποτέ δεν της είχε περάσει από το νου ή σκέψη, πως ήταν δυνατό να την ενδιαφέρει ένα τέτοιο πράγμα άτομικά.

Ανέβαινε το υπομονητικό υποζύγιο μέσα από ένα ευωδιαστό μονοπάτι, γεμάτο ρέικα και σκίνα. Ο μικρός άγωνιάτης της διηγόταν διάφορες ιστορίες. Η Σούλα άποκρινόταν μηχανικά για να μη υπονοησθή τόν παιδί με την άδιαφορία της. Στην πραγματικότητα όμως, δεν άκουγε τίποτε. Τα μάτια της, καρφωμένα ψηλά στον κορυφή, άτειζαν κιόλας τόν λευκό κτίριο με δέες και με έλπίδα.

Ένας ψηλός μακρύς τοίχος έκλεινε όλο το μοναστήρι. Ξαφνάζε μονάχα ή έσθλησία, τόν κενωστό αίσιο κι' ή ψηλός, όλόλευκος μαρμαρινός σταυρός.

Σερά καπνοαίσια, φυτεμένα σύρδια στον μονοτόξιο, έδιωαν κάποια έντυπωσι κομμητήριον. Η έμοιασαν με καλόγριες λαμπρατές, μαύρες, ύπερύψηλες, που είχαν άγιάσει κι' είχαν πάρει μια αλιώνα μορφή για ν' άπεινούν τα σύρνια.

— Φτάσαμε!

Μιά ξύλινη σκοδόρα πόρτα βρεθεί, ξεχωρίση στον όλόλευκο τοίχο. Τό παιδί χτύπησε το πόμολο με θάρρος. Σε λίγο μια καλόγρια άνοιξε.

Πλήρωσε ή Σούλα το μικρό άγωνιάτη, και την όλη στιγμή βρέθηκε μέσα στην αλή του μοναστηρίου.

Τό κτίριο ήταν διώροφο. Μιά μεγάλη αλή, με όλόλευκες πλάκες, τοίχοι λευκοί, ένας έξώστης γύρω-γύρω, στοιγμένος σε λεπτές κολώνες.

Όλα πεντακάθαρα, αλλά ασήπια, γυμνά. Ο ήλιος έπαιε αλύπτητα στις άοπτες επικοάνειες κι' έκανε τη λευκότητά τους να φαίνεται πιο σκληρή, πιο άδυσώπιτη.

Μια μοναχή ίσαμε πενήντα χρόνων κτύπαε την κοπέλλα άωωτηματικά.

— Σας παρακαλώ μπορώ να ίδω την ήγουμένη;

Τό λεπτό, γλαυκό πρόσωπο της μοναχής έμεινε άπαθές. Η άπάντησή άκούστηκε σαν να έρχόταν από μηχανή:

— Έλάτε μαζί μου. Καμιά ερώτησι, καμιά δυσκόλια.

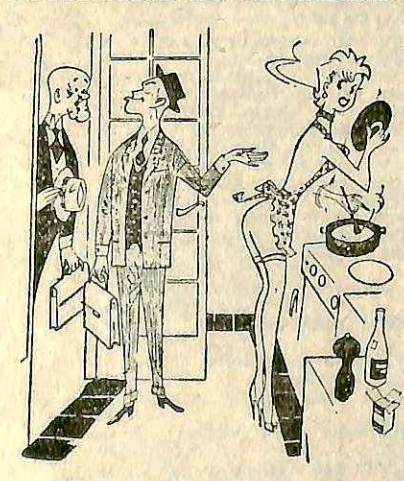
Διέσχισε ή Σούλα πίσω από την καλόγρια την αλή, μπήκε στο έσωτερικό τού μοναστηρίου. Η σκιά μέσα κι' ή δροσιά την τύλιξαν ευαγγελικά μετά τη ζέση έξω, κάτω από τόν ήλιο.

— Περιμένετε! της είπε ή θωσρός.

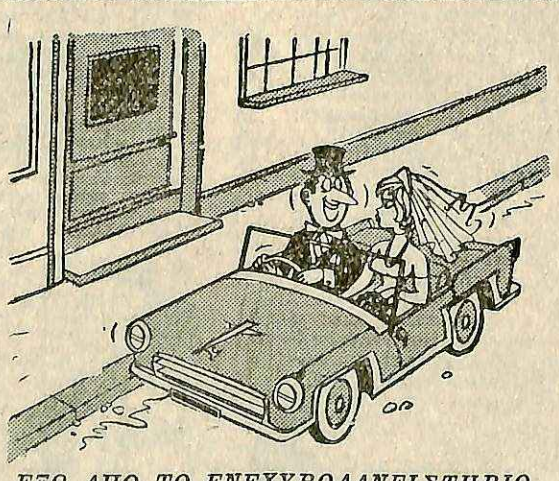
Και την άσπεσε σ' ένα μακρόστενο σκεπτικό διάδρομο. Μετά λίγα δευτερόλεπτα ξαναάνηκε, άνοιξε μια πόρτα και της είπε χωρίς ν' αλλάξει τόνό φωνής:

— Περιμένετε!

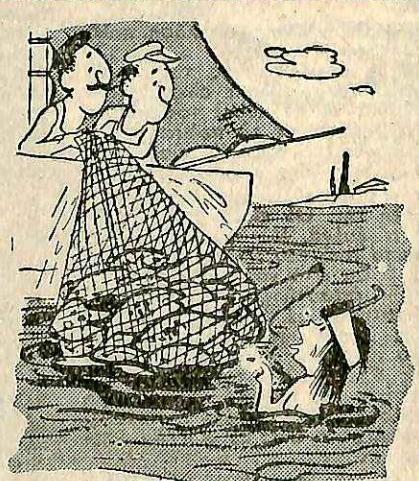
Προχώρησε ή κοπέλλα σ' ένα ήμερο δωματίο φωτεινό, με λίγα σοβαρά έπιπλα. Η ήγουμένη κα-

— Η γυναίκα μου κύριε διευθυντά θα έχετε άσφαλώς πως σας έχω καλέσει να φάτε μαζί μας!

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΕΧΥΡΟΔΑΝΕΙΣΤΗΡΙΟ — Και τώρα, κυριό μου, δώσε μου τη βέρα σου και τόν δαχτυλίδι, που σου χάρισαι!...

— Μια στιγμή... Είναι κι' ένα δαχτυλίδι μου μέσα!...

βόταν σε μία πολυθρόνα και την υποδέχθηκε μ' ένα σοβαρό χαμόγελο. Της φίλησε η Σούλα το χέρι και για λίγα δευτερόλεπτα δεν ήξερε πώς ν' άσχιση, τι να της πη.

Κύτταξε το πρόσωπο της ηγουμένης και προσπαθούσε να μαντέψει κάτω από τα κοφτά, αυστηρά χαρακτηριστικά της, αν μπορούσε να έλπιζε σε λίγη καλωσύνη. Η ηγουμένη την κύτταξε έρωτηματικά, περιέμενε. Βλέποντας όμως πως η Σούλα δε μιλούσε, της απηύθυνε την πρώτη ερώτησι:

— Κόρη μου, ήρθες να ίδης το μοναστήρι ή με θέλεις έμενα προσωπικά;

— Έσάς, αποκρίθηκε με ξαφνικό βάρος η κοπέλλα. Σ'άς έγραψα και μου δώσατε την άδεια να έρθω δοκιμαστικά.

— Μήπως είσαι συ η νεαρά δι-κηγύρος;

— Έγώ...

Γρήγορο, έξυπνο, το μάτι της ηγουμένης την κύτταξε λίγα δευτερόλεπτα εξεταστικά. Έπειτα, ένα όμοιο χαμόγελο πέρασε στα χλωμά κελιά της γυναίκας.

— Κόρη μου, καλώς ώριστες. Μένω στο λόγο που σούδασα. Μπορείς να ζήσεις δέκα μέρες μαζί μας. Το μόνο που θα σε παρακαλώ να είναι, να προσπαθήσεις να φανής απόλυτα ειλικρινής. Ένω όμως ειλικρινής με τον εαυτό σου.

— Γι' αυτό ήρθα. Για να νιώσω τον εαυτό μου.

— Για να καταλάβεις καλά τη ζωή μας, πρέπει να την ακολουθήσεις απόλυτα. Δεν έχεις καμιά υποχρέωση. Είσαι απόλυτα ελεύθερη, φυσικά, να κοιμάσαι όσο θέλεις, να προσεύχεσαι όσο θέλεις, να τρώς ό,τι θέλεις. Αλλά το σωστό είναι να μη χρησιμοποιήσεις την ελευθερία σου. Να υποταχθείς στον κανόνα μας. Διαφορετικά θα πάμε χαμένες αυτές οι δέκα ημέρες. Επίσης είσαι απόλυτα ελεύθερη να συντομεύσεις το διάστημα. Αν μετά λίγες ημέρες καταλάβεις ότι δε σου είναι δυνατόν να βαστάξεις, νάχες το θάρρος να το διαλογιστείς. Αντίθετα πάλι, αν νομίσες πως χρειάζεσαι κι άλλες ημέρες για να καταλάβεις τον εαυτό σου, είμαι, πρόθυμη να σε διευκολύνω και σ' αυτό.

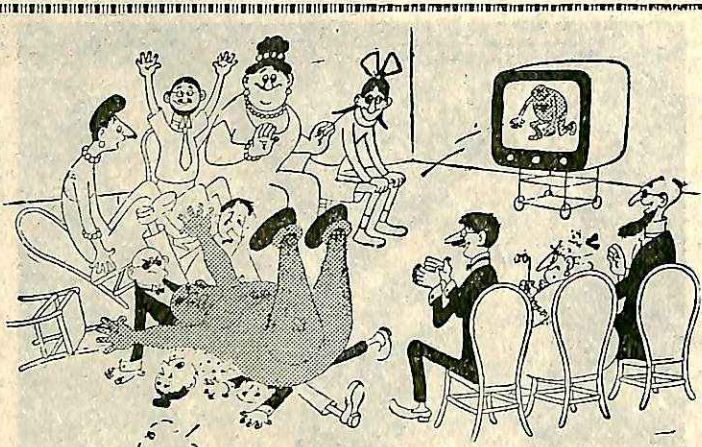
— Ευχαριστώ, αποκρίθηκε η Σούλα. Θα συμμορφωθώ απόλυτα με τον κανόνα της μονής σας. Θέλω να ζήσω ακριβώς όπως όλες οι αδελφές.

— Έν ταξεί, πρόσφερε η ηγουμένη σοβαρά.

Σάν να είδε όμως η Σούλα ένα ανεπαίσθητο ειρωνικό χαμόγελο να περνάει στα χλωμά της κελιά, η ηγουμένη έπειτα φάνηκε μία άλλη ηλικιωμένη μοναχή και της προσέβωσε τη δόκιμη. Κι από την ίδια μέρα κιόλας, άρχισε η Σούλα την παράξενη μοναχική ζωή.

Έκκλησία, προσευχές, σιγή, Γεύματα συνοδευμένα με ανάγνωσι βοσκοδικών κειμένων, ώρισμένα ώρα έρωσιάζας, ώρισμένη ώρα νη. Σύντημα πρίν χαράξη, το ύπνου. Κελλί, το σκληρό στρώμα, στενό πρώτες ημέρες τή δέχθηκε όλα αυτά μ' ευγνωμοσύνη ή πο-νεμένη της ψυχής. Η σκληρή ζωή, η ταλαιπωρία του σώματος, σαν ή της ξεκούρασε την ψυχή, ή μάλλον της την κοίμισε. Μόνη της έγγονα ήταν να προσαρμωστή στην καινούργια της ζωή, να μη στην προσαρμογή σε τίποτα, να μη κά-προσκαρση σε τίποτα, να μη διασκε-νη κανένα λάθος, να μη δυσχε-στήση καμμία από τις αδελφές.

Έτσι οι πρώτες ημέρες ήταν ή-μέρες αγωνίας και κόπου, που την έκαναν να ξεχνάει τον καύμο της. Όταν όμως συνήθισε λίγο τα πράγματα όταν δεν είχε πια την αίσθηση του καινούργιου και του δύσκολου σε κάθε της βήμα, σαν πτώση μισοκαμμένη στη στάση, άρχισε να θεριεύει πάλι η στενο-χώρια της.

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΠΑΛΗ
— Οι αγώνες αυτοί παρουσιάζουν πάντα ένα ξεχωριστό ενδιαφέρον.

Επίκαιροι στίχοι

ΚΑΙ ΕΙΣ ΑΝΩΤΕΡΑ

Έκει που ο κόσμος νόμιζε πως κάπως θα ησυχάσει και πως δε θα τον εύρουν νεώτεροι ύψημοι, έκόντρε απότομα, το χρώμα του να χάσει, διότι υπερτιμήθηκε το μαύρο το ψωμί!

ΕΞΩ ΦΡΕΝΩΝ

Έξώθηκε στην Πάουερ η έντολή και πάλι στών φρένων της το σφύριγμα, φρενάρισμα να δάλη, μα δυστυχώς τα τρόλλεϊ συνέχεια κυλλίζουν και το φτωχό κεφάλι μας άρδρα τριβελίζουν..

ΔΕΡΜΑ ΤΑ ΤΑΛΑΗΡΑ

Έπ' αυτοφώρω πιάστηκε, εν τέλει, κάποια σπείρα, με σύνηρνα, με πράκτορες και πρό παντός με πείρα, που δούλευε συνέχεια με ζήλο κι' ενδιαφέρον, κι' έτυπνε εισιτήρια γι' αγώνες... ποδοσφαιρών!

ΟΠΩΣ ΓΙΝΑΜΕ...

Άφ'εθ στην πατρίδα μας μεγάλος ξένος ζυγός, που τα χερσάκια θάληκε να βρή της Αφροδίτης κι' είναι περίπου, βεβαίως πως θα τα βρή μ'ά μέρος και θα θαμπώση ελόκληρη τη γήνην τη σφαίρα!

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μεγάλος ντόρος έγινε στην ύπαιθρο τη χώρα, γιατί ένας ήμιονος, τις άλλες πήρε φόρα κι' άπάνω στην ακάθεκτη τη λύσσα του αυτή, διότι το παρακάνανε με τον μοντερισμό και τόρριξαν κι' οι ήμιονοι στόν... τεντυ - μπουσού!

«ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ...»

Έκτος των άλλων, κύριοι, των διασημοτήτων, που τ' ούσανοι μ' έρχονται για να χαρούν το κορώμα, την γή αυτή των τρανωδίων και των άκοινοτήτων κι' ένας Ένδος έπίσημος την έπιασε έπίσημα...

Της χώρας μας έγγυος τα πιο πολλά σημεία και μάλλον, δεν του κάνουν έντοπωσι καμμία, διότι από την στέρεση οι πλείστοι υπαίληντσαν και σαν Ένδοι, φακίρηδες κι' έμεις έκταντσαν!

ΣΙΤΟΚΡΑΥΓΕΣ

Έν εξεγέρσει βοίσκεται ο κάθε άνόρητος πλέον κι' άνώνα ετοιμάζεται να δώση βαρραλέον, διότι του θεόκουφου την πόρτα πάντα κρούει και λόγια για το σάρι του... σταράτα δεν άκούει!

Του οίτου η συγκέντρωση ή έπειτην τούτέστι, για τον άνορητο ποδάρη και δόλημα κατόπιν, και μ' έλ' αυτά της χώρας μας οι κύριοι μεγάλοι, «άνδρον», κατά συνήθειαν, «άνόρασαν» και πάλι!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Μάταια πίεζε το πνεύμα της να ύψωθ σε βίτες έκτασσει, την άρα της έκκλησίας. Ψαλλιμοδούσαν γύρω της οι καλόγριες κι' αυτή άκουγε μονάχα μιά φωνή. Μαύρα τα ράσα γύρω της και μισσοκότεινη ή έκκλησία. Κι' όμως αυτή έρχονταν στιγμές που τ' έβλεπε όλα γαλάζια, γαλανά. Παν-τού δυο μάτια γαλανά. Δυο μά-τια που ήσαν να χαϊδεύουν. Δυο μάτια που ήσαν να πληγώνουν θανάσιμα.

— Κόρη μου... πώς τα βλέπεις τα ποάγματα;

Η φωνή της ηγουμένης την ε-πλησε μ'ά μέρα. Καθόταν στο πεζούλι της αλλής και προσπα-θούσε να κρατήσει τη σκέψη της κλεισμένη μέσα στους τέσσερις λευκούς τοίχους. Δεν πήγαινε πιο πέρα στο περιβόλι, μόνο και μό-νο για να μ'ήν άφήση το νού της να ξεφύγ.

Πετάχτηκε όρθια, κύτταξε τη γερόντισσα με μάτια δυστυχισμέ-να. Έκέυη κάθισε κοντά της, την κύτταξε με καλωσύνη:

— Γύρισε, κόρη μου, στο σπίτι σου. Πρίν σε γνωρίσω, από το γράμμα σου μονάχα, το ήξερα πως δεν ταιριάζεις εδώ. Μόλις σε άντίκρουσα, το κατάλαβα άκόμη καλύτερα. Δεν είσαι γεννημένη για έκτασι, είσαι γεννημένη για δρά-σι. Τα μάτια σου δε στρέφονται πρὸς κόσμους άγνωστους. Κύττα-νε ίσα τον γνώριμο κόσμο. Μη ζήτας να ξεφύγης από τον εαυτό σου. Πόνεσες, το έβρα και πονάς άκόμη. Άναπαύε όμως τον πόνο σου. Πήγαινε πάλι άνάμεσα στους ζωντανούς ανθρώπους και έξασκο-λούησέ τη μάχη της ζωής. Νο-μίζω πως έτσι μονάχα μπορείς να είσαι ειλικρινής πρὸς τον εαυτό σου. Η μήπως κάνω λάθος;

Κατέδωσε ή κοπέλλα το κεφά-λι. Η ηγουμένη είχε διαβάσει μέ-σα στην ψυχή της, σαν σε βιβλίο άνοιχτό. Οι λίγες ημέρες της μο-ναχικής ζωής της είχαν δώσει να καταλάβη πόσο άγαπώσε την ά-ληθινή ζωή, πόσο άγαπούσε τον πόνο της.

Έσταξε αίμα άκόμη ή πλνή της καρδιάς της. Κι' εδώ άπάνω στην έρημια, θα μπορούσε ίσως να έπουληθ. Τώρα όμως που της μιλούσε έτσι στοργικά ή καλό-γρια, καταλάβαινε πως αν άφινε την καρδιά της να γίνη μ' αυτό τον τρόπο θα τη ιέκρινε. Η γι-ατρεία άθ ήταν ίση με το θάνατο. Και δεν αίσθανόταν τώρα πια καμμία έπιθυμία να πεθάν.

— Δεν υπάρχει λόγος να ντρέ-πεται, της έπτε η ηγουμένη με καλωσύνη. Οι άνθρωποι είναι πλά-σμενοι με άνησιχίες. Θέλησες κι' έσύ να δοκιμάσεις που μπορείς να βρης τη λύτρωσι. Δεν ήταν κακό. Κακό θα είναι αν θέλησης να μεί-νεις άνάμεσα μας, ενώ μέσα σου κλείνεις έναν άλλον κόσμο. Με καταλαβαίνεις, παιδί μου; Έμεις εδώ, δεν είμαστε όλες ίδιες, φυσι-κά. Άλλες ηλικίες, άλλες κοινω-νικές συνήθες, άλλους καύμους ή κάθε μ'ά μας. Κι' όμως λεγόμα-στε αδελφές κι' είμαστε αδελφές, έπειδή μ'ας συνδέει ή ίδια λαχτά-ρα για τη λήθη, ή ίδια έπιθυμία να χαθούμε πραγματικά από τον κόσμο. Έσύ όμως τ'αν άναπαύ-τον κόσμο... Δεν είναι έτσι, κόρη μου;

— Ναί, άμολόγησε ή Σούλα.

— Κι' όμως πιστώμες πως τον μισείς, για νάχης έδώ;

— Ναί. Πίσττω πως τον μισούσα.

— Γελάστηκες! Γύρισε λοιπόν στον κόσμο σου, εκεί που σ' έτα-ξε ο Θεός. Κι' άς σου μείνη ή ά-νάμνησι του μοναστηριού μας, σαν ένα γλυκό όνειρο μέσα στην τρικυμία της ζωής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΩΡΑ το καλοκαίρι, που άρχίζουν οι έκδρο-μές και τα ταξίδια, άς περινηθούμε κι' έμεις την Έλλάδα, για να τη γνωρίσωμε κα-λύτερα, να ίδουμε τις όμορφες της, να έπι-σκεψθούμε τους ιστορικούς και άρχαιολογι-κούς τόπους της. Σε κάθε γωνία ελληνική θα θρούμε κάτι το ενδιαφέρον.

Άς άρχίσουμε την περιήγησι μας από την Πελοπόννησο, ακολουθώντας τον άσφαλο-στρωμένο δρόμο, που άς μ'ας φέρη από την Έλλάδα στην Κόρινθο. Η άπόστασι είναι 85 χιλιόμετρα και ή διαδρομή από τις ώραιότε-ρες. Η ελληνική φύσι ζετυλίνεται σε όλη την όμορφη της και κοντά σ' αυτή ή ιστο-ρία μ'α και διδάσκει σε κάθε όψη. Άκο-λουθούμε, άλλωστε, θναίνοντας από την αι-ωνία πόλη της Παλλάδος, την Έερά Όδω. Τόν ίδιο δρόμο, που ακολουθούσαν οι ιερές πομ-πές των Άθηνων, για να πάνε στο Έλευ-σινία Μυστήρια, που ή άρχαιολογία δεν μπό-ρεσε άκόμα να μ'ας έξηγήσει περί τίνος ά-κριβώς έπρεζε, κι' έτσι παραμένουν πάν-τοτε πραγματικά... μυστήρια.

Στην άρχαιότητα, ή Έερά Όδω ήταν κα-ταστολισμένη με αγάλματα, με θωμους, με άφιέρωματα. Σήμερα, ή ελληνική πρωτεύου-σα έχει άπλωθ σ' ένα μεγάλο μέρος της και έξασφάνισε και τον έκτεταμένο ελαιώνα, που την περιέβαλλε. Στην έξοδο της πόλεως μ'α γέφυρη έλην, έχει άπομεινει. Δέντρο υπε-ραιωνόδιο, που ο θρύλος το θέλει πως ήταν ή έλην του Πλάτωνος. Λίγο πιο πέρα θα συν-αντήσωμε και το περίφημο μοναστήρι του Δαφνίου, που τα μωσαϊκά του θεωρούνται ά-πό τα καλύτερα δείγματα της βυζαντινής τέ-χνης. Στην θέσι του ύρισκόταν στην άρχαιό-τητα ο ναός του Απόλλωνος ή κάποιου άλ-λου θεού, που θα μεταμορφώθηκε σε χριστι-ανικό ναό ή μοναστήρι κατά τους πρώτους αί-ώνες του βυζαντίου, ίσως στα χρόνια του Έουστινιανού. Το άρχαιότερο αυτό μοναστήρι, που ήταν ένα είδος μικρού κάστρου με πυρ-γους και πολεμίστρες, το άντικατέστησε τον έβδομο από το άποιν άκόμα λαμπρό οικο-δόμα κομμάτι από τον περιβολο και ή έκκλη-σία του με τα περίφημα μωσαϊκά.

Συνεχίζοντας το δρόμο μας μετά το Δα-φνί και άφου περάσωμε τη γραφικότητα ή-μωνιμη στενωπό, ή άντικαθώμε τη θάλασ-σα και το περίφημο Στενό της Σαλαμίνος, όπου ο θεμιστοκλής κατέστρεψε τον περσικό στόλο, υπερασπίζοντας την ελευθερία της Έλλάδος. Πιο πέρα — στο 22ο χιλιόμετρο — θα θρούμε την Έλευσινία. Άν άλλοτε ο πέ-λιος του μυθρίου έκάλυπτε τις νιορές της — τα Μικρά Έλευσινία — που νίνονταν κάθε χρόνο και τα Μεγάλα, κάθε πενταετία — σή-μερα τη μικρή αυτή πολιτεία την καλύπτει το νέφος από την τσιμεντοκονη που άφινουν τα εργοστάσια του τσιμεντού που έχουν έν-κατασταθί εκεί. Ευτυχώς που, καθώς λένε, ή τσιμεντοκονη δε θάληπει την ύνη.

Όστόσο και ή σημερινή Έλευσινία παρου-σιάζει ένδ'αφόν με τις άρχαιότητες, που άποκάλυψαν οι άνασκαφές που έγιναν από το 1882 — 1889. Όλόκληρος ο χώρος του ιε-ρου της Δημητριάς έχει άποκαλυφθ και ο έ-πισκεπτής παίρνει μία ιδέα του τόπου, που έθεωρείτο στην άρχαιότητα από τους Ιερωτέ-ρους.

Μετά την Έλευσινία, ο δρόμος φτάνει στα Μεγαρα, ακολουθώντας μ'α κατάφτη από πύκα παραλία. Τα Μεγαρα ήν στην άρχαι-ότητα ή μεγάλη έχθρα της Έλλάδας. Και ή έ-χθρότης αυτή ήταν για από τις αίτιες του Πε-λοποννησιακού πολέμου, που κατέστρεψε την άρχαία Έλλάδα. Οι σημερινοί Άθηναίοι δεν έχουν φυσικά κανένα λόγο να έχθρεύ-ωνται τους άνοητους Μεγαρίτες και βρίσκον-ται μαζί τους σε άριστες σχέσεις. Η Έλλάς άλλωστε όφειλει και άποκαί, ευγνωμοσύνη στα Μεγαρα. Άποκία τους ήταν το άρχαίο βυζάντιο, που έγινε κατόπιν ή χριστιανική Κωνσταντινούπολις. Όταν ο Όθων ήρθε στην Έλλάδα (1833) κι' έγινε συζητήσι για την ελληνική πρωτεύουσα — γιατί το Ναύ-πλιο, που ήταν ως τότε πρωτεύουσα κοινόνταν ακατάλληλο — ο Κυβέτης υποστήριξε, στο ύ-πομνητικό συμβούλιο, για πρωτεύουσα τα Μέ-γαρα. Είχαν άκόμα προταθ 3-4 άλλες πό-λεις, αλλά τελικά διαλέξαν την Άθήνα και για την περασμένη της δόξα και για το ώ-ραίο κλίμα της.

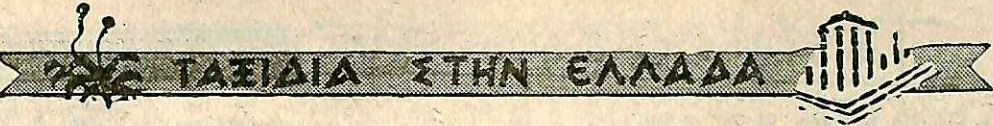
Άλλ' άς άφήσωμε τα Μεγαρα με το ώραιο κρασί και τα φρέσκα ψάρια κι' άς συνεχίσω-με την πορεία μας. Ο δρόμος τώρα άγκαλιά-ζει την πλαγιά ενός βουνού, ενώ κάτω από ταστολισμένη με αγάλματα, με θωμους, με άφιέρωματα. Σήμερα, ή ελληνική πρωτεύου-σα έχει άπλωθ σ' ένα μεγάλο μέρος της και έξασφάνισε και τον έκτεταμένο ελαιώνα, που την περιέβαλλε. Στην έξοδο της πόλεως μ'α γέφυρη έλην, έχει άπομεινει. Δέντρο υπε-ραιωνόδιο, που ο θρύλος το θέλει πως ήταν ή έλην του Πλάτωνος. Λίγο πιο πέρα θα συν-αντήσωμε και το περίφημο μοναστήρι του Δαφνίου, που τα μωσαϊκά του θεωρούνται ά-πό τα καλύτερα δείγματα της βυζαντινής τέ-χνης. Στην θέσι του ύρισκόταν στην άρχαιό-τητα ο ναός του Απόλλωνος ή κάποιου άλ-λου θεού, που θα μεταμορφώθηκε σε χριστι-ανικό ναό ή μοναστήρι κατά τους πρώτους αί-ώνες του βυζαντίου, ίσως στα χρόνια του Έουστινιανού. Το άρχαιότερο αυτό μοναστήρι, που ήταν ένα είδος μικρού κάστρου με πυρ-γους και πολεμίστρες, το άντικατέστησε τον έβδομο από το άποιν άκόμα λαμπρό οικο-δόμα κομμάτι από τον περιβολο και ή έκκλη-σία του με τα περίφημα μωσαϊκά.

Συνεχίζοντας το δρόμο μας μετά το Δα-φνί και άφου περάσωμε τη γραφικότητα ή-μωνιμη στενωπό, ή άντικαθώμε τη θάλασ-σα και το περίφημο Στενό της Σαλαμίνος, όπου ο θεμιστοκλής κατέστρεψε τον περσικό στόλο, υπερασπίζοντας την ελευθερία της Έλλάδος. Πιο πέρα — στο 22ο χιλιόμετρο — θα θρούμε την Έλευσινία. Άν άλλοτε ο πέ-λιος του μυθρίου έκάλυπτε τις νιορές της — τα Μικρά Έλευσινία — που νίνονταν κάθε χρόνο και τα Μεγάλα, κάθε πενταετία — σή-μερα τη μικρή αυτή πολιτεία την καλύπτει το νέφος από την τσιμεντοκονη που άφινουν τα εργοστάσια του τσιμεντού που έχουν έν-κατασταθί εκεί. Ευτυχώς που, καθώς λένε, ή τσιμεντοκονη δε θάληπει την ύνη.

Όστόσο και ή σημερινή Έλευσινία παρου-σιάζει ένδ'αφόν με τις άρχαιότητες, που άποκάλυψαν οι άνασκαφές που έγιναν από το 1882 — 1889. Όλόκληρος ο χώρος του ιε-ρου της Δημητριάς έχει άποκαλυφθ και ο έ-πισκεπτής παίρνει μία ιδέα του τόπου, που έθεωρείτο στην άρχαιότητα από τους Ιερωτέ-ρους.

Μετά την Έλευσινία, ο δρόμος φτάνει στα Μεγαρα, ακολουθώντας μ'α κατάφτη από πύκα παραλία. Τα Μεγαρα ήν στην άρχαι-ότητα ή μεγάλη έχθρα της Έλλάδας. Και ή έ-χθρότης αυτή ήταν για από τις αίτιες του Πε-λοποννησιακού πολέμου, που κατέστρεψε την άρχαία Έλλάδα. Οι σημερινοί Άθηναίοι δεν έχουν φυσικά κανένα λόγο να έχθρεύ-ωνται τους άνοητους Μεγαρίτες και βρίσκον-ται μαζί τους σε άριστες σχέσεις. Η Έλλάς άλλωστε όφειλει και άποκαί, ευγνωμοσύνη στα Μεγαρα. Άποκία τους ήταν το άρχαίο βυζάντιο, που έγινε κατόπιν ή χριστιανική Κωνσταντινούπολις. Όταν ο Όθων ήρθε στην Έλλάδα (1833) κι' έγινε συζητήσι για την ελληνική πρωτεύουσα — γιατί το Ναύ-πλιο, που ήταν ως τότε πρωτεύουσα κοινόνταν ακατάλληλο — ο Κυβέτης υποστήριξε, στο ύ-πομνητικό συμβούλιο, για πρωτεύουσα τα Μέ-γαρα. Είχαν άκόμα προταθ 3-4 άλλες πό-λεις, αλλά τελικά διαλέξαν την Άθήνα και για την περασμένη της δόξα και για το ώ-ραίο κλίμα της.

Άλλ' άς άφήσωμε τα Μεγαρα με το ώραιο κρασί και τα φρέσκα ψάρια κι' άς συνεχίσω-με την πορεία μας. Ο δρόμος τώρα άγκαλιά-ζει την πλαγιά ενός βουνού, ενώ κάτω από

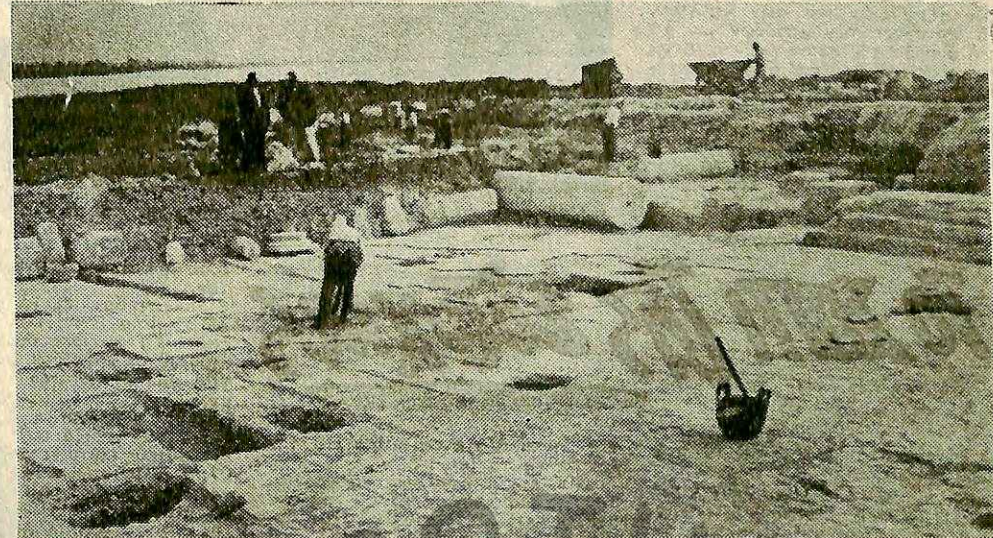

αυτό απλώνεται ή γαλανή θάλασσα του Σα-ρωνικού, που την πλαισιώνουν στο βάθος οι σιλουέτες των βουνών της Πελοποννήσου. των νησιών του Αιγαίου και της Άττικής. Η διαδρομή είναι από τις ώραιότερες της Έλ-λάδος. Άλλωτε, ο δρόμος ήταν δυσκολοπέ-ρατος και επικίνδυνος με τις άποτομες στροφές και τις κορδέλλες, που είχε. Τα τε-λευταία όμως χρόνια τον πλάτυναν σε πολ-λά σημεία κι' έκτισαν πεζούλια στο μέρος του κρηστού και της θάλασσας, ώστε να μεί-νη μόνον ή άπόλαυσι χωρίς τον κίνδυνο. Τόν είχαν άνομώσει ή Κακία Σκάλα. Και ήταν «κακία» γιατί, κοντά στα φυσικά έμπορία, που δυσκόλευαν το πέρασμά του, είχαν προστε-θ και οι ληστές στις πρώτες δεκαετηρίδες

ποννήσου. Το προβάδισμα όμως και ή πρω-τοβουλία στην τομή του Έσθμου άνήκει στο Ρωμαίο αυτοκράτορα Νέρωνα. Αυτός, πρώτος, έπέχειρσε να κόψη τον Έσθμο, χωρίς να τελειώσει όμως το έργο. Είχαν σκάψει στην εποχή του μόνο ένα μικρό κομμάτι.

Μετά τον Έσθμο συναντούμε την Κόρινθο, τη μεγάλη αυτή έμπορική και διοικητική πόλη της άρχαίας Έλλάδος, που ήταν όμως περισσότερο γνωστή για τον πλούτο, τη κλι-ση και τις χιλίες ιερείς της Αφροδίτης. Σε καμμία άλλη πολιτεία της άρχαίας Έλλάδος δεν έσανεμειπταν τόσες περιουσίες στα πό-δια ώριων νυναικών, όσες στην Κόρινθο. Πολλές από τις έταίρες ήταν πλουσιώτατες. Κατοικούσαν σε πολυτελέστατα μεγάρα και είχαν στην υπηρεσία τους πολυάριθμο προ-σωπικό, σαν πραγματικές βασίλισσες.

Τό σπή της Λαίδας έδινε πρίν έντοπωσι μυθικού παλατιού με τους όνομαστούς κη-πους του. Έκει δίνονταν νιοστές που πέρα-σαν στην ιστορία για τη λαμπρότητα τους και τον όρνιαστικό τους χαρακτήρα. Μέσα στους κήπους θρισκόταν και το μέγαρο, που είχε φτιάξει ή Λαίς για να στεγάσει την έ-ρωτική ακαδημία, που είχε ίδρύσει ή ίδια και στην όποια σπουδάζαν οι νέες έταίρες έκτος από τα έρωτικά και μαθήματα, φιλοσο-φίας, ρητορικής, ιστορίας, φυσικής, άστρο-νομίας!

Άνασκαφές και εύρήματα στην άρχαία Κόρινθο.

του νεώτερου ελληνικού κράτους.

Και ή παράδοσι της ληστοκρατίας στην πε-ριοχή έκείνη άναγεται σε παμπάλαια χρόνια. Έκει ο Θησεύς, πρίν από τρεις χιλιάδες χρό-νια, έκανε μερικούς από τους άθλους του για να ξεκαθαρίση τον τόπο. Ένας από τους ληστές, ο Προκρούστης, έπαινε τους (του-ριστές) της εποχής έκείνης και παρομία που έλε-νε: «ού παντός πλύνει εις Κόρινθον». Διλα-δη, δεν είναι εύκολο στον καθένα να πάη στην Κόρινθο.

Σήμερα όμως τα πράγματα έχουν άπλο-ποιήθ και με το αυτοκίνητο — σε λιγώτερο από δύο ώρες — στάνει κανείς ευκολώτα στην Κόρινθο και βρίσκει τη σύγχρονη πα-λαιο, όπως ζανακτιστηκε — με αντίστοι-κά σπή — μετά τους μεγάλους σεισμούς του 1928. Οι σεισμοί και ο Ρωμαίος στρατη-γός Μόμιους (που ήν κατέστρεψε έντελώς το 146 π.Χ.) ήταν οι μεγάλοι έχθροι της ώ-ραίας και πλούσιας αυτής πολιτείας.

Οι άνασκαφές, που άρχισαν από τους Ά-μερικανούς πρίν από έξηντα χρόνια και συ-νεχίζονται άκόμα μ'ας άποκαλύψαν ελόκληρη την άρχαία πόλη και τις ελπίδες οικοδομής της. Ο έπισκεπτής βλέπει άκόμα και τα νυ-κτερινά κέντρα των διασκεδάσεων. Πίσω ά-πό μία σειρά μαρμάρινες κολώνες, άνάμεσα στις όποιες σώνονται άκόμα τα βάθρα από έκαστο περίπου χάλκινα αγάλματα, ύ-πάρχαν 83 καπνεία που συγκοινωνούσαν με πολλά μικρά δωμάτια, τα «επαρές» της εποχής.

Στα καπνεία θρισκαν πολλές κακκίλι-νους αούλους, που θα έπαιζαν οι αούλητες σε άρνιαστικά συμποσία που θα δίδονταν έ-κει. Βρισκαν άκόμα και τα ζάρια που έπαί-ζαν οι άρνώκατοι γλεντζέδες. Και το έξ ο-πείριον είναι πως τα άρχαία ζάρια είχαν στις πλευρές τους παραστάσεις, όπως και έ-κείνα που χρησιμοποιούσαν στην νεώτερη Κόρινθο, που δεν ήταν σαν τα νυνάτα ζά-ρια, με τα όποια παίζουν στην υπόλοιπη Έλλάδα.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Από την Κόρινθο στο Ναύ-πλιο.

«ΕΓΙΝΑ πὺδ πολὺ μὲ θῦεῖρα καὶ
πυδὸ λίγῳ μὲ πέτρης καὶ λά-
σπῃ. Αὐτὸς τοῦ μὲ φτῖαζαν ἦταν
νεῖοπαντοῦρ. Αὐτὴ εἶχε τὸ οἰκόπεδον,
αὐτὸς εἶχε τὰ λεφτά. «Ἦρθανε μυσ-
τήριος καὶ τὸ οἰκόπεδον πῆρε ζωή,
Γενιῆθηκα μέσα σὲ τραγουδιὸ καὶ
σὲ γέλια, καὶ κατακαίνουργο ἀνι-
σάδα νὰ στεγάσω τὴν εὐτυχία τοῦ
ζευγαριοῦ. «Ἦτανε μεγάλῃ! Αὐτὴ
ἐμπύστωνε πρῶτ' κ' ἄρχισε πρῶτα
τὴ δουλειά. Αὐτὸς θύπνους ὕστερα,
τὴ φίλαγε, ἔπιπνε τὸν καφέ ποῦ ἐ-
κείνη τοῦ ἔμπνε, κ' ἔβαλε γιὰ τὰ
χωράφια. Καμνία φορὰ, ἐρχότανε
τὸ μεσημέρι· ὅταν εἶχε ὁμῶς δου-
λειά — σκάψιμο, θεάφισμα, ραντί-
σμο — ἐρχότανε καὶ ἔδεισαν τὸ
βράδυ. «Ἦτανε κουρασμένοι, μὰ τὸν
ἐξεκούραζε ἐκείνη μὲ ἕνα φιλή... Τρώ-
γανε, κουδεντίζανε λίγο, κ' ὕστε-
ρα κοιμούνταν, γιὰ νὰ ἐντιμω-
νοῦν τὴν ἄλλη μέρα καὶ νὰ γίνουν τὰ
ἴδια... «Ἦνα ὁμορφο μαγαζανιστῆ-
γοι ἦταν ἡ ζωὴ τους, μὰ χρυσὴ οὐ-
τίνα... Οἱ ἐποχές διαδεχόνταναν ἡ
μῖα τὴν ἄλλη, γεμάτες ὁμορφίες.
Ἦ ἀνοίξ' εἶχε τὰ ἀρόματα τοῦ ἱε-
φύρου καὶ τὰ κελαϊσθήματα τῶν που-
λιῶν· τὸ κολοκοῖρι τὰ τραγουδιὰ
τῶν τζίτζικιῶν καὶ τῶν γυρλών,
τὸ πανηγύρι τῶν ροῦταν — τὰ
πῶδ' ὁμορφα τὰ ἔφερνε ἐκείνος, ὅταν
γυρνοῦσε τὰ βράδια ἀπὸ τὰ κτή-
ματά του· τὸ φθινόπωρο τὰ γοη-
τευτικὰ πρωτοβρόχια, ποὺ ἔκαναν
τὸ χῶμα νὰ μοσχομυρίζῃ, τίς και-
νούργιες ἑλιές, τὰ πρῶτα ρίγη· κ' ὁ
χειμῶνας τὰ πορτοκάλια, τὰ μαν-
ταρίνια, τὰ φσημμάτα τοῦ βορρῆ
καὶ τὰ χιόνια, ποὺ τὰ ἀντιμετώ-
πιζαν ὁ ἑνοίκιο μου μὲ τὸ ἀναμα-
ρτὸν τοῦ τράκιου, μὲ τὰ κάστανα, ποὺ

Ήταν τρία ζιζάνια, που την παιδεύανε, μα και την κάνανε να καμαρώνει...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

τὰ ψήνανε στὴ χόβολη καὶ μὲ πιὸ
πολλὰ φιλιὰ..

«Κι' ύστερ' από λίγο, ἦρθε ἡ ἑκ-
πλησί: Τὸ πρῶτο παιδί! "Ήταν
κάτι, πού ἔφερον μιὰ χαρούμενη ἀ-
ναστασία μέσα στοὺ περιβάλλον,
πὺ εἶχα ἀναλάβει νὰ στεγάζω. Τὰ
ξεφωνητὰ τοῦ γεγεννημένου ἦταν ἡ
πὺ μελωδία μουσικῆ γιὰ τοὺς ἐ-
ξυπασμένους νοσήεις. Βέβαια, τοὺς
ἐμπισχεα τὴ νυχτὰ κ' ἦταν ὅμως τὸ
ἐμπνημα εὐχάριστο κ' ἡ ἐνλόγησι
γλέντι... Δὲν πείραξε πὺ τὸ ζευ-
γάρι ἔχανε ὄρεε ἀπὸ τὸν ὕπνω
τοῦ κέρβεε χαμόγελα τὸν κορῶ
καὶ παιχιδία...

»Μεγάλωσε τὸ μωρό. Ἐγινε ἀνθρωπάκι. Τώρα δὲν ἐκλάιγε τὴ νύκτα. Ἐκανε σκανταλιές ὅμως τὴ μέρα: Ἔβαζε ἀνάποδα τὶς καρέκλες, γιὰ νὰ κἀνὴ ἱππασία, ἔφτιαχνε γλυκὰ με λάσπες καὶ τρικιανὰ με ἔφημεριδες... Ἦταν ἓνα ἀγοράκι ὅλο ζῶη, με ροδοκόκκινα μάγουλα — ἄς εἶναι καλὰ ὁ καθαρὸς αἶρας τοῦ υπαίθρου — καὶ με χαριτωμένη δυναμὴ κόπτητα...

«Ένας παιδί όμως είναι σαν κανένα. Γι' αυτό οι ελθονταίμονοι γενιές φτιάσαν κι ένα δεύτερο — κοριτσάκι αυτό — κι 'ώσπου να μεγαλώσει το δεύτερο, ένα τρίτο — αγοράκι πάλι. Κι' εκεί σταματήσαν». «Ήτανε καλός. Γιατί έλεγε γι' ένα σά βουηρή κυψέλη! Δεν ήμουν πιά σπιτί! Εγώ, μία και μέσα μου βούιζε το πιο πολ-^{πο}ύς μου μελίσσι... Τί καλύτερα γιά τή μητέρα... Δεν καταφέρνε να φέρη 'Ρέτα τα τρία δ' οβολάκια της...». «Ήτανε τρία κι 'άνια, που τήν παύθαινε, να κάη τήν κάνανε να καμωσώ... Βουτάγανε, βεβαία, μέσα στ' λαμπιόνια και λερώνανε τα καθαρά φουστάνια τους, που δεν έκανε άλλο η μητέρα τους παρά να τά πλένη και να τά σιδερώνω... Καί τα μάλλωνα γιά μία στιγμή, δέ βάσταγε όμως ο θυμός της πολύ, γιά τήν πικρόγυρίαν οι μικροί βρασαν σιές της».

τὴν ἀγκαλιάζανε καὶ μὲ φιλιὰ τὴν
κάνανε νὰ τὰ συχωρῇ...

«Κι' έτσι περάσανε τὰ χρόνια. Τὰ παιδιά μεγάλωσαν, πήγαν σχολείο κι' ύστερα τὸ κορίτσι ἀπέγαμήκε. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔλαχε νὰ βοηθᾷ στὶς δουλειές τοῦ νοικοκυρίου τὴ μητέρα του, ἐνῶ τὸ ἀγόρι πηγαίνανε σὰ χωράφια μὲ τὸν πατέρα. Κι' ἐνῶ εἶχα μεγαλώσει. Οἱ ἀνάγκες τῆς οἰκογενείας κάνανε ἀνάγκη τῇ τῇ προσήκῃ μὲθικον δουλιῶν ἀκόμα. Καλλιέργησις καὶ τὸ κηπιάκι γύρω μου, φυτευτικὰ κληματαριές, τὸ γαζιὰ ἐν σποφύλῃ καὶ ἐν ῥινόπορῳ. Καὶ τὰ βρόδια του καλοκαίρι οἱ εὐτυχισμένοι γονεῖς καθυπόσαν στὴν

ΛΕΦΤΑ ΣΕ ΠΑΛΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἡ τύχη ἐνὸς ἀπένταρου φοιτητοῦ

Η αγγλική αστυνομία άναζήτησε επίμονα κάποιον αφηρημένο. "Όχι... για να τὸ κλειστοί στο φρεσκό, αλλά για να τὸ ἐπιστρέφει χαρτόνιο νομισματάς ἀξίας 20 λιρών, που τὸ εἶχε μετὰξὺ ἰσοπληθὶς "σημαδίων" δὲ τὰν διαβάξας ἕνα θεολογικὸ βιβλίον που εἶχε δανεισθῇ ἀπ' τὴ δημοσίαν βιβλιοθήκην. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπέστρεψε τὸ βιβλίον στὴ βιβλιοθήκην, μετὰ χαρτονομίσματα μέσα. Κι' ὁ ὅ-πῳ πάλλωνος που τὰ βρῆκε, τὰ παρέδωκε στὴν αστυνομία.

Δε χρειάστηκε παρά ν' αναφέρει
ό ασηρημένος στην αστυνομία τὸν
πιτλο τοῦ βιβλίου, γιὰ νὰ πάρη πίσω
τὰ λεφτά του.

Δὲν ἦταν ὥστόσο αὐτὴ ἡ πρώτη φορά που βρέθηκαν χρήματα μέσα σὲ παλιά βιβλία.

Στὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Βατικανοῦ, στὴ Ρώμη, διαγνώσκονται τὴν ἱστορίαν ἑνὸς ἀπείρου φοιτητοῦ, πού περνοῦσε ἀπὸ τ' ἀπογευματὰ του διαβάζοντας βιβλία ὄχι πολὺ γνωστά. Μιὰ μέρα, ἔπεσαν στὰ χέρια του οἱ σκο- νισμένοι τόμοι ἑνὸς ἑξαχαιμένου φιλοσοφικοῦ συγγράμματος. Καὶ στὴν τελευταία σελίδα του βόρφηκε ἕνα κλη-

δροσιὰ καὶ καμαρώνανε τὰ παιδιὰ
τους...

«Είχαν αρχίσει να ρυτιδώνονται, — το ίδιο όπως είχα αρχίσει κι' εγώ... Οι ρυτίδες όμως ενός σπιτιού έβλεπα πάντα να με τα μεμε-
τια, ενώ οι ρυτίδες των ανθρώπων μένουν χωρίς έπίσκεψη... Καί τα
μυαλά των κυρίων μου είχαν αρ-
χίσει να γκριζάρουν... Ζούνανε
γι' αυτούς εύτυχημένα γεράματα.
Είναι εύτυχημένα τα γεράματα των
γονιών, που τριγυρίζονται από κα-
λά παιδιά...

»Καὶ τὰ παῖδια αὐτά, ἕνα-ἕνα, ἀρχίσαντε νὰ παντρεύωνται. Πρὶν ἀρ-
χίσαν τὴν ἕκαστην κορίττι. Ὁ ἄνθρωπος
ποῦ πῆρε ἦταν ἕνα γεροδεμένο παλ-
λῆκάρη, πρόζαρχο καὶ γελαστό. Γιὰ
τὸ καινούργιο ζευγάρι παραχωρήθη-
καν τὰ πιὸ καλά μου δωμάτια. Οἱ
γέροντες — εἶναι γέροντες οἱ γονεῖς ὁ-
ταν παντρεύουν τὰ παῖδιά τους —
μαζὶ μὲ τὰ ἀνόρθια περιωρίστηκαν
ἀρκέτα...

»Μὲ τὸ γάμο τοῦ πρώτου ἀγο-

τρινισμένο χαρτί, στο οποίο είχε γράψει κάποιος: "Όποιος βρή αυτό έδω, να πάη στο Δικαστήριο Διαθηκών και να ζητήσει τον αριθμό 162. Ρώμη, 5 Φεβρουαρίου 1784».

Ὁ φοιτητής ἀκολούθησε αὐτὴ τὴν ὁδηγίαν καὶ βρῆκε ἔτσι τὴ διαθήκη τοῦ φιλοσόφου, ποὺ ἄφινε τὴ μεγάλη περιουσία του στὸν πρῶτο ἄνθρωπο ποὺ θὰ ἐνδιαφερόταν ἀρκετὰ γιὰ τὸ ἔργο του ὥστε νὰ τὸ διαβάσῃ ὡς τὸ τέλος. Κι' ἔτσι ὁ φοιτητὴς ἔγινε ξαφνικὰ πλούσιος!

"Άλλος βιβλιόφιλος είχε αγοράσει ένα παλιό αντίστοιχο του μυθιστορήματος "Παύλος και Βιργινία" και βόηκε μέσα ένα σύντομο σημείωμα, που τούλεγε να πάει σε μία τράπεζα. Έκει τον περίμεναν 300 λίρες, που είχε καταθέσει πρό 10 έτων ο προηγουμένος ιδιοκτήτης του βιβλίου, για να δοθούν στον έπομενο που θα το διάβαζε.

Ἄλλα καὶ μέσα σὲ μιὰ παλλὰ Ἀ-
γία Γραφή, ὁ τυχερός πού τὴν ἀγό-
ρασε γιὰ 5 σελίνια. Βρέθηκε ἔξη χορ-
τὶνα πεντόλιρα, κολλημένα ἀνάμεσα
στὰ φύλλα ἀπ' τὸν προηγούμενο κά-
τοχό της.

ριού χρειάστηκε να προστεθεί ένα πατώμα με μένα. Και το καινούριο ξυλουργό εγκαταστάθηκε σ' αυτό. Ή ύψη ήτανε μία καλή κοπέλα, με μάτια όνειροπλάτα. Άγαστα τον άντρα της, μόνο με την πεθερά της δεν τα πήγαινε πάντα καλά... Γι' αυτό το καινούριο νοικοκυριό μετακόμισε σ' ένα δικό του σπίτι... Ο μικρός, που παντρεύτηκε, έμεινε με τα γονικά του. Ή γυναικά του ήταν ένα κουτοπόνηρο, σκληρό-ηθικό, κάποτε-κάποτε, και θλιβίτης πήγαινε τον άντρα — πεθερά, πεθερός, άντρας...

«Κί! η εύτυχία μου έγινε ακόμα πιο μεγάλη όταν γεννήθηκε το πρώτο εγγονάκι. Ήταν το παιδί της κόρης. Καινούργια παλληκάρια, που μου θύμιζαν τα νειάτα μου — τη γεννήσι των παιδιών... Η γιαγιά και ο παππούς ξαναγεννήαν να 'σταντροι, με ένα καινούργιο παιδί, που τους έστειλε ο Θεός... Το χορεύαν και παίζαν μαζί των παιδιάρηοντας — ή μάλλον... ξαναμαραμούνι!...

«Ένα δεύτερο έγγονο — το μεγάλο αγοράίο — γεννήθηκε για να συμπληρώσει την ετυχία... και να φέρει καινούργια φασαρία... Μόνον αυτή δεν ήταν μόνιμη, έδω-
σαν όμως μεγάλοι γιους δεν καθότανε μαζί! Έρχόταν όμως συχνά κι έ-
δωσαν έρχοταν, γινότανε το κυν-
τρούλη το πανηγύρι! Καταλαβαί-
τε τώρα τι έγινε όταν γεννήθηκε
το παιδί και το άλλο γιουρί! Μπο-
ρώ να σας βεβαιώσω, χωρίς να
το πάρете για υπέρβολη, ότι είναι κα-
νονικό θρησιτορφέο! Ή φασαρία
που γινότανε μέσα μου, ήταν τόσο,
που άπορούσα πώς βασιλεύοντουσαν
όρθοι οι τοίχοι μου!

«Και οι γέροι — είχανε πιά γέ-
ρασει πραγματικά... — άντι να έ-
νοχλούνται, διασκεδάζανε με τ' ό
περίγρηπτο κι' άνυπόφορο υπάθ-
ρούρι! Γινότουσαν παιδιά κι' αύ-
τοι, πέφτανε στα τέσσερα καί παί-
ζανε με τ' άγγόνια τους, σά έχ-
χανε την ίδια ηλικία... Μιά μεγά-
λη εύτυχια βασιίλευε, που τή φώτι-
ζε τ' ό γέλιο τών τριών άγγονιών —
ένα γέλιο που έκανε να σάνε όλων
τά χείλια με αισιοδοξία...

★
 »Κι' ἦρε ο δρόμος! Τί ἦταν αὐ-
 τὸς ο δρόμος;... Μιά καινούργια
 «ὑπεραστική ἀρτηρία», πού ἦρε νὰ
 μέ κοψητὴ μεση! Μιά μερά, μπρο-
 στά μου, ξεφύτρωσαν διάφοροι ἀν-
 θρωποὶ, περὶ ὧν, πού κράταγαν
 ἐργαλεῖα κι' ἄρχισαν κατὰ συμ-
 βούλια καὶ διαβούλια πολὺ ὑποπτα
 κι' ἐνοχλητικά...

»Η μόνητα έσκασε ύστερα από λίγο: Μή έπαιρνε δ' όδους! Έπρεπε να γκρεμιστώ!...

»Και τότε κατάλαβα πόσο με αγαπάσαν όλοι... Για τους νέους, το πράγμα συνηθιστότατο εύκολα. Οί γέροι όμως δε μπορούσαν να τό χωνέψουν. Έίχανε διαρκώς βορρωμένα τα μάτια τους και τριγυρίζανε πελαγώμενοι μέσα στα δωμάτιά μου.

»Ἡ γυναῖκα προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

»— Μην κάνης έτσι... τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα. Με τὴν ἀποζημίωσι πού θά μᾶς δώσουνε, θά πάρουμε ἕνα καινούργιο σπίτι. πιο καλό...

— Γαμάτος παράπονο την κύτταξε
ο άντρας:

— Πιό καλό;... Γίνεται;... Έ-
παυσε δὲ υποφέρει πὺ ἀπὸ τοῦ παλιό.

ταυτό, ὡς μπορεῖ νὰ ἦσαν παλαιοί,
μὰ τόξαμα συνηθίσει, τόσα χρόνια
τώρα, πού τὸ νοιώθαμε δικό μας...
»Καί, πὶδ σιγά, τῆς ποσόθεσε;
«— Ἐδῶ μέσα ἀγαπηθήκαμε...
Ἐδῶ γεννηθῆκανε τὰ παιδιὰ μας,
τὰ ἐγγόνια μας.. Ἐδῶ μέσα γε-
ράσαμε... Πῶς νὰ ξεπληθαίνουμε τῶ-

Μήπως παιδιὰ καὶ μὰς δῶχνουνε
γέροντας μὲ ἄσπρα μαλλιά...

» Ένας λόγος τον εκόψε:
— Μαζί μας, μοιρολόρησε, κά-
νουν έξωσι και στις άναμνησεις
μας... Κι' αυτές και το σπίτι μας,
κι' έμείς μας παίρνει ο δρόμος!
» Δέν ξέρω τί θα έκανα άν είχα
μάτια... Μάλλον όμως θα δάκρυ-
ζα... Μα είχα μόνο τοίχους —
κι' αυτοί θα πέφταν σέ λίγο. Θύ-
ματα τής πρόδου και τής οδο-
ποιίας...».

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

~~#~~
ΜΟΥΣΙΤΣΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΕΠΑ
 ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
 ΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΛΗΣ ΣΤΟΛΙΓΚΑΣ
 ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ
 ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΙΩΝΑΚΗΣ
 ΦΟΙΒΟΣ ΓΑΝΑΣΗΣ ΒΕΓΓΟΣ
 ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
 ΟΔΑΓΑ ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Παραγωγή: **Ι. ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ** και **ΣΙΑ** ● Σενάριο - Σκηνοθεσία: **ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ** ● Μουσική: **ΤΑΚΗ ΜΩΡΑΚΗ**

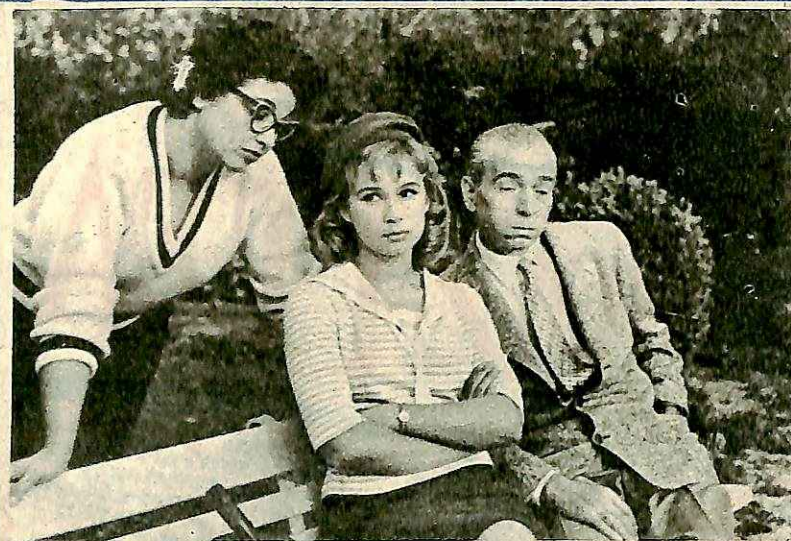
Σ' ένα έξοχικό σπίτι μένουν μερικοί νέοι: καλλιτέχνες, ποιητές, σπουδαστές κλπ. με μεγάλες φιλοδοξίες, αλλά με άδριες τόσες. Σ' τη μεγάλη βεσάντα ο Φοίβος, ο λαυράκος, έτοιμάζει ένα κομπορρηγίο διασποράνινα, χρησιμοποιώντας ένα μοντέλο της Ρέα, που τ' άνειρό του είναι να γίνει το διασημότερο μαγαζάκι της 'Αθηνά.

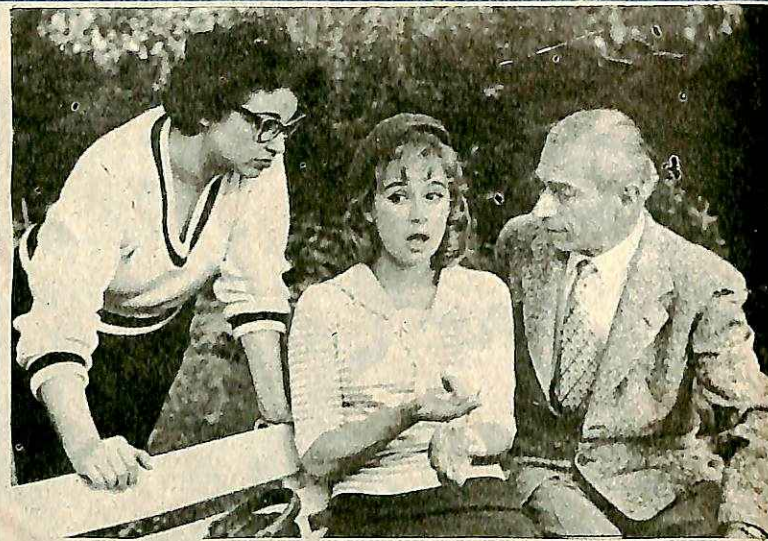
Ξαφνικά θγαίνει στη βεράντα η Αύρα. η ποιήτρια της... «Βίβλας
τὼν δυνάμεων», πού φωνάζει θοισαμβευτικά:
— Παίδισι, δέχομαι συγγατητήσια!
Ἡ Ρέα γυρίζει πρὸς τὸ μέρος της, μὰ ὁ Φρόδος διασπαρτύρεται:
— Μὴ κοινησεῖσαι, Ρέα... Αὔρα, μὰς ἐνοχλεῖς τιτὶδὶ μου...

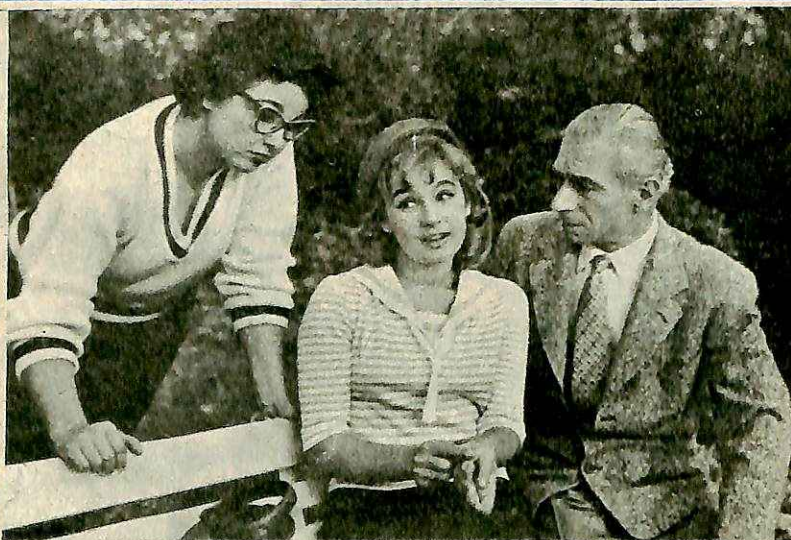
Τὰ λόγια τῆς ἐξαγιωμένης τῶν κ. Ντίνου — τὸ σπιτονοικοκύρη:
— Νὰ φύγεις... Νὰ φύγετε ὅλοι σας... Νὰ μὴ ἐπὶ τέλους ἐδῶ μέσῃ
εἶναι ἀνθρώπος, πού καὶ ὅλην καλλιὰ δεικνύει... Ἡ δεσποινὶς Ρέα πού
χωσάτῃ δέκα νοίκια καὶ μὴν ἴσθε σήμερὰ ἡ ἐπιταγή τοῦ πατέρα της
τὴν ἐξαναγκάζει καὶ πῆναι ἡ ἀνδραγαθὴ φορέματῃ...

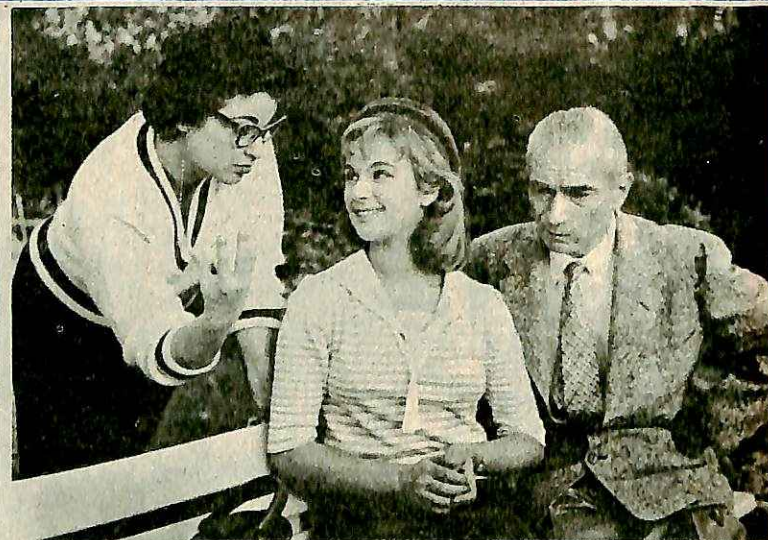
— Θα ήθελες δηλαδή να γυαλίζουμε μ' ένα φύλλο σιλικής, για να πά-
σος σου τα γυαλιά σου; ρωτάει με ανίδεκα η Ρέα.
— Εκείνη τη στιγμή όμως μπαίνει στον κήπο της βάλιας η 'Αλίκη
και ο Ντίνος, που δείχνει ένα ξεχωριστό ενδιαφέρον γι' αυτή, τρέχει
προς το μέρος της. Τον ακολουθεί η Αύρα.

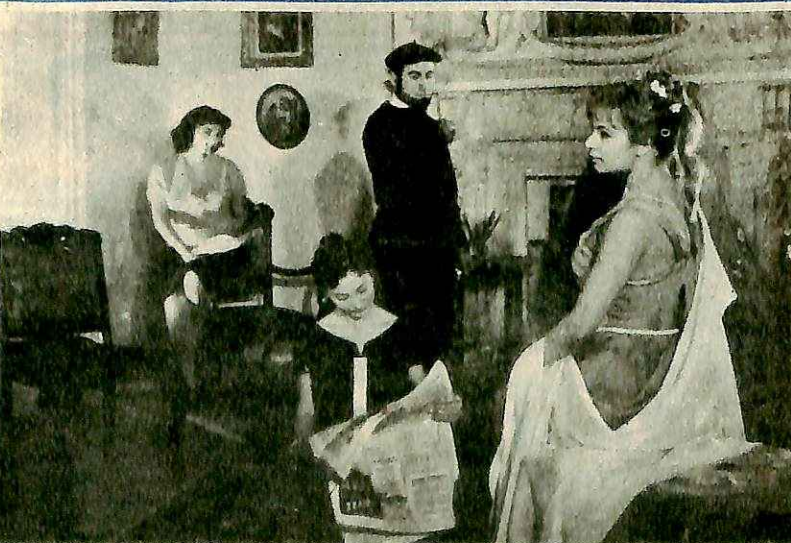
— Πώς έπαι κορίτς, 'Αλίκη; ρωτάει η Αύρα... Δε φαντάζομαι να...
— Με άπολύσανε...
— Πάλι; ρωτάει άπελπισμένος ο Ντίνος.
— Τί κακό είναι αυτό με σένα, να μη μπορείς να στερεώσεις που-
θενά! της λέει η Αύρα...

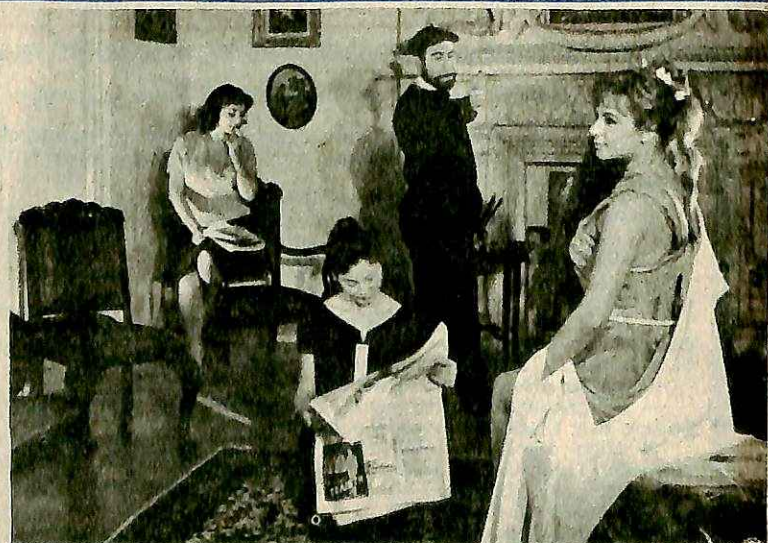
— Δεν ξέρω κι' εγώ τί να πώ... 'Ασχημη δεν είμαι... Τεμπέλα δεν
είμαι... Κουτή δεν είμαι... 'Η μήπως είμαι κουτή και δεν το ξέρω;...
— 'Ε, Ντίνω, είμαι κουτή;
— 'Εσύ κουτή;... Δεν είμαστε καλά.
— Μά τότε γιατί τα κάνω μούσκεμα και με διώχνουν;

— 'Ατυχία, 'Αλίκη μου, άτυχία, της λέει ο Ντίνος, προσπαθώντας
να την παρηγορήσει... Δε θέλει στενοχώρια το πρόσωπό. Οι έφημερί-
δες γίναν καλά. Μια ματιά στις άγγελίες και δουλειές θα βρεθούν
μάτσο...
— Βρέ, καλά λές... Δεν το είχα σκεφτή...

Λίγο αργότερα, στην παραθερία, όπου η 'Αλίκη ποζάρει κι' αυτή
με τη σειρά της, για ένα καινούργιο πίνακα του Φοίβου, η 'Όλγα
διαβάζει τις μικρές άγγελίες μιας έφημερίδας:
— Βρήκα... Ζητείται δεσποινίς εύπαιδευμένη για κατάρτιση καλ-
λυνητικών. Μισθός καλός. Πληροφορίες άνωματωπώλειον «Εύρα».

— Σταμάτα, σταμάτα... την διακόπτει η 'Αλίκη. Δεν τους κάνω.
— Αν τους έκανα δε θα μ' έδιωχναν πάλι...
— 'Εομένης, ζητεί νέα εύπαιδευμένη, για άπληη περιποίηση. Πλη-
ροφορίες τηλ. 532...
— Τέσσερα, μηδέν, έπτά, άποτελείται η 'Αλίκη.

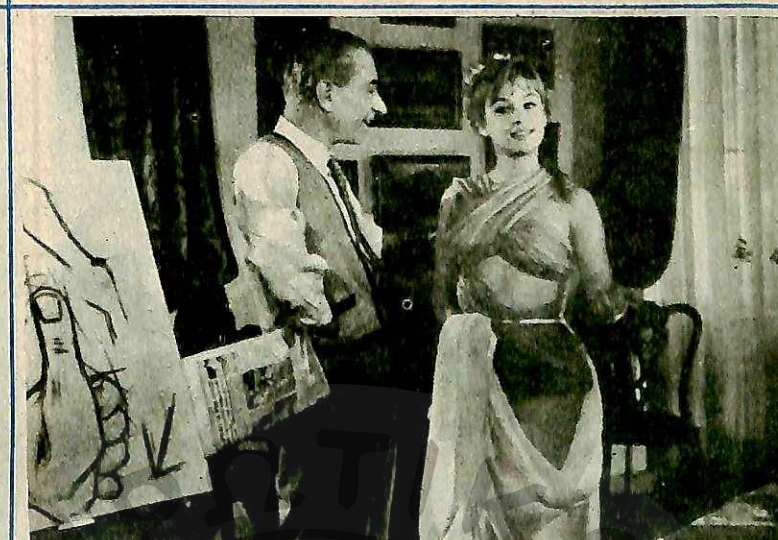
— Που το έβρεις;... Σε δώσανε κι' από κεί;
— 'Εφ'ηνα. 'Η περιποίηση δεν ήταν τόσο άπληη.
— 'Αριστούργημα! Μπορεί να ντυθείς 'Αλίκη. Τελειώσαμε...
— Μου επιτρέπεις, Φοίβε, να σίξω μια ματιά στο άριστούργημά
σου;... Γι' αυτό το πρόσωπό με είχες γυμνή και άκίνητη τόση ώρα;

— 'Αλίκη, βρήκα! φωνάζει ο Ντίνος, που διαβάζει κι' αυτός τις μι-
κρές άγγελίες μιας άλλης έφημερίδας... Ξέρεις γραφομηχανή;
— Λίγο...
— Λαμπρά! 'Η έφημερίς «'Εσπερίνα Νέα» ζητάει δακτυλογράφο...
'Α, τί κόμμα... Δε γίνεται τίποτα...

— Γιατί;
— 'Ακούσε παρακάτω: «Δακτυλογράφον κατέχουσιν άπαισιώς
την Γαλλικήν...» Μη μου πής πως έβρεις και γαλλικά.
— Καύμενε Ντίνω! Τί νομίζεις πως είναι τα γαλλικά; 'Ενα φούτο,
ένα νό, όταν έβρας συνεννοείσαι θαυμάσια...

— 'Εε άλλου, έμένα δε με άπασχολεί η άραχή. 'Όπου και να πάω
θα με προσνάθουν. Το ήπιπια είναι πως θα μπορούσα να μείνω στη
δουλειά αυτή.
— 'Αφού είσαι τόσο σίγουρη, πάλι...
— Μια στιγμή να ντυθώ.

Λίγο αργότερα η 'Αλίκη και ο Ντίνος σπώνουν έξω από το μέγα-
ρο, όπου βρίσκονται τα γραφεία της έφημερίδας «'Εσπερίνα Νέα». 'Ο
Ντίνος της εύχεται καλή επιτυχία και η 'Αλίκη άνεβαίνει μόνη. Μόλις
δηλώνει πως έρχεται για τη θέση της δακτυλογράφου, ο κλητήρας την
παράστέμπει στην κ. Κουτούρημη.

'Η 'Αλίκη μπαίνει δειλά στο γραφείο του και του έξηγει πως έρ-
χεται για τη θέση της δακτυλογράφου. Είναι άλαφάνερο πως η άμορ-
φιά της, που κάνει άμέσως μεγάλη επιτυχία.
— 'Όπως καταλαβαίνετε, δεσποινίς, θα πρέπει να πειραστείτε από
μια μικρή έβέταση, για να δώ άν έχετε τα προσόντα...

— Δεν έχω καμιά αντίρρηση...
— Όσα... Τ' όνομά σας, παρακαλώ:
— Αλίκη...
— Όραίο όνομα... Έσ' κι εσύ παρ'ότι φανταστική...
— Ε... Φανταστική... Ούί... Ούί...

— Ώ... το έμπειρο... Τί ώρα είναι που τ'α μιλάτε... Είμαι βέβαιος πως έμεις οι δυο θα συνεννοηθούμε παρ'ότι... «Νέες πιά»:
— Είπατε ύπεροχη! Όταν σας άκούω νομίζω πως βρίσκομαι στο Παρίσι... Και τώρα άς δούμε τη γραφομηχανή...

... Γράψτε παρακαλώ... «Αιότιμη κύριε Παπαδόπουλε, Έλαβον την έπιστολήν σας ή όποια είναι πράγματι πολύ διακατωτική και θα άφαινόταν να...»
Τά δάκτυλα της Άλίσης άναζητούν με δυσκολία τά διάφορα στοιχεία και άναγκάζεται να άμολογήσει:

... Είμαι βέβαιος πως θα τ'α καταφέρετε περίφημα σ' αυτήν, κι' έτσι θα σας έχω και κοντά μου... Η δική μου στήλη θα είναι πλάι στή δική σας...
— Και ποιά στήλη κρατάτε, άν έπιτρέπεται;
— Της Μίρκας... Δίνω συμβουλές στους έρωτευμένους.

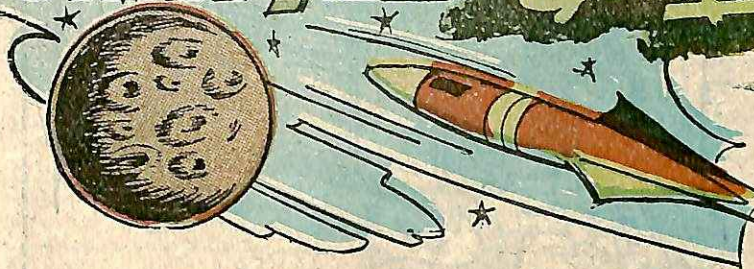
— Ξάρετε, στη γραφομηχανή δεν έχω την εύνοια, που έχω σ'α γαλλικά...
— Τι λέτε, δεσποινίς Άλίση; Μπορεί να μην έχετε εύνοια, έχετε όμως τόσα άλλα προσόντα, που εγώ, αντί για διατυλογράφο, θα μιλήσω στο διευθυντή, για να σας άναθέσω την κοσμηκή στήλη.

— Εσείς είπατε ή Μίρκα:
— Ένώ... Είμαι βλέπετε ειδικός σ'α ζητήματα τού έρωτος... Λοιπόν τί λέγαμε... «Α. ναί... Είπατε έτοιμη να παρουσιάσετε στο διευθυντή;
— Και βέβαια είμαι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Άλριν, με τη μεσολάβηση του άριθμού Ένα, εμφανίζεται ολοζώντανη μπροστά σ'α πατέρα της κι' άφου τόν διαβεδαώνει ότι ζή, άφηνει σ'α χέρια του ένα χρυσό μεντανιόν με την είκόνα της πεδωμένης μητέρας της. Έπειτα χάνεται σ'α ισόγειο της. Ο Τζος, Άλιντερ, που είναι βέβαιος πιά ότι ή κόρη του ζή, καλεί τούς δημοσιογράφους σ'αους όποιους άφηνείται με άσυνόρτη λόγια τήν εμφάνιση της και τούς δείχνει τó μεντανιόν. Οι δημοσιογράφοι μένουν με τήν εντύπωση ότι ή μεγάλη λυπη του τόν έκανε να χάσει τó λονικό του. Στο μεταξύ, ό Σολάρ λέει σ'α βασίλισσα ότι πλησιάζει ή ημέρα που πρέπει να διαλέξει σύζυγο και τής υποδεικνύει έντεχνα τόν έαυτό του. Η Κουάνα τόν μιλάει τότε για ένα ταξίδι σ'α Γή, που είχε κάνει ή μητέρα της και τόν λέει ότι έρεει κάθε λεπτομέρεια γι' αυτό.

14^{ον} — «Όχι, άπάντησε ή Κουάνα. Η άπάντησή αυτή ήταν ένα ψέμα, όπως και τόσα άλλα. Θυμήθηκα τότε τά λόγια της μητέρας μου, «Κάποτε—μού είχε πη λίγο καιρό πριν πεθάνη—ίσως αισθανθής τήν έπιθυμία να μάθεις τó μυστικό της γεννησέως σου. Δέ θα ένης τότε παρά να πάρης τήν ειδική συσκευή, που άποτελεί ένα από τά προνόμια της βασιλικής άρχής σου και να διευθύνης τής άόρατες άκτίνες της προς τó μέρος τού βουνού Γελίν... Οι άκτίνες αυτές θα σου φανέρωσιν τότε ένα έγγραφο, που θα λύσει όλες τής άπορίες σου και πού μπορεί να έχη μεγάλη άξία για σένα... Θα καταλάβης τότε μερικά πράγματα, που δέ θα μπορούσης να τά μάθης από τούς σοφούς, που σε περιτοχίζουν».

— Κι' ή βασίλισσα άκολούθησε τή συμβουλή της μητέρας της; — Και βέβαια. Βρήκα σ'α τούχο της μεγάλης σ'ασης τή διευθυντή τού βουνού Γελίν με τή μορφή ενός βέλους. Έναρμόνια τότε τή συσκευή μου μ' αυτό τó βέλος, υπολόγισα τó μήκος τού κύματος, που μου χρειαζόταν και σε λίγο είχα τή φωτογραφία αυτού τού κείμενου...

— Κι' έπειτα:
— Νομίζω πως τó κείμενο αυτό μούκαμε βάρδια έντύπωσι. Άλλά δεν είχα τή δύναμη ν' αντίδρασιν σ'αους σοφούς συμβούλους μου, που έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μ' αποκοιμίσουν και σιγά-σιγά έχασα αυτό τó κείμενο...
— Ά! — Η έπίσκεψι της Άλριν, όμως, μού τó ξανάφερε σ'α μυαλό.
— Η έπίσκεψι της Άλριν;
— Άναγνώρισα σ'α αυτήν μιά γήνη άδελφή μου.
— Άλλ' ή βασίλισσα... δέ μοιάζει με τήν Άλριν.
— Έκείνο που θέλω να πώ είναι, ότι είμαι πλάσμένη σ'α μέτρα μιάς γυναίκας της Γής. Αυτή τήν όμοιότητα έννοώ. Μήπως κάνω λάθος;
— Όχι. Η βασίλισσα μοιάζει με τής γυναίκες της Γής... Αυτό είναι τó μοναδικό μειονέκτημά της.
— Και τολμάς να τó λες μειονέκτημα; Είμαι περήφανη γι' αυτή τήν όμοιότητα.
— Άνοιξε ένα συρτάρι κι' έβγαλε από κεί ένα μικρό κύλινδρο, που έμοιαζε με κινηματογραφική ταινία.
— Αυτό τó έγγραφο μ' έκαμε να καταλάβω σε τί όφείλεται αυτή ή όμοιότητα, έλεπε.
— Άλλ' αυτό τó έγγραφο μπορεί να είναι ή καταστροφή όλων

μας! φώναξε ό Σολάρ. Η βασίλισσα πρέπει να τó εξαφανισή άμέσως.
— Αυτός ό κύλινδρος δέν περιέχει τίποτα για όλους τούς άλλους έκτός από μένα, άπάντησε ή βασίλισσα. Γιατί εγώ μόνο ξέρω τó μήκος τού κύματος, που θα κάνει φωτεινά τά σήματα, που βρίσκονται πάνω σ' αυτό... Άλλ' ίσως ό άριθμός Ένα έχει ξεχάσει αυτό τó κείμενο. Γι' αυτό δέ θα ήταν άσκοπο να τó ξανααδάρω.

Και, χωρίς να περιμένη τήν άπάντησή του, έβγαλε τó μικρό κύλινδρο μέσα σ' ένα τετράγωνο κουτί, που ή μπροστινή έπιφάνειά του ήταν γυαλιστερή σαν άπο φίλντισι. Πίεσε κατόπιν διαδοχικά διάφορα κουμπιά... Και τότε πάνω σ' αυτή τή γυαλιστερή έπιφάνεια έκαμαν τήν εμφάνισή τούς διάφοροι χαρακτήρες με άλλόκοτα σχήματα, που διαδεχόνταν ό ένας τόν άλλο, σ' άτελείωτη σειρά... Όλα γίνονταν δέ πως σε μιά συσκευή τηλεόρασης.

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

Τό παράξενο κείμενο έλεγε:
«Ο ούρανός είναι ό πατέρας μου. Αυτός με γέννησε. Η οικογένειά μου είναι όλα τά σώματα, που με περιστοιχίζουν μέσα σ'ατον άέρα σ'ατον ούρανο. Η μητέρα μου είναι ή μεγάλη Γή. Ο πατέρας μου γονιμοποίησε τούς κόλπους εκείνης, που είναι σύζυγος και κόρη του. Έτσι, βγήκε ή ζωή από τή φλογερή άγκαλιά τού πατέρα μου.

«Ήταν μιά εποχή, που ή Γή κι' ή Άφροδίτη άποτελούσαν ένα ενιαίο άστρο. Κι' ή ζωή είχε άναπτύχθι πλούσια και πολυμορφή πάνω σ'ατην έπιφάνειά της, σ'α βάθη τών θαλασσών και μέσα σ'αους σκοτεινούς κόλπους τών βουνών. Οι άνθρωποι επικοινωνούσαν τότε άπ' εύθείας με τή φύσι κι' έπαιρναν μέσα από τó άπέραντο σμπαν τή δύναμή τούς. Γι' αυτό, ή έπιστήμη τούς ήταν πολύ μεγάλη. Άλλ' αυτή ή έπιστήμη έγινε μιά μέρα ή καταστροφή τούς.

«Οι άνθρωποι πάνω σ'ατη Γή μιλάνε για τόν καταποντισμό δύο μεγάλων ήπειρων, της Λευμυρίας και της Άτλαντίδας. Άλλ' άγνωστον, ότι ό καταποντισμός της Λευμυρίας και της Άτλαντίδας ήταν τά λυτρά τού χωρισμού της Σελήνης και της Άφροδίτης από τή Γή. Οι άνθρωποι της μεγάλης Γής, γίγαντες σ'α τó σώμα και τó μυαλό, άπότησαν με τόν καιρό μεγάλη έπιστοσύνη σ'ατον έαυτό τούς κι' όσως ήταν περήφανοι για τή δύναμή τούς, δέλησαν να τή δοκιμάσουν πάνω σ'ατην άρχική ουσία της ζωής. Τρομεροί σεισμοί συγκλονίσαν τότε τή μεγάλη Γή, όσπου ένα κομμάτι της έσφραγίστηκε μέσα σ'α τó διάστημα, ένα ένα άλλο καταποντίστηκε μέσα σ'α τή θάλασσα. Τό πρώτο ήταν ή Σελήνη, τó δεύτερο ή Λευμυρία.

«Από τούς σεισμούς αυτούς, τó μεγαλύτερο μέρος τών κατοίκων της Γής εξαφανίστηκε. Κι' οι υπόλοιποι κινδύνωναν να έξολοθρευθούν. Γιατί ή Σελήνη, γυρίζοντας με μεγάλη ταχύτητα γύρω σ'ατη Γή, έκανε τά βουνά να σαλεύουν από τά

θεμέλια τούς και τής θάλασσες να υψώνονται σ'αν τεράστιες στήλες και να κατακλύζουν ύστερα τά πάντα. Και τότε οι άνθρωποι, που δέν είχαν χάσει τήν άλαστονεία τούς και τήν πίστι σ'ατην παντοδυναμία τούς, αποφάσισαν να διορθώσουν τó προηούμενο λάθος τούς, εξαφένοντας τή Σελήνη σ'ατη θέσι, που βρίσκονται πάνω σ' αυτό... Άλλ' έγιναν τήν καταστροφή τούς. Γιατί να τί έγινε: Η άρχική Σελήνη, ή πρώτη, έπεσε σ'α βολίδα πάνω σ'ατη μεγάλη Γή και τή χάρισε σε δύο κομμάτια, που ήταν περίπου ίσα. Τό μεγαλύτερο άπ' αυτά έγινε ή σημερινή Γή και τó μικρότερο ή Άφροδίτη. Ο χωρισμός αυτός είχε κι' ένα άλλο άποτέλεσμα. Μιά καινούργια Σελήνη άποστάθηκε από τή Γή, ένα μιά μεγάλη ήπειρος, ή Άτλαντίς, εξαφανίστηκε κάτω από τó κύμα.

«Η Άτλαντίς ήταν ή κοιτίδα τού πολιτισμού της μεγάλης Γής. Μαζί της χάθηκε κι' ή έπιστήμη τών Άτλαντών. Έτσι, οι κάτοικοι της σημερινής Γής άναγκάστηκαν να ξαναβρουν ψάχνοντας τή γαμήνη σοφία τών προγόνων τούς. Άλλ' είχαν χάσει τó κλειδί της γνώσεως κι' έπρεπε να προχωρήσουν ψλαφήττα. Γι' αυτό, δέ μπορούσαν να πάνε πολύ μακριά κι' είναι άκόμη νήπια. Από τ' άλλο μέρος, όμως, διατήρησαν τήν άρχική μορφή τούς και κατάφεραν να τήν καλύτερύνουν. Έχαν χάσει τήν έπιστήμη, αλλά καλλιέργησαν τήν όμορφιά κι' έδωσαν ένα καινούργιο περιεχόμενο σ'α τη ζωή τούς.

«Τό πολιτισμό της μεγάλης Γής, μαζί της χάθηκε κι' ή έπιστήμη τών Άτλαντών. Έτσι, οι κάτοικοι της σημερινής Γής άναγκάστηκαν να ξαναβρουν ψάχνοντας τή γαμήνη σοφία τών προγόνων τούς. Άλλ' είχαν χάσει τó κλειδί της γνώσεως κι' έπρεπε να προχωρήσουν ψλαφήττα. Γι' αυτό, δέ μπορούσαν να πάνε πολύ μακριά κι' είναι άκόμη νήπια. Από τ' άλλο μέρος, όμως, διατήρησαν τήν άρχική μορφή τούς και κατάφεραν να τήν καλύτερύνουν. Έχαν χάσει τήν έπιστήμη, αλλά καλλιέργησαν τήν όμορφιά κι' έδωσαν ένα καινούργιο περιεχόμενο σ'α τη ζωή τούς.

Κουβέντες της πιάτσας κοινωτικού

Άλλαγή κλίματος

Με καινούργιο θαλιτόκι και κοστούμι της μόδας ζεμπουκάρι άπ' τó τσαρλί του ό Γρηγόρης πομπωδώς κι' είμαι βέβαιος πως φεύγει «ταφ» για κάποιαν έπαρχία, με σκοπό να σημείωση κι' άλλη μιά έπιτυχία...

Δηλαδή ό Γρηγόρης σ'α χωριά πηγαίνει πάντα, πότε μ' ένα θαλιτόκι, πότε με γεμάτη τσάντα και συνάπτοντας φίλιες και δεσιούς λογής - λονής πάει να γίνη ό κοινωργίος τών Μεγάρων... Παναγιώτη...

Σε χωριάτισσες άθώες και χωριάτες άφελείς, παρουσιάζεται, συνήθως, ένα μεγάλος και πολλός κι' όσον γίνη, έν τέλει, λόγος για παπά και για κουμπάρο, παίρνει έναντι της προίκας κι' ένα... «πρόκειρο» καπρό!

Σ' άλλους λέει πως έχει χρόνια με μεγάλες πόρτες σχέσεις κι' υποσέχεις τούς μοιράζει για ρουσφετία και για θέσεις κι' όλο βάζει σ'α τού χαράκι αρκετά νερό κεραιών κι' όλο μένουν οι χωριάτες με τίν... κάρτα του σ'α χέρι.

Κι' αν τυχόν τότε ρωτήσης για ποιά λόγια ταξιδεύει και χωριά και χωριοδάρκια ταχτικά περιδινεί, θα σου πη ότι άφηνει τήν Άθήνα, που κοκλάζει, και σ'ατην ύπαιθρο τή χώρα τόν... (άέρα του αλλάζει!)

Σ'α χωριά, λέει, πως πηγαίνει... (φρέσκο αέρα για να πάρη, άλλ' αρχίζουν οι χωριάτες να τόν παίρνουνε χαμπάρι, έτσι κάποια Εισαγγελία σ'α χαρά τιά θα τόν τυλίξη κι' ό Γρηγόρης μ'α σ'α «φρέσκο» (για καιρό θα καταλήξει!)

ελεγκτό, πού θα τη γονιμοποιούσε... Νοσταλγούσε τώρα την παλιά κοίτιδα των προγόνων της, πού τη ζωντάνευε μέσα στη φαντασία της. «Ετσι, μία μέρα, πήρε την απόφαση να επισκεφθώ τη Γή.

»Η βασίλισσα ήξερε πώς με τη βοήθεια των σοφών της θα μπορούσε να πραγματοποιήσει το σχέδιό της. Άλλα δίσταζε να μιλήσει ο δαυός. «Ετσι, φανερώσε το μυστικό πόδο της μόνο στον αριθμό Ένα κι' είχε την καλή τύχη να τον συγκινήσει. Άλλα πόσο χρειάστηκε να κοπιάσει γι' αυτό! Ο αριθμός Ένα ήταν στην ψυχή καλλιτέχνης και λυπόταν πού έβλεπε τόσο ασχήμια γύρω του. Υποσχέθηκε τέλος στη βασίλισσα πως θα τη βοηθούσε.

»Την ώρισμένη ημέρα, ένα δλοι πίστευαν πως η βασίλισσα βρισκόταν μέσα στο μυστικό θάλαμο, αυτή ταξίδευε μαζί με τον αριθμό Ένα προς τη Γή. Όταν έφτασαν εκεί, είχε αρχίσει να σουρουπώνει. Ο αριθμός Ένα έμεινε στην είσοδο ενός μικρού δromu κι' η βασίλισσα συνέχισε μόνη το επίγειο ταξίδι της. Έπειτα από κάμποση ώρα, είδε ένα ψωρά, πού περπατούσε πλάι στην άμμουδιά σιγανωτραγουδώντας. Είχε μια ύπεροχη κορμοστασιά κι' οι γραμμές του, προσώπου του ξεκαθόνταν αδρές κι' αρμονικές μέσα στο λιγιστό φώς. Το τραγούδι του ήταν ζωστό και λικνιστικό. Μιλούσε για κάποια άγαπημένη, πού την αναζητούσε από καιρό, μα πού δεν την είχε συναντήσει ποτέ... Η βασίλισσα τον άκουγε σά μαγεμένη. Μιά δυνατή συγκίνηση πλημμυριζε τα στήθη της... Σε λίγο, η Σελήνη σκόρπισε το φώς της πάνω στη Γή. Η βασίλισσα ντύθηκε τότε με τις ασχημίες ακτίδες της, έδωσε όμορφιά στο πρόσωπό κι' αρμονία στις γραμμές του κορμιού της και, περπατώντας ανάστροφα σαν ίσκιος, πήγε κοντά στον ψωρά.

»Κύτταξέ με, τού είπε. Έγώ είμαι η άγαπημένη πού περιμένεις. Ο νεαρός ψωράς σάστισε. «Είσαι νεράδις πού βήκηες από τη θάλασσα, η ίσκιος των σκοταδιών; ρώτησε.

»Είμαι εκείνη πού ήθε για να σου προσφέρω την αγάπη της, απάντησε η βασίλισσα.

»Η ανάσα της τού χείδε το πρόσωπο και τα μεγάλα μάτια της τον κύττασαν πλημμυρισμένα από αγάπη και πόθο.

»Περπάτησαν μαζί στην άμμουδιά κι' ο ψωράς της στήθενα τα πιο όμορφα έρωτολόγια, πού άκουσε ποτέ γυναίκα. Έφτασαν σε λίγο σε μια έρημική γωνιά, ανάμεσα στα βράχια. Πάνω από τα κεφάλια τους, άπλωνόταν απέραντος ο ούρανος με τις αναρίθμητες στρατίες των αστρων του και τού κύμα χείδε απάλα την άμμο μπροστά στα πόδια τους... Κι' εκεί, η βασίλισσα άνοιξε την άγκαλιά της στο νεαρό ψωρά.

»Μιά νύχτα κράτησε η αγάπη τους, μια νύχτα, πού φαίνονται ατελείωτη σαν την αιωνιότητα... Προτού άκομη έσημερώσει, η βασίλισσα έδωσε ένα τελευταίο φίλι στον άγαπημένο της, πού κοιμόταν εντυχιμένος κι' έπειτα έτρεξε να βοη τον αριθμό Ένα, πού τη συνάδευσε στο ταξίδι τού γυρισμού στην Άφροδίτη... Έτσι τού πρωί, εκείνοι πού την είδαν να βγαίνει από τού Ναό τού Σύμπαντος και να διευθύνεται στα άνκταρα, την έπνευσήμηση μ' ένθουσιασμό, χωρίς να μπορούν να φαντασθούν τη γήινη περιπέτεια της... Ένενα μίνες αργότερα, έφερε στον κόσμο ένα κορίτσι...

»Αυτή η βασίλισσα είναι η μητέρα σου, κόρη μου. Αν ήξερες με πόση αγωνία περίμενε να μεγαλώσης! Φοβόταν μήπως της μοιάσης. Κι' αυτό δεν τού ήθελε... Άλλα, τέλος, βεβαιώθηκε πως είναι μοιάσει τού πατέρα σου. Κι' αυτό την έκανε εύτυχισμένη. Γιατί ξέρει τώρα πως θα γίνης άμορφη.

»Πρέπει άκομη να σου πω πως ο αριθμός Ένα παρεκολλήθηκε για κάμποσο καρό το νερό ψαρά πού παρουσάσε πολλές φορές την εικόνα του μέσα σε μια ερωτική ακτίνα. Μετά τού θάνατο τού αριθ-

μού Ένα, όμως, δεν τόλμησε να ζητήσει την ίδια χάρη από τού διαδόχου του. Έτσι, δεν έμαθα ποτέ τίποτα άλλο για τον άγαπημένο μου μιας νύχτας.

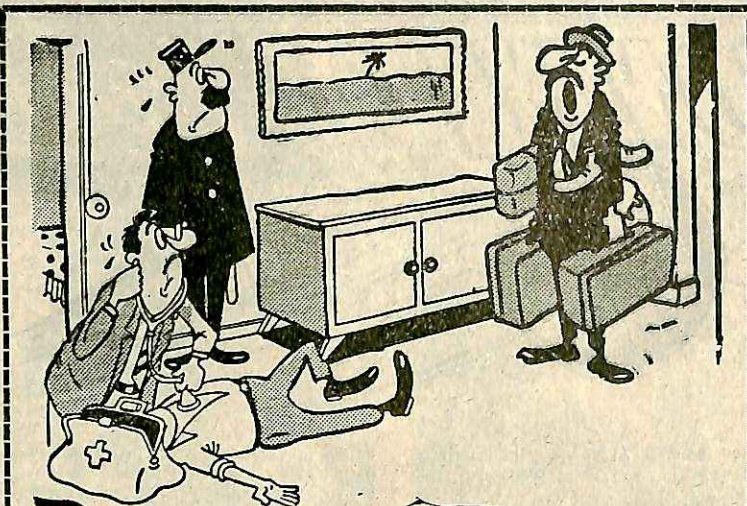
»Δεν ξέρω αν θα σου γεννηθώ ποτέ η περιέργεια να διαβάσεις αυτό το κείμενο. Αν, όμως, τού κάμης, προσπάθησε να καταλάβεις τη ηγτέρα σου και μη βιασθής να την καταδικάσης. Η μητέρα σου θέλησε να σου χάριση την όμορφη. Και γι' αυτό παρέβη τόν δρο της. Η όμορφη πού σου χάρισε θα σε κάμη άραγε, εύτυχισμένη! Νά τί σου εύχεται μ' όλη της την καρδιά.

»Εδώ τελείωσε τού περίεργου έρωτα. Πού είναι η άγαπημένη πού περιμένεις. Ο νεαρός ψωράς σάστισε. «Είσαι νεράδις πού βήκηες από τη θάλασσα, η ίσκιος των σκοταδιών; ρώτησε.

»Είμαι εκείνη πού ήθε για να σου προσφέρω την αγάπη της, απάντησε η βασίλισσα.

»Η ανάσα της τού χείδε το πρόσωπο και τα μεγάλα μάτια της τον κύττασαν πλημμυρισμένα από αγάπη και πόθο.

»Περπάτησαν μαζί στην άμμουδιά κι' ο ψωράς της στήθενα τα πιο όμορφα έρωτολόγια, πού άκουσε ποτέ γυναίκα. Έφτασαν σε λίγο σε μια έρημική γωνιά, ανάμεσα στα βράχια. Πάνω από τα κεφάλια τους, άπλωνόταν απέραντος ο ούρανος με τις αναρίθμητες στρατίες των αστρων του και τού κύμα χείδε απάλα την άμμο μπροστά στα πόδια τους... Κι' εκεί, η βασίλισσα άνοιξε την άγκαλιά της στο νεαρό ψωρά.

ΚΡΙΣΙΣ ΣΤΕΓΗΣ

— Είναι γερό... Είπατε συγγενής του;...
— Όχι, εγώ έχωμαι για να νοικιάσω τού διαμέρισμα!..

— «Οχι. Δέ θα φύγω από την Άφροδίτη...
— Νομίζω πως αυτό είναι καλύτερο...
— Και την ώρισμένη ημέρα θα πάω στο Ναό τού Σύμπαντος, για να τον περιμένο τον ελεγκτό μου, είπε η Κουάνα.

— Η βασίλισσα έχει κάνει, λοιπόν, την έκλογή της;
— Ναί...
— Μπορώ να τη μάθω;
— Ο σύζυγός μου θα είναι ένας άνθρωπος της Γής.

— Η βασίλισσα διάλεξε για σύζυγο έναν από τούς άστρονάυτες;
— Τό μόνον πού ξέρω είναι, ότι τη λατρεύει ό,τι κι' η Άιρην τόν λατρεύει επίσης. Άν η Άιρην βρέθηκε μέσα στο διαστημόπλοιο, είναι γιατί ήθελε να έμποδισή αυτό τού ταξίδι, έπειδή φοβόταν για τού Χάνσεν.

— Ο Χάνσεν πρέπει να γίνη δικός μου, είπε με πείσμα η Κουάνα. Αυτό σημαίνει, ότι η Άιρην πρέπει να λείψη από τη μέση, πρόσθεσε ο Σολάρ, έπεξηγώντας τη σκέψη της.

— Η σιωπή άπλώθηκε βαρεία ανάμεσα τους. Ο Σολάρ είχε πάρει τη μικρή έκδικσή του, κάνοντας την Κουάνα να πονέσει.
— Άλλ' αυτός ήταν, άραγε, ο μοναδικός σκοπός του;
— Τί αποφασίζει για την Άιρην η βασίλισσα; ξαναρώτησε σε λίγο.

— Έχουμε τόν καιρό να σκεφτούμε για την Άιρην, απάντησε η Κουάνα. Άς μιλήσουμε πρώτα για τού Χάνσεν... Πώς δέ μπορούμε να τόν κάμη να μ' αγαπήσει;
— Για να σ' αγαπήσει, βασίλισσα, πρέπει πρώτα να ξεχάσει την Άιρην.

— Και δεν έχεις τόν τρόπο να τόν κάνης να την ξεχάσει;
— Μπορώ να σβήσω από τη συνείδησή του κάθε ανάμνηση από τού παρελθόν. Ο Χάνσεν θα γίνη έτσι ένας καινούργιος άνθρωπος και δέ μπορεί τότε παρά να σ' αγαπήσει.

— Τί ζητάς γι' αυτό;
— Ο Σολάρ στήλωσε τα μάτια του πάνω της.
— Υπηρετώ τη βασίλισσα από καθήκον και πίστι, απάντησε. Δέ ζητάω καμιά άνταμοιβή.
— Κάμε τότε ό,τι σου ύπαγορεύει η σοφία σου.

— Πότε η βασίλισσα θ' αποφασίσει για την τύχη της Άιρην;
— Συμπαθώ αυτή τη νέα, ψιθύρισε η Κουάνα, σά να μιλούσε στόν έαυτό της. Δέ θέθελα να πάθω κακό.

— Η βασίλισσα προτιμάει τότε να θυσιάσει για τού χατήρι της;
— Με φέρνεις μπροστά σ' ένα σκληρό δίλημμα, Σολάρ!
— Ο αριθμός Ένα πρόσφερε άργά: «Η βασίλισσα τού έπτε μόνη της: όποια νύχρη η ημέρα τών γάμων της, έχει τόν καιρό να σκεφτή. Θά περιμένο ως τότε τις διαταγές της.

— Καθώς έτοιμαζόταν να φύγη, η βασίλισσα τόν ξαναφώνασε κοντά της.
— Τις έχεις άπό τώρα, Σολάρ, τού έπτε. Κάμε ό,τι νομίζεις, για να εκπληρωθεί η έπιθυμία μου. Μην ξεχνάς, όμως, ότι δέ θέθελα να πάθω κακό η Άιρην.

— Ο Σολάρ βήκη από την αίθουσα.
— Τώρα είμαι βέβαιος, ότι θα πετύχω τού σκοπό μου, ψιθύρισε καθώς άπομακρυνόταν.

— Μερικές ημέρες αργότερα, γνωστοποιήθηκε στο λαό, ότι η βασίλισσα είχε αποφασίσει να διαλέξη σύζυγο τη νύχτα τών Ισημεριών.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΥΧΤΑ
Η μεγάλη νύχτα είχε έφτάσει τώρα.

Τού πλήθος είχε ξεχυθί από τού πρώτους δρόμους και κατά τού σουρουπού χιλιάδες μάτια παρακολούθησαν άνάμεσα από τούς γυαλίλους τρούλους τη Βασίλισσα, πού άφισε τού άνάκτορό της για να πάη στο Ναό τού Σύμπαντος.

Η άποφαση της Κουάνα ν' άποκτήσει σύζυγο, έδινε σ' όλο αυτό τόν κόσμο ένα αίσθημα ήρεμίας και ασφαλείας. Ήξεραν τώρα, ότι η τάξη τών πραγμάτων, πού είχε καθορισθή μία φορά γιά πάντα, θα συνεχιζόταν. Μερικοί έκαναν υποθέσεις για τού ποιος θα ήταν αυτός ο σύζυγος. Άλλ' οι υποθέσεις αυτές δεν καθρέφτιζαν τίποτ' άλλο από την περιέργειά τους. Γιατί τού πρόσωπο τού συζύγου, δεν παρουνόταε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για κανένα. Ο άνθρωπος αυτός, δέ θα ήταν παρά ένα άλλο μέσο, πού θα γονιμοποιούσε τη βασίλισσα και θα την έκανε μητέρα.

Η Κουάνα δέ σκεφτόταν παρά μόνο τού Χάνσεν και, σαν όλες τις έρωτευμένες, έφτανε όνειρα για τού μέλλον. Με τη βοήθεια τού άγαπημένου της, θα εξασφάλιζε την έπιθυμία της με τη Γή και θάφερνε Έκωνά άέρα όμορφιάς και στην Άφροδίτη. Έτσι, σιγάσιγά, η ζωή σ' αυτόν τόν πλανήτη, θ' άποχτούσε ένα καινούργιο νόημα. Θά γινόταν ένα καλή όμορφη και θα ξέφυγε από τη μονοτονία και την τραχύτητα, πού είχε ως τότε.

Τό μοναδικό μαύρο σύννεφο, σ' αυτή την εύτυχισμένη όνειροπόληνη ήταν η σκέψη της Άιρην, πού, στιγμής-στιγμής, άναστατώνε τού μυαλό της. Πού να βρισκόταν, άραγε, η μικρή γήινη φίλη της, πού η βασίλισσα θα της έκοδε σε λίγο την εύτυχία; Ζούσε, άραγε, η ο Σολάρ την είχε σκοτώσει;

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Αντίθετα μ' ό,τι γινόταν στη Γή, η διαδοχή τού θρόνου στην Άφροδίτη, περνούσε πάντα σά κορίτσια κι' όχι στούς άνδρες. Οι σοφοί αυτού τού πλανήτη είχαν ανακαλύψει έναν τρόπο πού τούς έπέτρεπε να καθορίσουν από πριν τού φύλο τού παιδιού, πού έπρόκειτο να γεννηθί. Χάρης σ' αυτό τού μέσο η βασίλισσα έφερνε πάντα στον κόσμο κορίτσια. Τό πρώτο άπ' αυτά γινόταν βασίλισσα. Οι άλλες κόρες της δέν είχαν δικαιώματα παρά μόνο στην περίπτωση πού εκείνη πού βρισκόταν στο θρόνο, δέν έφινε άπογόνους.

Οι Ιερείς τού Ναού τού Σύμπαντος υποδέχτηκαν την Κουάνα στην είσοδο και τή συνάδασαν στο έσωτερικό. Έπειτα από τις καθιερωμένες προσευχές, η βασίλισσα έφυγε μόνη της από μία μυστική πόρτα, ενώ, μέσα στο ναό, έσθυναν τά φώτα κι' οι Ιερείς έπρεψαν γονατιστοί για να συνεχίσουν τις δεήσεις τους.

Πίσω από τη μυστική πόρτα άπλωνόταν ένας λαβυρίνθος από στοές. Άλλες άπ' αυτές ήταν φωτισμένες άπλστα, ενώ σ' άλλες άπλωνόταν ένα ύποβλητικό μισοσκόταδο. Στούς τοίχους αυτών τών στοών βρισκόνταν διάφορες παραστάσεις, πού άπεικόνιζαν με άμω ρεαλισμό τόν έρωτικό ρόλο τού άντρα και της γυναίκας. Οι παραστάσεις αυτές άρχιζαν με μία λεπτομερή ανατομική περιγραφή της διαπλάσεως τών δύο φύλων.

Κανένα μάθημα με λόγια δέ θα μπορούσε να διδάξη τη βασίλισσα όσα αυτές οι παραστάσεις. Φθάγοντας στο τέρμα τών στοών, ήξερε τά πάντα κι' ήταν άπύλστα παρασκευασμένη για τόν καινούργιο ρόλο της.

Άλλ' η Κουάνα μόλις πρόσεξε αυτές τις παραστάσεις. Τί την ένδιέφερε ο ρόλος της; Τί ήταν άρεκό τού ότι θέσμιζε σε λίγο με τόν άνθρωπο πού άγαπούσε. Θάπερνε τότε στην άγκαλιά του και θάέλεινε εύτυχισμένη τά μάτια της...

Άν για τούς σοφούς της Άφροδίτης ο γάμος ήταν μία άπλη άναπαρωγαυική πράξη, σ' τά μάτια της Κουάνα, όμως, έπαιρνε ένα άλλο νόημα. Η βασίλισσα έβλεπε τού γάμο περισσότερο σά μία ψυχική επικοινωνία με τόν άνθρωπο πού άγαπούσε, παρά σά μία έρωτική έπαφή.

Αυτό τού ιδιαίτερο νόημα, πού έπαιρνε σ' τά μάτια της ο γάμος, τού χρυστούσε στίς συνομιλίες της με την Άιρην. Η νεαρή Άμερικανίδα της είχε διδάξει τα μυστικά και την όμορφη της αγάπης, πού ο γάμος δέν ήταν παρά τού έπιστέγασμα κι' η άποθέωσή της.

Έπειτα από την αναγγελία τών προσεχών γάμων της, η βασίλισσα είχε κλειστή σ' τού ιδιαίτερα διαμερίσματά της και δέν έβλεπε κανένα άλλον έκτός από τις γυναίκες, πού την υπηρετούσαν. Αυτό ώριζαν οι νόμοι. Κι' η ιδέα πού τούς είχε ύπαγορεύσει, ήταν σοφή. Γιατί έτσι δινόταν όλος ο καιρός στη μέλλουσα σύζυγο να παρασκευασθή σωματικά και ψυχικά για τήν άποστολή της.

Μέσα σ' αυτή την άπομόνωσι, η Κουάνα δέ σκεφτόταν παρά μόνο τού Χάνσεν και, σαν όλες τις έρωτευμένες, έφτανε όνειρα για τού μέλλον. Με τη βοήθεια τού άγαπημένου της, θα εξασφάλιζε την έπιθυμία της με τη Γή και θάφερνε Έκωνά άέρα όμορφιάς και στην Άφροδίτη. Έτσι, σιγάσιγά, η ζωή σ' αυτόν τόν πλανήτη, θ' άποχτούσε ένα καινούργιο νόημα. Θά γινόταν ένα καλή όμορφη και θα ξέφυγε από τη μονοτονία και την τραχύτητα, πού είχε ως τότε.

Τό μοναδικό μαύρο σύννεφο, σ' αυτή την εύτυχισμένη όνειροπόληνη ήταν η σκέψη της Άιρην, πού, στιγμής-στιγμής, άναστατώνε τού μυαλό της. Πού να βρισκόταν, άραγε, η μικρή γήινη φίλη της, πού η βασίλισσα θα της έκοδε σε λίγο την εύτυχία; Ζούσε, άραγε, η ο Σολάρ την είχε σκοτώσει;

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Αντίθετα μ' ό,τι γινόταν στη Γή, η διαδοχή τού θρόνου στην Άφροδίτη, περνούσε πάντα σά κορίτσια κι' όχι στούς άνδρες. Οι σοφοί αυτού τού πλανήτη είχαν ανακαλύψει έναν τρόπο πού τούς έπέτρεπε να καθορίσουν από πριν τού φύλο τού παιδιού, πού έπρόκειτο να γεννηθί. Χάρης σ' αυτό τού μέσο η βασίλισσα έφερνε πάντα στον κόσμο κορίτσια. Τό πρώτο άπ' αυτά γινόταν βασίλισσα. Οι άλλες κόρες της δέν είχαν δικαιώματα παρά μόνο στην περίπτωση πού εκείνη πού βρισκόταν στο θρόνο, δέν έφινε άπογόνους.

Οι Ιερείς τού Ναού τού Σύμπαντος υποδέχτηκαν την Κουάνα στην είσοδο και τή συνάδασαν στο έσωτερικό. Έπειτα από τις καθιερωμένες προσευχές, η βασίλισσα έφυγε μόνη της από μία μυστική πόρτα, ενώ, μέσα στο ναό, έσθυναν τά φώτα κι' οι Ιερείς έπρεψαν γονατιστοί για να συνεχίσουν τις δεήσεις τους.

Πίσω από τη μυστική πόρτα άπλωνόταν ένας λαβυρίνθος από στοές. Άλλες άπ' αυτές ήταν φωτισμένες άπλστα, ενώ σ' άλλες άπλωνόταν ένα ύποβλητικό μισοσκόταδο. Στούς τοίχους αυτών τών στοών βρισκόνταν διάφορες παραστάσεις, πού άπεικόνιζαν με άμω ρεαλισμό τόν έρωτικό ρόλο τού άντρα και της γυναίκας. Οι παραστάσεις αυτές άρχιζαν με μία λεπτομερή ανατομική περιγραφή της διαπλάσεως τών δύο φύλων.

Κανένα μάθημα με λόγια δέ θα μπορούσε να διδάξη τη βασίλισσα όσα αυτές οι παραστάσεις. Φθάγοντας στο τέρμα τών στοών, ήξερε τά πάντα κι' ήταν άπύλστα παρασκευασμένη για τόν καινούργιο ρόλο της.

Άλλ' η Κουάνα μόλις πρόσεξε αυτές τις παραστάσεις. Τί την ένδιέφερε ο ρόλος της; Τί ήταν άρεκό τού ότι θέσμιζε σε λίγο με τόν άνθρωπο πού άγαπούσε. Θάπερνε τότε στην άγκαλιά του και θάέλεινε εύτυχισμένη τά μάτια της...

Άν για τούς σοφούς της Άφροδίτης ο γάμος ήταν μία άπλη άναπαρωγαυική πράξη, σ' τά μάτια της Κουάνα, όμως, έπαιρνε ένα άλλο νόημα. Η βασίλισσα έβλεπε τού γάμο περισσότερο σά μία ψυχική επικοινωνία με τόν άνθρωπο πού άγαπούσε, παρά σά μία έρωτική έπαφή.

Αυτό τού ιδιαίτερο νόημα, πού έπαιρνε σ' τά μάτια της ο γάμος, τού χρυστούσε στίς συνομιλίες της με την Άιρην. Η νεαρή Άμερικανίδα της είχε διδάξει τα μυστικά και την όμορφη της αγάπης, πού ο γάμος δέν ήταν παρά τού έπιστέγασμα κι' η άποθέωσή της.

Έπειτα από την αναγγελία τών προσεχών γάμων της, η βασίλισσα είχε κλειστή σ' τού ιδιαίτερα διαμερίσματά της και δέν έβλεπε κανένα άλλον έκτός από τις γυναίκες, πού την υπηρετούσαν. Αυτό ώριζαν οι νόμοι. Κι' η ιδέα πού τούς είχε ύπαγορεύσει, ήταν σοφή. Γιατί έτσι δινόταν όλος ο καιρός στη μέλλουσα σύζυγο να παρασκευασθή σωματικά και ψυχικά για τήν άποστολή της.

Μέσα σ' αυτή την άπομόνωσι, η Κουάνα δέ σκεφτόταν παρά μόνο τού Χάνσεν και, σαν όλες τις έρωτευμένες, έφτανε όνειρα για τού μέλλον. Με τη βοήθεια τού άγαπημένου της, θα εξασφάλιζε την έπιθυμία της με τη Γή και θάφερνε Έκωνά άέρα όμορφιάς και στην Άφροδίτη. Έτσι, σιγάσιγά, η ζωή σ' αυτόν τόν πλανήτη, θ' άποχτούσε ένα καινούργιο νόημα. Θά γινόταν ένα καλή όμορφη και θα ξέφυγε από τη μονοτονία και την τραχύτητα, πού είχε ως τότε.

Τό μοναδικό μαύρο σύννεφο, σ' αυτή την εύτυχισμένη όνειροπόληνη ήταν η σκέψη της Άιρην, πού, στιγμής-στιγμής, άναστατώνε τού μυαλό της. Πού να βρισκόταν, άραγε, η μικρή γήινη φίλη της, πού η βασίλισσα θα της έκοδε σε λίγο την εύτυχία; Ζούσε, άραγε, η ο Σολάρ την είχε σκοτώσει;

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Αντίθετα μ' ό,τι γινόταν στη Γή, η διαδοχή τού θρόνου στην Άφροδίτη, περνούσε πάντα σά κορίτσια κι' όχι στούς άνδρες. Οι σοφοί αυτού τού πλανήτη είχαν ανακαλύψει έναν τρόπο πού τούς έπέτρεπε να καθορίσουν από πριν τού φύλο τού παιδιού, πού έπρόκειτο να γεννηθί. Χάρης σ' αυτό τού μέσο η βασίλισσα έφερνε πάντα στον κόσμο κορίτσια. Τό πρώτο άπ' αυτά γινόταν βασίλισσα. Οι άλλες κόρες της δέν είχαν δικαιώματα παρά μόνο στην περίπτωση πού εκείνη πού βρισκόταν στο θρόνο, δέν έφινε άπογόνους.

Οι Ιερείς τού Ναού τού Σύμπαντος υποδέχτηκαν την Κουάνα στην είσοδο και τή συνάδασαν στο έσωτερικό. Έπειτα από τις καθιερωμένες προσευχές, η βασίλισσα έφυγε μόνη της από μία μυστική πόρτα, ενώ, μέσα στο ναό, έσθυναν τά φώτα κι' οι Ιερείς έπρεψαν γονατιστοί για να συνεχίσουν τις δεήσεις τους.

Πίσω από τη μυστική πόρτα άπλωνόταν ένας λαβυρίνθος από στοές. Άλλες άπ' αυτές ήταν φωτισμένες άπλστα, ενώ σ' άλλες άπλωνόταν ένα ύποβλητικό μισοσκόταδο. Στούς τοίχους αυτών τών στοών βρισκόνταν διάφορες παραστάσεις, πού άπεικόνιζαν με άμω ρεαλισμό τόν έρωτικό ρόλο τού άντρα και της γυναίκας. Οι παραστάσεις αυτές άρχιζαν με μία λεπτομερή ανατομική περιγραφή της διαπλάσεως τών δύο φύλων.

Κανένα μάθημα με λόγια δέ θα μπορούσε να διδάξη τη βασίλισσα όσα αυτές οι παραστάσεις. Φθάγοντας στο τέρμα τών στοών, ήξερε τά πάντα κι' ήταν άπύλστα παρασκευασμένη για τόν καινούργιο ρόλο της.

Άλλ' η Κουάνα μόλις πρόσεξε αυτές τις παραστάσεις. Τί την ένδιέφερε ο ρόλος της; Τί ήταν άρεκό τού ότι θέσμιζε σε λίγο με τόν άνθρωπο πού άγαπούσε. Θάπερνε τότε στην άγκαλιά του και θάέλεινε εύτυχισμένη τά μάτια της...

Άν για τούς σοφούς της Άφροδίτης ο γάμος ήταν μία άπλη άναπαρωγαυική πράξη, σ' τά μάτια της Κουάνα, όμως, έπαιρνε ένα άλλο νόημα. Η βασίλισσα έβλεπε τού γάμο περισσότερο σά μία ψυχική επικοινωνία με τόν άνθρωπο πού άγαπούσε, παρά σά μία έρωτική έπαφή.

Αυτό τού ιδιαίτερο νόημα, πού έπαιρνε σ' τά μάτια της ο γάμος, τού χρυστούσε στίς συνομιλίες της με την Άιρην. Η νεαρή Άμερικανίδα της είχε διδάξει τα μυστικά και την όμορφη της αγάπης, πού ο γάμος δέν ήταν παρά τού έπιστέγασμα κι' η άποθέωσή της.

Έπειτα από την αναγγελία τών προσεχών γάμων της, η βασίλισσα είχε κλειστή σ' τού ιδιαίτερα διαμερίσματά της και δέν έβλεπε κανένα άλλον έκτός από τις γυναίκες, πού την υπηρετούσαν. Αυτό ώριζαν οι νόμοι. Κι' η ιδέα πού τούς είχε ύπαγορεύσει, ήταν σοφή. Γιατί έτσι δινόταν όλος ο καιρός στη μέλλουσα σύζυγο να παρασκευασθή σωματικά και ψυχικά για τήν άποστολή της.

Μέσα σ' αυτή την άπομόνωσι, η Κουάνα δέ σκεφτόταν παρά μόνο τού Χάνσεν και, σαν όλες τις έρωτευμένες, έφτανε όνειρα για τού μέλλον. Με τη βοήθεια τού άγαπημένου της, θα εξασφάλιζε την έπιθυμία της με τη Γή και θάφερνε Έκωνά άέρα όμορφιάς και στην Άφροδίτη. Έτσι, σιγάσιγά, η ζωή σ' αυτόν τόν πλανήτη, θ' άποχτούσε ένα καινούργιο νόημα. Θά γινόταν ένα καλή όμορφη και θα ξέφυγε από τη μονοτονία και την τραχύτητα, πού είχε ως τότε.

Τό μοναδικό μαύρο σύννεφο, σ' αυτή την εύτυχισμένη όνειροπόληνη ήταν η σκέψη της Άιρην, πού, στιγμής-στιγμής, άναστατώνε τού μυαλό της. Πού να βρισκόταν, άραγε, η μικρή γήινη φίλη της, πού η βασίλισσα θα της έκοδε σε λίγο την εύτυχία; Ζούσε, άραγε, η ο Σολάρ την είχε σκοτώσει;

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Η Κουάνα θά μπορούσε να τού μάθει. Άλλα δέ τού τολμούσε να ζητήσει.

Αντίθετα μ' ό,τι γινόταν στη Γή, η διαδοχή τού θρόνου στην Άφροδίτη, περνούσε πάντα σά κορίτσια κι' όχι στούς άνδρες. Οι σοφοί αυτού τού πλανήτη είχαν ανακαλύψει έναν τρόπο πού τούς έπέτρεπε να καθορίσουν από πριν τού φύλο τού παιδιού, πού έπρόκειτο να γεννηθί. Χάρης σ' αυτό τού μέσο η βασίλισσα έφερνε πάντα στον κόσμο κορίτσια. Τό πρώτο άπ' αυτά γινόταν βασίλισσα. Οι άλλες κόρες της δέν είχαν δικαιώματα παρά μόνο στην περίπτωση πού εκείνη πού βρισκόταν στο θρόνο, δέν έφινε άπογόνους.

Οι Ιερείς τού Ναού τού Σύμπαντος υποδέχτηκαν την Κουάνα στην είσοδο και τή συνάδασαν στο έσωτερικό. Έπειτα από τις καθιερωμένες προσευχές, η βασίλισσα έφυγε μόνη της από μία μυστική πόρτα, ενώ, μέσα στο ναό, έσθυναν τά φώτα κι' οι Ιερείς έπρεψαν γονατιστοί για να συνεχίσουν τις δεήσεις τους.

Πίσω από τη μυστική πόρτα άπλωνόταν ένας λαβυρίνθος από στοές. Άλλες άπ' αυτές ήταν φωτισμένες άπλστα, ενώ σ' άλλες άπλωνόταν ένα ύποβλητικό μισοσκόταδο. Στούς τοίχους αυτών τών στοών βρισκόνταν διάφορες παραστάσεις, πού άπεικόνιζαν με άμω ρεαλισμό τόν έρωτικό ρόλο τού άντρα και της γυναίκας. Οι παραστάσεις αυτές άρχιζαν με μία λεπτομερή ανατομική περιγραφή της διαπλάσεως τών δύο φύλων.

Κανένα μάθημα με λόγια δέ θα μπορούσε να διδάξη τη βασίλισσα όσα αυτές οι παραστάσεις. Φθάγοντας στο τέρμα τών στοών, ήξερε τά πάντα κι' ήταν άπύλστα παρασκευασμένη για τόν καινούργιο ρόλο της.

Άλλ' η Κουάνα μόλις πρόσεξε αυτές τις παραστάσεις. Τί την ένδιέφερε ο ρόλος της; Τί ήταν άρεκό τού ότι θέσμιζε σε λίγο με τόν άνθρωπο πού άγαπούσε

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ για τις μητέρες

Το παιδί δεν είναι άγγελος

ΟΛΑ τα παιδιά, μεταξύ 9 μηνών και 3 ετών, περνάνε από τη λεγόμενη «εφηβεία της άρνησης». Είναι η περίοδος κατά την οποία δείχνουν διαρκώς πως θέλουν να κάνουν πάντα το αντίθετο απ' ό,τι τους ζητάμε.

Σε ώριμα παιδιά απ' αυτά, η τάση της άρνησης εκδηλώνεται πιο έντονα παρά στα άλλα. Αυτό είναι κυρίως ζήτημα χαρακτήρος, κι' ο χαρακτήρας του παιδιού εξαρτάται απ' ενός από την κληρονομικότητα και απ' έτερο από το περιβάλλον και την αγωγή του.

Τα περισσότερα παιδιά είναι πλάσματα επιθετικά και απόλυτα εγωιστικά. Μόνο μετά τα 4 χρόνια τους αρχίζουν κάποτε —αρχίζουν μονάχα— να καταλαβαίνουν πως δεν αποτελούν το επίκεντρο του κόσμου όλου και του γενικού ενδιαφέροντος. Το παιδί των 2 ή των 3 ετών δε μπορεί με κανένα τρόπο να κατανοήσει πως ένα άλλο παιδί έχει ίσα δικαιώματα με τα δικά του σε μία μπάλα ή σε κάποιο άλλο παιχνίδι.

Μην περιμένετε απ' τα μικρά παιδιά να είναι ευγενικά μεταξύ τους. Είναι κάτι που δε γίνεται. Πρέπει μάλλον να θεωρηθεί σαν λογικό και φυσικό το να μαλώσουν, να καυγάδουν. Αφίστε τα να κανονίσουν μόνο τους τις διαφωνίες τους, χωρίς τη δική σας επέμβαση. Προσέχετε μονάχα να μην κάνουν κακό το ένα στο άλλο — πράγμα που συμβαίνει άλλωστε πολύ σπάνια.

Πρέπει να έχετε υπ' όψη ότι τα παιδιά δεν κρατούν κακία το ένα για το άλλο. Ξεχνούν γρήγορα και συγχωρούν. Τη μία στιγμή μαλώνουν και την άλλη φιλιούνται.

Μπορούμε να πούμε άλλωστε ότι αυτά τα καυγάδια των παιδιών είναι απαραίτητα για τη διάπλαση του χαρακτήρος τους. Γιατί τους διδάσκουν εμπειρικά κάτι για τις ανθρώπινες σχέσεις, που θα δυσκολευόταν πολύ να το μάθει αργότερα στο σχολείο το μοναχοπαίδι, που δεν έχει άλλα παιδιά για να παίξει και να μαλώσει μαζί τους.

Μην προσπαθήτε λοιπόν να κάνετε τα παιδιά σας... μικρούς αγγέλους. Δε γίνεται αυτό. Θα πάει ασφαλώς χαμένος ο κόπος σας.

Χωρίζετε την ιδέα πως είναι ανθρώπινα πλάσματα, με τις ατέλειές και τα χαρακτηριστικά της ηλικίας τους.

Όταν είναι πραγματικά δύσκολοι και αποφασιστικοί χαρακτήρες, μη τα δάξετε μαζί τους γιατί μούσανε σε σας ή στον άντρα σας. Δεχθήτε τα έτσι όπως είναι και δείξτε τους την αγάπη σας. Αυτή είναι η καλύτερη μεταχείριση για κάθε γκρινιάρη, κλαμάρη, κακοτρόπο ή υπερβολικά ζηλιάρη παιδί. Περισσότερο από κάθε άλλο πράγμα, τα παιδιά χρειάζονται αγάπη και ασφάλεια. Έχουν ανάγκη να νοιώθουν πως είναι επιθυμητά και σπουδάζατα.

Εκτιμούν δε ακόμα περισσότερο την αγάπη και την ανοχή, όταν είναι ασπίδα κακής τους.

Δεν αρκεί όμως ν' αγαπάτε μόνο ένα παιδί. Πρέπει και να το δείχνετε με τις εκδηλώσεις σας.

Είναι κακή η αντίληψη ότι κι πολλή αγάπη χαλάει το παιδί. Εκείνο που το χαλάει πραγματικά, είναι η έλλειψη πειθαρχίας, το να του δίνετε δεξιά ζητήση, να του επιτρέπετε να παρακούει, να του κάνετε όλα του τα θέληματα όταν θέλει τις φωνές και τα κλάματα.

Λίγη εξυπνάδα του φτάνει τότε για να καταλάβει πως πετυχαίνει αυτό το «κόλπο» και να το εκμεταλλευτεί για να κερδίσει ό,τι θέλει. Ένω αντίθετα θα πάψει να το μεταχειρίζεται, αν ιδεί πως δε φέρνει αποτέλεσμα.

Αγαπάτε λοιπόν το παιδί και μη παραμελήτε να του δείχνετε σε κάθε ευκαιρία την αγάπη σας.

Τη χρειάζεται πάντα, κι' ακόμα περισσότερο μάλλον, όταν καταλαβαίνει κατά βάθος πως εφτάει και πως δεν αξίζει να το αγαπάτε.

Το σπίτι πρέπει να είναι μέρος ησυχίας, ευτυχισμένο και άσπαστο στα παιδιά, δίχως άσκοπους περιορισμούς, χωρίς συνεχείς γκρινιές γιατί λησμονήθηκαν, γιατί ατακώθηκαν, γιατί παίζουν και φωνάζουν. Προσπαθήστε να κυλάει εύχυσμη και ήρεμη η ημέρα τους, κι' όχι γεμάτη από απαγορεύσεις και παρατηρήσεις, άσκοπες πολλές φορές.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ του υγιεινού μπάνιου

Μην περιμένετε το δεύτερο ρίγος!

ΤΟ θαλάσσιο λουτρό είναι μια πηγή δύναμης και ρώμης για τον οργανισμό μας. Αλλά για να είναι ωφέλιμο, πρέπει να γίνεται σύμφωνα με ώριμους κανόνες.

Όταν μπαίνουμε μέσα στο νερό, αισθανόμαστε ρίγος. Αυτή η αντίδραση είναι φυσική. Διαρκεί, άλλωστε, μόνο μία στιγμή. Ο οργανισμός μας πρέπει ν' αντισταθμίσει άμεσα αυτή την απώλεια θερμότητας, που οφείλεται στην αύξηση της θερμοκρασίας του περιβάλλοντος. Αυτή η αντιστάθμιση γίνεται με την ένταση των εσωτερικών καύσεων και την επιτάχυνση της αναπνοής. Κάποτε όμως, η γενική κατάσταση του οργανισμού μας δεν επιτρέπει αυτή την αντιστάθμιση. Η λισσορρία διαταράσσεται τότε και αισθανόμαστε και δεύτερο ρίγος.

Αυτό το δεύτερο ρίγος σημαίνει ότι ο αυτόματος ρυθμιστής της θερμοτήτων, που διαθέτει ο οργανισμός μας, δεν λειτουργεί κανονικά. Είναι δυνατόν τότε να χάσουμε τις αισθήσεις μας και να κολυμάμε μέσα στο νερό. Γι' αυτό, μόλις αισθανθούμε αυτό το δεύτερο ρίγος, πρέπει να θυγούμε άμεσα. Οι έμπειροι κολυμβητές το ξέρουν, μερικοί πρωτόπαρτοι, όμως, εξακολουθούν να μένουν μέσα στο νερό, κι' έτσι την παθαίνουν.

Κάθε αδιαθεσία, μικρή ή μεγάλη, μπορεί να προκαλέσει αυτό το ρίγος. Το κακό κέρδι μπορεί επίσης να έχη το ίδιο αποτέλεσμα. Γι' αυτό, δεν πρέπει να μπαίνετε στη θάλασσα, όταν δεν αισθανόμαστε επιθυμία γι' αυτό.

Για τον ίδιο λόγο πρέπει ν' αποφεύγετε το μπάνιο, όταν οι δυνάμεις του οργανισμού είναι εξηρασμένες. Οι υποστηρίχτες, που, όταν έχουν άδεια το στομάχι, είναι άνικανοι για κάθε προσπάθεια, πρέπει ν' αποφεύγουν το πολύ πρωινό μπάνιο. Από τ' άλλο μέρος, δεν πρέπει να μπαίνουμε στο νερό με γεμάτο το στομάχι. Επειτα από ένα πλούσιο γεύμα, μία μεγάλη ποσότητα αίματος συγκεντρώνεται γύρω στα πεπτικά όργανα. Έτσι μειώνεται η αντίσταση του οργανισμού κι' είναι δυνατόν τότε η απότομη επαφή με το κρύο νερό να προκαλέσει σταμάτημα της καρδιάς. Γι' αυτό, οι καλύτερες ώρες είναι εκείνες που βρίσκονται ανάμεσα στα γεύματα.

Ένας άλλος κανών είναι ότι δεν πρέπει ν' απομακρυνόμαστε από την ακτή, προτού μάθετε να κολυμπάτε τελείως. Ο κανών αυτός φαίνεται πολύ άπλός. Κι' όμως, είναι εκείνος που οι κολυμβητές παραβιάζουν περισσότερο. Πολλά δυστυχήματα οφείλονται στο ότι ο πρωτόπαρτος κολυμβητής υπερτιμά τις δυνάμεις του και πηγαίνει σε άνοχη.

Μία καλή προφύλαξη είναι να μην κολυμπάτε ποτέ μόνοι. Σε περίπτωση αδιαθεσίας (ζέλα, πόνο, σπασμό, θολούρα στα μάτια), δε άλλο πρέπει να καλέσετε άμεσα σε βοήθεια, γιατί ύστερα από μία στιγμή ίσως είναι άργα. Οι γιατροί διακρίνουν δύο είδη άσθμης. Είς, που απειλούν εκείνον που βρίσκεται μέσα στο νερό, την κυανή και την λευκή.

Στην κυανή άσθμια, η άναπνοή σταματά λόγω θλίψεως βενθύνου. Ο κολυμβητής αγωνίζεται τότε να παραμείνη στην επιφάνεια, χωρίς να το κατορθώνει. Έτσι το νερό που μπαίνει από το στόμα του γεμίζει τους πνευμονές του και το πρόσθιο του γίνεται πειδινό. Στις γωνίες του στομάχου εμφανίζονται ταυτόχρονα ένας κοκκινωπός άφρος, που οφείλεται σε οίδημα των πνευμόνων.

Στη λευκή άσθμια, δε άλλου, η καρδιά σταματάει πριν από την άναπνοή. Αυτή μπορεί να προκληθή από το κρύο ή την κόπωση και κάνει το πρόσωπο κατάλευκο.

Η σωτηρία είναι, βέβαια, προληπτική, όταν εμφανισθούν αυτά τα συμπτώματα. Γι' αυτό δεν πρέπει να περιμένετε την τελευταία στιγμή, για να καλέσετε σε βοήθεια.

Βγαίνοντας από το νερό, ο κολυμβητής αισθάνεται κρύο, λόγω της εξάτμισης του νερού που βρίσκεται στο σώμα και στο μαγικό του. Έχουμε κι' εδώ, δηλαδή, μία καινούργια απώλεια θερμότητας, στην οποία πρέπει ν' αντιδράσουμε άμεσα. Η αντίδραση αυτή είναι ευκολότερη κατά τις ζεστές ώρες της ημέρας, που είναι και οι καλύτερες για μπάνιο (από τις 11 π.μ. ως τις 5 μ.μ.).

Όταν, όμως, ο ούρανός είναι σκεπασμένος με σύννεφα ή φυσάει καυτός άνεμος, πρέπει να υποδοθήτε αυτή την αντίδραση με μερικές γρήγορες κινήσεις ή με έντονη.

Το ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

Με τους πρωταγωνιστές της αρχαίας τραγωδίας

Το «Φεστιβάλ 'Επιδαύρου» είναι πια μία καθιερωμένη ετήσια εκδήλωση, που προκαλεί παγκόσμιο ενδιαφέρον. Αν μπορούσε κανείς να μετρήσει τους ξένους, που παρακολουθούν τις παραστάσεις, θα διαπίστωνε, ότι είναι σαφώς πιο πολλοί από τους Έλληνες! Όχι πως οι τελευταίοι δεν εκτιμούν τον πολύτιμο θησαυρό των προγόνων τους. Αλλά οι ξένοι, ποτισμένοι από τη σχολική και πανεπιστημιακή τους αγωγή με τα αρχαία ακατάλυτα πνευματικά κείμενα, έχουν έντονη την επιθυμία να τα δουν έρμηνευόμενα από τους απογόνους των κλασσικών συγγραφέων και σε χώρους, που ταιριάζουν περισσότερο στα μνημεία αυτά του θεατρικού λόγου. Έτσι επιθυμεί η άδρια κήρυξη τους στην 'Επιδαύρο. Μέχρι στιγμής έχουν δοθεί μόνο 4 παραστάσεις («'Ηλέκτρα», «'Ιφιγένεια εν Αύλιδι», «Οιδίπους επί Κολωνώ», «'Αίας»). Πού συγκεντρώνουν πάνω από 30.000 θεατές! Απ' αυτούς, οι 20.000 ήταν άποδοιμοι ξένοι!

Το «Φεστιβάλ 'Επιδαύρου» βρίσκεται στον δ' χρόνο του. Αρχισε δειλά-δειλά το 1954 και συνεχίζεται με τόση επιτυχία, που δε μπορεί να προβλέψει κανείς που θα φτάσει.

Οι ξένοι, που επισκέπτονται την 'Επιδαύρο, δεν αρκούνται στην παρακολούθηση μιάς παραστάσεως αρχαίου δράματος. Πολλοί απ' αυτούς συνδυάζουν τις παραστάσεις με την επιθυμία τους να επισκεφθούν και όλους τους εκεί αρχαιολογικούς χώρους και ότι σώζεται σήμερα από το ναό του 'Ασκληπιού, τη Θυμήλη, το στάδιο, το 'Επιδότειο, τη στοά Κότους (παλαιότερα) κλπ. Για να διευκολύνουν την κάθοδο ξένων εκδρομικών στην 'Επιδαύρο και γενικότερα στην περιοχή από Μυκήνες μέχρι Ναυπλίου, ο 'Εθνικός 'Οργανισμός Τουρισμού, μαζί με την Περιηγητική Λέσχη, έχουν φροντίσει για την κατασκευή ξενοκίων και τη δρομολόγηση έκτακτων σκαφών και πούλμαν.

Οι λαμβάνοντες μέρος στις έρμηνείες των αρχαίων τραγυδιών, μένουν στο τουριστικό περίπτερο του θεάτρου, καθώς και σ' ένα χωριό μόλις 5 χιλιόμετρα μακριά, που λέγεται Λυγουριό. Και δεν είναι λίγοι εκείνοι, που σχολούνται με μία παράσταση. Από τους κορυφαίους ηθοποιούς μέχρι το ηλεκτρολόγο, και από το διαχειριστή μέχρι της τελευταίας ταξιδιέρας, υπολογίζονται σ' ένα σεβαστό αριθμό. Όλοι αυτοί, κάθε χρόνο τέτοια εποχή, αλλάζουν το ρυθμό της ζωής τους της περιοχής και με την παρουσία τους φέρνουν στους κατοίκους της 'Αργολίδος όλον τον κόσμο στα πόδια τους! Και ποιος δεν πέρασε αλβήλα από εκεί; Ο 'Αμεντέο Ναταόρι, ο Κούρτ Γιοργκενς, η Μισελίν Πρέλ, ξένοι υπουργοί, η κ. Ζακελίν Κένεντυ, και άλλοι «άνοχοι».

Κάθε χρόνο, που έχω την τιμή — μάς λέει η κ. Άννα Συνοδινού — να λαμβάνω μέρος στο Φεστιβάλ 'Επιδαύρου, αισθάνομαι πολύ ευτυχής και είμαι πιο συγκεντρωμένη για να μπορέσω να ανταποκριθώ στις μεγάλες ευθύνες, που μου ανατίθεται το 'Εθνικό Θέατρο. Δε σας κρύβω — προσθέτει — ότι η αγάπη μου να επιτύχω την καλύτερη έρμηνεία, είναι μεγάλη κάθε φορά!... Αυτά ήταν τα πρώτα λόγια, που μάς είπε η κορυφαία σήμερα τραγωδίστρια, όταν την επισκεφθήκαμε στο καμαρίνι της, πενήντα μέτρα μακριά από το αρχαίο θέατρο.

Είναι αλήθεια, ότι η έρμηνεία ενός κλασσικού έργου έχει πολλές δυσκολίες κι' ευθύνες. Οι κριτικοί είναι αυστηροί. Γι' αυτό και η δουλειά των καλλιτεχνών του 'Εθνικού Θεάτρου στην 'Επιδαύρο είναι σκληρή. Οστόσο, σαν άνθρωποι, έχουν κι' αυτοί τις ώρες τους, που περνούν ξενοιαστά. Αποτολμά μίαν ερώτηση:

— Διασκεδάτε καθόλου σ' αυτήν εδώ την... έξορτα, κυρία Συνοδινού;

— Όχι, ναί! Γιατί; Εμείς δεν είμαστε άνθρωποι;

Ο διάσημος Γερμανός ηθοποιός του κινηματογράφου Κούρτ Γιοργκενς ανάμεσα στο χορό των γυναικών, μετά την παράσταση της «'Ηλέκτρας» στην 'Επιδαύρο. Τόσο ο δημοφιλής ηθοποιός όσο και άλλοι όπως ο 'Αμεντέο Ναταόρι, η Μισελίν Πρέλ κλπ., έφτασαν στην 'Επιδαύρο και παρακολούθησαν την αρχαία τραγωδία κατόπιν προσκλήσεως του 'Εθνικού 'Οργανισμού Τουρισμού.

Μία σκηνή από την «'Ηλέκτρα», που άπαιτέλεσε την πρώτη αρχαία τραγωδία, η οποία παιχθήκε έφετος στην 'Επιδαύρο. Η Άννα Συνοδινού ως «'Ηλέκτρα» και ο Θάνος Κωτόπουλος ως «'Ορέστης» κατά τη συγκλονιστική στιγμή της αναγνώρισεως.

Διορθώνει λίγο τα μαλλιά της, έτσι ώστε να ταιριάζουν στην «'Ιφιγένεια», και συνεχίζει:

— Κάνω μερικά μπάνια. Έχουμε βρή κι' ένα ωραίο μέρος, που το βοφτίσαμε το «Λιμανάκι των ηθοποιών». Μόνο...

— Τί μόνο; σπεύδω να ρωτήσω.

— Έχει πολλούς... άνοιους ή θάλασσα και κάθε φορά που γυρίζουμε, δουλεύει συνέχεια το ταμπάκι!... Έμένα εύτυχος με... αποφεύγουν!

Οι άνοιχοι, το φαρμακείο, κανένα χταπόδι, το σκάκι που ακολουθεί, η ελαφρώς «άτυπη» ζωή, να πως κυλά ο χρόνος στην 'Επιδαύρο.

Τη στιγμή που συζητούμε, εμφανίζεται στο καμαρίνι ο δόξαφός της, κ. Νίκος Συνοδινός, και η θεατρική Μαρία Μουσιού, που ήλθαν από την 'Αθήνα για να δουν την Άννα στην «'Ιφιγένεια εν Αύλιδι».

Φεύγουν σε λίγο, αλλά να που πάλι δε μπορούμε να συνεχίσουμε! Χτυπά την πόρτα ένας 'Αμερικανός, κάπου 55—60 χρόνων. 'Ανοιχοί και μπαίνει με προσοχή, σά να μην ήθελε να ενόχληση. Αυτοσυνιστάται:

— Τζών Ουόλνικ, απ' εδώ η σύζυγός μου.

Είμαστε θαυμαστές σας! Σας είδαμε πρό διετίας στην «'Ηλέκτρα» και τώρα ήρθαμε να σας δούμε και σ' άλλα έργα. Σας ευχαριστούμε που μάς δίνετε αυτή τη χαρά!...

Αισθάνομαι κάποια εκπλήξη γι' αυτή την άπρόσπτη επίσκεψη, άλλ' η κ. Συνοδινού φροντίζει να με συνεφέρει άμεσα:

— Τέτοια πράγματα είναι συνηθισμένα. 'Αλλά, ωστόσο, δε σημαίνει, ότι δε με συγκινούν. 'Αν ήταν κανένας νέος έρωτευμένος, δε θα του ξείνα σημασία, άλλ' αυτόν τον πενήνταρη δε μπορώ να τον αγνοήσω!

Ένα χαμόγελο αβίζει στο πρόσωπό της, καθώς βλέπει έναν άλλο να εμφανίζεται στην πόρτα του καμαρινιού. Σκαθραπάζει, γιατί διαπιστώνει, ότι η συνέντευξη δεν προχωρεί!

Κυρία Άννα, όπως είπαμε μετά! Έτσι; Αυτός δεν ήταν θαυμαστής της. Ήταν ο ηλεκτρολόγος της σκηνής.

— Είναι ωραίος άνθρωπος, μου έξηγεί η κ. Συνοδινού. Κάθε φορά, που έχουμε «πρεμιέρα», μάς καλεί να πάμε να φάμε σκροδαλία, που τη φτιάχνει η γυναίκα του με αυγά!... Χρόνια τώρα αυτή η δουλειά γίνεται. Δε θα του χαλάσω κι' άποψη το χατήρι!...

Η ώρα για την παράσταση της «'Ιφιγένειας» πλησιάζει. 'Όσοι να πούμε μερικά λόγια, να και ο κ. Θάνος Κωτόπουλος. 'Ο «'Αγαμέμνων». Ψηλός, επιβλητικός, με τη χλαμύδα και τις μπότες του, έτοιμος για πόλεμο!...

Οι υποχρεώσεις μας είναι μεγάλες — είναι τα πρώτα λόγια του — γιατί έχουμε να σκηνοθετήσουμε το βάρος αρχαίων κειμένων, που δεν τα φθείρει ποτέ ο χρόνος; Είναι το άπαυλασμα του ανθρώπινου πνεύματος.

— Κύριε Κωτόπουλε, έχετε παίξει σ' όλα τα Φεστιβάλ 'Επιδαύρου;

— Βέβαια, και σ' αυτά. 'Η συμμετοχή μου, όμως, σε αρχαίες τραγωδίες άρχισε το 1936, όταν έπαιξα στην «'Ηλέκτρα», μαζί με την κ. Κατίνα Παγινού.

— Σήμερα πως βλέπετε την έρμηνεία; Προσπαθούμε πάντοτε να κάνουμε το καλύτερο. Το τελείο δεν υπάρχει. Μπορεί η σκηνοθετική γραμμή να διαφέρει λίγο, αλλά η έρμηνεία συνεχώς βελτιώνεται.

Οι κριτικές αφιέρωσαν και στους δύο κλασσικούς κρίσεις. 'Όπως και στον κ. 'Αλ. Μινατή, για τη σκηνοθετική εργασία του και την έρμηνεία του στην «Οιδίποδα επί Κολωνώ». Του χαιρέτησαμε ευχόμενοι «καλή επιτυχία».

Ο γεν. διευθυντής του 'Εθνικού Θεάτρου, κ. Αλμ. Χειμώνας, δε θέλησε να τη τίποτα.

— Έμεις έχουμε ως αντικειμενικό σκοπό, είπε μόνο, να δώσουμε στο ελληνικό και ξένο κοινό την αθέτητατερη δυνατή έρμηνεία των πνευματικών θησαυρών μας. 'Αν επιτυχάνουμε ή όχι, θα μάς κρίνουν οι τρίτοι!...

Και το παγκόσμιο κοινό έκρινε ήδη τις προσπάθειες του 'Εθνικού Θεάτρου, με την άδρα προσέλευσή του στην 'Επιδαύρο.

Γ. ΠΑΝΤΟΥΡΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Ή μυωπία θεραπεύεται μ' έγχειρσιν

Ό μύωψ μπορεί νά βλέπει χωρίς γυαλιά

Η ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ τών ματιών έκαμε, κατά τά τελευταία χρόνια, τεράστιες προόδους. Έτσι, σήμερα, εκτός από ώρισμένες παθήσεις (καταρράκτης κλπ.), μπορεί νά θεραπεύσει και διάφορες ατέλειές τών, όπως είναι π. χ. ή μυωπία ή ό αστιγματισμός.

Τό μάτι έχει δυό ισχυρούς φακούς. Ό ένας είναι ό κερατοειδής χιτών και ό άλλος ό κρυσταλλώδης φακός. Στόν πρώτο, λόγω της θέσεως και της σπουδαιότητός του, δέ μπορεί νά γίνη καμμία τροποποίηση. Ό δεύτερος κρέμεται πίσω από τήν ίριδα με μιά ισχυρότατη συνδετική ίνα.

Άς δούμε τώρα τί γίνεται στόν καταρράκτη.

Όπως είναι γνωστό, σέ πολλές περιπτώσεις, είτε λόγω της ηλικίας είτε έπειτα από διάφορες ασθένειες ό κρυσταλλώδης φακός αμαυροῦται. Έχουμε τότε τόν καταρράκτη. Η πάθση αυτή θεραπεύεται ευχερέστατα στίς ημέρες μας με μιά έγχειρση πού συνίσταται στήν αφαίρεσι του άγχύστου πιά κρυσταλλώδους φακού. Μετά τήν έγχειρση ό ασθενής γιά νά θαναθρή τήν όρασί του, πρέπει νά φορή γιότρα γυαλιά, πού νά έχουν τήν ίδια οπτική δύναμι με τόν αφαιρεθέντα κρυσταλλώδη φακό.

Στήν περίπτωση αυτή, τά γυαλιά αναπληρώνουν τόν αφαιρεθέντα κρυσταλλώδη φακό. Άν, όμως, ό κρυσταλλώδης φακός δέν έχη προσδληθί από καταρράκτη, άλλ' είναι μόνο μυωπικός, ή αφαίρεσί του θα έκανε τόν ασθενή νά βλέπει κανονικά, χωρίς νά έχη ανάγκη από γυαλιά, δηλαδή θα τόν θέρραπευε από τή μυωπία του.

Άλλά, θα ρωτήσετε, άφού τό πράγμα αυτό είναι τόσο εύκολο, γιατί οι γιατροί δέν θέρραπευον με έγχειρση τή μυωπία;

Υπάρχει εδώ μιά σοβαρότατη δυσχέρεια. Όπως είδαμε, ό κρυσταλλώδης φακός κρέμεται από τήν ίριδα με μιά ισχυρότατη συνδετική ίνα πού με τήν πάροδο της ηλικίας, έξασθενίζει και χαλαρώνεται. Στόν καταρράκτη, λοιπόν, πού είναι γεροντική ασθένεια, ή αποκοπή της δέν παρουσιάζει σοβαρές δυσκολίες. Άλλ', ή μυωπία, ως γνωστόν, εμφανίζεται στούς νέους. Και σ' αυτούς ή συνδετική ίνα, από τήν όποια κρέμεται ό κρυσταλλώδης φακός, είναι πολύ ισχυρή.

Έτσι, ή θεραπεία της μυωπίας με έγχειρση ήταν ως προχτές σχεδόν αδύνατη. Τελευταία, όμως, άνακαλύφθηκε μιά ουσία, πού διαλύει στήν κυριολεξία αυτή τήν ίνα. Αυτή ή ουσία είναι ή αλφα-χυμοθρυψίνη.

Η τεχνική της νέας έγχειρήσεως είναι, σέ γενικές γραμμές, ή ακόλουθη:

Έπειτα από τήν κατάλληλη άνασθησία, ό γιατρός κάνει μιά τομή στό άνώτερο ήμισυ του κερατοειδούς χιτώνα και τόν άνοσηκνών

με προσοχή. Κατόπιν, με μιά ειδική σύριγγα, ρίχνει κάτω από τήν ίριδα μερικές σταγόνες αλφα-χυμοθρυψίνης, πού θα διαλύει τή συνδετική ίνα. Αυτή ή διάλυσι γίνεται μέσα σέ ελάχιστα δευτερόλεπτα. Πάνω ύστερα με μιά μικροσκοπική καβίδα τόν κρυσταλλώδη φακό και τόν τραβάει έξω. Άν ή μυωπία άντιστοιχί ακριβώς στήν οπτική δύναμι του κρυσταλλώδους φακού, ό ασθενής θα μπορεί νά βλέπει, μετά τήν έπούλωση της μικρής πληγής, χωρίς γυαλιά. Άν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στή μυωπία και τήν οπτική δύναμι του κρυσταλλώδους φακού, ό χειρουργός τοποθετεί μπροστά από τήν ίριδα ένα μικροσκοπικό φακό από πλαστική ουσία. Αυτός ό φακός θα μείνει μέσα στό μάτι και θα τού θαναώσει τήν κανονική όρασι χωρίς γυαλιά.

Περισσότερο δύσκολη είναι ή έγχειρση γιά τή θέρραπειά του άστιγματισμού.

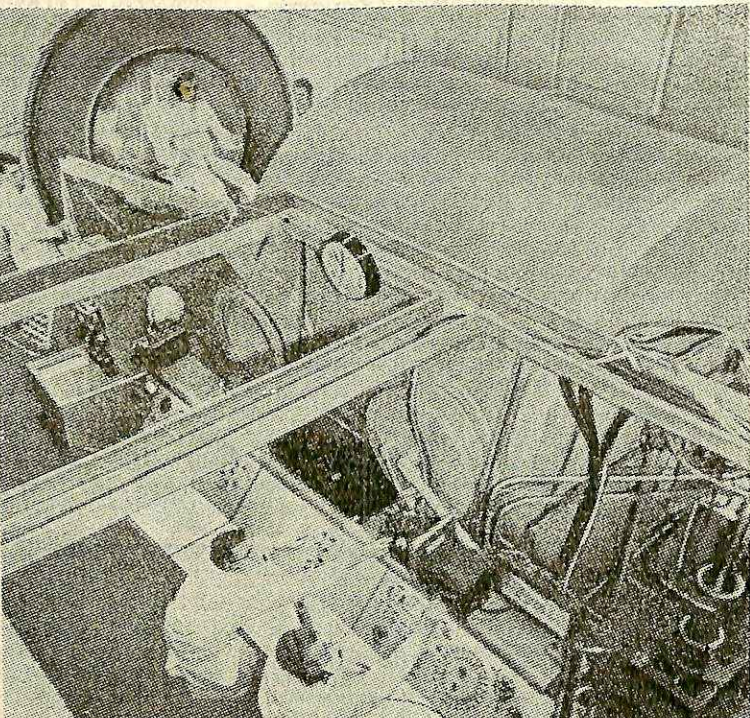
Στό κανονικό μάτι, οι επιφάνειες του κερατοειδούς χιτώνα και του κρυσταλλώδους φακού είναι τμήματα σφαίρας. Σέ πολλές περιπτώσεις, όμως, οι επιφάνειες αυτές έχουν ελλειψοειδές σχήμα. Τό μάτι δέ μπορεί τότε νά σχηματίσει καθαρή εικόνα. Ένας άστιγματικός, πού κυττάζει ένα σταυρό, διακρίνει τόν ένα μόνο από τούς δύο βραχίονές του, ενώ ό άλλος παραμένει «θαλά».

Σέ πολλές περιπτώσεις, τά γυαλιά δέ μπορούν νά θέρραψουν τόν άστιγματισμό. Γι' αυτό, οι όφθαλμολόγοι σκέφτηκαν νά καταφύγουν στήν έγχειρση.

Γιά νά διορθώ ή άστιγματισμός, πρέπει νά κούνωμε έναν από τούς «μεσημβρινούς» του ματιού, σέ τρόπο ώστε τό ελλειψοειδές σχήμα νά μεταβληθί σέ σφαιρικό.

Άλλά πώς θα γίνη αυτό τό κόμημα, δεδομένου ότι δέ μπορούμε ν' αφαιρέσωμε αὐτό τό ελάχιστο τμήμα του σκληρωτικού χιτώνα (του «λευκού» του ματιού), χωρίς νά χυθί τό περιεχόμενό του;

Η τεχνική πού εφαρμόζεται εδώ είναι ή ακόλουθη: Ό χειρουργός, έπειτα από τήν κατάλληλη άνασθησία, κάνει μιά τομή στόν επιπεφυκότα πάνω και κάτω από τήν δυό ζώνες του μεγαλύτερου μεσημ-

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Ό ειδικός αυτός θάλαμος, πού έχει έγκατασταθί στή εργοστάσια Μπέινγκ του Σήτλ, κοντά στήν πρωτεύουσα τών Ήν. Πολιτειών, δημιουργεί στο έσωτερικό του τις ίδιες ακριβώς συνθήκες, πού θα συναντήσθ ό άνθρωπος κατά τά ταξίδια του στο διάστημα. Ό πιλότος του μελλοντικού διαστημοπλοίου έρίσκει εκεί μέσα τόν ίδιο έντονο φωτισμό, τις ίδιες συνθέσεις αέριων, τήν ίδια θερμοκρασία και τις ίδιες θαομετρικές πιέσεις, πού θ' αντιμετώπιση στο διάστημα. Στή φωτογραφία μας διακρίνεται (άνω άριστερά) ένας άστρονάυτης του μέλλοντος, τί στιγμή πού εισάγεται στό θάλαμο για δοκιμή.

βρίνου. Έτσι γυμνώνει τόν σκληρωτικό χιτώνα Μ' ένα λεπτό υστρεράκι χαράζει τότε δυό ήμισελήνους, πλάτους στή μέση 1—2 χιλιοστών. Αυτές οι χαρακίες πρέπει νά είναι ανάλαφρες, γιατί, διαφορετικά, ύ πάρχει κίνδυνος νά χυθί τό μάτι. Ό κερατοειδής χιτών, μ' όλο πού δέ θίγεται από τήν έγχειρση, προσαρμόζεται βαθμιαία στο σφαι-

ρικό σχήμα. Έτσι, ό άστιγματισμός διορθώνεται.

Κάθε μύωψ και κάθε άστιγματικός πρέπει νά υποβάλλεται στίς έγχειρήσεις πού είπαμε. Όχι, άπαντουν οι ειδικοί γιατροί. Οι έγχειρήσεις αυτές είναι πολύ λεπτή. Έφ' όσον, λοιπόν, τά γυαλιά μας άποφασίζουν, δέν υπάρχει λόγος νά καταφεύγωμε σ' αυτές.

Κάθε μύωψ και κάθε άστιγματικός πρέπει νά υποβάλλεται στίς έγχειρήσεις πού είπαμε. Όχι, άπαντουν οι ειδικοί γιατροί. Οι έγχειρήσεις αυτές είναι πολύ λεπτή. Έφ' όσον, λοιπόν, τά γυαλιά μας άποφασίζουν, δέν υπάρχει λόγος νά καταφεύγωμε σ' αυτές.

Μικρά επιστημονικά νέα

Άνώδυνες ένέσεις

Ένας Γάλλος γιατρός έπινόησε μιά καινούργια συσκευή γιά ένέσεις. Η συσκευή αυτή, με απλή πίεσι, ρίχνει μιά σταγόνα άνοσηθητικού φαρμάκου στο μέρος όπου πρόκειται νά γίνη ή ένεσις. Η άνοσηθησία είναι ακοακρία. Ό γιατρός γάνει κατόπιν τή βελόνα χωρίς ό ασθενής νά αισθανθί τόν παραμικρό πόνο.

Τά καθαρτικά

Μην κάνετε κατάχρησι σέ καθαρτικά φάρμακα. Τά φάρμακα αυτά προκαλούν πτώσι της άναλογίας του καλίου και οι συνέπειες μπορεί νά είναι πολύ δυσάρεστες: οίδηματα, μυϊκή άτονία, μετεωρισμοί, τάσι σέ σπασμούς κτλ.

Τά πολλά χέρια έννευρίζουν τά βρέφη

Μιά αξιοσημείωτη παρατήρησι πού έγινε στο βρεφοκομείο είναι ή ακόλουθη: Τά παιδιά πού τά περιποιείται μιά μόνη τροφός άναπτύσσονται καλύτερα, ενώ εκείνα πού περνούν διαδοχικά από διάφανα χέρια γίνονται νευρικά, ευερέθιστα κτλ. Οι Γάλλοι παιδίατροι συνιστούν νά γίνεται τό ίδιο και στό σπίτι. Τό παιδί πρέπει νά βρεσκάται ή στό χέρια της μητέρας ή στή χέρια μιάς νοσοφού. Στή δεύτερη περίπτωση, ή μητέρα πρέπει νά παραμερίσει, γιατί, διαφορετικά, προκαλεί σύγχυσι, πού είναι επικίνδυνη στήν ανάπτυξι του παιδιού και έπιρραζει δυσάρεστα τά χαρακτηριστικά του.

Ή τερσθών τών δοντιών

Οι Γερμανοί επιστήμονες καταπολεμούν τήν τερσθών τών δοντιών με ύποδορμικές ένέσεις μαγγανίου. Τά έπιτευχόντα αποτελέσματα κρύνονται άπό πολύ λιποπρωτεϊνικά.

Ή βιταμίνη C

Είναι γνωστή ή ευεργετική επίδρασι της βιταμίνης C έναντιόν των διαφόρων μολύνσεων. Ή βιταμίνη αυτή έξασφαλίζει τήν άμυνα του οργανισμού και γι' αυτό είναι πολύτιμη σέ πλείστες περιπτώσεις (πρόληψη της γρίπης, άνθραξι κτλ.). Η ζωνή γύρω της, όμως, τήν κάνει δυσάρεστη σέ πολλά άτομα. Γι' αυτό, μιά γαλλική φαρμακευτική βιομηχανία είχε τήν έμπνευσι νά τήν περιτυλίξη μ' ένα σακχαρώδες περίβλημα, πού διαλύεται μόνον όταν τό κασιόφι φτάσθ στο στόμαχι. Έτσι, ή βιταμίνη αυτή είναι πιά εύληπτη, ιδίως από τά παιδιά.

Ή πρόληψι της άρτηριοσκληρώσεως

Η άρτηριοσκληρώσι, με τις τόσο δραματικές συνέπειές της (έμφραγμα τού μυοκαρδίου, άρτηριοίδες, υπέρτασις έγκεφαλικής αίμαρραγίας κτλ.) μπορεί νά προληφθί με τό συνδυασμό βιταμίνης Β6, πού άναζωογονεί τούς ιστούς και ιδίως τού μυϊκού, και νικοντινικού δέος, πού έπενεργεί διασταλτικά στό τοιχώματα τών άρτηριών.

Οι βιταμίνες Β στίς νευρίτιδες

Οι βιταμίνες της ομάδος Β πρέπει νά συνοδεύουν άπαραίτητα κάθε θεραπευτική άγωγή έναντιόν των διαφόρων μορφών νευρίτιδος (ισχιαλγία, νευραλγία του προσώπου κτλ.). Οι βιταμίνες αυτές ένισχύουν τά νευρά και καταπαύουν τούς πόνους. Ειδικότερα, ή βιταμίνη Β2, εκτός των άντινευρικών λειτουργιών της, καταπολεμά τις δονηρές συσπάσεις τών μυών, πού συνοδεύουν τίς νευρίτιδες.

ΤΑ «ΧΑΠΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ»

Πότε μπορούν νά βλάψουν

Η ΜΟΔΑ τών ήρεμιστικών φαρμάκων έξασπλώνεται όλοένα. Πολλοί άνθρωποι τά έχουν διαρκώς στήν τσέπη τους και δέ μπορούν νά κάμουν χωρίς αυτά.

Η ευεργετική επίδρασι αυτών των φαρμάκων είναι άναμφισβήτητη. Όχι μόνο καταπαύουν τόν νευρικό σύστημα, αλλά και δημιουργούν ένα αίσθημα ευέξιας και ευφορίας. Γι' αυτό, έχουν άποκληθί «χαπία της ευτυχίας».

Άλλά με ποιά τρόπο επενεργούν; Πολλοί έπιστήμονες παρομοιάζουν τήν ευεργεσία τους μ' εκείνη του πνευμοθώρακος. Όπως είναι γνωστό, ό πνευμοθώραξ συνιστάται στήν εισαγωγή μιάς ποσότητας άέρος μεταξύ τών πετάρων του υπεζωκότος. Ό άέρας αυτός άκίνητοποιεί τόν πνεύμονα και έτσι ύποδοθθει τήν έπούλωσι των φυματιωδών σπηλαίων πού υπάρχουν σ' αυτόν. Κατά τόν ίδιο τρόπο, τά ήρεμιστικά φάρμακα είναι ό «πνευμοθώραξ του νευρικού συστήματος». Τά φάρμακα αυτά, δηλαδή, ήρεμούν τόν έγκεφαλό, χωρίς νά περιορίζουν τίς λειτουργίες του και καταπαύουν τή διέγερσι του νευρικού συστήματος.

Όρισμένα ήρεμιστικά φάρμακα σέ μεγάλες δόσεις προσφέρουν άνεκτίμητες όπρησιές στή θέρραπειά διαφόρων ψυχικών παθήσεων και συνετέλεσαν στήν καλυτέρευσι της καταστάσεως πολλών άσθενών. Σέ μικρότερες δόσεις έπιδρούν ευεργετικά στίς διάφορες ψυχολογικές νευρώσεις και εξαφανίζουν τήν κατάσταση της άγωνίας, πού είναι ένα από τά κυριότερα χαρακτηριστικά της εποχής μας.

Τά κυριότερα ήρεμιστικά φάρμακα, πού έρίσκονται σήμερα στό έμπόριο, είναι τά ακόλουθα:

1) Παράγωγα της φαινοβενζιλίνης: χλωροπρομαζίνη (λαροκακτύλ), προχλωροπεραζίνη (σμεμετλ), τριαλφόν, μελλερλ, πλεξισλ, δεσπρέν, πακατάλ, προμεθαζίνη (φαργκάν).

2) Παράγωγα της ραουβόλφια: ρεζερπίνη, σερπαζιλ, άλσεροδιλόνη, ντεξερπίνη-άρομινλ.

3) Παράγωγα της προπενδόλης: τολσεράλ, μιλάτσιον, περεκλ, άλτερτόν, όαζιλ, κανιλ κλπ.

4) Παράγωγα του διφαινυλομεθανίου: φρενέκλ, έταράξ, θραμαμίνη, έαμαμιν, μπεναντολ, σουαξιδλ.

Στήν κατωγραφία τών ήρεμιστικών φαρμάκων άνήκουν και τά παλαιότερα θωρελτομικά, θωρμιόδχα κλπ. Τά νέα ήρεμιστι-

κά, όμως, είναι άσυγκρίτως άνώτερα άπ' αυτά γιά τό λόγο ότι δέν άποκοιμίζουν τίς διανοητικές και ψυχικές λειτουργίες, όπως τά πρώτα.

Τά ήρεμιστικά φάρμακα ένδείκνυνται σ' όλες τίς περιπτώσεις ένιατων συγκινήσεων, καταδίψεως, άγωνίας κλπ. Έπενεργούν τότε ευεργετικά και ήρεμούν τό νευρικό σύστημα. Τήν ίδια ευεργετική επίδρασι έχουν σέ περιπτώσι υπερκοπώσεως ή ψυχοσωματικής διαταραχής του άτόμου.

Έφ' όσον δέν πρόκειται γιά παθολογική κατάσταση και τό ίδιο τό άτομο κάνει τήν έλλογή, προκειμένου ν' αντιμετώπιση κάποια δυσκολία ή κάποια δοκιμασία (έπως συμβαίνει π.χ. με τούς φοιτητές πριν από τίς εξετάσεις), τό άσώτερο άπ' όλα τά ήρεμιστικά είναι τό μετροπρωμάτ (μιλάτσιον), πού έχει άποκληθί «φάρμακο γιά όγιείς άνθρώπους». Τό φάρμακο αυτό έπικρατεί τήν άσπυχία και μάς όπλίζει με τό άπαραίτητο θάρρος, γιά ν' αντιμετώπισωμε τίς δυσκολίες της στιγμής.

Είναι άυτόνοητο ότι δέν πρέπει νά χρησιμοποιώμε τά ήρεμιστικά φάρμακα παρά μόνον σ' εξαιρετικές περιπτώσεις. Τά φάρμακα αυτά δέ δημιουργούν, εύτυχώς, έθισμό, όπως συμβαίνει με τά ναρκωτικά ή με άρισμένα ύπνωτικά. Άλλ' ό έθισμός είναι εδώ ψυχολογικός. Όταν τά συνήθισωμε, δηλαδή, νομίζωμε πως δέ μπορούμε νά κάμωμε χωρίς αυτά κι' έτσι καταντούν άπαραίτητα γιά μας.

Στήν περίπτωση αυτή, μπορούν νά έλάψουν. Όρισμένα ήρεμιστικά φάρμακα π.χ. πειράζουν τό σκετό, άλλα καταδέχουν τήν πίεσι ή προκαλούν άλλεργικές εκδηλώσεις: οίδηματα, ύπνηλία, κατάρτισι τών δυνάμεων, αστάθεια στό βάδισμα, τριλίσμα όπως τών μεθυσμένων κλπ. Τά φαινόμενα αυτά μπορούν νά προσθουν όχι μόνον από τίς μεγάλες δόσεις ήρεμιστικών φαρμάκων, αλλά κι' από τίς μικρές δόσεις, πού τις παίρνωμε συχνά.

Γι' αυτό οι γιατροί συνιστούν νά μην παίρνωμε ήρεμιστικά φάρμακα παρά μόνο σέ περιπτώσι άνάγκης. Γιατί ή παρτελνομένη χρήσι τους μπορεί νά προκαλέση μεγαλύτερες θλάδες από τήν πρόσκαιρη ωφέλειά τους.

Η χρήσι ήρεμιστικών φαρμάκων από τούς άσλητες κατά τούς άγώνες πρέπει νά θεωρηθί ως άντοπισισμός: Η άπάντησι δέν είναι εύκολη. Η χρήσι των άπτοτελει, πάντως, άντοπισισμοί, έφ' όσον δημιουργούν γιά τόν άσλητή πλεονεκτητική θέσι άπέναντι τών συναγωνιστών του.

Ή παρωτίτις και οι έπιπλοκές της

Είναι ήπιώτερη στή παιδιά

ΕΝΑ Ιατρικό γνωμικό λέει: «Καλλίτερα νά προλαβήνεις τίς άρρώστιες, παρά νά τις θέρραψης. Φαίνεται όμως πως έθιπρε ν' αντικατασταθί μ' ένα άλλο: «Απόφωγε τίς άρρώστιες όταν μπορείς, αλλά πρόντιζε νά πάθης τίς «παιδικές» άρρώστιες όσο είσαι ακόμα παιδί».

Αυτό ίσχυει, μεταξύ τών άλλων, και γιά τήν παρωτίτιδα, πού προσβάλλει με πολύ θωρότερη μορφή τούς ένηλικούς, παρά τά παιδιά. Όταν λοιπόν τήν πάθ κανείς στήν παιδική του ήλικία, έξασφαλίζει πιά σχεδόν πάντοτε άνοσι γιά όλη του τή ζωή.

Η παρωτίτις προκαλείται από ένα είδικό ιόν, πού μολύνει κυρίως τούς έξη σιελογόνους αδένες και ειδικότερα τίς «παρωτίτιδες» πού βρίσκονται μπροστά άπό τό στόμαχι. Συνηθώς ή μόλυνσι άρχίζει στο ένα πλευρό του προσώπου και μεταδίδεται έπειτα από λίγες μέρες και στο άλλο. Οι αδένες πρήζονται τότε και πονάνε, ιδίως με τό μάσημα.

Ποιν έκδηλωθί τό πρήξιμο των αδένων, προηγούνται πόνοι στο λαιμό ή σ' αυτή, όχι πολύ δυνατοί, αλλά χωρίς φανερά αίτια. Άκολουθούν τά άλλα συμπτώματα: διόγκωσι των παρωτίδων, πόνοι και πυρετός πού μπορεί νά φτάσθ ως τούς 39 ή 40 βαθμούς.

Ό άρρώστος πρέπει νά πείσθ τότε στό κοεβάτι, έστω κι' άν δέν ύποφέρει πολύ — όπως συμβαίνει συχνά στό παιδιά. Μόνον έτσι θα έχη μεγαλύτερες πιθανότητες ν' άποσύνη τίς έπιπλοκές.

Είναι δέ αρκετά σσάρες ό έπιπλοκές αυτές: Ό ιός της παρωτίτιδος μπορεί νά προσβάλλι τό πάγκρεας, τούς άρσενικούς γεννητικούς αδένες ή τίς ώθήκες στίς γυναίκες, τόν έγκεφαλό, τίς εξωτερικές μεμβράνες του έγκεφαλού (μηνίγγες) και τό θυροειδή αδέν. Εύτυχώς, ύποχωρών συνηώς όλες αυτές οι έπιπλοκές, χωρίς ν' άφίσουν καμμία μόνιμη συνέπεια.

Μόνο σέ μερικούς έρήδους ό ιός προκαλεί φλόγισι των γεννητικών αδένων, και λίγος άπ' αυτούς —όχι όλοι— γίνονται στείρωσι.

Όπως είπαμε και πιά πάνω, οι πόνοι των έρεθισμένων παρωτίδων είναι ισχυροί όταν ό άρρώστος τρώη, ή ακόμα κι' όταν άνοιγθί τό στόμα του, γιά νά μιλήσθ.

Τό καθήκον των δοντιών καταντά έξασπαστικό, κι' όμως έπιβάλλεται, γιάτι άλλως νοιώδθ ό άρρώστος μιά άσχημη γεύσι μέσα στο στόμα του.

Επίσης γίνεται δύσκολο και όδονηρό τό έξήσιμα.

Ό γιατρός θα συστήσθ στόν άρρώστο νά πίνη ποτά έλαφρά χλιαρά, ρουφώντας γιά τό πρέπει νάνα μάλλον άνοστα, ώστε στήν άνάγκη μ' ένα καλαμάκι. Τά φατε νά μη τού προκαλύν έκκρισι άσθενού σάλιου — γιάτι οι παρμένοι σιελογόνοι αδένες πονάνε τόσο περισσότερο, όσο έντατικότερα λειτουργούν.

Γιά τόν ίδιο λόγο ό άρρώστος πρέπει νά τρώη νοριότερα από τίς κανονικές ώρες των γευμάτων του, γιάτι τίς ώρες αυτές οι αδένες του έχουν συνηθίσει νά έκκρι. νουν περισσότερο σάλιο, ενώ άν τρώη πιο νωρίς ύποφέρει λιγώτερο.

Έ' άποφύγη τελείως τά ποοτά και τίς ζυνές τροφές. Όσο πιο πολύδρες είναι τό φαγητό του, τόσο τό καλλίτερο.

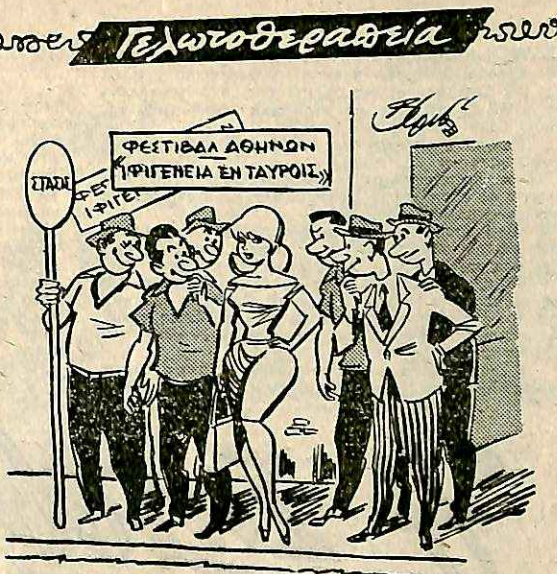
Ό άρρώστος έχει συνήθως άπνηα. Δέν κοιμάται περισσότερο από 3—4 ώρες τό 24ωρο. Δέν ύποφέρει όμως πραγματικά άπ' αυτή τήν έλλειψι ύπνου.

Αέ μπορεί νά σκεφθί, ούτε και νά καταλήθ καλά τί τού λένε, επί μερικές μέρες. Έπειτα όμως τό μυαλό του έσπασθρίκει τήν κανονική διακίνησι του.

Οι δυνατοί πόνοι συνεχίζονται επί 3—4 μέρες, στο πρόσωπο και σ' αυτή. Ύστερα άρνίζονται νά ύποχωρών.

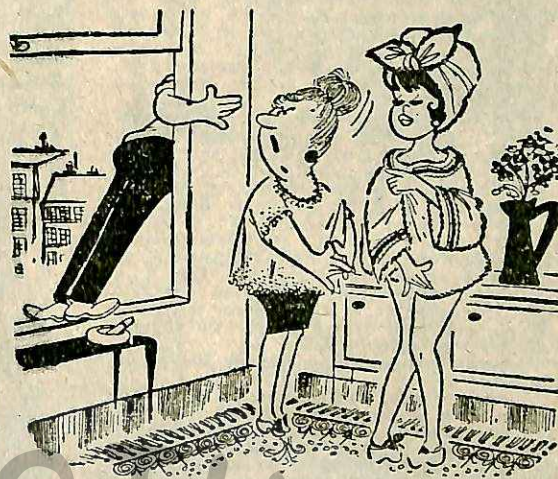
Άν ό άρρώστος δέν τούς άντέχη, μπορεί νά πάρθ ένα άναλγητικό φάρμακο, σέ δικία ή καθούλες. Ποτε όμως νά μη λώσθ μέσα στο στόμα του μιά άσπρινη, γιάτι θα ύποφέρη ακόμα πιο πολύ.

Άφού έξερσηθούν οι αδένες, ό άρρώστος μπορεί ακόμα επί μιά δομαδα νά μεταδώσθ τίς μόλυνσι σέ άλλους. Στήν περίοδθ της άνασώσεως, πού διαρκεί 8—15 μέρες, χρειάζεται άπόλυτη άνάπαυσι, σωματική και πνευματική.

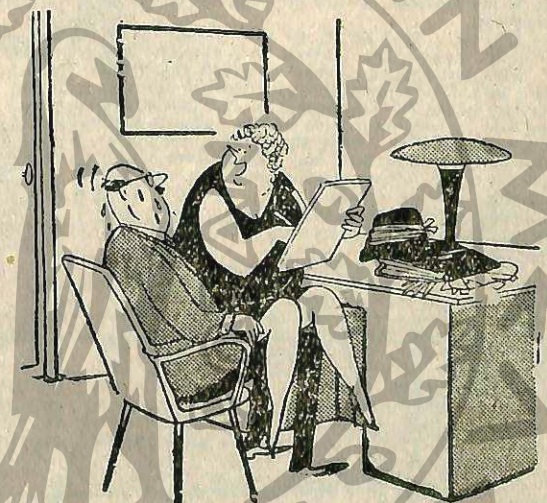

Χωρίς λόγια!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Γιάννη, είναι ή δεσποινίς από δίπλα... Οέλει λέει νά τήν άσήςθς ήσυχη νά πάρθ τό μπάγιο της...

— Στή νοσηματία σου ύπαγορεύεις ώρες όλόκληρες... Με τή γυναίκα σου νοσηματίας νιώδας ύστερα από δέκα λεπτά!

Η ΑΥΓΗ κρεμοδσε στους μιναρδες και στο χρυ-
σό θόλο του σεραγιού το γαλακτένιο χιτώνα
της. 'Ο ιμάμης, σιγοπερπατώντας στο μπαλκόνι
του μινάρε, καλούσε με παθητική φωνή τους πι-
στούς στην πρωινή προσευχή:
— Μεγάλος είναι ο Θεός και ο Μωάμεθ ο μόνος
προφήτης του!...
'Ολοι κοιμόντουσαν στην απέραντη πόλη και
μοναχά οι ευνούχοι αγρυπνούσανε μπροστά στους
θαλάμους με τις δαυλίσσες.
Σ' ένα χρυσοστολισμένο διαμέρισμα του παλα-
τιού μια γυναίκα καθέται σ' ένα μεταξωτό ντι-
θάνι και στολίζεται. Οι δέκα σκλάβες που την
τοιγώνουν δεν ξέρουν πώς να ικανοποιήσουν τις
ιδιοτροπίες της. Είναι η ωραία 'Αϊσέ, η ευνού-
χη του Σουλτάνου. Τρεις δαυλίσσες άφες φτιά-
χνεται και ξαναφτιάχνεται κι' ακόμη δεν είναι εύ-
χαριστημένη.
— Βάλτε μου τα πιο άστραφτερά μαργαριτάρια
στά μαλλιά μου και τα μεγάλα σμαραγδένια

ήταν απόγονοι ευζαντινών αρχόντων, που είχαν
καταφύγει, μετά την άλωση της Πόλης, στην 'Α-
θήνα. Τα δυο παιδιά μεγάλωσαν μαζί, αγαπήθη-
καν κι' έκαναν όνειρα να παντρευτούν, όταν ξα-
φικά έπεσε η συμφορά και τα χώρισε. 'Ενας
ρείλις είδε μια Κυριακή πρωί τη Μαρία να θγαί-
νη από την εκκλησία κι' έμεινε θαμπαμένος. Την
ίδια μέρα οι Τούρκοι κυκλώσαν το σπίτι του
Ψελλού κι' άρπαξαν από την αγκαλιά της μάνας
της τη Μαρία. 'Ο ρείλις, που ήταν προμηθευτής
γυναικών στο σουλτανικό χαρέμι, πήρε μια γεν-
ναία αμοιβή από το Νουρεντίν. 'Η πεντάμορφη
κόρη της 'Αθήνας, από σκλάβα, έγινε βασίλισσα.
Τρία δαυλίσσες χρόνια η Μαρία, που την έλεγαν
τώρα 'Αϊσέ, βασίλευε με την όμορφη της μέσα
στο παραμυθένιο παλάτι του Πατισάχ.
Στο μεταξύ, ο 'Ανδρόνικος, που δε μπορούσε

να πιό όμορφη, ποιά είναι πιο τεχνίτρα! 'Ο δι-
σταγμός φαίνεται στα μάτια του Νουρεντίν. 'Η
'Αϊσέ το καταλαβαίνει και βάζει τα δυνατά της.
'Ο χορός της τώρα άγγίζει την απόθεσιν. Μοιά-
ζει με ποίημα του Σααδής, μ' όνειρο των χιλιών
και μιας νυχτών. Το πρόσωπο του Νουρεντίν α-
ναγαλιάζει. Βρίσκει την κόρη της 'Αθήνας πιο
όμορφη από την Τσερκέζα. Σηκώνει το δεξί του
χέρι να της πετάξει το μαντήλι της προτιμήσεως,
μά ξαφνικά σταματάει. 'Η 'Εμινέ ζαλισμένη από
την ήττα της, σκοντάφτει και πέφτει λιπόθυμη
μπροστά στο θρόνο. Μά καθώς έπεσε, το σαλβάρι
της λύθηκε και ο σουλτάνος την είδε γυμνή μπρο-
στά του.
'Ο έρωας του άναψε και της πέταξε το μαντήλι.
Την ίδια στιγμή, άκουσθηκε μία σπαραχτική κρου-
γή. Κι' η 'Αϊσέ χάθηκε σαν άστραπη από την
αίθουσα...
★
'Η παλιά σουλτάνα καθέται λυπημένη στο κιά-
σκι του μπαξέ και κλαίει την τύχη της. Συλλο-
γιέται τα περασμένα μεγαλεία και ανατριχιάζει.
Τί εξευτελισμοί και τί ταπεινώσεις την περιμένουν!
Ξαφνικά άκουει δημάτα. Είναι ο 'Ανδρόνικος!
— 'Εσύ είσαι, καλέ μου φίλε; φωνάζει η 'Αϊσέ
και πέφτει στην αγκαλιά του.
— Μη κλαίς, γλυκειά μου άγάπη, της λέει έ-
κείνος, προσπαθώντας να την παρηγορήσει. 'Ελα
να φύγουμε από το φριχτό αυτό παλάτι.
Τη στιγμή αυτή περνάει μπρός από το κιάσκι η
'Εμινέ με τη βασιλική συνοδεία της. Την πηγαίνουν
θριαμβευτικά στα διαμερίσματα του σουλτάνου.

Η Σουλτάνα Αϊσέ

δραχιδία στα χέρια μου...
Της έαζουν τα δραχιδία, κυττάζεται στον κα-
θρέφτη, μα δε μένει ικανοποιημένη. Πεταί μα-
κρά τα στολίσια, ζητάει άλλα σκουλαρικά, άλ-
λα δαυλίσια κι' άλλα πασουμάκια. Θέλει τα
χρυσοκεντημένα σαλβάρια, που έχουν μαλαματέ-
νια αστέρια. Θέλει ασπμένιες ζώνες να δέσουν τη
δαχυλιδένια μέση της. Οι δαυλές αδειάζουν
μπροστά της ένα σωρό σεντούκια και κασετίνες,
χωρίς να έρσκουν εκείνο που άρεσει στην κυρά
τους.
Τί συμβαίνει και η πεντάμορφη 'Αϊσέ είναι τό-
σο άνησχη; Γιατί θέλει να γίνη ακόμη πιο ό-
μορφη; Μήπως άρχισε να αμφιβάλλη για τη δύ-
ναμι της γοητείας της; 'Η μήπως ο Σουλτάνος
έριξε το μάτι του σε καμμιά άλλη;
'Ανάμεσα στις σκλάβες, είναι μια μικρή, που
θλέπει μ' άγωνία τη νευρική της 'Αϊσέ. 'Η νεαρή
αυτή σκλάβα απαντάει με δειλά έπιδοκι-
μαστικά κινήματα στις έρωματικές ματιές, που
της ρίχνει η ευνούχη. Όταν επί τέλους, η
'Αϊσέ, φάνηκε ικανοποιημένη από το στολίσια
της, είπε στις σκλάβες να την αφήσουν μόνη. Μά
τη στιγμή, που εκείνες έφευγαν, η 'Αϊσέ έγνεψε
στη μικρή να μείνει.
Πώς σου φαίνονται, Νουριγί; τη ρώτησε με
λαχτάρα.
'Αγαπημένη μου, μουρμούρισε η άλλη μ' έκ-
στασι, μοιάζεις με άσημένο ψεγάρι. Τα όφρι
του Παράδεισου θα χλωμάσουν από τη ζήλεια τους.
— Μου λες την αλήθεια, φως της ψυχής μου η
θέλεις να με παρηγορήσεις;
— Σ' όρκίζομαι στην άγάπη μας! είπε με χα-
μηλή φωνή η σκλάβα, πώς ποτέ δεν ήσουν πιο ό-
μορφη.
'Επεσε στα πόδια της σουλτάνας και τα φιλού-
σε με πάθος.
— Για όνομα του Θεού! ψιθύρισε τρέμοντας η
'Αϊσέ. Σήκω επάνω να μη μάς δη κανένας σπιού-
νος. Οι τοίχοι έχουν αυτιά και τα ντιβάνια μά-
τια.
— Δε θα σηκώθω, αν δεν μου πής γιατί στολί-
στηκες έτσι.
— Σε σένα μπορώ να τα πω όλα, αποκρίθηκε η
'Αϊσέ. Σ' αγαπώ όχι μονάχα για την όμορφη
σου, αλλά και για τη γενναιοσύνη και την περη-
φάνεια σου. Ποιός μπορούσε να κάνει μεγαλύτερη
θυσία για μένα; Με σκλάβωσες με την αφάνταστη
τόλη σου. Είναι άπιστευτο το κατόρθωμά σου.
Μονάχα ένας θεός, ο θεός της άγάπης μπορούσε
να βοηθήσει την άποκοτιά σου. 'Ενας άντρας στη
στρούγκα του σουλτανικού χαρεμιού, είναι κάτι που
δεν ξανάνιχνε στον κόσμο...
— Μαρία, αγαπημένη μου, καμιά θυσία δεν
είναι άρκετή για σένα. Πες μου όμως, γιατί στο-
λιστηκες έτσι;
— Γιατί κινδυνεύει η θέσι μου, 'Ανδρόνικε. Για
φαντάσου να ξαναγίνω σκλάβα! 'Εδώ και όχτώ
μέρες, ένας πασάς έστειλε στο σουλτάνο μια
Τσερκέζα. 'Η γυναίκα αυτή, έκτος από την έξο-
πική όμορφη της, έχει και τρία μεγάλα προτερή-
ματα: Γκιζίζει ούτι, χορεύει σε μαγανιάντρα και
είναι φιλόδοξη. 'Ο Νουρεντίν μόλις την είδε, της
χαμογέλασε. Κακό σημάδι... Σε καμιά άλλη
γυναίκα δεν χαμογέλασε έτσι ο σουλτάνος...
— Αν μπορούν τ' αστέρια να θαμπώσουν τον
ήλιο, τότε μονάχα άλλη γυναίκα θα μπορεί να
σέ νικήση!...
— Μη τό λες, 'Ανδρόνικε. Οι άντρες είναι άφι-
κοροι κι' όλο επιθυμούν κάτι καινούργιο...
— Και πότε θα γίνη η κρίσι;
— Σήμερα. 'Η θα ξανακρεβίσω το σουλτάνο,
ή θα ξαναγίνω σκλάβη!...
— Γώρα καταλαβαίνω, ψιθύρισε το παλληκάρι.
'Όμως μη στενοχωριέσαι άγάπη μου. Είμαι θέ-
ταιος πώς θα νικήση. 'Αν πάλι ο Νουρεντίν τυ-
φλώθη τόσο, ώστε να προτιμήση την άλλη, τότε
μάς μένει η λύσι που τόσες φορές σου πρότεινα:
Νά σε κλέψω από το χαρέμι και να πάμε να ζή-
σουμε ελεύθεροι σε καμιά γωνιά της 'Ιταλίας...
'Ο 'Ανδρόνικος δούκας και η Μαρία Ψελλού

— Γιατί περιμένεις το φίλο σου, 'Αϊσέ αφού τον έχεις τόσο κοντά σου; της είπε η 'Εμινέ.
να ύποφερη το χωρισμό της άγαπημένης του, κα-
τάρθωσε με αφάνταστη τόλη να χωθή μέσα στο
σεράι, μεταμφιεσμένος σε γυναίκα και να πλη-
σίση τη σουλτάνα... Μά η χαρά του ήταν συν-
τομη. 'Η Μαρία θαμπαμένη από την ευνοια του
σουλτάνου, δεν είχε πιά καμιά επίθυμία να φύγη
από το παλάτι. 'Ηθελε νάναι σουλτάνα και μαζί
τρυφερή φίλη του 'Ανδρόνικου.
— Θα δούμε, αγαπημένη μου! του απάντησε αά-
ριστα.
Τυλίξε τα μπράτσα της γύρω στο λαιμό του
και τον φίλησε στο μέτωπο. Τη στιγμή εκείνη άν-
τήχησε το γκόνγκ που καλούσε τις γυναίκες του
χαρεμιού να μαζευτούν στη μεγάλη αίθουσα του
θρόνου.
'Ο άγαπημένος του 'Αλλάχ, ο 25ος διάδοχος του
Μωάμεθ, ο σουλτάνος Νουρεντίν, καθέται σ' ένα
ψηλό χρυσοκεντημένο ντιβάνι. Είναι ο θρόνος του.
'Ο Πατισάχ παίζει στα χέρια του ένα θαυμάσιο
κομπολόι και περιμένει. Οι δαυλίσσες έχουν στη-
σει μπροστά του ένα τρελό χορό. Μά έκείνος ού-
τε τις προσέχει. Ξαφνικά σηκώνεται ένα έαρρ πα-
ραπέτασμα και στην αίθουσα παρουσιάζονται οι
δυο αντίπαλοι!
— Όσο η 'Αϊσέ είναι φορτωμένη με στολίσια, τό-
σο η 'Εμινέ η Τσερκέζα, είναι τυμμένη άπλά κι'
ανεπιτήδευτα.
Τα μάτια τους λάμπουν σαν αστέρια. Κάνουν
μιά βαθιά ύποκλιση μπροστά στο θρόνο. 'Ο σουλ-
τάνος χαμογέλει. Σηκώνει το χέρι του και δί-
νει το σύνθημα. 'Ο χορός άρχίζει. 'Η 'Εμινέ χο-
ρεύει μ' ένα όλοστο γεμάτο ήδυπάθεια. 'Η 'Αϊσέ
λές και φτερουγίζει από την πεποίθησι της νί-
κης. Τα φιδίσια κορμιά τους λυγίζουν, μετωσόι.
Ζονταν και ξαναπέφτουν με περίτεχνες κινήσεις,
που δείχνουν πρόκλητικά τις συναρπαστικές γραμ-
μές τους. Είναι τόσο δύσκολο να κρίνης ποιά εί-

Το καλλιτεχνικό μας

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΚΟΥΛΗΣ ΣΤΟΛΙΓΚΑΣ

Ο άνθρωπος, ο καμικός, ο «αρτίστας»

ΤΣΑΤΣΙΑΡΕΣ, χτένια, μπουκάλια, μπουκαλάκια, μπουγιές, βούρτσες, φανταχτερά κοστούμια, μπτιμπλό, ένα κόκκινο φουστάνι, που δγκω στο γιατί βρέθηκε έχει πέρα, και ένα καμαρίνι, που μόλις μετά βίας χωρούσε έναν καθισμένο και δύο όρθιους.

Και, πάνω απ' όλα, μία ύγρη πνιγμένη ζέση, που δεν έλαγε να ξεκαλλήση και να φύγει απ' την άνοιχτη πόρτα του μπαλκονιού, που σώνει και καλά ήθελε να παίζει ρόλο βράντας.

Πώς να μιλήσεις για τα περασμένα σ' αυτή την ατμόσφαιρα;

Κι' όμως, ο Κούλης Στολίγκας μπόρεσε να μιλήσει. Σε δόσεις, βέβαια, γιατί η παράσταση κάτω στη σκηνή του «Περσέκη» συνεχιζόταν, κι' ο Κούλης, θιασάρχης και πρωταγωνιστής, έπρεπε — διάβολε! — να βγαίνει κάθε τόσο κάτω στα φώτα της ράμπας και να εγγράζεται.

— Γιατί το θεατρικό είναι δουλειά. Ψέμματα;

— Και τί δουλειά! "Ομως...

"Ήταν η πρώτη ερώτησι. Κοιμή και τετριμμένη. "Η πρώτη, που έρχεται στα χείλη, σαν κλειδί, για ν' ανοίξει την κλειδαριά της καρδιάς;

— "... Όμως πώς έτυχε να διαλέξω το θεατρικό για επάγγελμα;

"Εκαμε μία κίνησι με το χέρι, σφουρίζοντας:

— Ού! Μακριά το πιά.

— Πόσο μακριά;

— "Ως τα 1928.

— Τότε πρωτοδύνη;

Τότε. "Ήταν δεκαοχτάρης, ψηλός και... άμορφος.

— Ναιά, έτσι;

— Ναι, ναιάτα.

— Λοιπόν;

Δεν έχει λοιπόν. Τα νεύατα είναι πάντα διψασμένα για δράσι. Πλέκουν όνειρα και ζητούν την ευκαιρία να τα «τοποθετήσουν» σε μία άμφορικη αγορά. Τα όνειρα του Κούλη Στολίγκα ήταν «ηχητικά».

— Δηλαδή;

— Μελωδίες. "Ήταν το «ψώνιο» μου. Είχα φωνή τεύρος και...

— Την «τοποθέτησες»;

— Φυσικά. Στη Δράμα έγινε αυτό το δράμα. Ζούσα εκεί με τον πατέρα μου, τη μάνα μου και τ' αδέρφια μου. "Ο γέρος δούλευε στα καπνά Καταλαβαίνεις;

— Καταλαβαίνω.

— Δούλευε κι' εγώ και για ψυχαγωγία πετούσα και καμιά άρια απ' την «Ευθύμη χήρα».

— Όποιο, ένα βράδυ, ήρθε στην πόλι ο θιασός Πλάσσα. Και να φανταστής έπαιζε την «Ευθύμη χήρα»!

Τότε ακριβώς γράφτηκε το δράμα της Δράμας. "Ο Κούλης Στολίγκας παράτησε όριστικά τα καπνά κι' έγινε τεύρος στον περιοδεύοντα θίασο!

— Εύθυμη χήρα ήταν αυτή...

— Κι' ο πατέρας;

— "Ας τα. Με άποκίρθε. Μόλις έμαθε πως ο καυκαράκης του έγινε θεατρίνος... Με συγχωρείς όμως. "Ήρθε η ώρα να βγω στη σκηνή.

*

"Από μία χαραμάδα, άρκετα φαρδιά στις σανίδες του καμαρινιού, φαινόταν η σκηνή. "Η Άλνα φόνου, με ένα κιμονό με τέρστια τριαντάφυλλα και εφαρμοστά καλσόν, που έφταναν ως τους γοφούς, «έτερεπε» με την παρουσία της την πλατεία, που γούρλωνε τα μέγιστα πινόνα γκαζέδες.

Κοι, βραφινικά, η πλατεία γέμισε γέλια. Γέλια τρανταχτά, γέλια λογιών-λογιών, φυσικά, άβιαστα, πλατυά.

Είχε κάμει την εμφάνισί του στη σκηνή ο Κούλης.

Τόν κίτταξε. "Ήταν ένας άλλος άνθρωπος, διαφορετικός από κείνον με τον οποίο μιλούσα πριν από λίγο. "Ήταν ο καμικός. "Ο ήθοποιός. "Ο «αρτίστας».

Σε λίγο βαναμπίστηκε στο καμαρίνι. Και ξανά γινε ο άνθρωπος. "Ο άπλός, ο ευγενικός, ο μελίχιος.

— Πώς μπορείς;

— Κουράστηκε; — Κουράζεται ποτέ κανείς; — Σηκώθηκε. "Ήταν ώρα να ξαναβγή στη σκηνή. "Η χαραμάδα στη σανίδα ήρθε να συμπληρώσει τη μοναξιά μου στο στενό πνιγμένο καμαρίνι, που μύριζε ιδρώτα.

Ξανά τον Στολίγκα, ντυμένο με το κόκκινο βελουδένιο σακάκι, που ο ρόλος του τον υποχρέωνε να φορά.

"Ήταν αμίμητος. "Άλλος άνθρωπος πάλι. Μία γκριμάτσα, μία λέξι κι' η πλατεία ξαναγέμισε χειροκροτήματα.

"Εκείνη τη στιγμή ένοιωσε το «μυστικό» του, το μεγάλο μυστικό των ανθρώπων, που διαλέξαν για «δουλειά» τους το θέατρο.

Είναι δεμένοι με το «κοινό». Δουλεύουν προσφέροντάς του την ψυχή τους, με το δικό του τρόπο καθέναν. Μία ψυχή επηρεασμένη από τσιγκέλιρ, που έλαγε κι' ο Παλαμάς εις «κοινήν θέαν». "Αν δεν την κρεμάσουν έτσι, η ζωή δεν έχει νόημα γι' αυτούς.

Και το αντίλλαγμα; Λίγα χειροκροτήματα. Και λίγο πικρό ψωμί. Τί άδίκη ανταλλαγή!

Τώρα ο Κούλης Στολίγκας ζή σαν ένας άπλός οικογενειάρχης, κάπου τους Πατήρια, με τη γυναίκα του, την κ. Λίζα. "Όλα τάχει συνθέσει, τίποτε πιά δεν του κάνει έντύπωσι. "Ενα ούτσικ κι' η συντροφιά της γυναίκας του το βράδυ, που τον περιμένει πάντα ξυπνια να γυρίσι, του είναι άρκετά.

— Και το θέατρο; Μήπως γέρασες και σκέφτεσαι τί σύνταξι.

Δε άμωσσε το με πείραγμα. Είπε μαλακά: — Το θέατρο δεν το παρωτά. Ούτε θα το παρωτάσω.

Δεν το παράτησες ποτέ; Δεν τ' άπαρνήθηκες;

Διστάζει. "Υστερα άμολογεί:

— Μία μοναχή φορά στον πόλεμο. Βρισκόμουν όπλίτης σ' ένα όχυρό της Μακεδονίας. "Ήρθε τότε μία διαταγή, που κολούσε όσους φαντάρους ήταν ήθοποιοί, στα μετόπισθεν, για να «σηματίσουν» θίασο ψυχαγωγίας. Τότε τ' άρνήθηκα το επάγγελμά μου κι' έκριμα πως ήμουν ήθοποιός.

Τότε και κοκκίνισε σαν παιδί, που τόπασαν να κάνει άταξι.

"Ήταν η μόνη επαγγελματική «άταξι» του Στολίγκα. Νάταν όλες οι «άταξιες» των ανθρώπων έτσι!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Το καλλιτεχνικό μας

Το καλλιτεχνικό μας

Το καλλιτεχνικό μας

σαλόνι

ΑΙΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΓΙΟΒΑΝΝΑ

Η τραγουδίστρια της έμορφιάς και της αγάπης

Η ποιησι παντρεύτηκε τη μουσική και... γεννήθηκε η Γιόβαννα. Δε ξέρω πώς—άλλα αυτή η ιδέα μου ήρθε στο μυαλό καθώς την κοιτούσα καθισμένη στο ζώλινο έρμηκό παγκάκι, ανάμεσα στα πεύκα, άπλη, γεμάτη καλωσύνη, στον περίβολο του στούντιο του Σπαθμού "Εντίλκων Λινάμειον.

— Γιόβαννα, πώς από δω;

Γέλασε. — "Αχού! Τι έρώτησι κι' αυτή! "Εσεις πώς από δω;

— Εμείς ήρθαμε... για σένα.

— Κι' εγώ για να «γράψω» δυο τραγουδία.

— "Ενα τοι Καραβόμ κι' ένα τοι Γιάκοβλερ.

— Εύκαιρες λιγάκι για κουβεντούλα;

Παραμέρησι; Κι' έκανε τόπο από παγκάκι της.

— Για το "Θρησούρν, μπορεί να πώ όχι;

— Τίσε άνοιξε τους θρησούρους της καρδιάς σου και της φωνής σου. Και πές μας το "μυστικό σου. Γιατί, έχεις κάποιο μεγάλο μυστικό. "Ε.

— Μυστικό; Θάρρδ δεν έχω κανένα. "Όλα στη ζωή μου και στην καρδιά μου είναι τόσο άπλά. Τόσο καθαρά.

— Άπλά. Μεγάλη κουβέντα.

Κι' όμως έτσι είναι. "Όλα στη Γιόβαννα, την αήχρονη τραγουδίστρια της έμορφιάς και της αγάπης, είναι άπλά, σαν το φώς της ημέρας. Το ντύσιμό της, η κουβέντα της, το χτένισμά της, η καρδιά της, το γέλιο της, η συμπεριφορά της.

— Άν δεν την ήξερες, θα την περιόρασε για μία άποιαμένη εργάσιμη κοπέλα. "Αν συνομιλούσες μαζί της, θα αντιλαμβάνόσουν απ' την πρόση στιγμή πως πρόκειται για κορίτσι με μεγάλη ψυχική και πνευματική καλλιέργεια, που μπορεί να κεντήση στοχασμούς πάνω στα πιο σοβαρά θέματα.

Κι' αν άνοιγε το στόμα της να τραγουδήσει, τότε θα καταλάβαινες πως είναι... η Γιόβαννα. Η πιο σωστή και πιο σπέρση τραγουδίστρια της εποχής.

— "Ενα ξανθό κορίτσι, με μεγάλα πράσινα μάτια και φωνή άθηνου. Και με φήμη δικακή κι' όχι γέννημα της μόδας, τοι βεντετισμού ή του καλλιτεχνικού ντελνριου που έχει καταλάβει τα τελευταία χρόνια την άθηνική νεολαία, αλλά και... την γερούσια.

— Για πές μας. Πριν νάχης τη φήμη που έ.

— "Ενα μαρουδάκι στην "Ακαυιάδα. Μαύρη πο.

διά, σάκα με βιέλια και όρόμο για το σχολείο.

— Και το μαρουδάκι πως έγινε άθηνου;

— "Ο μπαμπάς και η μαμά τόχρη άποφασίσει να με κάνουν τραγουδίστρια. Είχα, φαίνεται, καλή φωνή.

— Όχι δά και φαίνεται... Είχες, λοιπόν;

— Μ' έγραψαν στο "άδείο "Αθηνών. Κι' ήρθα.

— Με οικογενειακώς στην "Αθίνα. "Ήμουν δέκα χρονών.

— Πόσα χρόνια πέρα από τότε;

— Χαμόγελο.

— Την ηλικία μου, θές; Ευχαρίστας. Είμαι 23 χρονών.

— Και σπουδάσες πώς;

— Με άποτροφία του "άδείου. Σ' αυτή την άποτροφία χρωστώ και το ψευδώνυμο Γιόβαννα.

— Δηλαδή;

— Νά τι συνέβη. "Ονομάζομαι "Ιωάννα Ρούσου. Πριν από δέκα χρόνια λοιπόν, δηλαδή σε ηλικία 13 χρονών, πήγα στο "αυλόντα στο "α' πρόγραμμα του Σπαθμού "Εντίλκων, για να τραγουδήσω έλαφρά τραγουδία. Αυτό δεν άπετρέποταν απ' το "άδείο "Αθηνών. Για να ξεφύγω, λοιπόν, απ' την άπαγόρευσι του διευθυντού μου, τοι κ. Φαραντάτου, το "Ιωάννα τ' άκαμα Γιόβαννα κι' έγινε άθηνου.

— Γιατί, θές να πής.

— Χαμόγελο.

— "Ετσι. Γνωστή.

Γνωστή η Γιόβαννα σαν έρμηγνέτρια του έλμφο τραγουδιού άρχισε να γίνετα το 1936.

Τη χρονιά εκείνη έλασε έξετάσεις στο Ε.Ι.Ρ και πέτυχε άμέσως.

Κι' όχι μονάχα πέτυχε, αλλά, χάρις στο έλα.

— Μετάλλο της φωνής της και τις σπουδές της, της έδωσαν άμέσως όρχηστρα για να τραγουδήσει. "Ετσι η Ρούσουφανα στάθηκε ο πρώτος νεύος της και μεσω αυτής ήρθε σε έπαφή με το μεγάλο κοινό, που τη γνώρισε και την άγάπησε, σαν την πιο έρωστη και σωστή φωνή της "Αθίνας.

— "Υστερα άκαυόθησαν τα κοσμικά κέντρα και το θέατρο: Το "άθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

— "Αθην, το "Βράχο, η "Γετα.

«— Δεν ξέρετε πόσο είμαι ευτυχισμένος που σας ξαναβλέπω!... μου είπε».

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΤΑΝ ένα θερμό σύγουσιτικό δειλινό. 'Ο μπότης ανα-
στένανε γλυκά, σιγοπαίζοντας με τὰ μικρά κυματά-
κια. Οι τρεις κυρίες που καθόντουσαν στη θεράντα ἐ-
νός ξενοδοχείου κι' έπρωσαν τὸ παγωτό τους, είχαν
ανοίξει μία ενδιαφέρουσα συζήτηση:

— Οι άντρες, εἶπε με περφόρνησι ἡ κυρία Βεργή,
μὰ ζανθὴ γόπασα με βαθὰ γαλανά μάτια, εἶναι ἀψή-
κορα ὄντα! Κάνουν τόσες θυσίες γιὰ νὰ μὰς κατακτή-
σουν κι' ὅταν μὰς παντρεύουν, ἀρχίζουν σιγά - σιγά
νὰ μὰς ἐγκαταλείπουν.

— Τι ἐνωσιότες! συμπλήρωσε ἡ Τερέζα, ἡ δεύτερη κυρία με
τὰ φλογερὰ μαύρα μάτια. Νομίζουν πὺς εἴμαστε σκλάβες χαρε-
μιού. Δὲ μπορούν νὰ φανταστούν πὺς ὑπάρχουν πενσιονέροι άν-
τρες, πὺς μὰς θέλουν καὶ πὺς εἶναι ἱκανοὶ νὰ μὰς διεκδική-
σουν. Ἐγὼ θὰ φλέρταρα εὐχαρίστως μ' ἕνα άντρα, πὺς θὰ μπο-
ροῦσε νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν μου καὶ τὴς αισθήσεις μου!

— Εὐὺ, Μιμή, θάκανες τὸ ἴδιο; ρώτησε γελώντας ἡ κυρία Βερ-
γὴ τὴν τρίτη γυναῖκα, με τ' ἀσημένια μαλλιά καὶ τὸ πρόσωπο
ρυτιδωμένο πρόσωπο.

— Ὄχι, δὲ συμφωνῶ! ἀπάντησε ἀδίστακτα ἐκείνη.

— Δὲ συμφωνεῖς, εἶπε με ζήλεια ἡ Τερέζα, γιατί ὁ άντρας
σου σὲ λατρεύει. Ἐρχεται δυὸ καὶ τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα
καὶ σὲ βλέπει. Ρωτᾷς καὶ μὰς πὺς δὲν τοὺς βλέπουμε παρὰ κά-
θε Σάββατοκύριακο;

— Δὲν σὰς εὐχόμαι νὰ πάθετε ὅ,τι ἐπάθα ἐγὼ, γιὰ νὰ θάλω
μυαλό καὶ νὰ φτιάσω τὴν ζωὴ μου εἶτα. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πὺς
ἔδωσα τὸ πρῶτο ραντεβού σ' ἕνα ἄλλο άντρα, κατάλαβα πόσο
ἐπικίνδυνο εἶναι γιὰ μίαν παντρεμένη γυναῖκα, νὰ ζανοίγεται
σὲ αισθηματικές περιπέτειες.

— Διηγήσου μας, αὐτὴ τὴν ἱστορία, τὴν παρακάλεσαν οἱ φί-
λες της με φλογερὴ περιέργεια.

— Ἡ κυρία Μιμή ἀναστένανε, ἀναψε ἕνα τσιγάρο καὶ σῶπασε
λίγο, σὺν νάθελε νὰ συγκεντρώσῃ τὴς ἀνομνήσεις της:

— Ἐγὼ κι' ὁ Τώνης, ἀρχισε νὰ διηγῆται, παντρεθήκαμε με
ἔριτα. Τὰ πέντε πρῶτα χρόνια μετὰ τὸ γάμο μὰς ἦταν εὐτυχι-
σμένα. Ὁ Τώνης μ' ἀγαποῦσε τόσο, πὺς δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ
τὸ πλάι μου. Μὰ ὅταν ἀποκτήσαμε παῖδι, ἀρχισε σιγά - σιγά νὰ
θγαίνει μόνος του. Ὑστερα οἱ δουλειές του μεγάλωσαν κι' ἦ-
ταν τόσο ἀπασχολημένος, πὺς ἦταν φυσικὸ νὰ με παραμελή-
σῃ.

— Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μὰς ἐστειλε σὸ Λουτράκι νὰ παραθερί-
σουμε. Ἐκείνος ἐσχόταν τὰ Σάββατοκύριακα καὶ μὰς ἔδλεπε.
Μαθημένη σὴν κοσμικὴ ζωὴ, θρόικα μίαν συντροφιά ἀπὸ γυναι-
κοὺς Ἀθηναίους καὶ περνούσα τὰ βράδια μου πότε σὸν κινη-
ματογράφο καὶ πότε σὸ καζίνο. Ἐνα βράδυ, εἶχα τρομερὴ γκί-
για σὸ παιχνίδι. Ἐκᾶσα καὶ τὸ τελευταῖο μου ἑκατοστάριο.
Σηκώθηκα νευρισμένη νὰ φύγω, ὅταν ἕνας νέος με ζήνωσε
δειλὰ καὶ μὲ ψιθύρισε:

— Κυρία μου, μὲ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς δανείσω μερικὰ χρήμα-
τα γιὰ νὰ συνεχίσετε τὸ παιχνίδι σας;

— Σίχως! ἀποφάσισα νὰ θλέμμα μου καὶ τὸν κύτταξα. Ἦταν
ἕνας νέος τριάντα χρόνων, καλοντυμένος, μ' ἕνα πρόσωπο εὐ-
γενικό, με μὰτια γκρίζα φωτεινά.

— Σὰς παρακαλῶ!... τοῦ ἀπάντησα ἀπότομα. Δὲν εἶμαι συνή-
θισμένη νὰ δανείζομαι ἀπὸ ἀγνώστους!

— Τοῦ γύρισα τὴν πλάτη κι' ἔφυγα, μὰ εἶχα τὴν ἐντύπωσιν πὺς

με παρακολούθησε ὡς τὸ ξενοδοχεῖο. Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται
πὺς εἶπα τ' ὄνομα μου, γιὰ νὰ με πάρῃ τὴν ἐπομένη τὸ πρῶ-
το Σάββατο καὶ μὲ ζήτησιν με λόγια συντριβῆς συνγγνώμης.

— Δὲν ἀποκρίθη λόγος νὰ στενοχωριέστε τόσο πολὺ! τοῦ ἀ-
πάντησα, γελώντας. Ἐὰς σαραντῶ...

— Σὰς εὐχαριστῶ, μοῦπε με φωνὴ πὺς ἔτρεψε ἀπὸ συγκίνησι.
Δὲν κοιμήθηκα ὅλη τὴ νύχτα γιὰ τὸ λάθος μου.

— Ἐλπίζω, τοῦ πέταξα εἰρωνικά, νὰ κοιμηθῆτε τὸ μεσημέρι!

— Δὲ θὰ κοιμηθῶ, ἂν δὲν πάρω θεθαίωσι τὰς συναντήσεώς σας
καὶ ἀπὸ τὰ ὠραία μενεξεδένια μάτια σας...

— Ἐκλείσα τὸ τηλεφῶνο χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Τὴ παράξε-
νο όμως! Ἀρχισε κιάλας νὰ νοιώθω μίαν συμπάθεια γιὰ τὸ νεὸ
αὐτόν με τὸ εὐγενικὸ πρόσωπο. Τὸ μεσημέρι συναντήθηκα
σὴν πλάζ. Τὴ στιγμὴ πὺς ἔδωκα ἀπὸ τὴ θάλασσα με ζήνωσε
δειλὰ καὶ μοῦπε:

— Δὲν ξέρετε πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος πὺς σὰς ξαναβλέπω!...

— Ἦταν ὁ κύριος πὺς ὠραῖος με τὸ μαγὸ ὅ του.

— Τοῦ χαμογέλασα καὶ τοῦπα κοροϊδευτικά:

— Μάλλον ὠραῖος θάπρεπε νὰ λέγατε!

— Γιατί; με ρώτησε ἐσθονισμένη.

— Ὅτι κι' ἂν εἴπατε, ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ!

— Ἡ θλίψη χύθηκε σὸ εὐγενικὸ του πρόσωπο.

— Τὴ θὰ καταλάβετε; Μὰ ἐμποδισμένη ἀγάπη εἶναι νεμότη
πόνους καὶ δάκρυα...

— Ὅλα θὰ τὰ ὑποφέρω, φτάνει νὰ μ' ἀφίστετε κάπου - κάπου
νὰ σὰς βλέπω...

— Ὅσο εἶμαι ἐδῶ... ὑπορεῖτε νὰ με θλέπετε! τοῦ ἀπάντησα
με κάποια συγκατάδοσι.

— Σὰς εὐχαριστῶ, μοῦπε καὶ τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἀπὸ χαρὰ.
Γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴ πλῆξι μου, ἀφῆνα τὸν ἀγαπημένο μου,
νὰ με συνοδεύῃ πότε - πότε στοὺς περιπάτους μου.

— Μοῦπε πὺς λεγόταν Γεώργιος Βάλλας καὶ πὺς ἦταν γυῖος
ἐνός πλούσιου βιομηχάνου. Εἶχε σπουδάσει νομικὰ σὸ Παρίσι

κι' ἐργαζόταν σὴν ἐπιχείρησι τοῦ πατέρα του. Σ' ὅλο τὸ διά-
στημα, πὺς κάναμε συντροφιά σὸ Λουτράκι, φαίνονταν πολὺ δια-
κριτικά. Ποτὲ δὲ μ' ἀνέγγιζε. Εἶχε γένει ἡ οὐκία μου.

— Ἀντίο, τέλειωσε τὸ ρομάντζο μὰς!

— Ὄστε δὲ θὰ ξαναβωδούμε; με ρώτησε μ' ἀγωνία.

— Ὄχι, τοῦ εἶπα. Θᾶναι κακὸ καὶ γιὰ τοὺς δύο μὰς.

— Ἐκείνος δὲ μὲ ἀπάντησε, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ πὺς φιλοῦσε τὸ
χέρι μου, εἶδα δυὰ δάκρυα νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά του.

— Πέρασε σχεδὸν ἕνας μῆνας, ὅταν ἕνα ἀπόγεμα τὸν εἶδα
ἐσθονικὰ μπροστὰ μου. Εἶχε ὀρθὴ τὴ διεύθυνσιν μου κι' ἦρε σὸ
σπίτι μου. Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὸν διώξω. Τὰ χεῖλιά μου τοῦ-
σπασαν πὺς δὲν ἔκανε καλὰ πὺς ἦρε, μὰ ἡ καρδίαν μου τὸν πα-
ράσπασε. Ὅταν τὸν ἔδωλα σὸ σαλόνι, γονάτισε μπροστὰ μου καὶ
θᾶσε. Μοῦ ἐξωμολογήθηκε τὸν πόνο του, με τέτοιο πᾶθος καὶ φλόγα,
πὺς μ' ἔκανε νὰ τρέμω ἀπὸ συγκίνησι.

— Δὲ μπορῶ νὰ ζήσω πιά χωρὶς ἐσένα, μὲ εἶπε με συντριβή.

— Ἄν μὲ στερήσεις τὴ παρουσίαν σου, θ' αὐτοκτονήσω...

— Γιὰ νὰ τὸν καθυποχέσω τοῦ υποσχεθῆκα πὺς θὰ πῆγαίνα
τὴν ἐπομένη μαζί του σὲ μίαν ἐκδρομὴ. Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα
ξεκίνησα γιὰ νὰ τὸν συναντήσω, ἡ καρδίαν μου χτυποῦσε θύνα-
τά. Ἀπὸ τὴν πρώτη ματιά πὺς τοῦρριξα, κατάλαβα πὺς δὲν
ἐκείνη καὶ σὸ βράδυ. Τὸ πρόσωπό του ἦταν συννεφεσμένο καὶ τὰ
χεῖρια του ἔτρεμαν. Ἐνας φόθος με κυριέψε. Μετανοήσωσα γι'
αὐτὸ τὸ ραντεβού, μὰ ἦταν πιά πολὺ ἄργα γιὰ νὰ σῶμαι.

— Μὲ σίχως σχεδὸν σὴν ἀγκαλίαν του γιὰ νὰ με θάψῃ νὰ κα-
θῶ σὸ αὐτοκίνητο.

— Ποῦ θὰ πάμε; τὸν ρώτησα με τρεμουλὰσπ φωνή.

— Στὸ Λουτράκι! Ἐκεῖ πὺς νῆαροθήκαμε.

— Κάνουμε πολλὰ χιλιόμετρα χωρὶς ν' ἀνταλλάξουμε λέξι. Σα-
φνικά, ἐκεῖ πὺς περνούσαμε τὴν Κακιά Σκάλα, ὁ Γιώργος στα-
μάτησε ἀπότομα τ' αὐτοκίνητο, μ' ἀγκάλιασε δυνατὰ καὶ κάλλη-
σε τὰ χεῖλιά του στὰ δικὰ μου.

— Σ' ἀγαπῶ τρελλὰ, φώναξε με παράφορο πᾶθος. Σήμερα θὰ
κριθῇ ἡ τύχη μου. Ἡ θάρρὸς μαζί μου γιὰ πάντα, ἢ θὰ με δῆς
νὰ πεθαίνω μπροστὰ στὰ πόδια σου...

— Οἱ ἀστραπὲς τῶν ματιῶν του με τρόμαξαν. Ἐδῶλα τὰ δυ-
νατὰ μου γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσω.

— Γιώργο, σὲ παρακαλῶ, ἡρέμισε. Σκέψου τὴς εὐθύνες μου.
Εἶμαι μίαν παντρεμένη γυναῖκα. Ἐγὼ ἕνα παιδί κι' ἕναν άντρα
πὺς με περιμένουν. Πὺς θὰ μπορέσω νὰ τοὺς συναντήσω;
— Δὲ μ' ἀγαπᾷς; μὲ ἀπάντησε με πνιγμένη φωνή.

— Σ' ἀγαπῶ. Ἄν δὲν σ' ἀγαποῦσα, δὲ θάρραχουν σ' αὐτὸ τὸ
ραντεβού.

— Δὲν ἐστὶ πιστεῦν! φώναξε καὶ μ' ἐσφίξε δυνατὰ σὸ στήθος
του. Μονάχα ἡ θυσία δένει τὴν ἀληθινὴ ἀγάπ. Ἐλα μαζί μου.
Ἐγὼ εἶμαι τὸ διαβατήριό μὰς καὶ δυὸ θέσεις γιὰ τὸ ἀερο-
πλάνο τῆς Ρώμης.

— Μὴ συζητᾷς, Γιώργο. Εἶναι ἀδύνατο...
— Ὅστε ἐστὶ φῶνας ἀπολαυσμένος. Μὲ ἀπαρνείσαι...

— Μ' ἀρπάξε με τρελλὴ μανία σὴν ἀγκαλίαν του καὶ μ' ἔδω-
λε ἐγὼ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

— Τί πάς νὰ κάνεις; τὸν ρώτησα παγωμένη ἀπὸ τὸ πρῶτο μου.
— Δὲ μὲ ἀπάντησε. Πῆδησε με θορυβώδη μὰτια στ' ἀμάξι του
καὶ πρὶν προστάσω νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ, ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή
καὶ διευσθύνθηκε ὀρμητικὰ σὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ.

— Στάσου! Στάσου! τοῦ φώναξα σπαρακτικά. Ἐρχομαι μαζί
σου... μί!

— Ἦταν πιά πολὺ ἄργα. Τὸ αὐτοκίνητο τινάχτηκε σὰ βο-
λι-
δα καὶ ἐκσπερδονίστηκε σὸ κενό. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶχα τὴν
ἐντύπωσιν πὺς ἤμουνα κι' ἐγὼ μαζί του. Ἐκλείσα τὰ μάτια μου
γιὰ νὰ μὴ δῶ τὴν ἀνεπανόρθωτη καταστροφή. Τέλος, ἀκούσα ἕ-
να τρομακτικὸ θόρυβο πὺς με συντάρραξε. Λιποθύμησα...

— Ὅταν συνήλθα θρέθηκα ἐπιλημένη σὴν μέση τοῦ δρόμου.
Σηκώθηκα γιὰ νὰ φωνάξω βοήθεια, μὰ ὅλα γύρω ἦταν ἔρημα.
Ἐσκυψα σὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ, μὰ δὲν εἶδα παρὰ μερικὰ
συντρίμματα. Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε κατρακυλήσει μέσα στὴ θά-
λασσα. Τότε κατάλαβα πὺς δὲ μποροῦσα νὰ τοῦ προσφέρω καμ-
μὰ βοήθεια. Ἄν ἔμενα, δὲ θὰ γλύτωνα ἀπὸ τὸ σκάνδαλο.
Σύρθηκα ξεφυρισμένη, ἕνα - δυὸ χιλιόμετρα, ὥπου ἕνα αὐτο-
κίνητο σταμάτησε καὶ με πήρε.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ ἐφημερίδες ἐγράφαν, πὺς σὴν περιοχή
τῆς Κακίας Σκάλας θρέθηκε μέσα στὴ θάλασσα τὸ πτώμα
Γεωργίου Βάλλας φορικτὰ παραμορφωμένο. Ὅλοι ὑπέθεσαν πὺς
ἔγινε αὐτοκτονιστικὸ δυστύχημα.

— Μονάχα, λοιπόν, ὅταν τὸν ἔκᾶσα, κατάλαβα πόσο τὸν ἀγα-
ποῦσα. Τὸν ἔλαψα μ' ὅλη μου τὴν καρδίαν. Ἄν ἔφερα πὺς θὰ
φτανε ὡς ἐκεῖ, θάκανα κάθε θυσία γιὰ νὰ τὸν σῶσω...

— Κυρίες μου, σὰς παρακαλῶ - πρόσθεσε ἡ Μιμή με δουρκωμέ-
να μάτια - μὴ παίζετε με τὴς καρδίες τῶν ἀντρῶν. Ἄν δὲν
σὰς ἱκανοποιοῦν οἱ σύζυγοί σας, χωρίστε τοὺς καὶ ξαναφτιάξτε
τὴ τὴν ζωὴ σας, ἀλλὰ πρὸς θεοῦ, μὴ δημιουργήτε ἐξώγαμους
ἐρωτες...

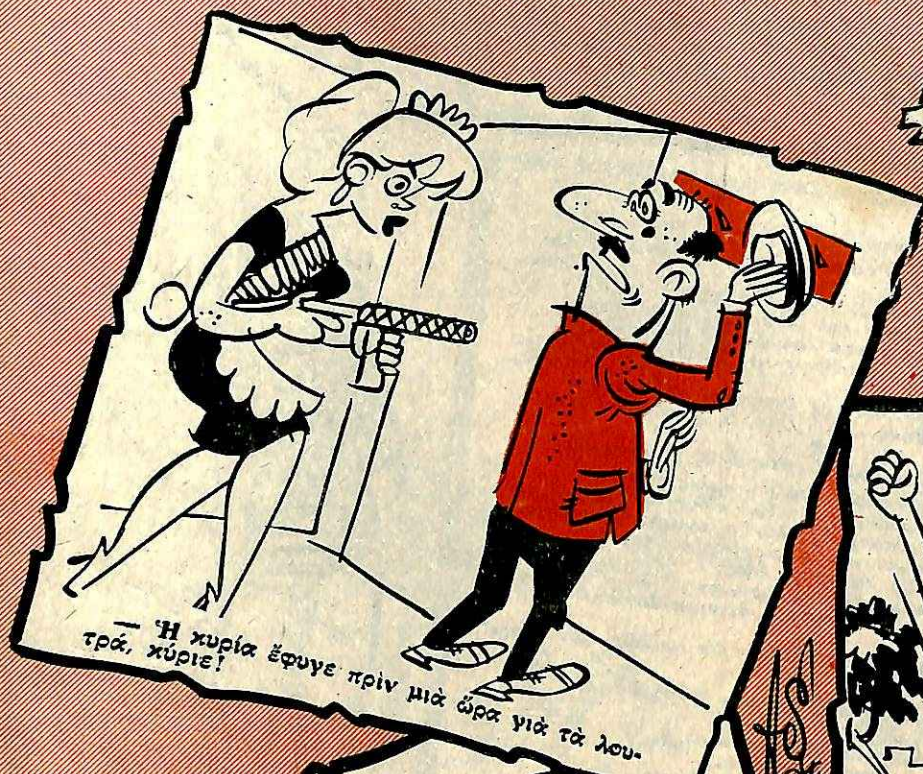

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Κορίτσι, νιά «σφύριγμα»
ΜΕΣΟΝ: Πολύ αδύνατο. ΔΕΞΙΑ
Σύντροφος ζωής

A stylized illustration of a woman in a blue dress and sunglasses, walking with a shadow. The woman is depicted in a bold, graphic style with thick black outlines. She has blonde hair styled in a short, wavy bob. She is wearing a blue, off-the-shoulder, form-fitting dress that reaches her knees. She is also wearing dark sunglasses and high-heeled sandals. A large, dark shadow is cast behind her, suggesting a light source from the upper left. The background is a light, textured surface with faint, stylized floral or leaf patterns. The overall aesthetic is reminiscent of mid-20th-century fashion illustrations.

Επισημασμένα
στα Γαβάρια : Συμφορμας Γ.

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΔΕΙ ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΟΥ ΑΧΕΛΑΟΥ

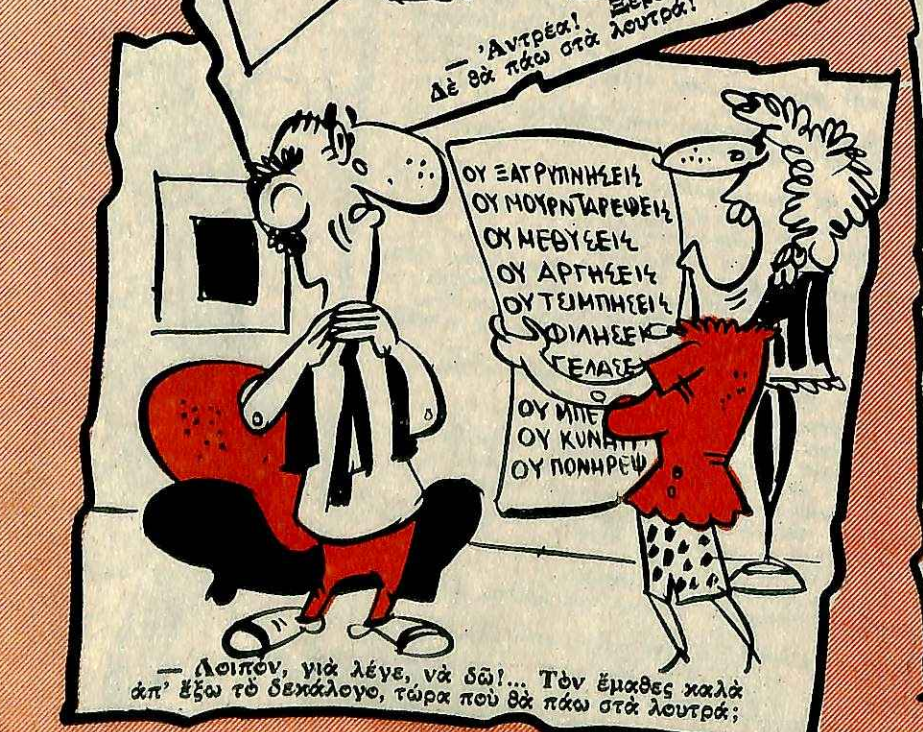
— 'Η κυρία έφυγε πριν μιά ώρα για τ'α λου-
τρά, κύριε!

— 'Αντρέα! Ξέρεις; μετάνοια!
Δε θα πάω στα λουτρά!

— Τι να σου πω, βρέ Στέφο... Περίεργο πράγμα!
'Η γυναίκα μου πάει στα λουτρά, κι' εγώ... ξανα-

— Δοκίμω, για λέγε, να δώ!... Τόν έμαδες καλά
απ' έξω τ'ο δακάλωγο, τώρα που θα πάω στα λουτρά;

— 'Αντε, Πανωραία... Έφυγες εσύ για τ'α
μπάνια κι' έμένα μου άφησες όλα τ'α βάρη του...
σπιτιού!

ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η κόμισσα Γκάσκα έληξε στή μητέρα της Σουζάννας ότι δε μπορούσε δυστυχώς να κάνει τίποτε για να τη βοηθήσει, γιατί η κόρη της δεν έννοους ν' αφήσει το φίλο της και να ξαναγυρίσει κοντά της. Μάλιστα είχε φωνήσει μαζί του για κάποιο άλλο μέρος, όπου περνούσε για νύμφη νυναικά του. Έπειτα απ' αυτό, κι' αφού η δυστυχισμένη νύμφη κα πέρασε μιά κρύα τρέλλας ξαναβρήκε τ'α λονικά της κι' από τότε εργαζότανε για να ζήσει, χωρίς να υποφέρει ποτέ να ξεχάσει. 'Ο Τζούλιο έχει συνκινήσει απ' αυτή την εξομολογήσή της. Σκέπτεται πως μολοντι η Τζέμα είναι κόρη διεφθαρμένου πατέρα, δεν του επιτρέπεται ν' αμφιβάλλει ούτε στιγμή ν' αυτήν. Στο μεταξύ, ο φράντς κι' η Αντωνία προετοιμάζουν την εκδήλωση τους εναντίον της άδωας κι' ανύποπτης Τζέμας. Το σχέδιο του νέου είναι να προσελκύσει μ' ένα τέχνασμα τη Τζέμα, σ'ε κάποιο μοναχικό κ' υποπτο σπιτι κι' εκεί να την άμυσει, συγχρόνως δε να είδοποιήσει το Τζούλιο πως η άραβωνιαστική του πήνε σ' ένα ένοχο έρωτικό ραντεβού. 'Η Τζέμα είχε προσαθήσει πάντα με κάθε τρόπο να μύσει το άπόνετο, ο πατέρας της. Όταν λοιπόν ένα άνωθυμο γράμμα την προσκαλεί κάπου για να πάρει πληροφορίες ν' αυτόν, άποφασίζει άδιστακτα να πάει. Δε λέει ωστόσο τίποτα στη μητέρα της, κι' στο Τζούλιο. Όταν στο σπιτι που της ώρισε το γράμμα, κι' εκεί παρουσιάζεται μπροστά της ο φράντς και της φανερώνει άγρια και κυνικά τους σκοπούς του και το λόγο που τη μύσει. 'Απ' τις εξηγήσεις όμως που ακολουθούν, πείθεται ότι γελάστηκε κι' ότι η μητέρα της Τζέμας δεν είναι η κακούργα που κατάστρεψε το σπιτι του, άλλα θύμα κι' αυτή. Και μετανιώνει τότε πικρά ν' αυτό που έκανε.

14ον Τ'α δόντια του φράντς χτυπούσαν άσφυκτα. Χοντρές στάλες ιδρώτα κυλάσαν στο μέτωπό του. Έτρεμε, πνιγόντας... Τ'α γονατά του λυγίσαν κι' έπεσε μπροστά στη Τζέμα, τραυλίζοντας: — Συγγνώμη!... Συγγνώμη!... Έπειτα ασιρίστηκε χλωμό, με φριχτούς σπασμούς, β'. Γυρίζοντας στο σπιτι του το προηγούμενο βράδυ, ο Τζούλιο σκόπευε να πλავίσει άμέσως, γιατί ήταν κουρασμένος απ' τη δουλειά όλης της ημέρας. 'Αλλ' ο ύπνός του του άνταγείλει πως τον είχαν ζητήσει έπειγοντας διάφοροι πελάτες, κι' έτσι άναγκάστηκε να ξαναβγεί. Γύρισε πάλι κατά τις 2 τη νύχτα. Μόλις που κρατιότανε πιά στα πόδια του. Έπεσε στο κρεβάτι μ' άνακούφισι κι' άποκοιμήθηκε άμέσως, χωρίς να σκεφθεί να διαβάσει, όπως συνήθως, τις έφημερίδες και τ'α γράμματα που είχαν φτάσει με το ταχυδρομείο. Δεν τ'α θυμήθηκε ούτε κι' όταν ξύπνησε, το πρωί νωρίς, γιατί βιαζόταν να πάει στους άρρώστους του. Πρόλαβε μόνον να πη ένα καφέ και να φιλήσει την 'Ελβίνα και την αδελφή του. Ξαναγύρισε την ώρα του φαγητού. — Θάσαι πολύ κουρασμένος, μπαμπά! του είπε η 'Ελβίνα, αγκαλιζόντας τον στοργικά απ' το λαιμό. 'Αν ήταν τώρα εδώ η Τζέμα, θα σε μάλανε, γιατί εργάζεσαι πάρα πολύ. 'Ο Τζούλιο χαμογέλασε και φίλησε κι' αυτός τη λατρευτή του κοπελλίτσα, που ποβούσε τόσο να τη δη εύτυχισμένη. — 'Η Τζέμα ξέρει, όπως και σύ, ότι ο γιατρός πρέπει να κάνει το καθήκον του, έστω και με θυσία της ζωής του! άπάντησε. 'Αλ-

λωση σήμερα το πρωί έσώσα δυο ανθρώπους. Είμαι λοιπόν τόσο ικανοποιημένος, ώστε δε νοιώθω την παραμικρή κούραση. Να δης με ποση δρεξί θα φάω! — Τι καλός πού είσαι, μπαμπά μου!... Πόσο πρέπει να σε εύλογούνε όλοι! 'Η Τζέμα είναι εύχισμένη και περήφανη, πού θα γίνεη γυναίκα σου. 'Ο Τζούλιο κακκίνισε σαν παιδί. Γέλασε, άστειάθηκε με την αδελφή του και με την 'Ελβίνα. Όταν τελείωνε πιά το πρόγευμα, ρώτησε: — 'Αλήθεια, δεν ήρθε σήμερα το πρωί ο φράντς; — 'Οχι, μπαμπά, άπάντησε η 'Ελβίνα. 'Ισως νάναι άδιάθετος. Έλεγε χτές πως είχε δυνατό πονοκέφαλο. — Θα περάσω να τον δώ... Έσεις τί θα κάνετε σήμερα; — Πρέπει να πάμε στη Τζέμα, είπε η 'Αννα. Της έγω ύποσχεθήκαμ σχέδια για κεντήματα. Μπορείς να περάσεις να μας πάρεις, φεύγοντας απ' τόν φράντς. — Μά, βέβαια! Ποιά ώρα θα πάτε; — Σε μισή ώρα. — 'Ωραία... Θα ρίξω στο μεταξύ μιά ματιά στα χτεσινά γράμματα και τις έφημερίδες, πού δεν τ'α κούταξα άκόμα. Θα βγώ κατά τις 3. Πέρασε στο γραφείο του, για να ναι πιο ήσυχος. Κάθισε στην πολυθρόνα του κι' άρχισε ν' άνοίγει την άλληλογραφία του. 'Ηταν ένα σωρό γράμματα από φίλους, από συνανέδρους, από πελάτες κι' από άγνωστους, πού του ζητούσαν μιά συμβουλή. Έβαζε κατά μέρος εκείνα στα όποια έπρεπε ν' άπάντησε, κι' έπαιτούσε τ'α υπόλοιπα μέσα σ' ένα συρτάρι, μαζί με πολλά άλλα. 'Ανάμεσα στα λίγα πού άπόμειναν άκόμα άδιάβαστα, ήταν κι' ένα με φάκελλο φαρύ, κιτρινωπό, σαν ύπηρεσιακό. Το πήρε και κούταξε τη έπιγραφή. Τού φάνηκε πως είχε ξαναδεί αυτό το γραφικό χαρακτήρα, άλλα δε μπορούσε να θυμηθεί ποτέ και πού. 'Ανοίξε το φάκελλο, έβγαλε από μέσα το γράμμα κι' άναγήτησε την ύπογραφή. 'Αλλά δεν ύπήρχε καμιά. 'Ο Τζούλιο ζάρωσε τ'α φρύδια του. Έσκισε το γράμμα σε τέσσερα κομμάτια, χωρίς να το διαβάσει, και το πέταξε στο καλάθι των άχρήστων. Ένα άνωθυμο γράμμα... Θα περιείχε, σίγουρα, κάποια βασιλιά ή κάποια σνοκφαντία. Δεν άξίζει τόν κόπο ν' άσχοληθώ μ' αυτό. Κι' όμως, από τη στιγμή εκείνη, έγινε νευρικός κι' άήσυχος. Διαβάσε άφηρημένα τα υπόλοιπα γράμματα, χωρίς να καταλαβαίνει το περιεχόμενό τους. 'Η ματιά του έπεσε δυο-τρεις φορές, χωρίς να θέλη, στα ξεσκισμένα χαρτιά. Και το μυαλό του δούλευε... Έβγαλε ξαφνικά μιά φωνή. Είχε θυμηθεί! Το γράμμα έκ'ενο ήταν άμοιο με τού άνωθυμου γράμματος, πού του είχε δώσει να διαβάσει η κ. Πράνα. Για να βεβαιωθεί καλύτερα, πήρε ένα απ' τ'α κομμάτια, το εξέτασε...

και κιτρίνισε. Είχε διαβάσει το δόγμα της Τζέμας. 'Ο άνωθυμογράφος, πού είχε γράψει στη διεύθυνση του παρθενωγαγίου, άπευδυνότανε τώρα σ' αυτόν. Μα ποιος ήταν ο άνάνδρος, πού κατάτρεχε έτσι την κοπέλλα; 'Ισως κάποιος άποτυχμένος θάυμαστής της; Το αίμα μαζεύτηκε λίγο-λίγο στο μυαλό του Τζούλιο. 'Ενοιώσε σαν ένα βουητό σ' αυτιά του. Άναγκάστηκε να ξεκουμπώσει το κολλάρο του, γιατί του φαινόταν πως πνιγόντας. Έπειτα τάβαλε με τον έαυτό του, γιατί τον άναστατώνε έτσι ένα άνωθυμο γράμμα — σ'ό όλο των άνάνδρων, πού το περιφρονούσε πάντα. Συγχρόνως όμως ήρθαν στο νού του οι παρατηρήσεις του φίλου του Πρόσπερο. Γιατί είχε βιαστή τόσο ν' άποφασίσει να παντρευτεί με τη Τζέμα; Πριν προχωρήσει, θάπρεπε να είχε ζητήσει λεπτομερείς πληροφορίες. 'Αν είχε γελαστή άλλη μιά φορά... Σηκώθηκε, άναστατωμένος. Πώς! Τολμούσε να κάνει σύγκριση της Νιέττας με τη Τζέμα; Της κοπέλλας πού είχε ζήσει πάντα στο πλευρό της μητέρας της, με την άγνωστη, πού δεν είχε ποτέ πού ν' άνακαλύψει τ' όνομά της; 'Ηταν τρέλλος λοιπόν; 'Αφού έκανε μερικούς γύρους μέσα στο δωμάτιο, ξαναγύρισε και κάθισε στο γραφείο του. Τώρα ήθελε, έπρεπε να μύσει τί του έγγραφε ο άγνωστος άνωθυμογράφος! Μάεψε τα κομμάτια του χαρτιού, τα ένωσε μεταξύ τους και, πνιγμένος απ' τόν πόννο, καταβρόχθισε τις λίγες εκείνες γραμμές. Να τί λέγανε: «Κακάριοι οι εύπιστοι, γιατί θα κερδίσουν τη βασιλεία των ούρανών. Και σεις, άγαπητέ γιατρέ, έχετε περισσότερη εμπιστοσύνη στις γυναίκες, παρά στην έπιστήμη σας. Αυτή όμως, θα σας μείνη άδωανά πιστή, ενώ οι γυναίκες θα σας προδίδουνε πάντα! — Έκανε μιά νευρική χειρονομία και πρόσθεσε: — Θα πιστέψω τώρα μιά άνωθυμη καταγγελία; Θα πάω να κατασκοπεύω τη Τζέμα, να την παρακολουθώ, για να κάνω να γλώση μαζί μου αυτός πού διασκεδάει βρασιζόντας με έτσι;... Μπο-

» 'Αν αύριο το πρωί, στις 8, παρακολουθήσετε τη δεσποινίδα Τζέμα Τόσκα, όταν θα βγεί απ' το σπιτι της, θα πεισθώ πως έχω δίκιο. 'Ενός έσους πηγαίνετε συνήθως αυτή την ώρα στους άρρώστους σας ή μεγαλόκορη και... πονούνη Τζέμα σας πεί να παραγορήσει έναν όμορφο νεαρό, άρρωστο απ' την καρδιά του, πού μένει στην όδο Μπρινιόνε, τελευταίο σπιτι άριστερα. — Πριν καταραστήτε τόν άνωθυμο φίλο, πού σας άνοίγει τ'α μάτια, ακολουθήστε τη συμβουλή του και βεβαιωθείτε γι' αυτό πού σας λέει. 'Αν άώστος άδιόφορτη για τις φιλαφφωπικές μελλούσας σούχους σας και σας φανούν τα περισσότερά μάτια των άλλων, σκίστε αυτό το γράμμα και ξεχάστε, ότι το λάβατες. Το γράμμα είχε χτεσινή άμερομηνία. 'Ο Τζούλιο είχε γίνει κατακόκκινος. — 'Ο άθλιος!... φώναξε μ' άηδία, ξεσκίζοντας με τα δόντια του τα κομμάτια του γράμματος και φτύνοντας τα με μανία. 'Ο άνάνδρος, πού βρίζει και σνοκφαντεί, χωρίς να τολμά να φανερωθεί και να πη τ' όνομά του!... Πώς να τον άνακαλύψω; Ξανασηκώθηκε κι' άρχισε να βηματίζει μέσα στο δωμάτιο. Το γράμμα έκ'ενο είχε φτάσει χτές το βράδυ, άλλα δεν το είχε διαβάσει. Κατά τόν άνωθυμογράφο, η Τζέμα είχε πάει σήμερα το πρωί στο έρωτικό ραντεβού... — 'Οδός Μπρινιόνε, τελευταίο σπιτι άριστερα... μουρμούρισε ο Τζούλιο ανάμεσα στα δόντια του. Θάγραφε ποτέ τέτοιες άπτομερείς, αν ήταν ψέμα; Έκανε μιά νευρική χειρονομία και πρόσθεσε: — Θα πιστέψω τώρα μιά άνωθυμη καταγγελία; Θα πάω να κατασκοπεύω τη Τζέμα, να την παρακολουθώ, για να κάνω να γλώση μαζί μου αυτός πού διασκεδάει βρασιζόντας με έτσι;... Μπο-

Λόγια καταραμένα

Έξαιρέσεις

Τ'α φρεσιθάλ άρχισαν να παίρνουν και να δίνουν, μ' έντελως άδιάφορον έμ' άνηθουν, γιατί σαν τ'αθερνώδους και θέρος κρασοπότης, πού της ρετσίνας, πάντοτε, ποτώς είμαι ίπποτης, καμιά δεν έχω δρεξί ν' άκούσω Κεζουμπίνι και το Μαρκοπουλιώτικο ν' άφήσω τ'ο... ρουμπίνι!

Καιρό περισσευούμενο και διάθεσι δεν έχω να φεύνω στην 'Επίδαυρο και στους Δελφούς να τρέχω, ή να τρέχω σαν άιναλος για τους άσάσιους θράκους, ή να θλέπω «'Ηλέκτρεις», «'Φοίνισσες» και πρό πάντας «'Βα- (τράκους).

αφού ως ννωστών οι θάτρακοι μέσ' σ'α νερά φωνάσουν και με άναστατώνουνε και μέ... άναγουλιάζουν!

Σάν υπέκοος με παρόδοσι και πόπης ακροατής, να μάθω δεν σκοτιζομαι ποιοί είναι οι «'Αχαρνείς», κι' αντί με τέτοια θέματα τη γκλάδα μου να σπαώ, το θρίσκω λογικότερο στίς... 'Αχαρνές να πάω, να πω κρασί άνέρωτο, να φεοποιήσω και ούτω πως σε... «'Φεσι» «'βαλ» ύραιο να βρεθώ!

* 'Ωστόσο μιάν έξαιρεσι μπορεί να κά- (νυ, έν τέλει, ν' άφήσω επί τριώνων ποτήρι και θα- (ρελί) και μ' όλο πού δεν νοιάζομαι για (μουσικοφιλία, να πάω τού... Ρεσίνιο να δώ την ου- (ναυλία, γιατί έκτός πού ο τύπος μας την πο- (αυδιασπίζε, έμένα ο Ρεσίνιο... ρετίνα μου θυ- (μίζε!) ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

45

γοντάς τον με την τρυφερή ματιά της, που τον μάγευε. Η Έλβινα κι' η Άννα έχουν φύγει από ώρα. — Τό φανταζόμουνα, απάντησε εκείνος.

Την ακολουθούσε στο σαλόνι, όπου είχε μπη κι' η μητέρα της, ακούγοντας τη φωνή του.

— Εύτυχώς που φύγανε, Τζέμμα, πρόσθεσε, γιατί θέλω να σου πω μερικά έρωτήματα.

Μονάχα ένα έλαφο τρεμουλιασμά των χειλιών της κοπέλλας πρόσθεσε τη συγκίνηση της. Κατάρωσε ως ψυχής της κι' απάντησε απλά: — Άννα, ρώτησε με ό,τι θέλεις.

— Μπορώ ν' ακούσω κι' εγώ; — Έπε χαμογελώντας η κ. Τόσκα.

— Και βέβαια μπορείτε... και πρέπει μάλλον!

Ο Τζούλιο κάθισε αντίκρυ στις δυο γυναίκες.

Η Τζέμμα δεν ξεκολλούσε την ξάστερη ματιά της από πάνω του.

— Μπορείς να μου πής, Τζέμμα, τι πήγες να κάνης σήμερα στην οδό Μπρινιόνε, στο τελευταίο σπίτι; — Αφίστερά; ρώτησε ο γιατρός.

Η Τζέμμα διατήρησε την ηρεμία της. Άναστήκωσε περήφανα το κεφάλι της.

— Κι' αν δε βελήσω ν' απαντήσω; — προέφερε.

Η κ. Τόσκα την κτύπησε μ' εκπληξι, κι' ανησυχία και την έπιασε απ' το μπράτσο.

— Τζέμμα! Γιατί μιλάς έτσι; τη μάλωσε.

— Έχω τους λόγους μου. Σε παρακαλώ, μαμά, άκουγε και σώπαινε. Θά μιλήμ μόνο ο Τζούλιο.

Ο γιατρός ζάρωσε αθέλητα τα φρύδια του.

— Αν δεν απαντήσεις, θα με κάμης να βάλω κακές σκέψεις στο μυαλό μου.

— Από τώρα; παρατήρησε η κοπέλλα με πικρία. Θυμάσαι τί σου είπα, τη μέρα που μου ζήτησες να γίνω γυναίκα σου;... Έχασες κιόλας την εμπιστοσύνη σου σε μένα!

— Όχι, αλλά πιστεύω τώρα πως έχω το δικαίωμα να μάθω σε ποιά σπίντια πηγαίνεις, γιατί...

— Ο Τζούλιο έχει δικίο, διέκρινε ζωηρά η κ. Τόσκα. Άπορώ δε πως τό κρύβεις κι' από μένα άκόμα.

Κτύπησε στα μάτια την κόρη της και πρόσθεσε:

— Τώρα τό κάνεις από πείσμα. Σε ξέρω. Η ύποψία σε προσβάλλει... Πρέπει ωστόσο να καταλάβεις πως αυτή τη στιγμή θα ήταν άσυγχωρητό καπρίτσιο σου αν έπέμενες να μην απαντάς.

Η Τζέμμα κρατούσε πάντα τό κεφάλι ψηλά, κυττάζοντας τον άρραβωνιστικό της.

— Δεν είναι καπρίτσιο μου, άπάντησε αγέρωχα και κοφτά. Θέλω να μου έχη άπολυτή εμπιστοσύνη ο άνθρωπος που αγάπησα... Αν δε με ρωτούσες, Τζούλιο, θα σου λέγα μιά μου που πής α σήμερα τό πρωτό. Δεν έχω να σου κρύψω τίποτα. Μα έσύ δεν περιμένες. Δυσπίστησες σε μένα. Προσπάθησε, λοιπόν, να μάθεις άπ' άλλο τό αυτό που θέλεις! Έγώ δε θ' άπαντήσω.

Η Τζέμμα κρατούσε πάντα τό κεφάλι ψηλά, κυττάζοντας τον άρραβωνιστικό της.

— Δεν είναι καπρίτσιο μου, άπάντησε αγέρωχα και κοφτά. Θέλω να μου έχη άπολυτή εμπιστοσύνη ο άνθρωπος που αγάπησα... Αν δε με ρωτούσες, Τζούλιο, θα σου λέγα μιά μου που πής α σήμερα τό πρωτό. Δεν έχω να σου κρύψω τίποτα. Μα έσύ δεν περιμένες. Δυσπίστησες σε μένα. Προσπάθησε, λοιπόν, να μάθεις άπ' άλλο τό αυτό που θέλεις! Έγώ δε θ' άπαντήσω.

Η Τζέμμα κρατούσε πάντα τό κεφάλι ψηλά, κυττάζοντας τον άρραβωνιστικό της.

— Δεν είναι καπρίτσιο μου, άπάντησε αγέρωχα και κοφτά. Θέλω να μου έχη άπολυτή εμπιστοσύνη ο άνθρωπος που αγάπησα... Αν δε με ρωτούσες, Τζούλιο, θα σου λέγα μιά μου που πής α σήμερα τό πρωτό. Δεν έχω να σου κρύψω τίποτα. Μα έσύ δεν περιμένες. Δυσπίστησες σε μένα. Προσπάθησε, λοιπόν, να μάθεις άπ' άλλο τό αυτό που θέλεις! Έγώ δε θ' άπαντήσω.

Η Τζέμμα κρατούσε πάντα τό κεφάλι ψηλά, κυττάζοντας τον άρραβωνιστικό της.

— Δεν είναι καπρίτσιο μου, άπάντησε αγέρωχα και κοφτά. Θέλω να μου έχη άπολυτή εμπιστοσύνη ο άνθρωπος που αγάπησα... Αν δε με ρωτούσες, Τζούλιο, θα σου λέγα μιά μου που πής α σήμερα τό πρωτό. Δεν έχω να σου κρύψω τίποτα. Μα έσύ δεν περιμένες. Δυσπίστησες σε μένα. Προσπάθησε, λοιπόν, να μάθεις άπ' άλλο τό αυτό που θέλεις! Έγώ δε θ' άπαντήσω.

Η Τζέμμα κρατούσε πάντα τό κεφάλι ψηλά, κυττάζοντας τον άρραβωνιστικό της.

— Δεν είναι καπρίτσιο μου, άπάντησε αγέρωχα και κοφτά. Θέλω να μου έχη άπολυτή εμπιστοσύνη ο άνθρωπος που αγάπησα... Αν δε με ρωτούσες, Τζούλιο, θα σου λέγα μιά μου που πής α σήμερα τό πρωτό. Δεν έχω να σου κρύψω τίποτα. Μα έσύ δεν περιμένες. Δυσπίστησες σε μένα. Προσπάθησε, λοιπόν, να μάθεις άπ' άλλο τό αυτό που θέλεις! Έγώ δε θ' άπαντήσω.

Η Τζέμμα κρατούσε πάντα τό κεφάλι ψηλά, κυττάζοντας τον άρραβωνιστικό της.

— Δεν είναι καπρίτσιο μου, άπάντησε αγέρωχα και κοφτά. Θέλω να μου έχη άπολυτή εμπιστοσύνη ο άνθρωπος που αγάπησα... Αν δε με ρωτούσες, Τζούλιο, θα σου λέγα μιά μου που πής α σήμερα τό πρωτό. Δεν έχω να σου κρύψω τίποτα. Μα έσύ δεν περιμένες. Δυσπίστησες σε μένα. Προσπάθησε, λοιπόν, να μάθεις άπ' άλλο τό αυτό που θέλεις! Έγώ δε θ' άπαντήσω.

Η Τζέμμα κρατούσε πάντα τό κεφάλι ψηλά, κυττάζοντας τον άρραβωνιστικό της.

— Δεν είναι καπρίτσιο μου, άπάντησε αγέρωχα και κοφτά. Θέλω να μου έχη άπολυτή εμπιστοσύνη ο άνθρωπος που αγάπησα... Αν δε με ρωτούσες, Τζούλιο, θα σου λέγα μιά μου που πής α σήμερα τό πρωτό. Δεν έχω να σου κρύψω τίποτα. Μα έσύ δεν περιμένες. Δυσπίστησες σε μένα. Προσπάθησε, λοιπόν, να μάθεις άπ' άλλο τό αυτό που θέλεις! Έγώ δε θ' άπαντήσω.

Η Τζέμμα κρατούσε πάντα τό κεφάλι ψηλά, κυττάζοντας τον άρραβωνιστικό της.

— Δεν είναι καπρίτσιο μου, άπάντησε αγέρωχα και κοφτά. Θέλω να μου έχη άπολυτή εμπιστοσύνη ο άνθρωπος που αγάπησα... Αν δε με ρωτούσες, Τζούλιο, θα σου λέγα μιά μου που πής α σήμερα τό πρωτό. Δεν έχω να σου κρύψω τίποτα. Μα έσύ δεν περιμένες. Δυσπίστησες σε μένα. Προσπάθησε, λοιπόν, να μάθεις άπ' άλλο τό αυτό που θέλεις! Έγώ δε θ' άπαντήσω.

Η Τζέμμα κρατούσε πάντα τό κεφάλι ψηλά, κυττάζοντας τον άρραβωνιστικό της.

— Δεν είναι καπρίτσιο μου, άπάντησε αγέρωχα και κοφτά. Θέλω να μου έχη άπολυτή εμπιστοσύνη ο άνθρωπος που αγάπησα... Αν δε με ρωτούσες, Τζούλιο, θα σου λέγα μιά μου που πής α σήμερα τό πρωτό. Δεν έχω να σου κρύψω τίποτα. Μα έσύ δεν περιμένες. Δυσπίστησες σε μένα. Προσπάθησε, λοιπόν, να μάθεις άπ' άλλο τό αυτό που θέλεις! Έγώ δε θ' άπαντήσω.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΕΥΡΟ

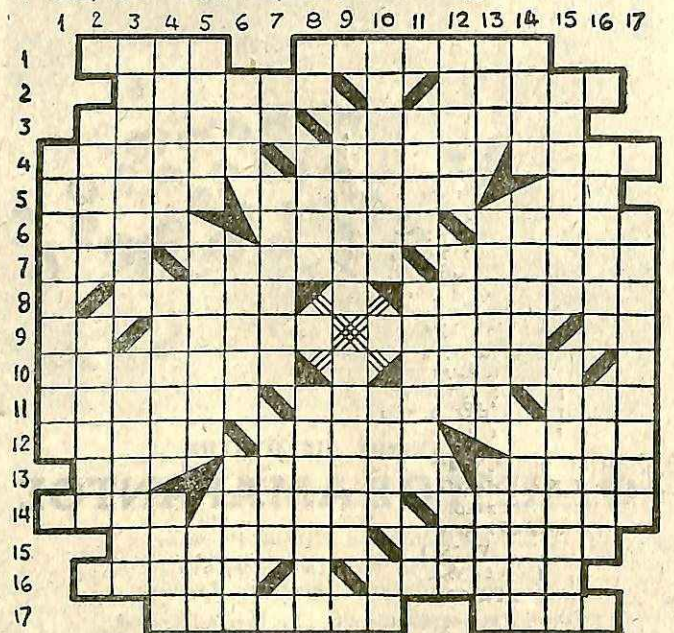
ΑΡΙΘΜΟΣ 857

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Η άπουσία του από ένα φαγητό γίνεται άμέσως αισθητή. — Καρτερί (πληθ. καθ.).
2. Εύρυχωρία. — Ο οίνος της Θείας Μεταλήψεως.
3. Μαθητής, για τον όποιον οι γονείς του δε μπορούν να ελπίσουν υπερήφανοι. — Δε γίνεται χωρίς σφυρί, ούτε και χωρίς καμάρια.
4. Ένας από τους... Σωματό.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Δεν προορίζονται για τον Παράδεισο. — Βοηθούν, ενισχύουν (ούδ.). — Τράει εύλογο και παχαίνει.
3. Στέλνουμε μ' αυτήν γλυκά στο φούρνο. — Αποδίδει στον έλεγχο της άκρίβειας.
4. Κινούσε άλλοτε τλοία. — Έχω κάτι στα χέρια μου. — Μοναχία από όπερα.
5. Ένα κομμάτι του περιοδικού στο;

φύλακες. — Φωτίζουν. — Πήδημα.

5. Άνέτος. — Προλέγει, τά μέλλοντα. — Μοσχοβολούν στα... σταυρούλεξα.
6. Το όνομα βασιλέων της άρχαίας Σπαρτίας. — Μυστικό, που τό ξέρουν οι άνακτατόρηδες. — Κοινωνική τάξις, ίδιως των Ένιδων.
7. Θεά των κυμάτων στη σκανδιναβική μυθολογία. — Όπλα άρισμένων ζώων. — Άγγλος φυσιοδίφης, που έδωσε τ' όνομα του σε μιά πάθησι της άράσεως.
8. Παράσιτο, που γνωστό ως ταμπούρι. — Η... του Τρέβι είναι γνωστή σ' όσους έπεσκέφθηκαν τή Ρώμη.
9. Τροπικό έπίρρημα. — Συνοδευεί συνήθως τον πυρετό. — Άτονα, πλασάρα. — Ό όπάρων.
10. Σημαία σωματείου, σύμβολο. — Γένος φοίνικος της τροπικής Άφρικής, από τους καρπούς του όποιου βγαίνει τό φουνικέλαιον.
11. Φαίνεται. — Καλές (καθαρ.). — Τοπικό έπίρρημα: μακράν.
12. Ήγηθηκε μυθικής έκστρατείας. — Σηκώνω, αλλά και μετατρέπω. — Σύνολον άνθρώπων με κοινούς σκοπούς.
13. 21. — Παικίλια της άμπελου, με καλή απόδοσι. — Πόλις της Ιταλίας, στην Άδριατική.
14. Βιολικό βουνό. — Διοικητική ύποδιάρσεις. — Πολύ φτωχός.
15. Έκκριμα των ένδοκρινών αδένων (πληθ. καθαρ.). — Ένας από τους πολλούς, που υπάρχουν στη Μυτιλήνη.
16. Βρίσκονται στον Παράδεισο (θηλ.). — Μαλακό, τρυφερό καθαρ.).
17. Κακομαθημένα. — Χρονικό διάστημα.

μας. — Η μεγαλύτερη πόλις της Άφρικής. — Νησί της Άγγλας, κέντρο παραθερισμού στην Ιρλανδική θάλασσα.

6. Σκόρος. — Προϊόν εργασίας. — Άνοησία.
7. Άνεστραμμένη νότα. — ... Μικελ. — Στάρ που θεωρείται η Μπαρντ του γερμανικού κινηματογράφου. Διπλάσια ζόμενο δηλώνει βιασύνη.
8. Άρχικά του στρατού μας. — Παγιδεύει. — Έπαναλαμβανώ διαρκώς τα ίδια και τά ίδια (μεταφ.).
9. Δοχείο. — Έλευθεροί οικονε. νεκάνον βαρών.
10. Άντιθετα. — Άνοσιούργημα. — Χαρακτηρίζουν ποιότητα.
11. Κορποφόρο δέντρο. — Τετράτροχο άσκειπές άμάξι παλαιότερος έποχής, αλλά και γυρίς της Ηούς, τον όποιον η Άφροδίτη έκανε φύλακα του να. ού της. — Πρόθεσις μπροστά σε φωνήεν.
12. Βελόνα ραψίματος. — Σκόλα, θώμενα. — Γαλλικό τροπικό έπίρρημα.
13. Τοπικό έπίρρημα. — Πόλις της νοτιού Γαλλίας, περίφημο κέντρο παραθερισμού. — Παίζει σπουδαίο ρόλο σ' ένα ποδοσφαιρικό μπάτε.
14. Φάρμακο. — Άδελφός. — Άναφορική άντωνυμία (πληθ.).
15. Καταφατική άπάντησι. — Τοποθετώ σάγμα πάνω σ' ένα ύποζυγιο.
16. Κάνω να τρέξη αίμα. — Τό άφειράνε στη λύσι αυτού του σταντελέσιου.
17. Άνακαίνισις.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η λύσις του 856

στή σελ. 66

— Τζέμμα, τρελλάθηκες; φώναζε πονεμένα η κ. Τόσκα. Δε βλέπεις λοιπόν πως παίζεις την εύτυχία σου;

— Ο γιατρός άκουγε, μη ξέροντας τί να πη, πληγωμένος ως τά βάθη της ψυχής του.

— Τζέμμα! μουρμούρισε με συγκίνηση. Μπορεί νάκανα ένα λάθος. Δε θα με συγχωρέσεις; Ξέρεις πως σε λατρεύω... κι' η άληθινή αγάπη δε μπορεί να υπάρξη δίχως αμοιβαιότητα εμπιστοσύνης. Λίγο με νοιάζει αν οι άλλοι σε συκοφαντούν, αν επιχειρούν να σ' απομακρύνουν από μένα. Φτάνει που σου έχω εγώ εμπιστοσύνη... Μά, αν μου την κλονίσης, με την άρνησί σου ν' άπαντήσης... Γιατί μου κρύβεις την άλήθεια και ζητάς και συ να με κάμης να ύποφέρω; Τό βρίσκεις σωστό;

Η Τζέμμα ένωισε συμπόνια. Μάντεψε τον άπέραντο πόνο, που κρύβανε τά ήρμα εκείνα λόγια. Κι' άπάντησε μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο:

Δεν ξέρω τί μπορεί να σοδ έπιναν. Μα καταλαβαίνω πως κλονίσανε την εμπιστοσύνη σου σε μένα. Πως θα μπορούσες, λοιπόν, να με πιστέψης τώρα, αν σου λέγα πως πήγα από καθήκον στην οδό Μπρινιόνε;

— Τί καθήκον; ρώτησε σατισμένη η κ. Τόσκα. Έξηγησού!

— Δεν έχω να σου εξηγήσω τίποτα, καλή μου μαμά. Να ξέρετε μόνο, έσύ κι' ο Τζούλιο, πως δεν είπα ψέμματα ποτέ μου. Έχω καθαρή τη συνείδησί μου, μπορώ να σας κυττάω στα μάτια, χωρίς να κοκκινίσω. Μα δε μου επιτρέπεται να μιλήσω! Άν αυτό που έκανα άφορούσε έμένα μονάχα, θα σας έλεγα όλη την άλήθεια. Δε μπορώ όμως να έκθέσω ένα άλλο πρόσωπο, που άξίζει κάθε έκτιμησι. Τού έχω ύποσχεθή να σωπάσω. Και θά σωπάσω!

Η κ. Τόσκα κι' ο Τζούλιο έφχαν γίνει κατάχλωμοι.

— Υπάρχει, λοιπόν, άνθρωπος στον κόσμο, που σ' ενδιαφέρει περισσότερο άπ' τη μητέρα σου και τον άρραβωνιστικό σου; είπε η πρώτη με θυμό.

Η Τζέμμα έπικατέθηκε όλο της τό θάρρος, για ν' άπαντήσει με ελικρινεία:

— Όχι, μητέρα μου. Μα δε θ' άξιζα πιά την έκτίμησί σας, αν φερνόμουν διαφορετικά!

Μιά τρομερή πάλι γινότανε μέσα στην ψυχή του γιατρού. Άμφισβητούσανε ανάμεσα στην άμφιβολία, τη ζήλεια και την άπειρη αγάπη, που γέμισε την καρδιά του.

— Δε θέλεις να μιλήσης, Τζέμμα; ρώτησε μαλακά.

— Όχι.

— Άν μ' άγαπούσες, δε θα μου άπαντούσες έτσι.

— Κι' αν έσύ μου είχες εμπιστοσύνη, θάπαιες να με βρασιλίνης.

— Αυτό που έκανα για σενα, μου δίνει τό δικαίωμα να σε κρίνω.

Η Τζέμμα σγκάθηκε, τρέμοντας από άγανάκτησι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισι.

ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ

45 ΒΑΘΜΟΙ ΥΠΟ ΣΚΙΑΣ

Όταν παρασφίζουν οι ζέστες και δεν δροσίζουν οι λεμονάδες και τά παγωτά, τό μόνο που δροσίζει είναι τό ΤΖΕΛΛΟ.

Με μόνο δοχ. 6 και δύο φλυτζάνια νερό, έχετε πολύ σύντομα 4 δροσιτικές μερίδες JELL—O.

Τά γνήσια Άμερικάνικα ΤΖΕΛΛΟ με άβλαβή χρώματα προσφέρουν σε 4 φρούτα: Φράουλα, Κεράσι, Πορτοκάλι και Λεμόνι. Μπορείτε όμως και να προσθέσετε, ψιλοκομμένα φρούτα της άρεσκειας σας γαρνιρίζοντας με σαντιγύ.

Και ακόμα άκούη τό JELL—O δίνουν στον όργανισμό άφθονη ζάχαρη και ζελατίνη, ιδιαίτερα άφελιμη στα μικρά παιδιά.

Γιά δροσιά και νοστιμιά, ζητήστε τά γνήσια Άμερικάνικα JELL—O.

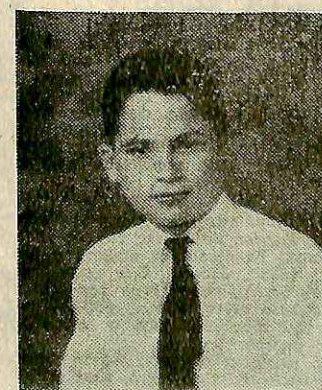
Η ΕΦΗ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ — (ΝΤΑ Ι. ΜΟΝ), η όποία εξέλεγε Μίς Έλλάς 1961, είναι και ένα από τά πιο έλπιδοφόρα ύποψηία άστέρα τό κινηματογραφικό μας Διαγώνισμο.

Ο ΣΑΝΤΡΟ ΜΟΡΕΤΤΙ (19 χρόνων), από την Ξάνθη, διαλέξε αυτό τό ψευδώνυμο, έπειδή μοιάζει πολύ με τον φερώνυμο Έταλν καλλιτέχνη.

Ο ΤΡΥΦΟΣ ΠΑΠΑΙΣ (20 χρόνων), από τό Ξενό Νερό Φλωρίνης, θέλει να γίνη κι' αυτός ένα άστέρι. σάν τον άγαπημένο του Δημήτρη Παπαμιχαήλ.

Ο ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ (12 χρόνων), από τη Λευκωσία Κύπρου, έχει παίζει με έπιτυχία σε σχολικές παραστάσεις δραματικούς, αλλά και κομικούς ρόλους.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΥ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

Τώρα, που έληξε η παρουσίασι των ύποψηίων Άθηνών και Πειραιώς στους Εισηγητάς του Διαγωνισμού μας, άρχισε και συνεχίζεται με γοργό ρυθμό η εξέτασι του Άλμπουμ των ύποψηίων από την έπαρχία.

Οι Εισηγητάι εξέτάζουν προσεκτικά τίς φωτογραφίες και τά γραμμάτα των ύποψηίων και βάσει των συμπερασμάτων, που εξαγωγή θα καταστρώσουν ένα πρόγραμμα, προκειμένου να έπισκεφθούν τίς πόλεις, όπου υπάρχει αξιόλογος αριθμός ύποψηίων.

Στό μεταξύ διευκολύνουμε τους περαστικούς από την Άθήνα άναγνώστες μας, που διαμένουν στην Έπαρχία και δώσαμε την ευκαιρία σε πολλούς άπ' αυτούς να έπωφεληθούν της παραμονής τους στην πρωτεύουσα, για να παρουσιαστούν στον Εισηγητή. Αυτό θα συνεχιστή και στο μέλλον, έφ' όσον, φυσικά, τό έπιτρέπουν τά χρονικά όρια της έδώ παραμονής των ύποψηίων.

Παρακαλούμε επίσης όσους από τους ύποψηίους άλλων τόπο διαμονής, τόσο στην Άθήνα, όσο και στην Έπαρχία να μας κάνουν άμέσως γνωστή τη νέα τους διεύθυνσι.

Εισηγητάι είναι οι καθήγητάι της Άνωτάτης Σχολής Κινηματογράφου κ' Έλευθέριος Σιάσκας και κυρία Δέσποινα Τσοκά-Ρίτσου, η όλη δε διαδικασία γίνεται υπό την καλλιτεχνική έπιπτεία του ίδιου του Γενικού Διευθυντού της κ. Νικολάου Ίωαννίδη-Βαμβάκα.

Η ΆΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΪ ίδρυσε δυο πρώτα παραρτήματα, ένα στη Θεσσαλονίκη και ένα στις Πάτρας, τά όποία θα έξυπηρετήσουν επί τόπου τους ύποψηίους του Διαγωνισμού μας κατοίκους των πόλεων αυτών.

Τά μέλη της Έξεταστικής Έπιτροπής, που θα κρίνουν άκοιούτως όσους έπιτύχουν, είναι κατ' άλφαβητική σειρά τά έξης:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ
(Έταλν όπερατέο)	ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνοθέτης)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΚΗ ΑΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ	ΛΑΣΣΑΛ ΓΟΥΔΑΤΕΡ
(Άγγλος όπερατέο)
	ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ
ΧΑΤΣΙΔΑΚΙΣ ΜΑΝΟΣ

Αυτό δε σημαίνει ότι άποκλείεται να παίζον στον κινηματογράφο, όσοι δεν κριθούν από τον εισηγητή άξιοι να παρουσιαστούν υποστρά στην έπιτροπή. Οι φωτογραφίες των τελευταίων θα παραμείνουν στα Άλμπουμ, τά όποία ο Θησαυρός θα έχη πάντοτε στη διάθεσί των καλύτερων σκηνοθετών του έλληνικού κινηματογράφου που θα μπορούν όποιαδήποτε στιγμή ζηλήσουν να τα συμβουλευτούν και να βρουν μέσα σ' αυτά τό πρόσωπο, που τους χρειάζεται για ένα όποιοδήποτε ρόλο στο όίλμ που προετοιμάζουν.

Ηδη, πριν άκούη ο Διαγωνισμός υπή στην τελική φάσι του, δεκάδες άναγνωστριών και άναγνωστών μας ήσαν μέρος στο γύρισμα διαφόρων ταινιών, που παράνει η Φίλος-Φίλμ. Μερικές ύποψηίους μάλιστα κατώρθωσαν, κατά τά γυρίσματα αυτά να διακριθούν και πρόκειται στο προσεχές μέλλον ν' αναλάβουν πιο σημαντικούς ρόλους.

Τό κλείσιμο αυτό του Διαγωνισμού μας δε σημαίνει ότι δε θα προθυμοποιηθούν να βοηθήσουμε στο μέλλον τους άναγνώστες και τίς άναγνωστρίδες μας, που θα έκδηλώσουν την έπιθυμία να παίζουν στον κινηματογράφο. Ο Διαγωνισμός ρυθμιστικά συνεχίζεται και προχωρεί προς μιά νέα φάσι, στην όποία θα πάρουν αυτόματως μέρος και όλοι εκείνοι οι ύποψηίοι, που δεν έτυχε να διακριθούν κατά την πρώτη φάσι του Διαγωνισμού και που θα έχουν έτσι την ευκαιρία να δοκιμάσουν για μιά ακόμη φορά τίς δυνατότητές τους.

Οι όσοι συμμετοχής στον

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

παραμείνουν και στο μέλλον οι ίδιοι για τους ενδιαφερομένους.

1) Θα βγάλουν δυο καθαρές φωτογραφίες σε σήμα κασποστάλ, δηλαδή ένα κεφάλι ή ύποστν και μιά όλόσωμη.

2) Στην έπιστολή, που ποείει να είναι ενάναγνωστη και νοανιμένη πάντα από τον ίδιο τον άποσταλέα, να αναφέρονται οι γνώσεις του (σολιμένες σπουδές και τυχόν έξνες γλώσσες, υουσική, γορός κλασσικός ή υοντέρος, κούμπι, ποδήλατο, σκι, σωφοίσιμα, κλπ.) άπαραιτήτως δε και η ηλικία.

3) Θα έσωκλείσουν τίς φωτογραφίες στο νόδιμα και θα τό στείλουν στα γραφεία του Θησαυρού, Δοξατασιού 4, (4ος όροφος) Άθήνα (Ταχυία Κινηματογραφικού Διαγωνισμού), γορίς άλλη επέδωσι.

Και μιά προειδοποίησι για τους άναγνώστες μας, που διαμένουν στην έπαρχία: Τους παρακαλούμε ν' άποφύγουν κάθε περιττή μετακίνησι και άλληγογραφία. Θα πληροφορηθούν έγκαίρως από τη σελίδα αυτή την ήμερα, που οι άμοδοί θα έπισκεφθούν και τη δική τους πόλι.

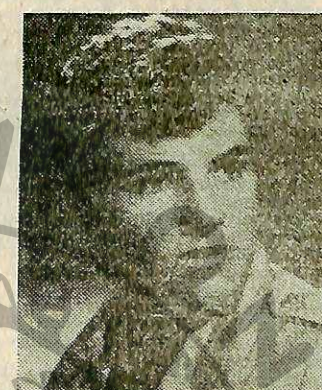
(Στή σελίδα 69 η άλληγογραφία του Διαγωνισμού μας)

Η ΙΩΑΝΝΑ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ (14 χρόνων), από τη Νέα Σμύνη Άθηνών, παρακαλείται να μας στείλη τό ταχύτερο την όλόσωμη φωτογραφία, που λείπει από την καρτέλλα της συμμετοχής της.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΖΑΝΑΚΗΣ, από τό Ναύπλιο, έχει από καιρό δολώσε συμμετοχή στο Διαγωνισμό μας και περιμένε άυπόμονα να δη τη φωτογραφία του στη σελίδα αυτή.

Ο ΠΑΝΟΣ ΜΙΝΟΣ (20 χρόνων), από τη Θεσσαλονίκη, άσπούσε από μικρός την Τέχνη και φοιτήσε ένα χρόνο στην Άνωτάτη Σχολή Κινηματογράφου.

Ο ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΗΜΟΥΛΙΔΗΣ (24 χρόνων), από τό Κιλκίς, άγαστά τά σπόρ, δε χάνει δίως καμμία έκπαρσία να παρακολουθήσει ένα καλό θεατρικό ή κινηματογραφικό έργο.

— ΜΗΤΕΡΑ, ζή, είπε η Λομέ. — Βόηθασέ με να τον πά-
με στην καλύβα μας, απάντησε η
γρήγα Σάνα. Θα του φτιάξω ένα πο-
τό, που θα τον κάνει να συνέλθει πιο
γρήγορα.
Ο άνθρωπος, που γι' αυτόν μιλού-
σαν, ήταν ένας ναυαγός, που τον ελ-
χον φέρεται τα κύματα ως τη Ζαμπά,
το μικρό χωριό των Ιθαγενών, στη
νότια Τσιγκανίκα, κοντά στα σύνορα
με τη Μοζαμβίκη. Λεγόταν Φράνκ
Έρκινς κι' ήταν ναυτής στο αγγλι-
κό πλοίο «Σναϊνκ», που είχε ναυα-
γήσει στ' ανοιχτά της νήσου Πάνγκ.
Ο δυστυχισμένος είχε παλέψει πολ-
λές ώρες με τα κύματα, αλλά, στο
τέλος, οι δυνάμεις του τον είχαν εν-
καταλείψει. Κι' η φουρτούνασμενη
θάλασσα τον είχε περάσει σ' αυτή
τη μικρή αμμουδιά.

Η Λομέ, που τον πρωτοέβλεψε, τον
κάλυψε για πεσμένο. «Αλλά, όταν ε-
βάζε το αυτί της στο στήθος του,
αισθάνθηκε πως η καρδιά του χτυ-
πούσε ακόμη. Έτσι, κατάλαβε πως
ζούσε.

Το ποτό της γρήγα Σάνα κι' οι
πεισιποτήσεις της Λομέ έκαναν τον
Φράνκ να συνέλθει πολύ γρήγορα. Τη
δεύτερη ημέρα ήταν κι άλλος στα
πόδια. «Αλλά, όπως δεν ήξερε τη γλώσ-
σα των Ιθαγενών, είχαμε με νοήμα-
τα τις δυο γυναίκες να καταλάβαιναν
το ναύαγιο του πλοίου όπου βρισκό-
ταν και με τον ίδιο τρόπο τους εξέ-
φρασε την ευγνωμοσύνη του, που τον
είχαν σώσει από το θάνατο.

Πώς, όμως, θάρρυνε τώρα; 'Από
τη Ζαμπά πολύ σπάνια περνούσαν
πλοία. Έπρεπε, λοιπόν, ν' ανεβή ως
τη Λόαντα, που βρισκόταν πάνω από
500 μίλια μακριά. Κι' ανάμεσα σε
πληνόνταν μία πυκνή ζούγκλα, που
ήταν γεμάτη από λιοντάρια, πάνθη-
ρες κι' άλλα θηρία.

Η σκέψη ότι δε μπορούσε να φύ-
γη απευθείας τις πρώτες ημέρες
τον Φράνκ. Μα στο τέλος της δεύ-
τερης εβδομάδας, ούτως ή άλλως, ο
πλοίαρχος του πλοίου, που τον έλα-
βε, αποφάσισε να τον συνοδεύσει η
Λομέ, που τον είχε γίνει α-
παρτίστη.

Η Λομέ ήταν μόλις δεκαπέντε
χρόνων. Είχε ένα αγγλικό κορμί,
κι' οι αρμονικές καμπύλες και το
πρόσωπό της, με τα λευκά και κα-
ρυκωμένα χαρακτηριστικά, φαινόταν
νονικά χαλαρότητα. Η άπειρη
από δυο υπέρκομα, ωστόσο, μελαχι-
μίδα της δεν ήταν, όπως και των άλ-
λων Ιθαγενών. Είχε μια απόχρωση
κάπως σκούρα, αλλά το φόντο της
ήταν λευκό. Έτσι έμοιαζε περισσό-
τερο με μελαγχρόνη Ευρωπαία παρά
με μαύρη.

Την αιτία αυτής της διαφοράς,
που την έκανε να ξεχωρίζει από τους
άλλους Ιθαγενείς, ο Φράνκ την έμα-
θε όταν, μία μέρα, ρώτησε τη Λομέ
για τον πατέρα της.

— Ο πατέρας μου ήταν ένας λευ-
κός, που ήρθε από τη θάλασσα, όπως
κι' εσύ, απάντησε η νέα. Πέθανε ο-
ταν ήμουν μικρή.

Η καλύβα όπου έμενε η γρήγα Σά-
να με την κόρη της βρισκόταν πα-
ραφάρα από τη θάλασσα, κι' ο Φράνκ
δεν άργησε να καταλάβει πως οι άλ-
λοι Ιθαγενείς δεν πολυσυντηρούσαν
τις δυο γυναίκες. Η αιτία ήταν, βέ-
βαια, το ότι η Λομέ καταγόταν από
λευκό πατέρα.

Ο Φράνκ, δε σκεφτόταν πια να
φύγει. Η αγάπη είχε χαθεί σιγά-σι-
γά μέσα στην ψυχή του. Κι' η μικρή
Λομέ, από τ' άλλο μέρος, τον λά-
τρευε σαν θεό.

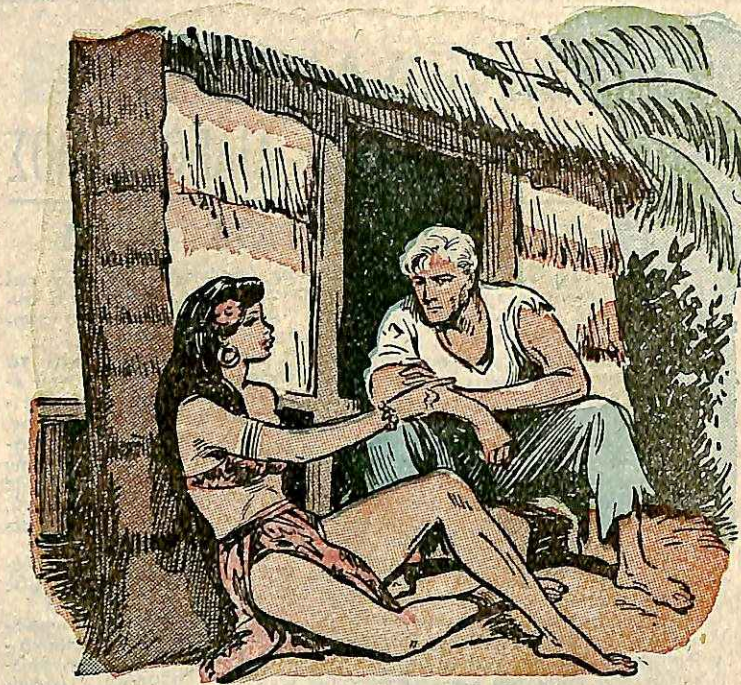
Η γρήγα Σάνα παρακολουθούσε
με συμπόθεια αυτό το αίσθημα κι'
όταν ο Φράνκ κι' η Λομέ της έλεγαν
ότι ήθελαν να παντρευτούν, έπρεπε
να βρή τη φύλακα Μορογκόρο, για
τά πάρη την έστιά του.

Δεν έχω καμιά αντίρρηση να
παντρευτείς την κόρη σου κι' αυτό τον
έπαινε, της απάντησε ο Μορογκόρο.
Αλλά, μόνον αν δεν την θέλη κανένας
άλλος νέος της φυλής.
Την ίδια μέρα, ο φύλακας κάλε-
σε όλους τους νέους μπροστά στην
καλύβα του.

— Θέλει κανείς από σας τη Λομέ;
την κόρη της Σάνα για σύζυγο; τους
ρώτησε.
«Ένας απ' αυτούς προχώρησε τότε
μπροστά. Ο νέος αυτός ήταν ο Κί-
λάβα, ο γιός του Μορογκόρο.

— Εγώ, πατέρα, είπα. Αγαπάω
από καιρό τη Λομέ. Δε μπορώ να
την δωσω σ' άλλον.

Ο Μορογκόρο ήταν έτοιμος να

— 'Ο πατέρας μου ήταν ένας λευκός, που ήρθε από τη θάλασσα, ο-
πως κι' εσύ, του απάντησε η νέα.

Η μικρή Λομέ

δωσή τη συγκάταθεσέ του. 'Αλλά,
λίγη, έβλεπε μια διαπεραστική κραυ-
γή, που σήμαινε ότι είχε κατέ το πο-
λύ σοβαρό να τη.
«Όλοι κρεμάστηκαν από τα χείλη
του. Και τότε τον άκουσαν να λέει:
— 'Η Λομέ είναι καταραμένη! Μου
— Τον φανέρωσε ο θεός
οι έχθροι μας που βρίσκονται πέρα
από τον ποταμό Γκαζά, μίας νι-
κισαν πολλές φορές ως τώρα, κι' α-
ιτία είναι το ότι η Λομέ βρίσκεται α-
ναμέσά μας.

ΕΝΑΣ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ — ΦΥΛΑΚΑΣ

Υπέκυπτε στους εκδικασμούς των κρατούμενων

ΣΕ ηλικία 25 χρόνων, ο Κάρλ
Τράουριχ είχε αποκτήσει κιόλας
τη φήμη ενός από τους επιδεδειγμέ-
τους διαρρηκτές της Δυτικής Γερμα-
νίας. Σ' το ενεργητικό του είχε 30
διαρρήξεις, μερικές από τις οποίες
θα μπορούσαν, κατά τους ειδικούς
της αστυνομίας, ν' αποτελέσουν ο-
ποδήποτε, με την «αρστοτεχνική»
τους συλλήψι και εκτέλεσι, για κα-
κοποιούς με πολύ μεγαλύτερη ήλι-
κία και πείρα.

Ωστόσο, αυτός... ο φερόμενος νέος
έπαψε ξαφνικά να δίνει σημαία ζωής.
«Εδώ και αρκετούς μήνες έπαψε ν'
ασχολείται με τις διαρρήξεις — η
αστυνομία ήταν βέβαιη γι' αυτό,
γιατί κάθε διαρρήκτης «κλάσεως»
όπως ο Τράουριχ, έχει ένα «προσω-
πικό στυλ» που τον προδίδει — και
οι φίλοι του του υποκόσμου έπαιρναν
όρκο πως τον είχαν χάσει από τα
μάτια τους.

Τι να είχε γίνει, τάχα ο Τράουριχ;
αναρρώτιοταν ή αστυνομία. Ωστόσο,
την προσημένη εβδομάδα, έσκασε σε
βόμβα η αποκάλυψη πως ο διαρρη-
κτης διαρρήκτης είχε προσληφθεί σε
φύλακα στις φυλάκες του Άμστερ-
δαν!

Όπως διαπιστώθηκε από τις άνω,
ο Κάρλ κρίσεις, που έπαινοκόλλησαν, ο Κάρλ
Τράουριχ το είχε καταφέρει αυτό
χρησιμοποιώντας πλοίο, γαρι-
όπως ο Τράουριχ, έχει ένα «προσω-
πικό στυλ» που τον προδίδει — και
οι φίλοι του του υποκόσμου έπαιρναν
όρκο πως τον είχαν χάσει από τα
μάτια τους.

Τι να είχε γίνει, τάχα ο Τράουριχ;
αναρρώτιοταν ή αστυνομία. Ωστόσο,
την προσημένη εβδομάδα, έσκασε σε
βόμβα η αποκάλυψη πως ο διαρρη-
κτης διαρρήκτης είχε προσληφθεί σε
φύλακα στις φυλάκες του Άμστερ-
δαν!

θεού Μομπάζα, ή Λομέ πρέπει να πε-
θάνει... Κι' εκείνος που θα της δώσει
το θάνατο θα είναι σύ, Κίλάβα. Έ-
τσι μόνο ο Μομπάζα, γιατί σε συχωρέ-
ση, που αγάπησε αυτή την καταρα-
μένη νέα.

Ο Κίλάβα έσκυψε το κεφάλι του
κι' έμεινε κάμποσες στιγμές συλλο-
γισμένος.

— Θα γίνω το θέλημα του θεού
Μομπάζα, είπε έπειτα με βραχνή
φωνή.

Οι Ιθαγενείς υποδέχτηκαν την α-
πάντησή του μ' άγριες κραυγές.

— Θάνατος στη Λομέ! φώναζαν
σε δαμονοιμένοι.

— Αύριο, την ώρα που ο ήλιος
βγαίνει πάνω από την κορυφή του
βουνού Γκαζά, συνεχίσε ο μάγος,
θα φέρω τη Λομέ μπροστά στο Ι-
ερο δέντρο του θεού Μομπάζα κι'
έκει θα τη σκοτώσω με το μαχαίρι
που χρησιμοποιούμε για τις θυσίες.
Μαζί της θα σκοτώσω και τον ξε-
νο που ζή κοντά της... Σ' το μεπα-
ξύ, θα ζήσης την καλύβα τους με
ποικιμαίες, για να μη σου φύγουν.

— Θα γίνω το θέλημα του θεού
Μομπάζα, ξαναείπε ο Κίλάβα.

Εκείνος ύστερα με κάμποσες νέ-
ους, που τους έδωσε να φιλώσε, ο
λόγους στην καλύβα και κατόπιν
προχώρησε και μπηε μόνος του
στην καλύβα. 'Αλλά, δε μίλησε στη
Λομέ ούτε για την αγάπη του, ούτε
για την εντολή που είχε πάρει από
το μάγο της φυλής. Της είπε μόνο
ότι ο πατέρας του δεν έδινε τη συγ-
γατάθεισά του στο γάμο της με τον
ξένο.

— Το φοβόμουν, απάντησε η νέα.
Γι' αυτό ο Φράνκ κι' εγώ πήραμε
την απόφαση να πεθάνουμε.

Τα λόγια αυτά έκαναν τον Κίλάβα
να καταλάβει πόσο μεγάλη ήταν η
αγάπη της Λομέ για τον ξένο. Και,
για μία στιγμή, η ζήλεια τον έκανε
να χάσει το χρώμα του. 'Αλλά ξανα-
βρήκε αμέσως την ψυχραιμία του.
«Αν η Λομέ αγαπούσε τον ξένο, κι'
αυτός αγαπούσε τη Λομέ. Και δεν
ήταν μικρότερη η δική του αγάπη.

— Λομέ, δε θα πεθάνετε, της είπε.
Το βράδυ, όταν απλωθούν τα σκοτά-
δια, θα φέρω το μονόβυλο μου ανά-
μεσα στα βράχια. Θα βάλω μέσα
και κάμποσα πρόφιμα. 'Ανεβείτε σ'
αυτό μαζί με τον ξένο και φύγε-
τε... 'Ισως στη θάλασσα βρήτε τη
σωτηρία.

Κι' έτσι έγινε.
«Όλη εκείνη τη νύχτα, ο Κίλάβα
περιπλανήθηκε μέσα στο δάσος και,
το άλλο πρωί, όταν ο ήλιος προέλαε
πίσω από την κορυφή του βουνού
Γκαζά, διεύθυνε προς το μέρος
του Ιερού δέντρου του θεού Μομπάζα.
«Όλοι οι άνθρωποι της φυλής ή-
ταν μαζεμένοι αλάνευρα.

Ο Κίλάβα περπατούσε άργα, σε
νάρχονταν από μακριά πορεία.
— Πού είναι η Λομέ; τον ρώτησε
ο μάγος, όταν πήγε κοντά.

— Έφυγε, απάντησε ο Κίλάβα.
— Έφυγε;
— Ναί... Έφυγε χτες το βράδυ
μαζί με τον ξένο... Πήγαν κι' οι
δυο σ' ένα μονόβυλο. Είναι άρα
πια για να τους κυνηγήσετε.

— Και ποιος τους έδωσε το μονό-
βυλο;
— Εγώ! απάντησε ο Κίλάβα.

Τα μάτια του μάγου άστραψαν α-
πό θυμό.
— Έτσι, λοιπόν, εκτέλεσε τις εν-
τολές του θεού Μομπάζα; βρυχήθηκε.

— Ο θεός Μομπάζα ζητάει αίμα,
είπε ο Κίλάβα. Θα το έχω!

Την ίδια στιγμή, στήριξε το δό-
ρυ του πάνω στον κορμό του Ιερού
δέντρου κι' έπειτα έπεσε πάνω με
δύμη! Η αιχμή του τρύπησε το στή-
θος του και βγήκε από την πλάτη
του. Ο Κίλάβα, ταλαντώθηκε δυο-
τρεις φορές κι' έπειτα σωριάστηκε
στο χώμα πλημμυρισμένος στα αί-
ματα.

Η Λομέ κι' ο Φράνκ πάλεψαν
τρεις ημέρες και τρεις νύχτες με τα
κύματα. Το πρωί της τέταρτης ημε-
ρας, τέλος, είδαν ένα καπνό που
σημαίναζε άδεια. «Ήταν το γαλλικό
ατμόπλοιο «Καρμπαρά», που οι ναύ-
τες του τους ανέβασαν σ' αυτό και
τους περιποίησαν.

Το πλοίο αυτό τους άφισε έπειτα
από μερικές μέρες στο νησί Σκό-
τρα, όπου έκαναν το γάμο τους.
«Αλλά, η Λομέ κι' ο Φράνκ δεν έμα-
θαν ποτέ πως ο Κίλάβα, εκτός από
το ότι τους είχε φωνάξει, είχε
θυσιάσει και την ίδια του τη ζωή
για να τους χαρίσει την ελευθέρια.

ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ που δά δούλη την Αίγυπτο

Ο αρχαίος ιστορικός 'Ηρόδοτος έγραφε, έ-
δω και 25 αιώνας, ότι «η Αίγυπτος ει-
ναι δώρο του Νείλου». Αργότερα, άλλοι εί-
παν: «Αν πεθάνει σήμερα ο Νείλος, αύριο θα
πεθάνει η Αίγυπτος».

Και κανείς δε βρήκε ποτέ ν' αμφισβητή-
ση τους δυο αυτούς ορισμούς, γιατί τα 99,5%
των κατοίκων αυτής της χώρας ζούνε συγκεν-
τρωμένα στα 3,5% του εδάφους της, δηλαδή
πάνω σε μία μακρόστενη ζώνη γόνιμης γής
που εκτείνεται σε μήκος 1.000 χιλιομέτρων,
στις δυο όχθες του Νείλου—μία πράσινη λου-
ρίδα ζωής, δίπλα σε μία γυμνή κι' άπέραντη
έρημο.

Μολονότι το πρόβλημα της χαλιναγωγί-
σεως του Νείλου, του μακρότερου ποταμού
του κόσμου, για την εκμετάλλευσή του νερού
του είχε εξετασθεί για πρώτη φορά πρὸ 4.000
ετών, στην εποχή των Φαραώ, μόνο τώρα τε-
λευταία η 'Ηνωμένη 'Αραβική Δημοκρατία έ-
βαλε σ' έφαρμογή ένα τέτοιο μεγαλεπήβολο
σχέδιο, που ονομάστηκε «Σχέδιο του Φράγ-
ματος του 'Ασουάν».

Το έργο εγκαινιάσθηκε από τον Πρόεδρο
Νασέρ, στις 9 'Ιανουαρίου 1960. Τώρα γί-
νονται ακόμη οι προκαταρκτικές εργασίες σ'
ένα σημείο του 'Ανω Νείλου, 650 χιλιόμετρα
νότια του Καίρου και 7 χιλιόμετρα μακριά
απ' τη μικρή πόλη 'Ασουάν και το θάνατο
παλαιό φράγμα. Προβλέπεται ότι το έργο θα
τελειώσει σε 8—10 χρόνια και θα κοστίσει συ-
νολικά πάνω από 1 δισεκατομμύριο δολλα-
ρία. Θ' αύξησει όμως το εθνικό εισόδημα της
Αίγυπτου κατά 657 εκατομμύρια δολάρια
το χρόνο και τα δημόσια έσοδα κατά 63 ε-
κατομμύρια δολάρια, έτσι ώστε σε διάστη-
μα λιγότερο από 2 χρόνια θα χν βγάλει τα
έξοδά του.

Οι διαστάσεις του φράγματος θα είναι εν-
τυπωσιακές. Θα έχη ύψος 110 μέτρων (υπερ-
διπλάσιο δηλαδή απ' το 'Αγάλμα της 'Ελευ-
θερίας), μήκος πάνω από 3 χιλιόμετρα και
πλάτος 1.000 μέτρων στη βάση του. Για την
κατασκευή του θα χρησιμοποιηθούν 40 εκα-
τομμύρια κυβικά μέτρα διαφόρων υλικών, δη-
λαδή 20πλάσια απ' όσα καταναλώθηκαν για
την πυραμίδα του Χέοπος, τη μεγαλύτερη
της Αίγυπτου.

Δε θάβαν το μεγαλύτερο φράγμα του κό-
σμου (το ψηλότερο βρίσκεται στο Μωδουα-
ζέν της 'Ελβετίας, με ύψος 235 μέτρων). Θα
δημιουργήσει όμως την πιο μεγάλη τεχνητή
λίμνη, που θα έχη έκταση 3.000 τετραγωνι-
κών χιλιομέτρων, μέσο πλάτος 8 χιλιομέτρων
και βάθος 180 μέτρων.

Η λίμνη αυτή θα σκεπάζει τελείως το σου-
δανέζικο λιμάνι Ουαντί-Χάφα, πάνω στο Νεί-
λο, θα αναγκάσει να μετακινηθούν άλλοι 100.
000 κάτοικοι των χωριών της Αίγυπτου και
του Σουδάν και θα καταπίει εκατοντάδες α-
χαϊότητες, που συμβολίζουν 3.000 χρόνια Ι-
στορίας της Νουβίας.

Θα κοστίσει όμως 130 δισεκατομμύρια κυβικά
μέτρα νερό, που θα κινή ένα τεράστιο υδροη-
λεκτρικό εργοστάσιο και θα παράγει 10 δι-
σεκατομμύρια κιλοβατώρα το χρόνο, εξασπλά-
σει δηλαδή ηλεκτρισμό απ' όσα καταναλί-
σκει σήμερα σ' ολόκληρη την Αίγυπτο. Έ-
τσι, θα μπορούσε να δημιουργηθεί μία μεγάλη
αιγυπτιακή βιομηχανία.

Έξ' άλλου, το νερό αυτό θ' αύξησε κατά
30% περίπου το καλλιεργήσιμο έδαφος της
Αίγυπτου— που φτάνει σήμερα τα 25.200.
000 στρέμματα.

Θα εξασφαλισθεί σταθερά η ύδρευση των
γύρω κατοικημένων κέντρων και θα λείψουν
πια οι τόσο συχνές πλημμύρες του Νείλου.
Τέλος, θα υπάρξει η καθιερωθεί για πρώτη
φορά κανονική συγκοινωνία με πλοία μεταξύ
Αίγυπτου και Σουδάν.

Και μερικές ακόμη περίεργες τεχνικές πλη-
ροφορίες:

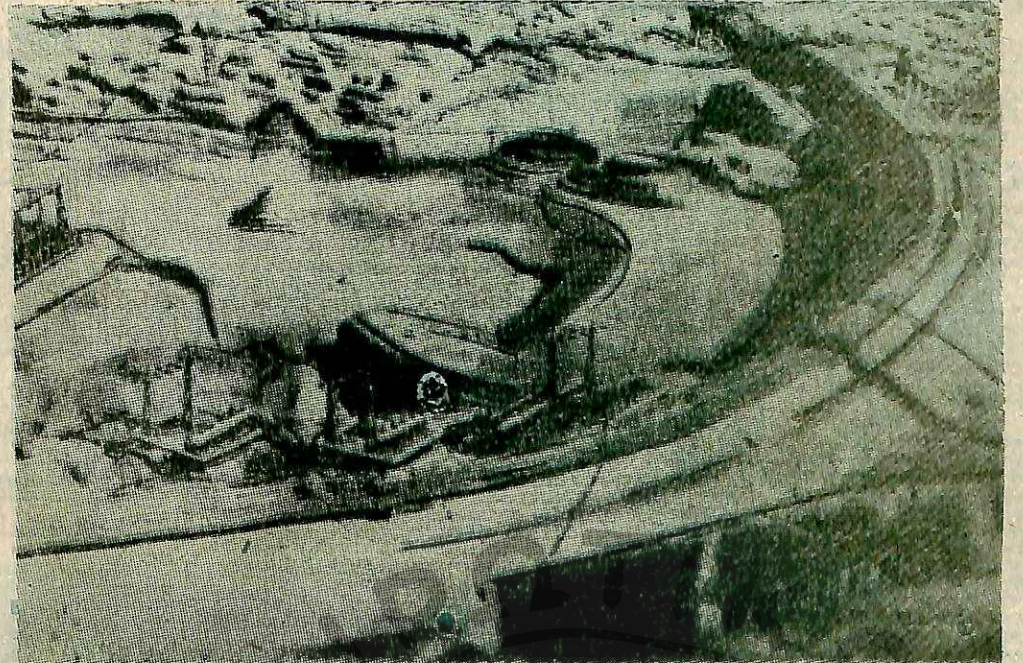
Οι Βράχοι, η έμμος και το χώμα, που θα
χρησιμοποιηθούν για την κατασκευή του φρά-
γματος, προοιπολογίζονται σε 40 εκατομμύ-
ρια κυβικά μέτρα. Θα καταναλωθούν εξ' άλλου
95 χιλιάδες τόνοι σιδήρου.

Τα απαιτούμενα μηχανήματα θα έχουν βά-

Θα δημιουργήσει βιομηχανίες και γόνιμη γή

ρος 25.000 τόνων. Θα είναι δε όλα τελευ-
ταίου τύπου, ικανά να «δουλέψουν» ως 36.000
κυβικά μέτρα υλικών την ημέρα. Για τη λει-
τουργία τους θα χρειαστεί ηλεκτρικό ρεύμα
20.000 κιλοβάτ, που θα το παρέχει το μικρό
υδροηλεκτρικό εργοστάσιο του παλιού φράγ-
ματος.

'Αλλά και το Σουδάν έχει να ωφεληθεί από
το τεράστιο αυτό έργο. Με την συμφωνία που
υπογράψαν το 1959, έπειτα από πολλών έ-

Ένα μικρό υπόδειγμα του φράγματος του 'Ασουάν, που θα έχη ύψος 110 μέτρων και θα
δημιουργήσει μία τεχνητή λίμνη έκτασης 3.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

ΔΙΠΛΟΠΕΝΙΕΣ

Σαν το φτερό στον άνεμο
Στους παράνομους τους δρόμους
στην παράνομη ζωή.

Μέρα νύχτα τριγυ-
ρίζω
(Τικρυζώ
κάθε ώρα και οτι-
δήποτε)
Σαν το φτερό στον
(άνεμο)
στο δρόμο των πα-
(ράννομα...)
★
Φυλάκες σκοπεύει-
(ομένες
ντροπισμένα σιδη-
(ρα,
θρασιάζουν το κορ-
(μι μου

και θουλιάζω στη ζωή μου
όπως χτες και σήμερα.
Σαν το φτερό στον άνεμο
στο δρόμο των παράνομων...

Στους παράνομους τους δρόμους
μαύρη μοίρα κι' έρωξ
ως κι' η μάνα μου ακόμα
που με τάζε στο στόμα
απ' το απίτη μ' έδιωξε.
Σαν το φτερό στον άνεμο
στο δρόμο των παράνομων...

ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

των διαπραγματεύσεις, η Αίγυπτος έγγυεται
στο Σουδάν 18½ δισεκατομμύρια κυβικά μέ-
τρα νερό το χρόνο, πενταπλάσια δηλαδή πο-
σότητα απ' όση έχει σήμερα. 'Ανέλαβε επί-
σης να πληρώσει 43 εκατομμύρια δολάρια
για αποζημίωση και αποκατάστασι των Σου-
δανών που θα μείνουν άστεγοι όταν η τεχνη-
τή λίμνη σκεπάζει τα χωριά τους.

'Αρχικά, επρόκειτο να τελειώσει το φράγμα
το 1970. Τελευταίως όμως, οι αιγυπτιακές
άρχες αναγγέλλανε ότι δε συντομεύει η προ-
θεσμία αυτή κατά 2 χρόνια. 'Η συντομότερη
εκτέλεσι του έργου θεωρήθηκε αναγκαία, για-
τί ο πληθυσμός της Αίγυπτου παρουσίασε

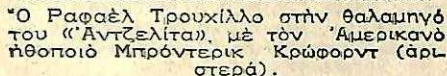
μία ξαφνική και άμυαλόδη αύξηση (7 εκατομ-
μύρια μέσα στα τελευταία 13 χρόνια), ώστε
υπολογίζεται ότι το 1968 θα φτάει τα 30
εκατομμύρια. Πρέπει λοιπόν να αυξηθεί όσο
το δυνατόν γρηγορότερα η γεωργική παρα-
γωγή, για να τραφή τόσος κόσμος, ενώ συγ-
χρόως θα βιομηχανοποιείται η χώρα για να
καλλιεργήσει το βιοτικό της επίπεδο.

Το προσωπικό που θα απασχοληθεί για το
Φράγμα του 'Ασουάν, θα φτάει τα 6.000 α-
τομα. 'Ηδη, απ' τον 'Ιανουάριο του 1961,
εργάζονται εκεί 3.000 άτομα—μεταξύ των ο-
ποίων 200 Αιγύπτιοι και 65 Ράσοι μηχανι-
κοί—κάτω απ' το φλογερό ήλιο της Νουβίας.
Έχουν ανατινάξει 500.000 τόνους βρά-
χων για ν' ανοίξουν μία τεχνητή διάσπα-
ρα που θα ρίξει προσωρινά σε άλλη κοίτη τα νε-
ρά του Νείλου, ώστε να κατασκευασθεί το
νέο φράγμα. 'Η διάσπαρ αυτή θα έχη μήκος
1.200 μέτρων και πλάτος 60 στη βάση της.

Η εργασία στο σημείο αυτό γίνεται με
έκτακους 88 τόνων, γερανούς, μπουλντόζες
κι' άλλα βαριά μηχανήματα, όλα σοβιετικής
κατασκευής, απέναντι ενός δισεπίου 325 εκα-
τομμυρίων δολαρίων που έχει χορηγήσει η
Ρωσία στην Αίγυπτο για το τεράστιο έργο.

Η σφιγμένη απόδοσή τους είναι 2.000 τό-
νοι βράχων την ημέρα. Επιδοτείται όμως α-
πό τους μηχανικούς να οτάνη τους 16.000
τόνους, δεδομένου ότι πρέπει ν' ανατιναχθούν
ακόμη 25 εκατομμύρια τόνοι βράχων.

Η εργασία προχωρεί με ικανοποιητικό
ρυθμό, μολονότι απειλούνται συχνές ποο-
στρίβες μεταξύ Αιγυπτίων και Ρώσων μηχανι-
κών.

Ὁ ἀκόλαστος καὶ σπάταλος Ραφαὲλ
Τρουχίλλο, ὁ νεώτερος, πὺν διαδέ-
χτηκε στὴν ἐξουσία τὸν πατέρα του

Όταν ο Ραφαέλ Τρουκίλλο ο πατέρας του Ντομίνγκο, πέθανε το 1928, τον πούλησε στον γιο του, τον πρόωρα αμέσως για διάδοχο του και του έδωσε, γι' αυτό το πρώτο όνομα Λεωνίδα. Ο δεύτερος που γεννήθηκε έναν χρόνο αργότερα, βαπτίστηκε με το όνομα του πατέρα του. Ο Λεωνίδα, ωστόσο, φάνηκε γρήγορα πως δε θα έδειχνε τα έδωδο όνομα του. Ήταν ένα λυμπαρικό φιλάθενο και κλαφιδόικο παιδί που απογοήτευσε βαθιά τον δυναμικό του γεννητήρα. Έτσι, η διαδοχή περιπλέκεται στον Ραφαέλ που, μόλις έλειψε τα 3 χρόνια του, ο πατέρας του τον νόμισμας... ανημποροχανά και τον έστειλε με απολή αζητωχικό!

Ομοιος στο ταμπιεράντο με το πατέρα του ο Ραφαέλ Τρουχίλ, πρωτοτύπος μόνο ως προς το στυλ, ότι δεν παντρεύεται τις φιλενάδες του. Έκανε ένα μόνο γάμο, με τη Μελίαντα Μαρία Ντολδρες, και με τη σύνοψη ή αποκτηση παιδιά: «Α!», οπότε την πλεύσα, ή Μαρία Ντολδρες στέθηκε υπεύθυνα συζύγου για τα άντρα της. Τού χάρισε πέντε παιδιά που τον άσπασε, διακριτικά ανεμόχλητο στις ερωτικές του προεπιθέσεις.

Κλασσικός τύπος Λατινοαμερικανικών Ζουν, με λιγνισμένα μαύρα υαλά και φιλοκαμμένο μουστακάκι, ο Ραφαέλ ο νεώτερος άρεσε στις νυναικές και τους άρεσε, είναι αλήθεια, από περισσότερο γιατί είχε το προσόν του

Η Χώρα σκοπεύει ζήλεια, η μία σπάρτα παραχώρησε την καρδιά του Ραφαήλ στην άλλη και η Σαντή Κιμ δεν έμεινε λιγότερο γοητευμένη από τα όμορφα, που της έκανε ο νεαρός στρατηγός. Έξ' Ισού ενθουσιασμένη έβρισκε και η ύπ' αριθμόν 3 κατακίπιοι του, η Τζωάν Κόλλινς, που ο Ραφαήλ της χάρισε ένα θαυμάσιο μπροσέλε από διαμάντια, αξίας 150.000 δραχμών. Ουοικά αποτελέσματα όλων αυτών ήταν - παρά τον θαύμα του στρατηγού που είχε - να αποτύχαι παταγωδώς στις εξετάσεις του!

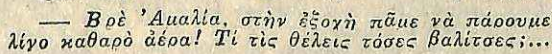
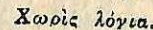
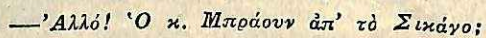
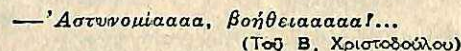
Τότε, για να... ξεκαθάρι, προφανώς, από τη στενοχωρία της αποτυχίας του, ο μελλοντικός δικτάτορας του Άγιου Δομνίκου ανόρασε μια θαλαμпу, που την βάφτισε με το όνομα της αδελφής του «Άντζελίτα» και την επανόρασε με πληρώμα 80 ανδρών, άγκυζαροντας συγχρόνως μια όρκηπτορατζά από ύδωκα εκτελεσάας. που τους διάλεξε έναν - έναν από κά...

05 σημείο των ἠγωνιζομένων Πολιτειῶν.
 Μὲ τὴν θαλαμινὴ αὐτὴ ἀρχισὺν να-
 ρὴ βόλτες στὶς ἀκτές τῆς Καλιφόρ-
 νιας, διασκεδάζοντας μὲ εὐχάρις καλ-
 λονὲς καὶ πιπνύοντας αποκλειστικὰ ἀπὸ
 τὸ πανόκριβο ἰσπανικὸ κονιάκ Κάρλος
 Πρωτό!

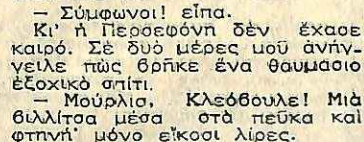
«Άλλα οι όργανισμοί αυτές οπα-
τες του είχαν σαν αποτέλεσμα να ξε-
σπάση θύελλα στο Κογκρέσσο, όταν ο
γενουστατής Μπουρκ Χέλκς, αποκά-
λυψε, πως ο Ραφαήλ είχε δοθεί και
το το διαστημα της παραμονής του
στο Λίβενγουορθ, πάνω από ένα έ-
κατομμύριο δολάρια, δηλαδή το συ-
νολο σχεδόν της παρεχομένης προ-
σόν «Αγιο Δωμνίκω αμερικανικής δι-
ορήσιας, που έφτανε τα 1.300.000 δολ-
άρια το χρόνο!

Ἄνθρωπώντας για τίς ἐνδεχόμενες συνέπειες τοῦ σκανδάλου, οἱ Ραφαὲλ Τρουκιλλοὶ ὁ πρεσβύτερος ἐπέσυρε νὰ διατάξῃ τὸν υἱὸ τοῦ νὰ νυμφίῃ στὸν Ἅγιο Δομνίκο. Αὐτὸς ὑπάκουος μένεα, ὁμῶς, πνέοντας ἐναντίον τῶν Ἀμερικανῶν γιὰ τὴν ἀδ ἀγκισρία τοῦς ν' ἀνακατετοῦν... σὲ τίς ἰδιωτικές ὑποθέσεις τοῦ!

Σήμερα, ο σκληρός αυτός γόνος κυβερνάει, σαν άνελεγκαντας, κυρίως τη χώρα του. Και πώς θα περάσουν οι υπήκοοι του στα χέρια του, το δείχνουν τα γεγονότα, ότι, έντεκα μόλις μέρες μετά την άνοδό του στην έξουσία, έπιασε όλους τους υπηκόπους για μία άποτυχημένη δολοφονική απόπειρα που έγινε εναντίον του, και τους έστειλε στο απόσπασμα.

6) Διγίματα εχθρίων. — Η σοβαρό-
της τους εξαρτάται από το μέρος δι-
που βλυνόν. Όταν το δηλητήριο
εισαχρήση με μία φλέβα, προκαλεί
πάντοτε σχεδόν το θάνατο, ειδικά αν
επιμέμως εγκαίρως, δεν πρέπει, λοι-
πόν, να χάνουμε ούτε στιγμή. Αν ε-
χετε στη διάθεσή σας τον καταλύτη
όρρο, θα κάμψετε άμεσως μία ένεση
με δυο φύσιγγες των 10 κυψικών ε-
κατοστομίων (συν παιδιών άρκεί

Ένας Παρισιάνος κομμωτής βρήκε τον τρόπο να κάνει χούστες δουλεύει εξασφαλισμένα στις πελάτισσες του όχι μόνο ένα καλοκαιρινό μόντελ κε-
φάλι, αλλά και μία κομψή γραμμή. Ένώ μόνον με το κεφάλι μέσα
στον σκούφο, οι πελάτισσες φορούν συνχρόνως και μία ειδική «λε-
τρική» στολή, η οποία τους επιτρέπει να χάσουν μέχρι 500 γραμμάρια
περίπου λίπη. Ο κομμωτής προσφέρει το αξιότατο δωρεάν, χωρίς
καμία επιβάρυνση, της «Παρί».

Υποτίθεται Καλλονή, Έπαινος να διακυρτηθώ, δηλώνω, πως
ο κομμωτής κατατάσσ με τον τρόπο αυτό δικα τους δόξα.

— Κλεόδουλε, ξέρεις πώς δεν έχουμε σταγόνα νερό;
— Σπουδαίο είναι; της κάνω να πάω μια στιγμή να τραβήξω ένα - δυό κουβάδες απ' το πηγάδι!...

— Τί πηγάδι; Δεν έχει πηγάδι
το σπίτι. Θα παίρνουμε νερό από
τη θύση που είναι κάτω στ'
στάσι!

— Τι έκανε λάδι; Θάξω με
ρωνή. Θα φέρνουμε νερό από
υδ χιλιόμετρα;
— Κλεόβουλε, μη με συγκίχης.
Πάρε τις στάμνες και πήγαινε

Καὶ νὰ ζῆτε ἓναν Κλεόβουλο
νὰ κουβαλᾷ μέσ' στὴ ντάλα τοῦ
λοιου τὶς στάμνες καὶ νὰ τὸν
υψηθῆτε.

Τέλος πάντων, κούβησα τέ-
 ρερό υποπυθούινια άλλους πέν-
 ξεξη διαόλους, που άσπασα τέ-
 κουζούρι μου, τις βρούσε μου
 η σπιταρίνα μου ναύου να με-
 λω σ' αυτή την τούπα και να
 μου βγαίνει η γλώσσα να οέρ-
 νω το νερό από τα πέραστα της
 ροκουμένης. Και να δώσω και ε-
 σοει λίρες από πάνω. 'Ας είναι
 τίςτω να κοιμηθώ. Κι' άπάνω που
 γλάρνω, ακούω πάλι τη φωνή
 της Περασέφονς:

— Σήκω, ὄρνιθ', νὰ πᾶς νὰ φέρῃς
ὕδωρ! Δὲν ἦρθα ἐδῶ νὰ πίνω
ζεματιστὸ νερό. Πετόξου ὅσο
θέλεις, ἀλλὰ νὰ φέρῃς ὕδωρ
νὰ πίνω.

'Ακού, πετάξου! Λες κι είσαι
 μετροκότσους ν' ανοίξω τα στή-
 να μου και να πάω τέσσερα χι-
 λόμετρα να φέρω πάνω. Τι να
 πς... Πήγα κι έσπασα και τον
 πάνω θλασπινώντας την άμμο
 την τύχη μου. Άνεδοκατόνικα
 άλλες δυο φορές για φυλάκιση
 για σπρίτα και θαλαντιμένος ε-
 γώ το βράδυ να κοιμηθώ. Κι
 αν δεν είχαμε πισωτά τα πόδια
 μου από το πάνω κάτω, αν δεν

[illegible]

— Τότε γιατί να φύγει; τόν ρώτησε με απελπισία η Χρυσούλα.

ΜΕ τὸ σβύσιμο τῶν ἀστρῶν, ἐκείνη τὴν αὐγὴν, ἐσθύνε κι' ἡ ζωὴ τῆς Χρυσούλας σ' αὐτὸν τὸν κόσμο...

Χαϊδεύει ἀπαλὰ τὸ κεφαλάκι μ' ἃς κοπέλλας πού βρισκόταν γονατιστὴ μπρὸς στὸ κρεβάτι τῆς κι' ἐκλείει τὰ μάτια γιὰ πάντα.

Ἡ κοπέλλα, ἐδῶς μ' ἃς κραυγὴ ἀπελπισίας, σφίχτηκε ἡ ἀναπνοὴ τῆς μέσα σ' ἕνα λυγμο πού τὴν ἐπνιγε κι' ἐπέσε λιπόθυμη πάνω στὸ καλάκι.

Ὅλα ἤρεψαν μέσα στὸ δωμάτιο ὅλα πνίγηκαν στὴ νεκρὴ αἰνὴ κι' ὁ ἥλιος, πού ἀνέβαινε αἰνὰ, αἰνὰ πέρα ἀπὸ τὸν κάμπο, μπῆκε γιὰ νὰ φωτίσῃ τοὺς ἀκίνητα πλάσματα, μέσα στὸ πένθιμο, σιωπηλὸ αὐτὸ περιβάλλον.

Τὴν εἰκόνα αὐτὴ ἀντίκρουσε ἡ κυρὰ Καλὴ, ἡ γειτόνισσα, κι' ἀναστράφηκε τὴν γειτονιά με τὴς φωνές τῆς.

Σὲ λίγο μαζεύτηκαν ὅλες οἱ καλὲς νετόνισσες κι' ἀνάλαβαν ἡ κάθε μιά νὰ κάνουν ὁ, τι ἐπέβαλλε ἡ στιγμή.

Ἡ κοπέλλα, μ' ἃς χρυσομαλλοῦσα ὠραία νέα, πού τὴ λέγανε ὦτεινη, συνήλθε σὲ λίγο ἀπὸ τὴ λιποθυμία τῆς καὶ ἐξέπασε σ' ἕνα ἀκρόατο, λυγρὸ κλάμα.

Τὴν καυμένη τῆς Χρυσούλας δὲν θάσπηξε πιὸ πολὺ, ἔλεγε ἡ μ' ἃς γυναῖκα στὴν ἀλ-λῆ.

Τυχερὸ ἦταν νὰ μὴν ξαναδῇ τὸν ἄντρα τῆς! εἶπε μ' ἃς ἄλλῃ.

— Καὶ τὸ κορίτσι: Ἡ ὦτεινη, τώρα τί θ' ἀπονίγη;

Δουλεύοντας, σιγυρίζοντας τὸ σπῆτι καὶ τὴ νεκρὴ, κοιθώντας οἱ γειτόνισσες, ἐνῷ ἡ καμπάνα τοῦ χωριοῦ διαλάλῳσε πένθιμα τὸ θάνατο τῆς Χρυσούλας.

Ὅλα ἐγίναν, ὅπως ἐπρεπε νὰ γίνουν. Μὲ λουλουδιὰ, μὲ κλάματα καὶ μὲ μοιρολόγια συνώδευαν τὴ Χρυσούλα στὴν τελευταία τῆς κατοικία καὶ γύριαν πίσω στὸ ἑορμιο σπῆτι. Μ' ἃς γειτόνισσα, ἡ κυρὰ Καλὴ, ἡ πιὸ καλὴ φίλη τῆς μακαρίτισσας, ὁρντίζει τώρα γιὰ τὴ ὦτεινη, τὸ δεκαπεντάχρονο αὐτὸ κορίτσι πού δὲ μπορούσε ἀκόμη νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ μεγάλο κακό, πού τοῦ συνέβη.

Ἀς τὴ φώναζε (μπτέρ) τῆς Χρυσούλα. Ἐνοιωθε ὡστόσο πῶς δὲν ἦταν ἡ πρηνιατικὴ μπτέρ τῆς. Δὲν εἶχε οὐτὸς ποτὲ γιὰ ποῖό λόγο, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ πικρᾷ τὴν Χρυσούλα με τὴς ἐρωτήσεις τῆς καὶ τὴς ἀπορίες τῆς.

Τώρα όμως, πού ἐμεινε μόνη ἐπρεπε νὰ μάθῃ. Κι' ἤθερε πού θὰ εὑρίσκε τὴν ἀλήθεια. Τὸ κλειδωμένο συρτάρι τοῦ κοιμοῦ θὰ τὴν πληροφοροῦσε, ποῖα ἦταν καὶ τί δεσὸ εἶχε με τὴ Χρυσούλα.

Καὶ μ' ἃς μέρα, λίγο μετὰ τὴν κηδεία, δταν θρέθηκε ἐντελὸς μόνη σ' ἐκεῖνο τὸ ἄδειο σπῆτι πήρε τὸ κλειδί τῆς μακαρίτισσας καὶ τὰ δοκίμασε ἕνα - ἕνα στὸ συρτάρι.

Καὶ τ' ἀνοίξε. Τὸ συρτάρι αὐτὸ ἦταν ἕνα χρηματοκιβώτιο γιὰ τὴ Χρυσούλα. Ἐκεῖ μέσα, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία τῆς, φυλάει τὰ κοσμήματα καὶ τὰ χρυσά τῆς.

Γιὰ μ' ἃς στιγμή, ἡ ὦτεινη σταμάτησε. Σκέφτηκε μὴπως αὐτὸ πού κάνει ἦταν... ἱεροσυλία. Μὰ δὲ μπορούσε κι' ἄλλοις, ἐπρεπε νὰ μάθῃ ἂν εἶχε ἡ δὲν εἶχε δικαίωμα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι. Γιατί, με τὴς γειτόνισσες, με κα-νένα τρόπο δὲ θάπιανε ποτὲ κουνέντα γιὰ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Χρυσούλα, καὶ τὴν ἀγάπησε τόσο πολὺ, πού τὴ ζήτησε ἀμέσως σὲ γάμο.

Ἡ Χρυσούλα ἦταν ὀρφανὴ καὶ φτωχὴ καὶ μ' ἃς τέτοια καλὴ τύχη δὲν τὴν περίμενε. Ἀγάπησε, λοιπόν, κι' αὐτὴ τὸν Ἄντρεα, καὶ ἔδωσε τὴ συγκατάθεσίν τῆς.

Οἱ γάμοι τοὺς ἐγίναν στὸ χωριό, καὶ τὸ χωριὸ γλέντησε μετὰ τὴν καρδιά τοῦ Μόνο, πού ὁ Ἄντρεας δὲν ἦταν ἀκόμη ἑτοιμὸς ν' ἀνοίξῃ σπῆτι στὴν Ἀθήνα. Ἐταί ξαναγύριζε τὰ Σαββατοκύριακα κοντὰ στὴ γυναῖκα τοῦ.

Δυὸ χρόνια κράτησε αὐτὴ ἡ εὐτυχισμένη ζωὴ. Τὸ σπῆτι τῆς Χρυσούλας στὸ χωριὸ εἶχε ὅλα τὰ καλά, πού κουβαλοῦσε ὁ Ἄντρεας.

Μ' ἃς μέρα ὅμως ἡ Χρυσούλα ἔλαβε ἕνα συσπῆμένο γράμμα, ὅπου ὁ ἄντρας τῆς τὴν πληροφοροῦσε γιὰ κατὶ πολὺ τραγικόν...

Ἐσφυνε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν τύχη τοῦ. Τῆς ἔστειλε κοῦματα, καὶ τῆς ὑποσχόταν, πῶς ἀπὸ κεί πού θὰ πῆγαινε, θὰ ὁρντίζει νὰ τῆς στέλνῃ κάθε μ' ἃς ἄντα μπου-ρούσε πιὸ πολλὰ.

Κεραυνὸς στὸ κεφάλι τῆς Χρυσούλας ἦταν αὐτὸ τὸ γράμμα κι' ἔσφυνε ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀθήνα νὰ τὸν προλάβῃ.

Μὰ δὲν τὸν πρόφτασε. Ἐμεινε μόνη ἀπὸ τὸν ἑμπορο προϊστάμενο τοῦ ἄντρα τῆς, ὅτι ὁ Ἄντρεας ἦταν ἕνας πολὺ φιλότιμος νέος κι' ὅτι ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκα τοῦ.

— Τότε γιατί νὰ φύγῃ; ρώτησε μετὰ ἀπελ-πισία ἡ Χρυσούλα.

— Ἐσφυνε, ἀκριβῶς γιατί σὰς ντρέποταν!

— Μὰ τί ἔκανε;

— Τὸν εἶχαν μπλέξει σ' ἕνα σπῆτι, πού ἔ-καναν ἐκθιάσμο τώρα πού ἡ νέα τοῦ σπῆτι-οῦ θὰ γινόταν μπτέρ καὶ γι' αὐτὸ προτίμη-σε νὰ ἐξαφανιστῇ.

Ἡ διαθήκη τῆς Χρυσούλας

τὰ ἰδιαίτερά τῆς...

Ἀνοίξε πιὸ πολὺ τὸ συρτάρι, ἐδῶς ἐξω ὁ, τι περὶεξε καὶ τ' ἀδείασε πάνω στὸ τρα-πέζι.

Ἦρχαν ἀρκετὰ δολλάρια, σὲ χαρτονόμι-μα, δυὸ ἑπτὰνές κι' αὐτὲς μετὰ ἀρκετὰ δολ-λάρια, ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, ἕνα διδύριο τοῦ Τσιμεντηρίου καὶ ἀρκετὰ γρομματα Ἀνέμε-σα ὅμως σ' αὐτὰ βρισκόταν κι' ἕνα κλειστὸ γράμμα πού ἐγράφε ἀπὲξ:

«Γιὰ τὴν ὦτεινήν μου».

Τ' ἀρπάξε στὰ χέρια τῆς, τὸ σφίξε στὸ σπῆ-θος τῆς σὺν κατὶ ὀλότελα δικὸ τῆς καὶ μετὰ τρεμμένα δάκρυα τὸ ἀνοίξε αἰνὰ, αἰνὰ. Τὸ γράμμα ἐγράφε:

«ὦτεινή μου, ἤθερα πῶς θὰ πεθάνω, γιὰ-τί ὁ γιὰτρός μου εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. Δὲν φαντάζομαι νὰ ζῶς πιὸ πολὺ ἀπὸ δεκαπέν-τε ἡμέρες, γι' αὐτὸ πρεπε νὰ μάθῃς τὴν ἀ-λήθεια. Λοιπόν, ἐντελὸς δικὸ μου παιδί δὲν εἶσαι, ἀλλὰ εἶσαι δικὸ μου! Ὁ πατέρας σου ζῇ καὶ βρισκεται στὴν Ἀμερικὴ. Αὐτὸς ἡς συντροφεῖ τόσον καιρὸ κι' ὅσα χρῆματα ἔβριζε μέσα στὸ συρτάρι, μ' ἃς διστάσῃς νὰ τὰ κρησιολογήσῃς, γιατί εἶναι δικὰ σου.

»Τὰ γρομματα, πού θὰ βρῇς, δὲν τάκαψα. Εἶσαι μεγάλῃ πιά, καὶ μπορείς νὰ τὰ διαβά-σῃς. Σ' ἀφήνω μετὰ ὅλη μου τὴν ἀγάπη γιὰ σε, καὶ γιὰ τὸν πατέρα σου, στὸν ὁποῖον ἐ-φροντίζω νὰ τηλεγραφῶς γιὰ τὴν κατὰστα-σί μου.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ ὦτεινη ἀσο-λήθηκε μετὰ τὰ γρομματα, καὶ μετὰ κατὶ σμει-ώσεως, πού ὅρθηκε στὸ συρτάρι, ὅπως ἐπίσης μετὰ μερικὰ πιστοποιητικά γάμου καὶ θαφτι-σεων.

Ἐταί, λοιπόν! Στὴ ζωὴ τῆς Χρυσούλας ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ παράπονο: ἕνα δρόμα ὁ-πὸ ἔκρινε πού κάνουν ἐντύπωσι σ' ἕνα χω-ριό, ἀλλὰ πού μόνη τῆς, σὺν ἔξυπνῃ γυναι-κα πού ἦταν, κατῶρως νὰ τὸ κούνη, χωρὶς ποτὲ νὰ μάθῃ ἄλλος κανεὶς τὴν ἀλήθεια.

Ἐταί, ὅλοι οἱ χωριανοὶ εἶχαν πιστέψῃ ὅτι ἡ ὦτεινη ἦταν κόρη τῆς Χρυσούλας, ἐνῷ δὲν ἦταν, κι' ὁ ἄντρας τῆς Χρυσούλας ἔ-λειπε στὴν Ἀμερικὴ, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια.

Ἀλλὰ, νὰ καὶ οἱ λεπτομέρειες πού περιε-χαν τὰ γρομματα καὶ πού οἰκνιάζαν μ' ἃς τό-σο μεγάλῃ πονεμένη ἱστορία.

— Ὁ Ἄντρεας ἦταν καλὸς καὶ φιλότιμος νέ-ος, ἐργατικός. Γιὰ δουλεῖα τὸν εἶχε τὴν πῶ-λησι υφασμάτων καὶ ἄλλων εἰδῶν γιὰ προί-κες στὰ χωριά. Ξεκινούσε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μ' ἕνα αὐτοκίνητο γεμάτο ἐμπορεύματα καὶ γυρνοῦσε στὰ χωριά τῆς Κορινθίας.

Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ταξίδια τὸν γνώρισε τὴ

— Μὰ, ὁ Ἄντρεας μ' ἀγαποῦσε, ὅπως τὸν ἀγαποῦσα κι' ἐγώ. Γιατί νὰ μπλέξῃ ἔτσι;

— Κακία ὥρα ἦταν! εἶπε ὁ ἑμπορος, ἀ-νασηκώνοντας τοὺς ὤμους τοῦ.

Ἡ Χρυσούλα δὲν ἔσφυνε ἀμέσως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Πῆγε καὶ γνώρισε τὴ νέα, πού εἶχε σκέσει μετὰ τὸν ἄντρα τῆς, καὶ τῆς ἔταξε νὰ πηλῇ κατὶ χωράφια δικὰ τῆς καὶ νὰ τὴν ἀποζημιώσῃ.

Ἡ νέα δέχτηκε μὰ δὲν πρόλαβε νὰ εἰσ-πράξῃ τὰ χρήματα, γιατί πέθανε σὺν τοκε-τό. Κι' ἡ Χρυσούλα ἀνέλαβε τότε τὸ παιδί. Ἐμεινε στὴν Ἀθήνα ἔξη - ἑπτὰ μῆνες καὶ τέλος γύρισε στὸ χωριό, φέρνοντας μαζί τῆς τὴ ὦτεινήν σὺν παιδί δικὸ τῆς.

Ἐταί, πιστέψαν ὅλοι, ἔπειτα ἀπὸ τόσους μῆνες πού εἶχαν νὰ τὴ ζοῦν καὶ πού δὲν ἤ-ξεραν τίποτα ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ.

Μὲ τὸ χαμόγελο σὺν καίλῃ, ἡ Χρυσούλα δέχτηκε τὰ συγχρηπτήρια ὅλων τῶν συγχω-ριανῶν. Ἀργότερα, εἶπε, ὅτι ὁ Ἄντρεας εἶ-χε φύγει γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, γιατί τὸν κάλε-σε κάποιος θείος τοῦ...

Ὅλα ἦταν φυσικά, ὅλα ἐγίναν πιστευτὰ κι' ἡ Χρυσούλα ἀφοσιώθηκε στὴν κόρη τοῦ ἄντρα τῆς, πού τὴν ἀγαποῦσε σὺν δικὸ τῆς παιδί.

Αὐτὰ ὅλα τὰγάρῃ ἡ Χρυσούλα στὸν Ἄν-τρεα. Μὰ ἐκεῖνος τὴ ντρέποταν κι' ὅλο ἀνέ-θαλλε νὰ ξαναγύρισῃ. Ἦταν ὅμως τακτικός στὰ ἐμβάσματά του, καὶ κάθε μ' ἃς ἡ Χρυσούλα λάβαινε μ' ἃς ἐπιταγή.

Κι' ἡ ὦτεινή ἡ χρυσομαλλοῦσα ὅλο με-γάλῳσε κι' ὀδυρφαίνε. Στὸ σχολεῖο τέλειω-σε μόνον τὸ δημοτικὸ κι' ἔπειτα ἔμεινε σπῆτι.

Σαφνικὰ, ἡ Χρυσούλα ἀρρώστισε ἀπὸ μ' ἃς κακὴ ἀρρώστια, πού ἀργὰ ἡ γρινορα θὰ τὴν ἐφανερε στὸν τάφο. Ἀπόφυνε νὰ τὸ νά-ψῃ σὺν ἄντρα τῆς καὶ προσπαθῶσε νὰ γι-ατρευτῇ, ἂν ὑπῆρχε γιὰτρεία. Γι' αὐτὸ πῆγε καὶ στὸς καλλίτερους γιὰτρός. Κανεὶς ὁ-μως δὲ τὴν ἔθεσε ἐλπίδες.

Λίγες ἡμέρες πρὶν πεθάνῃ, ἐγράψε ἕνα με-γάλο γράμμα στὸν ἄντρα τῆς καὶ δυὸ μέ-ρες πρὶν, τοῦ τηλεγράφησε.

Καὶ πέθανε μετὰ τὸ μεγάλο παράπονο: πῶς δὲν εἶδε ξανά τὸν ἄντρα τῆς.

Εἶχαν περάσει δεκαπέντε ἡμέρες ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς Χρυσούλας, ὅταν οἱ χωριανοὶ εἶ-δαν ἕνα πρῶνι τὴ ὦτεινήν μαζί μ' ἕναν ἄν-τρα μετὰ ἄσπρα μαλλιά. Τοὺς εἶδαν νὰ πη-γαίνουν πρὸς τὸ νεκροτάφειο, νὰ γονατί-ζουν μπρὸς στὸν τάφο τῆς Χρυσούλας καὶ ν' ἀκούμπουν πάνω στὸ χώμα ἕνα μπουκέτο τριαντάφυλλα.

Ἦταν ὁ Ἄντρεας, πού εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, τακτικῶς, ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ γ' ἃς ὅσα εἶχε κάνει στὴ γυναῖκα, πού ἀ-γαποῦσε.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΑΠΛΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Ἡ ἐφετινὴ μόδα ἐπιτυγχάνει τὴν κομψότητα ἔχοντας ὡς βάση τὴν ἀπλότητα. Τὰ ἀμ-πιμπιέ φορεῖματα ποτὲ ἴσως ἀλλοτε δὲν πα-ρουσιάζαν τόσο ἀπρόσθητη γραμμὴ, ἀλλὰ καὶ ποτὲ δὲν εἶχαν τόσο ἐλκυστικὴ ἐμφάνισι.

Κατὶ πού στολίζει πολὺ συχνὰ ἕνα ἀπλό φόρεμα εἶναι ἕνα ἐλαφρὸ ντραπαρισμὰ, ἄλλο-τε στὸ κορσάκι, ἀλλοτε στὴ μέση, διακόσμου-τας τὴν τέλεια εὐθυγραμμία.

Ἐταί ἕνα ὠραϊότατο μοντέλο μ' ἃς παρου-σιάζει ἕνα πολὺ κομψὸ φόρεμα μετὰ εὐθυγρ-υμῇ φούστα, ἀλλὰ πού παρουσιάζει ἐν τούτοις κάποια ἀνεστὶ στοὺς γοφούς.

Τὸ κορσάκι μακρόταλλο στὸν τύπο καζά-κας καὶ γυρισμένο πρὸς τὰ μέσα στὴν κάτω ἀκρὴ δίνει τὴν ἐντύπωσι ἐνὸς ἐφαρμοστοῦ μπλουζόν.

Τὸ ἀνοιγμά του σὺν λαμπρὸν εἶχε σχῆμα «μπατόν» καὶ σηματοῖται στὸν ἑνα ὅμο πτυ-χὲς πού κλόνονται ὡς κατεβαίνουσι πρὸς τὴ μέση. Ἐταί ἄλλος στολίζει τὸν ὅμο αὐτὸν σὰ νὰ συγκροτῇ τὴς πτυχές. Φυσικά, τὸ φόρεμα δὲν εἶχε μανίκια.

Ἐνα ἄλλο ἀμπιμπιέ μοντέλο εἶχε τὸ ντρα-παρισμὰ διαφορετικὰ τοποθετημένο: Ἡ φού-στα εἶναι καὶ ἐδῶ εὐθυγραμμῇ καὶ διπλώνει στὸ ἕνα πλάϊ σὺν φάκελλος μετὰ ἐλαφρὲς δια-γώνιος πτυχὴς. Τὸ κορσάκι εἶχε στρουγγυλὸ ἀ-νοιγμὰ σὺν λαμπρὸν, εἶναι κι' αὐτὸ χωρὶς μα-νίκια καὶ κατεβαίνει ἀρκετὰ χαμηλὰ σημα-τίζοντας ὑψοσὶα τάλινια. Ἀντὶ ὅμως νὰ πέ-φτῃ ἴσως, σηματοῖται μετὰ ὀλίγες πτυχές, πού συγκροτοῦνται στὸ ἕνα πλάϊ καὶ δέχουσι ἕνα φίδγκον.

Τόσο τὸ πρῶτο μοντέλο ὅσο καὶ τὸ δεύ-τερο εἶναι κοσμημένα ἀπὸ ἀπλό μετὰσπὸ ὕ-φασμα καὶ ἀνάλογα μετὰ τὸ γούστο σας δια-λέγετε μονόχρωμο ἢ σταμπάτο. Καὶ τὰ δυὸ εἶναι ἐξ ἴσου τῆς μόδας.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΜΑΝΙΚΙΑ

Σ' αὐτὰ τὰ φορέματα τὸ λόγο ἔχουν οἱ κο-τονάντ. Ἡ στήλη πῆγῃς τοὺς εἶναι τέτοια, πού τὴς παίρνουμε γιὰ μετασπᾶ καὶ ἄλλοτε ἡ ὕ-φανσι τοὺς μ' ἃς κάνει νὰ νομίζουμε πῶς εἶναι λαϊνά.

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας οἱ κοτονάντ, πού σηματοῖται στὴν ὕφανσίν τοὺς ἐσόντες καὶ ἐ-δοχὲς ὡστε τὸ σινολον νὰ δίνει τὴν ἐντύπωσι τοῦ ριγματοῦ. Αὐτὸς ὁ τύπος εἶναι ἰδιαίτερος κατὰλλῆλος γιὰ ἐμφάνισις σπορτίβ.

Ἐνα ἄμορφο τέτοιο μοντέλο ἀπὸ ριγωτὴ κοτονάντ παρουσιάζεται εὐθυγραμμῇ καὶ τε-λείως μονοκάμισο μετὰ μ' ἃς φορεσιὰ δερμάτι-νη ζώνη. Αὐτὴ περιορίζει τὴ γραμμὴ τῆς μέ-σης ἰσημεριάζοντας ἐλαφρὲς πτυχὴς ἐπάνω ἀ-πὸ τὴ ζώνη καὶ κάτω ἀπ' αὐτήν. Τὸ φόρεμα δὲν εἶχε μανίκια καὶ κλείνει στρουγγυλὰ γύρω στὸ λαμπρὸ κομψώνοντας μ' ἕνα μόνον κομπί, τοποθετημένο λίγο χαμηλότερα ἀπὸ τὸ λαί-μω. Δυὸ κοφτερὲς τσέπες στολίζουν τὸ κορσάκι κι' ἕνα ἐκλαστὸ στὸ πλάϊ συντελεῖ στὸ νὰ φο-ριετὰ εὐκόλα.

ΝΤΕ - ΠΙΞ ΑΠΟ ΚΟΤΟΝΑΝΤ

Ἡ φούστα—καζάκα θὰ εἶναι ἐξέτος ἕνα ἀ-πλό τὰ ντε-πιές, πού θὰ φορεθοῦν πιὸ πολὺ. Ἐνας ὠραίος συνδυασμὸς μονόχρωμης καὶ ρι-γωτῆς κοτονάντ μετὰ ἀνάμεικτες σὲ φάρδος σα-

Εκκεντρίκη τουαλεττίτα με ντραπαρισμὰ στὴ μέση.

Αριστερά: Το μοντέρνο στενό παντελόνι από καρβύ κατανάντ. Μέσο: Άπλη και κομψή τουαλέτα με κορσάκ μακρόταλλο και ντραπάρια στον ώμο. Δεξιά: Θόρεμα ριγυτό με διγλή φούστα.

θεώσεις θα σάς προσφέρει ένα πολύ κομψό σύνολο. Να πώς μπορείτε να συνδυάσετε τα δυο υφάσματα:

Κάνετε τη φούστα τελείως ευθύγραμμη από μονόχρωμη κοτονάντ, έκτος από το μπροστινό της φύλλο, που γίνεται από ριγυτό κοτονάντ με τις ραβδώσεις κάθετες.

Το ίδιο ακριβώς σκέτσο εφαρμόζετε και στην καζάκα, δηλαδή μόνο το μπροστινό της κοιλιάς ριγυτό και μάλιστα καταλήγοντας σε φράντζα. Η καζάκα κλείνει πίσω μ' ένα έκλασο και το άνοιγμα του λαιμού είναι στρουγγυλό. Τα μανίκια γίνονται τρουά-κάο.

ΑΛΛΟΣ ΤΥΠΟΣ ΝΤΕ - ΠΙΣ

Το ντε-πίες σε τύπο φούστας και βέστας θα είναι από τα απαραίτητα κοστούμια της γκαρνταρόμπας σας, πολύ πρακτικό για τη ζωή, για εκδρομές ή για παραμονή στο υπαίθρο τὰ βράδια.

Μπορεί, βέβαια, να έχη πάντα ως συμπλήρωμα τον ένα ή τον άλλο τύπο μπλουζας, για να σάς δίνει την ευχέρεια να βγάλετε τη βέστα, αλλά δεν αποκλείεται και να έχη μόνον φούστα και βέστα το ντε-πίες σας και να φοριέται χωρίς μπλουζάκι. Στην τελευταία αυτή περίπτωση προτιμήστε την κονή βέστα σαν μπλοκ. Το μέκος των μανικιών θα είναι υπερμετρικό. Σ' ένα τέτοιο σύνολο ταιριάζουν πολύ τα κοντά μανίκια, αλλά ταιριάζουν επίσης και τα τρουά-κάο.

Το άνοιγμα του λαιμού μπορεί ν' ακολουθήσει το ένα ή το άλλο σκέτσο, δηλαδή να είναι στρουγγυλό ή μυτερό και να συμπληρωθεί με γιανκά ή και να μη έχη γιανκά.

Στην περίπτωση που θα βάλτε γιανκά, ωραίο συμπλήρωμα είναι η γραβάτα ραγκάτ σ' ένα φανταζι μεταξωτό με ραβδώσεις ή πουά ή άλλα μοτίβα.

Η ΔΙΠΛΗ ΦΟΥΣΤΑ

Ανάμεσα στα διάφορα σκέτσο, με τα όποια ποικίλλει η φετεινή μόδα τις διάφορες επιπτώσεις της μας εμφανίζει και τη διπλή φούστα σε απλά καθημερινά φορέματα.

Το σκέτσο αυτό επιδέχεται να δώσει αφορμή και σ' έναν επί πλέον συνδυασμό αναλόγως του πώς θα φοριέται ή φούστα πάνω από το κορσάκ ή από κάτω.

Ας πούμε π.χ. πως διαλέγετε μια κοτονάντ με φαρδείς ραβδώσεις κάθετες. Το άνοιγμα του λαιμού είναι μικρό στρουγγυλό και κλείνει στην πλάτη μ' ένα έκλασο.

Το κορσάκ γίνεται χωρίς μανίκια και σχηματίζοντας σούρες στη μέση ενώνεται με μια επίσης σουρωτή φούστα, η οποία κουμπώνει μπροστά ως κάτω κι' έχει μια δετή ζώνη. Και εδώ οι ραβδώσεις τοποθετούνται κάθετες. Όλο το σκέτσο συνίσταται στο να μένη η φούστα ξεκούμπωτη μπροστά και να φοριέται από τη μέση μια έγχρωμη ευθύγραμμη φούστα στις ραβδώσεις οριζόντιες. Την έγχρωμη αυτή φούστα μπορείτε να τη φοράτε και μόνη της με μπλουζες.

Η άλλη άποψη είναι να έχουμε το κορσάκ μονοκόμματο με την ευθύγραμμη φούστα σε οριζόντιες ραβδώσεις και να φοριέται έτσι το φορέμα. Τότε η φαρδία κουμπωτή φούστα θα είναι έγχρωμη εφαρμοσμένη στη ζώνη και δ-τουν θέλετε να δώσετε μια άλλη μορφή στην

εμφάνισή σας θα την προσθέτετε επί πλέον. Σημειώστε ότι και η φαρδία αυτή φούστα θα μπορεί ν' αποτελέσει μια επί πλέον εμφάνιση με το να φοριέται με μπλουζες.

Καθώς βλέπουμε, η μόδα όχι μόνον αποβλέπει στην κομψότητα της γυναικείας εμφάνισης, αλλά συνδυάζει και την πρακτικότητα. Έτσι εξυπηρετεί ακόμη καλύτερα τη γυναίκα.

ΤΟ ΕΚΔΡΟΜΙΚΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ

Ποιά είναι η γυναίκα, που δεν έχει σήμε-ρα ένα ή και περισσότερα παντελόνια στην γκαρνταρόμπά της; Είναι τόσο χρήσιμα, τόσο πρακτικά για εκδρομές, ταξίδια και γενικά ζωή στο υπαίθρο.

Η γυναίκα ακόμη για λίγο την καθαίρει γυναικεία εμφάνισή της και απολαμβάνει την άνεση, που της προσφέρει αυτός ο τρόπος του ντυσίματός, τάν όποιον δαμείζεται από το ι-σχυρό φύλλο.

Τα φετεινά γυναικεία παντελόνια είναι λίγο πιο στενά και πιο κοντά, πάνω από τους αστραγάλους. Οι φανταζι κοτονάντ είναι ευδεδειγμένες γι' αυτά. Θα δούμε πολλά κεσάρω σε διάφορα σχέδια και άλλα τάσια ριγυτό σε ποικίλα φάρους όσον αφορά τις ραβδώσεις. Δεν υστερούν όμως και τα μονόχρωμα σε ζω-ιδικές και θαυνοζωικές απονομασίες. Είναι επίσης της μόδας το ασπρό γραμμάκι, ιδίως για θαλασσινές εκδρομές συνδυαζόμενο με υπιά σκούρο. Έκείνο που θα δείξη την προσωποποίητά σας είναι ο τρόπος, με τον οποίο θα ταιριάζετε το ένα ή το άλλο παντελόνι με την μπλου-

1) Κανονική της μόδας 2) Καπελάκι από κρενό με φιάγκο μπροστά. 3) Τουριστάν από μουλίνα. 4) Σκερτσάκι σχήμα με γείσο.

ζα, το πριλόβεο, την καζάκα ή την βέστα που θα το συνδέουν.

Αποφεύγετε όταν το ένα από τα δυο είναι φανταζι να κάμετε συνδυασμό με διαφορετικό φανταζι. Δεν είναι ποτέ δημοφ. Ο συνδυασμός φανταζι και μονόχρωμου είναι πάντα προτιμώτερος και πιο αρμονικός.

Είναι πολύ της μόδας τόσο οι μακριές όσο και οι κοντές καζάκες. Η κάθε μια έχει τη δική της χάρι συνδυαζόμενη με το παντελόνι. Μπορείτε ν' ακολουθήσετε και τη μόδα της αμοιομορφίας, δηλαδή παντελόνι και καζάκα ή βέστα από ίδιο μονόχρωμο υφάσμα και μόνο η μπλουζά ή το πριλόβεο διαφορετικά.

ΚΑΠΕΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η φετεινή μόδα παρουσιάζει στα καπέλλα δύο κυριώτερες αντιθέσεις:

Καπέλλα πολύ απλά και στο σχήμα και στο γυναικείο και καπέλλα πολύπλοκα, πρωτότυπα, σχεδόν έκκεντρικά. Έχουν βέβαια κι' αυτά τη χάρι τους, αλλά δεν πνιγνύνουν σε όλα τα πρόσωπα.

Κοντά μικρά και μεγάλα, μικρά κλός με μπλουζ πενέδες με ύπλο σε άνισα φάρδη. Έπισης πολλές καπλίν, από παιναμάδες, μπανιόκ με ύπλο ανάμεσα κανονέ.

Τα άμυγλιέ όμως καπέλλα, είναι πολύ έ-φασημένα. Γίνονται από πολύ λεπτές υφές

στον τύπο του 'Κρένου' και πια πιο πολλά να αντιστοιχούν από την ίδια, την υφή που μπαίνει πλεγτή. Φυσικά, τα βελούδα είναι πάντα το ωραίο συμπλήρωμα.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Το καλοκαίρι είναι η εποχή που τα παιδιά γαίονται τα διάφορα φανταζι ανάλαφρα υφάσματα.

Ας δούμε ένα-δυο μοντελάκια, που μπο-ρούν ν' αναδείξουν τη χάρι των παιδιών.

Για μια μικρούλα ενούμε να σάς παρουσιά-σουμε μια πολύ ωραία κόμ. Το υποστάκι έχει ένα σχήμα μπλοκ, δηλαδή κατεβαίνει πίσω και στα πλάγια ως τη μέση και σημα-τίζει μπροστά δύο κομψές γραμμές ως το λαιμό, όπου σπολιζέται μ' ένα γκαρδόνι. Το υποστάκι τελειώνει ολοτοίγισα μ' ένα σκουρό βολαντάκι, που τονίζει ακόμη πιο πολ-ύ τη γραμμή του. Η φουστίτσα, που ενών-ται στο υποστάκι άνωγίς έμπρος από τον λαιμό να σχηματίζει σουαίτσα. Μανικάκια κοντά συμπληρώνουν το φάρμα της μικρής.

Η ΤΟΥΛΑΕΤΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑΣ

Ανάλογα με την ηλικία το φάρμα της κο-πελίτσας ακολουθεί μια άλλη κόμ. Το υπο-στάκι διαγράφεται άνετο και σηματοποιεί πέν-τες από μέση, έτσι που στο σημείο αυτό να

εφαρμόζη. Έδώ ενώνεται με τη φουστίτσα, που είναι σουρωτή και φαρδία.

ΤΟ ΣΚΕΡΤΣΟ ΤΗΣ ΠΙΕΤΤΑΣ

Χαρακτηριστικό στη γραμμή του, είναι και το φορεματάκι, που έχει το υποστάκι και το ο-υκάντιες πιέτες. Το υποστάκι είναι έφαρμα-στό με μεγάλο μπροσά άνοιγμα στο λαιμό, που φτάνει ως τη μέση. Το άνοιγμα αυτό δ-μας κλείνει μ' ένα πλάστρον που έχει λεπτές οριζόντιες πιέτες. Οριζόντιες πιέτες ένουν έ-πίσης τα μανικάκια. Η φούστα φαρδία πόν-τοτε σηματοποιεί στη μέση έλευθέρως πέντες κι' ενώνεται με το υποστάκι χωρίς ζώνη. Μό-νυν υποστάκι δίνει ένας φιάγκος.

ΣΠΟΡΙΤΙΦ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙ

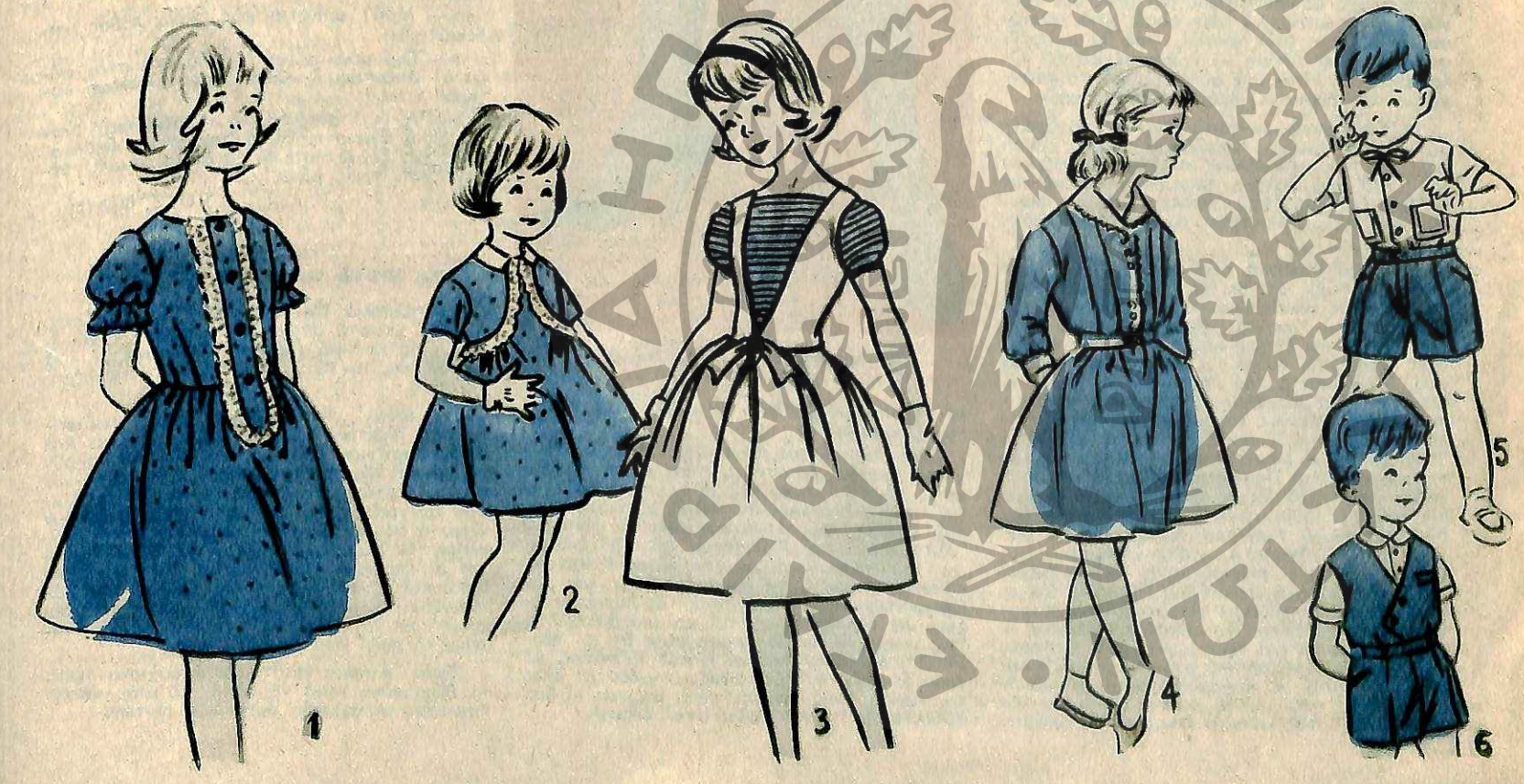
Τα καθημερινά φορέματα των παιδιών α-κολουθούν την σπορτίφ γραμμή, που είναι, ό-πως έχουμε, πολύ απλή. Όραίο είναι το σπ-έδιο, του οποίου το υποστάκι σηματοποιεί έ-κατάσχεση του κουμπώματος δύο-τρεις κάθετες πιέτες και ένα κεντητό βολαντάκι ολοτοίγισα στον γιανκά και κατά μήκος του κουμπώματος.

Η φουστίτσα είναι σουρωτή ή με πιέτες κι' έχει στη μέση μια ζώνη με άνωγισα.

Όσο για τ' άγοράκια τα παντελόνια τους συνδυάζονται από ευφάνταστα μπλουζίτσες, πουλοδεράκια ή γιανκάκια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Καρταριστικά φορεματάκι και ηλιαστικό βολάν στο κουμπωμα. 2) Φορεματάκι που σχηματίζει υποπρό. 3) Συνδυασμός ριγυτίς και μονόχρωμο κατονάντ. 4) Φορεματάκι ασημζέ. 5) Παντελόνάκι και μπλουζίτσα γι' αγοράκι. 6) Παντελόνάκι με ομοιόμορφο γιανκάκι.

Υβόν Μονλάρ

Η νέα και όμορφη στάρλετ που παίζει σε ταινίες τρόμου!

Οι φανατικοί θαυμαστές των ταινιών «τρόμου» και «φρίκης» ήξεραν μέχρι σήμερα τα όριά της. Η νέα και όμορφη στάρλετ που παίζει σε ταινίες τρόμου! Η νέα και όμορφη στάρλετ που παίζει σε ταινίες τρόμου!

Είμαι υπερήφανη, λέει η Υβόν, που με μερικές ταινίες «γκρόν γκινιάλ» κατόρθωσα να αποκτήσω μια θέση στον κινηματογράφο. Έχω πάρει μέρος σε περισσότερες από 6 ταινίες του είδους αυτού και, φυσικά, σήμερα διαθέτω μια πείρα κι ένα ειδικό ταλέντο, που δεν το έχουν άλλες. Αλλά μη νομίζετε ότι δεν κοπιάσα για να τα καταφέρω. Ο δρόμος μου δεν ήταν καθόλου σπαρμένος με ρόδα. Κοπιάσα πάρα πολύ για να συμπήσω, αλλά πρό πάντων... φοβήθηκα. Όταν έμεις οι γυναίκες τραμάζουμε και με το πέρασμα ενός άνδρου ποντικού ακόμα, καταλαβαίνετε τι αισθάνθηκα. Όταν στη πρώτη ταινία μου δάγκωσα με ένα αγκαλιάση ένα «τέρας», ένας φοβερός «εραστής», για να χάσω τα κυριά νύχια του στο λαιμό μου... Αλλά, παρά τον τρόμο που με είχε παρalyzeσει και τον παγωμένο ιδρώτα, που με έλουζε, τα κατάφερα καλά και από τότε συνεχίζω να γυρίζω ταινίες «τρόμου» και «φρίκης». Τώρα όχι μόνο δεν τρομάζω, αλλά και γελά κάθε φορά, που τελειώνω το γύρισμα μιας σκηνής, που θα μπορούσε και άνδρες ακόμα να τρέξουν σε φυγή. Όλα, βλέπετε, είναι μια συνθήκη και το επάνω γελιά της ήθοποιού ακόμα περισσότερο.

Η Υβόν Μονλάρ—αυτό είναι και το πραγματικό της όνομα—γεννήθηκε σε μια μικρή πόλη της Νοτίου Γαλλίας στις 17 Οκτωβρίου του 1938 από πατέρα Λευκοκόσο ευγενή και μητέρα Γαλλίδα, που λεγόταν Μπλάνκ Μονλάρ και ήταν καλλιτέχνης των νυχτερινών κέντρων.

Είναι αλήθεια, ομολογεί η Υβόν στην ίδια συνέντευξή, ότι δεν ξέρω πολλά πράγματα για τους γονείς μου. Τον πατέρα μου τον έβλεπα πολύ τακτικά, μέχρι που έγινα 8 ετών. Μετά τον έχασα και τον έβλεπα ελάχιστα φορές το χρόνο. Όσο για τη μητέρα μου, ήμουν κοντά της μέχρι που έγινα 14 ετών και είχα αρχίσει να σπουδάζω κλασικούς και μοντέρνους χορούς σε μια ειδική σχολή στο Παρίσι. Έπειτα την έχασα κι αυτή. Τότε με πήρε κοντά της μια συγγενής του πατέρα μου από Παρίσι που, άρεκα! πλούσια καθώς ήταν, μου έδωσε τα μέσα να συνεχίσω τις σπουδές μου. Λίγο αργότερα πήρα ένα διπλώμα χορού. Γρήγορα, όμως, είδα ότι μου ήταν σχεδόν άχαρο, γιατί χορεύτριες συναντούσε κανείς παντού κατά εκατοντάδες. Για ένα διάστημα σε κάποιο Παρισινό μικτερό κέντρο συνεδύαζε τις χορευτικές εμφανίσεις με επιδείξεις «στρίπ-τζ». Έπειτα ξεκίνησα «μυστική» και «φωτομοντέλλο». Κατόπιν έγινε αναγκαστικά στο «στρίπ-τζ» και ξανά σε αυτό με πρόσεξε ένας Αμερικανός σκηνοθέτης, που μου έδωσε το 1959 και τον πρώτο ρόλο της κινηματογραφικής καριέρας.

Η όμορφη στάρ Υβόν Μονλάρ

μου στο «τρομακτικό» φιλμ «Ο Βουκόλακας των Πυραμίδων».

Από τότε μέχρι σήμερα η Υβόν, σε ελάχιστο σχετικά διάστημα, πήρε μέρος σε αρκετές άλλες ταινίες του ίδιου τύπου με την πρώτη. Γνωστότερες από αυτές είναι οι εξής: «Ο δράκος του Λονδίνου», με την Ντόουν Άνταμς και τον Κρίστοφερ Λή, «Η έκδικη-σις του Δράκουλα», με τον Πίτερ Κώσιγκ, «Σαδιστάι του εγκλήματος», πάλι με τον Πίτερ Κώσιγκ, «Πράκτορες της λευκής σάρκα», με τον Κρίστοφερ Λή, και μάλιστα όλες, σε σημειωθή χωρίς περιεργασίες ότι οι ήθοιοι Κρίστοφερ Λή και Πίτερ Κώσιγκ, με τους οποίους η Υβόν παίζει σχεδόν σε όλες τις ταινίες, που γυρίζει, είναι σήμερα οι δυο «βασιλιάδες» του τρόμου στην αγγλική.

Υψηλή, λεπτή, με «σπαθάτο» σώμα, δυο καλλίγραμμες γάμπες, καστανόμαυρα μαλλιά και δυο γκριζοπράσινα πανέμορφα μάτια, η Υβόν Μονλάρ είναι κάποιος που είναι και μητρική της γλώσσα, και πολυταξιδεμένη. Ομιλεί θαυμάσια αγγλικά και ιταλικά και γι' αυτό μόνιμη διαμονή δεν έχει. Οι παραγωγοί ή οι εμπρεσάριοι που τη ζητούν ξέρουν ότι πρέπει να γράψουν ή να τηλεγραφήσουν σε 4 συγχρόνους πόλεις: Παρίσι, Ρώμη, Λονδίνο και Νέα Υόρκη. Σε κάποια από τις πρωτεύουσες αυτές θα την συναντήσουν!

Είναι άκουραστη στη δουλειά της και εφόσον οι όροι, που της προσφέρουν κριθούν ικανοποιητικοί, είναι σε θέση να κάνει διπλές εμφανίσεις σε δυο πόλεις συγχρόνως. Μπορεί, δηλαδή, να γυρίζει ταινία στη Ρώμη και συγχρόνως να εμφανίζεται σε νικτερινό κέντρο του Παρισιού!

Δε με κουράζει η πολλή δουλειά, λέει η ίδια.

Και προσθέτει χαμογελώντας με χάρη και πονηριά: — Με κουράζουν πολύ, όμως, οι θαυμάστες και θαυμαστές μου ενός κέντρου, όπου κάνω εμφανίσεις «στρίπ-τζ». Με μπικάρουν συνεχώς, μου στέλνουν λουλούδια και... μου ζητούν οριζόντιο. Τα πρώτα τα δέχομαι με ικανοποίηση, αλλά όχι και το τελευταίο. Φαντασθήτε τι είχε να γίνει, αν δέχονταν όλα τα οριζόντια που μου ζητούν οι θαυμαστές μου.

Χωρίς η ίδια να συμφωνεί, πολλοί Γάλλοι δημοσιογράφοι την παρομοιάζουν με «Πηλοκόνη» με τη πασίγνωστη «Μπέ-Μπέ». Έχει τις ίδιες σωματικές αναλογίες με τη Μπριζίτ, τις ίδιες «αίσθησες» κινήσεις και επί πλέον είναι πιο όμορφη από εκείνη. Στην περίπτωση της Υβόν Μονλάρ χρειάζεται να βρεθεί ο ιδανικός σκηνοθέτης, που με μια-δυο ταινίες «σεξ» να την κάνει διάσημη, γιατί διαθέτει όλα τα απαιτούμενα φυσικά προσόντα...

Παρά τη νεαρή ηλικία της έχει μεγάλη πείρα της ζωής, είναι περιζήτητη στις συμφορές και κάποιου-κάποιου διηγείται χαριτωμένες και άρεκα! τολμηρές ιστορίες. Να μια από αυτές:

— Ένας κομψός κύριος φθάνει νύχτα σε μια επαρχιακή πόλη και, καθώς είναι κουρασμένος, πηγαίνει στο ξενοδοχείο του για ύπνο. Δεν είχε κοιμηθεί ακόμη, όταν βλέπει την πόρτα του δωματίου του, που είχε ξεκλείσει να κλειδωθεί, να ανοίγει. Μια γυναίκα με νυχτικό γλιστράει τότε μέσα και με το φυσικώτερο ύφος του κόσμου πλησιάζει το κρεβάτι του και χώνεται μέσα.

«Την άλλη μέρα το πρωί η άγνωστη εμφανίστηκε πρώτη, βλέπει που βρίσκεται και μουρμουρίζει:

— Μπα! φαίνεται πως έκανα λάθος στο δωμάτιο!

— Όχι μόνο σ' αυτό αλλά και στον σύζυγο! απαντάει ο κύριος, χαμογελώντας πονηρά.

— Ά, όχι! αυτό δεν το παραδέχομαι, διακόπτει η άγνωστη. Είναι αφοσιωμένη, βέβαια, αλλά δεν ξεχνώ ποτέ ότι ο άνδρας μου... πέθανε πριν τρεις μήνες!...»

ΡΟΤΖ. ΦΙΛΙΠ

© ©

ΤΑ ΙΩΝΤΑ ΦΕΡΝΟΥΝ ΤΕΜΠΕΛΙΑ

Η τεμπελιά και κακοκεφιά της Δευτέρας, ή τόσο γνωστή στους εργαζομένους, έχει τις επιστημονικές εξηγήσεις. Σύμφωνα με μια νέα θεωρία, την προκαλούν τα ιόντα της ατμοσφαιράς.

Τα ιόντα είναι μικροσκοπικά σωματίδια με ηλεκτρική φόρτιση, όλα θετικά και άλλα αρνητικά. Τα αρνητικά μας προκαλούν ευεξία και ευάρεστη διάθεση, ενώ τα θετικά φέρνουν κατάπτωση και δυσθυμία. Όταν λοιπόν τα γράφει και τα καταστήματα μένουν κλειστά το απόγευμα του Σαββάτου κι όλη κληρο την Κυριακή, τα αρνητικά ιόντα έρχονται σ' επαφή με τους τοίχους και τα πατώματα και χάνουν όλα τα ηλεκτρικά τους, απομένουν δε μόνο τα θετικά, για να υποδεχθούν τους εργαζομένους που φτάνουν τη Δευτέρα το πρωί στη δουλειά τους.

Ένας Άγγλος επιστήμων υποσχεται τώρα να θεραπεύσει αυτό το κακό, με μια μέθοδο τεχνητή παραγωγής αρνητικών ιόντων.

Η γυναίκα-φάντασμα

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο ΤΖΩΝ ΤΣΟΡΤΣ ταξίδευε στον αυτοκινητόδρομο προς το νότο, με το ολοκαίνουργιο ανοιχτό αυτοκίνητάκι που είχε νοικιάσει. Έκανε ζέστη στο Λας Βέγκας. Οι πισίνες, στα μεγάλα ξενοδοχεία και τα μότελ, ήταν γεμάτες από πλήθος λουόμενων, που μοιάζανε με πολύχρωμη άνθησε μέσα στην ερημο.

Πολύ λίγοι από αυτούς κολυμπούσανε. Οι περισσότεροι μένανε θαλαμνοί κοντά στο απολυμασμένο νερό, προσπαθώντας τα μάτια τους με μαύρα γυαλιά.

Ο Τσόρτς κτύπησε τα όνοματά των δρόμων, ώπου αντίκρισε επί τέλους πάνω σ' ένα μικρό ύψωμα τη βίλλα που ζητούσε: το σπίτι που έμενε η κ. Τζού Ταλιαφέρο.

Σταμάτησε από έξω, κατέβηκε από το αυτοκίνητο και χτύπησε το κουδούνι. Τον άνοιξε μια νέα κι' άγνωστη καμαριέρα, που θα μπορούσε να περάσει μια χαρά για χορεύτρια μπαλέτο. Ήταν ταχυνία, καλοφτιαγμένη, ηλιοφάνεια, με δόντια κάστανα, με ξανθοκόκκινα μαλλιά και προκλητικό στίθος. Μέσα στα μεγάλα γαλάνα μάτια της σπύριζε μια πονηρή λάμψη.

Καλημέρα, χρυσό μου! είπε.

Και διώρωσε άμεσως, σκάζοντας στα γέλια:

— Ω, με συγχωρήτε! Καλημέρα σας, κύριε, ήθελα να πω.

Ο Τσόρτς διατήρησε την επαγγελματική ψυχραιμία του.

Μπορώ να μείνω στην κ. Ταλιαφέρο; είπε.

Η καμαριέρα παραμέρισε και του έκανε νόημα να περάσει μέσα, στο πλακόστρωτο χώλο.

Λίγο πιο πέρα βρισκόταν ένα ευρύχωρο δωμάτιο με πρόσωπο δωματίου. Ένα μεγάλο άσπρο χαλί σκέπασε το μωσαϊκό, σαν ελαφρό στρώμα από χιόνι. Η επίπλωση άσπρη, λειο από ντιβάνια με χρώματα παστέλ και χαμηλά τραπέζια από ξύλο «τέκο».

Από το βάθος του σπιτιού ακούστηκαν γυναικείες ήμιλίες κι ύστερα ένα απότομο «μπλούμ», σ' άρεκα! βουτήχτηκε κάποιος σε μια πισίνα.

Η καμαριέρα με την άσπρη ποδιά έδειξε στον επισκέπτη ένα κατάστημα. Φορούσε φιλιά τακούνια, και καθώς περπατούσε τρεμουλιάζανε προκλητικά τα σωματικά της θέλητρα.

Είμαι καινούργια ακόμα εδώ, εξήγησε. Πιστεύω άλλωστε να το καταλάβετε και μόνοι σας. Ήρθα στο Λας Βέγκας για να ζητήσω διαζύγιο. Όσοι να συμπληρωθεί ο καιρός που πρέπει να μείνω εδώ κατά το νόμο, έλπιζα να βρω μια θέση σερβιτόρας. Μα είναι τόσες άλλες, που έρχονται με τον ίδιο σκοπό! Διάβασα λοιπόν στην εφημερίδα ένα «Ζητείται καμαριέρα», και τώρα εξασκουμαι σοβαρά σ' αυτή τη δουλειά!

Κύτταξε τον επισκέπτη με περιέργεια και ρώτησε:

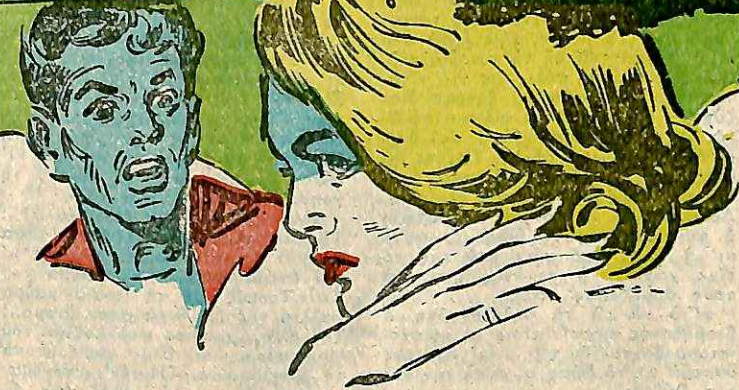
— Ρωτάτε θέλετε να δώτε την κ. Ταλιαφέρο;

— Μάλιστα, κυρία.

Της έδωσε την κάρτα του. Η ματιά του διασταυρώθηκε με τη δική της, που ήταν γεμάτη από δίψα της ζωής.

Υστερα η καμαριέρα στράφηκε και προχώρησε προς μια μεγάλη διφυλή πόρτα.

Όταν την άνοιξε, ο Τσόρτς διέ-

κρινε για μια στιγμή την έκρηξη μιας σπινάς, το φλογισμένο ουράνιο κι' ένα ροζ τοίχο. Στη μέση στεκόταν δυο νέες γυναίκες με ασυγκρίτη ομορφιά. Ήταν όλογυνες, είχαν περασμένη γύρω από το λαιμό τους μια ριγωτή πετσέτα και τριβάνε μ' αυτήν τα κοντά μαλλιά τους.

Ο Τσόρτς άκουσε μια φωνή, ένα γέλιο. Υστερα η πόρτα ξανακλείστηκε, κι' αυτός έμεινε εκεί, συλλογισμένος, αμβιβάλλοντας αν είχε δη μιαν πραγματική σκηνή ή μια όπτασια...

Άκουσε κάποιο θόρυβο από την άλλη άκρη της κάμαρας, γύρισε κι' είδε έναν άντρα που στεκόταν στο κατώφλι μιας πόρτας και τόν κτύπησε. Ήταν ευσώμος και φορούσε μπλούζα χαλίκι, σορτ και μπότες. Είχε ήλιοκαμένο δέρμα, χοντρές τριχωτές γάμπες κι' ένα ύφος ανεξίτηλο.

Καθώς τον κύτταζε κι' ο Τσόρτς, άνοιξε ξαφνικά η άσπρη διφυλή πόρτα. Ο επισκέπτης γύρισε άμεσως το κεφάλι του, με την έλπιδα να ξαναδεί τις δυο γυναικείες όψεις.

Μα αυτές είχαν χαθεί τώρα. Δεν είδε παρά τον ουρανό, την πισίνα και τον τοίχο.

Έπειτα προχώρησε προς το μέρος του δυο γυναικείες σιλουέτες,

που πήραν χρώμα και υπόσταση. Δύο ξανόκλεισε πίσω τους η πόρτα.

Η πρώτη από αυτές ήταν μια γοητευτική και παχουλή κυρία, που φορούσε άσπρο βελούδινο παντελόνι. Την ακολουθούσε η καμαριέρα.

Μπορείτε να φυγείτε, Λέττυ, είπε η πρώτη. Δε σας χρειάζομαι άλλο.

Η καμαριέρα στράφηκε κι' απομακρύνθηκε, με το λικνιστικό της περπάτημα.

Η κυρία είχε ριγμένη στους ώμους της και σταυρωμένη στο στήθος της μια μεγάλη Ιταλική σάρπα από μεταξωτό έμπριμέ. Τα μαλλιά της είχαν μια απόχρωση «φουμέ».

Φαίνεται άδυνατο εκ πρώτης όψεως να μαντέψει κανείς την ηλικία της. Ήταν ζυπόλητη. Τα ποδαρικά της με τα βαμμένα νύχια ήταν σωστά αξιοσημείωτα ραφινάρισμα όμορφιάς.

Παρά όλο το «νεγκλιζέ» ντύσιμο της είχε πάνω της μια αναμφισβήτητη μεγαλοπρέπεια, μαζί με κάτι το παγωμένο.

Σταμάτησε και κάρφωσε στον επισκέπτη τα γκριζοπράσινα μάτια της, με μια έκφραση υπερβολικού ενδιαφέροντος. Έπειτα του χαμογέλασε.

Ο Τσόρτς δεν της έδινε πάνω από 28 χρονών. Κι' όμως είχε την

πεποίθησή πως ήταν πολύ μεγαλύτερη. Αλλά δε θα μπορούσε να εξηγήσει από πού σχημάτιζε αυτή τη βεβαιότητα.

— Η κυρία Τζού Ταλιαφέρο; τη ρώτησε.

— Είσατε ντετεκτίβ, αν δεν κάνω λάθος, του είπε.

Και δάδασε δυνατά το μπλίζτο του.

«Μυστική υπηρεσία Ζεράρ. Παγκόσμιοι ιδιωτικοί αστυνομικοί πρακτορείοι. Υποκατάστημα του Σάν Φραντσκο. — Διευθυντής Τζων Τσόρτς».

— Μάλιστα, κυρία, απάντησε ο νέος.

— Είσατε ο κύριος Τσόρτς; — Ο ίδιος.

Ο φωτισμός του δωματίου καλώς μάλλον την όμορφη κυρία. Ήταν στο δυνατό ήλιο, θα διακρίνονταν στις ρίζες των μαλλιών της τα σημάδια που της είχαν αφήσει οι ασήθητες εγχειρήσεις.

Όσοο το στήθος της ήταν σφιχτό και στήθο, κάτω από το ελαφρό φουλάρι που το σκέπαζε, και το ήλιοκαμένο δέρμα της φάνταζε, πάνω από τη ζώνη του βελούδινου παντελονιού της, απαλό και μεταξωτό. Παρά όλη την ηλικία της, ήταν ακόμα ορεχτικήτατη!

Καθόταν, είπε στον επισκέπτη. Τον οδηγώ σε ένα από τα ντιβάνια και χαθώμαι κι' οι δυο στα μαλακά μαξιλάρια. Εκείνη πήρε ένα τσιγάρο, από ένα άσημενο κουτί που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι. Εκείνος της έδωσε φωτιά.

Πέρα από τη φλόγα του αναπτήρα και το γυμμένο σέρκο της οι κοσμήποινας, έβλεπε αφορημένος το μακρύνον πανόραμα της πόλεως.

«Τα χέρια της προβόουν την ηλικία της», είπε με το νού του, κυττάζοντας πάλι την κυρία.

Σε τι μπορεί να σας φανώ χρήσιμη; ρώτησε εκείνη.

Ψάχνω γ' α τη Μίρα Ουίντεν, της εξήγησε παρακολουθώντας προσεχτικά την έκφραση του προσώπου της. Την έχετε νομίζω.

Εκείνη κούνησε άργα το κεφάλι της.

Μου είναι άγνωστο αυτό το όνομα, βεβαίως.

Ο άντρας έψαξε τότε στην πίσω τσέπη του κι' έβγαλε ένα μικρό σημειωματάριο.

Στο μεταξύ, ο άνθρωπος που στεκόταν στο κατώφλι της άλλης πόρτας, είχε χαθεί.

Ο Τσόρτς φυλλομέτρηση το καρτέ του, ως τη σελίδα που είχε γράψει ένα άριθμο. Τον έδειξε στην κ. Ταλιαφέρο και τη ρώτησε:

— Είν' αυτός ο αριθμός του τηλεφώνου σας;

— Μάλιστα.

Ας πω, η Μίρα Ουίντεν σας τηλεφώνησε προ δέκα ημερών από το ξενοδοχείο «Σάντς».

Η κυρία ξανακούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

Λάθος θα έγινε, κύριε Τσόρτς, είπε.

— Αν έκανε λάθος, το επανέλαβε πάντως πολλές φορές. Στο κέντρο σημειώσανε τρεις προσκλήσεις της.

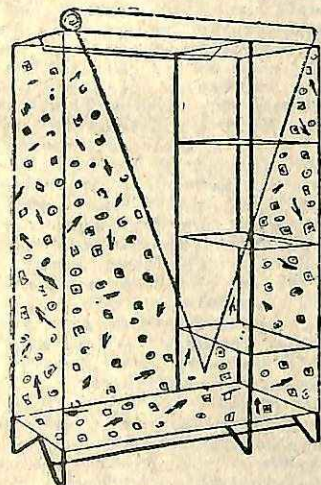
— Ίσως νάθελε να επικοινωνήσει με την Ίδιοκτητρια της βίλλας, παρατήρησε η κ. Ταλιαφέρο. Εγώ είμαι ένοικιαστριά.

Ο Τσόρτς την κύτταζε στα μάτια.

— Δεν έχετε να βοηθήτε τίποτα,

Χαρίτε φοβά τον ήλιο και τη θάλασσα. Προφυλάσσει το δέρμα σας με το γαλακτώμα
LANOLINE COLAX
Προλαμβάνει και θεραπεύει κάθε ήλιο από εγκαύματα. Χαρίζει φυσικό μπρούτζινο χρώμα. Μετά το μπάνιο χρησιμοποίησάτε την ΚΡΕΜΑ
LANOLINE COLAX
Βροσίζει και ανανεώνει το δέρμα.
Γεν. ΑΝΤΙΠΟΣ
ΗΛ. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ
Κλεισθένους 15 — Τηλ. 522.416 —
ΑΘΗΝΑΙ

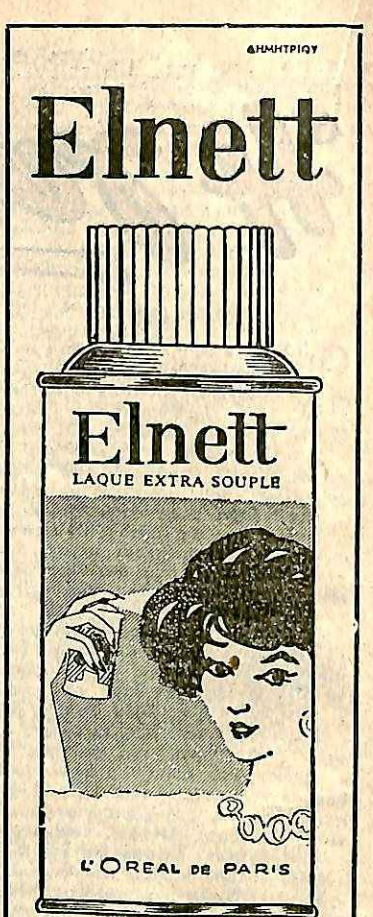

Να και οι νύκλον ντουλάπες που σ'ας είναι απαραίτητες αυτή την εποχή. Γιατί είναι το πιο ασφαλές μέρος για το φύλαγμα των ρούχων. Και την πιο πλούσια ποικιλία σε νύκλον ντουλάπες διαφόρων τύπων τη διαθέτουν τα γνωστά καταστήματα ΑΙΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ «Diamond Plastics» Μητροπόλεως αριθ. 48, Αγίου Κωνσταντίνου 5, Ομόνοια και Ερμού 87, Μοναστηράκι. Άλλα και μήπως δεν είναι πρακτικές και οι έτοιμες σακκούλες νύκλον για παλτά, κοστούμια, φορέματα; Έκτος όμως απ' αυτές τα καταστήματα ΑΙΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ σ'ας προσφέρουν σε μεγάλη ποικιλία πλαστικά οικιακής χρήσεως, καθώς και είδη θαλάσσης.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
Διεύθυνση 49. — Τηλέφ. 614.869
Ο Ιατρός Χρ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ τέως επίμηλτης Ματαιουργίας «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται επίσκεψις καθ' έκαστην 11-1 και 5-7 μ.μ. και επί συνελεύσει. Τας άπόρους δώραν έκάστην Τετάρτην.
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΚΡΙΒΗ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ —
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Χαλκοκουνύλη 56. Τηλέφωνον 525.954.
Δέχεται 10 — 12 π.μ. και 5 — 8 μ.μ.,
ως και επί συνελεύσει.

πρόφερε. Το μόνο που θέλω, είναι να ξαναβρω τη Μίρα Ουϊντέν.
Η γυναίκα έδωσε με άργες κι-νήσεις το ταίγιο που μόλις είχε άναναι. Έγινε πίσω στο ντιάνι, έκλεισε τα μάτια της, και δυο δάκρυα γλυστήσαν άναμεσα στα βλέφαρά της.
— Τι έκανε πάλι αυτή η δύστυχη κοπέλλα; μουρούρισε.
— Πρώτα απ' όλα, εξαφανίστηκε! Ο πελάτης μου είναι ένας βιομήχανος του Σάν Φραντσκο. Άνηκει σε παλιά οικογένεια του τόπου. Έδώ και 15 μέρες, είχε έρθει στο Λας Βέγκας να δει τη γυναίκα του, που έμνε στην πόλη μας για ν' αποκτήσει δικαίωμα να ζητήσει διαζύγιο. Ήθελε να της πάρη πίσω ένα δαχτυλίδι με σμαράγδι και διαμάντια, μεγάλης αξίας. Πρέπει να ξέρετε πως το δαχτυλίδι αυτό άνηκει στην οικογένεια, σαν κειμήλιο. Δε μπορούσε λοιπόν να το κρατήσει η γυναίκα του. Το ήξερε άλλωστε κι' η ίδια, από τότε που της το είχε χαρίσει ο πελάτης μου για τους άρραβόνες τους.
— Για να μη τα πολυλογούμε, ο βιομήχανος πήρε πίσω το οικογενειακό δαχτυλίδι του... κι' έστεισε ύστερα να το δώσει σ' αυτή την κυρία Ουϊντέν!
Το χαριτωμένο κεφάλι της κ. Ταλιαφέρο άρκοκουνίσανε δεξιά - αριστερά, ενώ ο έπισκέπτης την κοίταζε, παραξενεμένος για τα δάκρυά της.
— Όχι, όχι, δεν είναι δυνατόν! μουρούρισε η οικοδέσποινα.
— Καί όμως!... Μάλιστα, ο πελάτης μου της άγόρασε και μια «Τζάγκουαρ», στο διάστημα που έμνε εδώ.
— Οι άντρες φέρνονται σαν παιδιά μαζί της, μουρούρισε η κ. Ταλιαφέρο.
— Έτσι φαίνεται... Συναντήθηκαν οι δυο τους στην πίσνα του Σάντς. Τέσσερις μέρες μετά τη γνωριμία τους, αποφάσισαν να παντρευτούν άμέσως μόλις θάπαιρνε εκείνη το διαζύγιο της. Ξαναγύρισε λοιπόν αυτός στο Σάν Φραντσκο, για να τακτοποιήσει τις δουλειές του και να μπορέσει να φύγη για το γαμήλιο ταξίδι.
— Στο μεταξύ όμως, εκείνη εξαφανίστηκε! Προσπάθησε να της τηλεφωνήσει στο «Σάντς». Μά αυτή είχε φύγει χωρίς ν' άφήση καμιά διεύθυνση. Ο βιομήχανος περίμενε μερικές μέρες ακόμα στο άγανία. Έλπιζε πάντα πως θα το έβριε σημεία ζωής... Τέλος, βλέποντας πως δε συνέβαινε αυτό, μου άνάθεσε να την ξαναβρω.
— Όταν τελείωσε, η κ. Ταλιαφέρο σπκώθηκε. Κι' ο Τσόρτς θάμνασε ακόμα μια φορά τη νεανική κορμολαλα της και τις καμπύλες της. Την κοίταζε να διευθύνεται με ναυαρχικές κινήσεις προς ένα μικρό κομμάδι, άκουμπισμένο στον τοίχο, ν' άνοίξη ένα συστάρι του και να βγάλει ένα χόστινο μαντηλάκι.
— Ένώ σκούπιζε μ' αυτό τα δάκρυά της, τη ρώτησε:
— Μήπως ξέρετε που βρίσκεται η κυρία;
— Όχι, απάντησε εκείνη. Μά πιστεύω πως δεν άφελει σε τίποτα να ψάξετε, κ. Τσόρτς.
— Γιατί;
— Γιατί είμαι σίγουρη πως δε θα την ξαναβρήτε.
Ξαναγύρισε και εαπλώθηκε πάλι στο ντιάνι, με τα χέρια τεταμένα πάνω απ' το κεφάλι της. Κάρφωσε τα γκριζοπράσινα μάτια της στον έπισκέπτη της.
— Τι σ'ας κάνει να το πιστεύετε αυτό; ρώτησε εκείνος.
— Ξέρω πως είχα χαθί κι' άλλωστε και πως δε μπόρεσαν να τη βρουν. Αυτό έγινε, όπως ξέρω, δυο φορές, στις Κάννες και στο Άκαπούλκο... Είναι άρρωστη, κυρία Τσόρτς. Συμβαίνει, λοιπόν, να καταφέρνι για πολύν καιρό σε κάποιο άναρρωτήριο ή σε κάποια μακρινή κρυψώνα, για ν' αναπαυθεί και να ξαναπαρή δυνάμεις. Ύστερα ρίχνεται πάλι με δίψα στην εντατική ζωή... για να ξαναχαθί φα-νικά, όπως και τώρα!
— Μήπως συνήθιζει, πριν το σκάσει έτσι, να δέχεται ακριβά δώρα από κυρίες, που έλπιζουν να την παντρευτούν;
— Ναί, πολύ το φοβάμαι... εί-πε θλιμμένα η κ. Ταλιαφέρο. Η καμένη! Ύποθέτω πως μ' αυτό τον τρόπο κερδίζει τη ζωή της.
— Θάλεγε κανείς πως την έρε-τε καλά;
— Συχνάζει στις λουτροπόλεις και στις κοσμικές έσοχες, όπως κι' εγώ, έξηγήσε η κ. Ταλιαφέρο. Ξέρετε, εγώ γυρίζω όλ' αυτά τα μέρη. Έχω άναγκη από κέφι. Έχω επίσης το πάθος της ρουλέτας... Γι' αυτό βρίσκομαι τώρα, εδώ κι' ένα μήνα, σ' αυτή την πόλη, τη γοητευτική και γελοία μαζί.
— Μά όχι, δεν την ξέρω καλά!... Τη μία μέρα, τη βλέπουμε μέσα σε μια άνοιχτη κούρσα, μαζί μ' ένα ώραίο κύριο, στο δρόμο του Σαιν-Τροπέ, με τα ώραία μαύρα μαλλιά της έλεύθερα στον άνεμο... Την άλλη, μπαίνει στο καζίνο του Μοντεκάρλο, κι' όλοι γυρίζουν να τη θαυμάσουν. Η, εν' άπόγεμα, παρουσιάζεται στην πλάζ του Άκαπούλκο... Την ξέρουν άόριστα, ολυρούνε μαζί της. Μιλάνε γι' αυτήν, για την άρρώστια της, για τις δυστυχίες της, για τον τρόπο που γαντζώνεται άπελπισμένα στη ζωή και που μεταχειρίζεται τους άντρες.
— Όστόσο, δεν πιστεύω να την ξέρη κανείς άληθινά. Για μένα τουλάχιστον, μένει ένα μυστήριο!
— Άν έχη παίξει τόσο συχνά αυτό το κόμπο, είπε ο Τσόρτς, άπορώ πως δεν την έχουν τασκώσει άκόμα... Ένα τέτοιο... φαινόμενο άξίζει ένα καλό μάθημα!
— Η κυρία με το άσπρο παντελόνι τον κοίταζε σά να τον μάλανε και κούνησε το κεφάλι της.
— Ό, όχι, κύριε Τσόρτς, απάντησε. Δεν πιστεύω να θέλη κανείς να της κάνει κακό, ούτε να της δώσει ένα μάθημα... Η, μήπως έχει αυτό το σκοπό τώρα ο κύριος που άντιπροσωπεύετε;
— Όχι, όμολόγησε ο ντέκτιβ.
— Όλοι έλπουν να την ξαναβρή, για να ήσυχάσει. Να μάθι γιατί εξαφανίστηκε κι' αν είναι καλά τώρα.
— Μ' άλλα λόγια, το έλατρίο του δεν είναι ο θυμός ή το πείσμα, άλλα η λύπη κι' η άνησυχία. Έτσι;
— Άκριβώς!
— Έ, λοιπόν, όπως ξέρω, το ίδιο συμβαίνει μ' όλους εκείνους που έγκατέλειψε η Μίρα με τόσο μυστηριώδη τρόπο. Ένας απ' αυτούς ήταν εκείνος ο κύριος, στις Κάννες, πλούσιος Γερμανός βιομήχανος. Την είχε έρωτευθεί. Όλοι πίστευαν πως θα την παντρευότανε, μόλις θάμνε έλεύθερος απ' τη γυναίκα του. Λέγανε πως την είχε γεμίσει κοσμήματα κι' άλλα δώρα. Και μια ώραία μέρα...
— Η μικρή τον άφησε στα κρύα του λουτρού, συμπλήρωσε ο Τσόρτς.
— Η κ. Ταλιαφέρο έγνεψε «ναί».
— Ό, σ'ας βεβαιώ, κόντεψε να τρελαθί ο καυμένος! Έβαλε ντέκτιβ να ψάξουνε να την ξανα-βρουνε. Παραμείλησε όλοτελα τις δουλειές του. Ένα δλόκληρο χρόνο τοιγύριζε στη Ριβιέρα, προσπαθώντας να την εαυρώσει, ή τουλάχιστον να βοη κάποιον που να την είχε δη. Μούλεγε, κάθε φορά που τον συναντούσε: «Άγαπητή μου κυρία Ταλιαφέρο, μήπως είδατε τη Μίρα, τη μικρή μου Τσόρτς».
— Τσόρτς: άπόρησε ο Τζόννι.
— Ναί, μ' αυτό το όνομα την έζωμε άλλοτε.
— Δεσποινίς η κυρία;
— Δεσποινίς, νομίζω, είπε η κ. Ταλιαφέρο, αφού σκέφθηκε λίγες στιγμές. Δεν είχα ποτέ κρυβεντιά-

σει άληθινά μαζί της, πριν τη συναντήσω εδώ. Όλοι τη λέγανε ά-πώς «η μικρή Τσόρτς».
— Έπί τέλους, αυτός ο δυστυχισμένος απ' τις Κάννες πήρε μια μέρα ένα γράμμα της. Βρισκόταν στο Μπουένος Άϊρες. Του έγραφε πως ήταν καλά και πως θυμότανε με συγκίνηση τις μέρες που είχαν περάσει μαζί. Τον είχε έγκαταλείψει — πρόσθετε — για να τον γλυτώσει από ένα τρομερό δράμα. Και τον έκτενε να την ξεχάσει.
— Η κ. Ταλιαφέρο έσκασε στα γέλια και συνέχισε:
— Συνάντησε αυτό τον κύριο άκριβώς όταν έφευγε απ' το ξενοδοχείο του, για να γυρίσει στη Δυτική Γερμανία. Ήταν εϋτ υ-χι σ μ ε ν ο σ ι! Άν θέλετε με πιστεύετε... Ήταν εύτυχισμένος που είχε μαζί της η Μίρα πηγάνε καλά και πως είχε διατηρήσει μια ώραία άναμνηση απ' τη γνωριμία της. Δεν ήταν καθόλου θυμωμένος μαζί της!... Τι λέτε σεις γι αυτό;
— Κι' η κ. Ταλιαφέρο ξαναέλασε.
— Γιατί σ'ας τηλεφώνησε η Μίρα, εδώ στη βίλλα σας; ρώτησε ο Τσόρτς.
— Ένα βράδυ έπαιξα στη ρου-λέτα, στο «Σάντς». Ξαφνικά, σή-κωσα το κεφάλι μου και την είδα, όρθια απέναντί μου. Μου χαμογέ-λασε. Λίγο άργότερα κουδούνισα μαζί της. Της πρότεινα νάρθι να κολυμπήσει στην πίσνα μας και να φάη μαζί μας τ' άλλο μεσημέρι.
— Το πρωί, λοιπόν, μου τηλεφώ-νησε πως δε θα μπορούσε νάρθι την ήμερα εκείνη, ότι θάρχό-τανε την άλλη, αν πήγαιναν όλα καλά. Έμεινα σμψμνη. Ύστερα ξανατηλεφώνησε, για να ματαιώσει κι' αυτό το ραντεβού μας. Ήταν πολύ άπασχολημένη — μου είπε — και δεν ήξερε πότε θάμνε έλεύθε-ρη... Φυσικά, είπα με το νου μου πως της είχε παρουσιάσει κά-ποια κοινούργια περιπέτεια.
— Ο Τσόρτς κούνησε το κεφάλι του έπιδοκιμαστικά.
— Σίγουρα, τότε θα γνώρισε τον πελάτη μου, είπε.
— Την τρίτη και τελευταία φο-ρά, που μου τηλεφώνησε, μου άνά-γειρε πως θάφευγε και με ρώτησε αν ήθελα ν' άγοράσω τη «Τζάγκου-αρ» της. Άδρήθηκα. Θα μπορού-σα να την άγοράσω για τις κόρες μου, μα ήξερα πως θα μαλώνανε ποιά να την οδηγήση.
— Έχετε, λοιπόν, κόρες τόσο μεγάλες, ώστε να οδηγούν αυτόκι-νητο; άπόρησε ο Τσόρτς.
— Ναί, δυο. Δίδυμες.
— Άδυνατο να το πιστέψω!...
— Με κολακεύετε, κύριε.
— Ο Τσόρτς σπκώθηκε. Θυμότανε τις δυο γυνές κοπέλλες, που εί-χε δη δίπλα στην πίσνα. Και λυ-πότανε, που η μεγάλη άσπρη πόρ-τα είχε ξανακλείσει έτσι γρήγορα πίσω απ' τη τσακίνα καμαριέρα...
— Σ'ας εύχαριστώ, κυρία, για τις πληροφορίες, που μου δώσατε, είπε. Πρέπει να φύγω τώρα.
— Η κ. Ταλιαφέρο τον συνώδεψε ως την έξωπορτα. Εκεί, της είπε, κυττάζοντας την μέσα στα μάτια: «Άλλωδα, δεν έχωτε ιδέα που μπορώ να βρω τη Μίρα».
— Όχι, δυστυχώς, τον βεβαί-ωσε εκείνη. Πιστεύω πως χάνετε τον καιρό σας, κύριε Τσόρτς. Έ-τσι σ'ας εύχαριστώ, είμαι σκεδόν σίγουρη πως δε θα την ξαναβρήτε. Πάντως, όχι στο Λας Βέγκας.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
Καθώς κατέβαινε το δρομάκι απ' το λόφο, ο Τσόρτς είδε να ξε-προβάλλη πίσω απ' το σπιτί ένα μικρό φορτηγό αυτόκινητο. Άφου έστριψε δε στο δρόμο, πρό-σεξε μέσα στο καθρεφτάκι του πως έπαιρνε κι'έκείνη την ίδια στροφή. Σκεπτότανε πως η ιστορία, που του είχε διηγηθί η κ. Ταλιαφέρο ήταν λογική και πιθανή στις γενι-

Το άόρατο φιλέ
στην δουλειά σας
στο σπιτί
στο δρόμο
στην έξοχή
παντού και πάντοτε
Καλοχτενισμένες
ΜΕ
Elnett
(ΕΛΝΕΤ)
Προϊόν L'OREAL - Paris

ΝΤΕΚΤΙΒΣ πεπεισμένοι, είδη και δι' έρευνας — πληροφορίες επί πα-σης φύσεως ιδιωτικών έμπιστευτικών ή ποδσεων, γάμων διαζυγίων, έπιτηρήσε-ως άνηλικων, άναζητήσεως πραγμάτων ή πο κατάχεσιν κλπ. Διεθνές Γραφείον Πληροφοριών «ATHENS». Πανρασού 2 (πλ. Κλαυθιάδος), τηλ. 27.709. Την σοβαρότητα των εργασιών μας έγγυσται η πολυτής ευδόκιμος δημοσία προήγη-οσία μας.
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΡΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκαστην 9-3. Τα άπο-γεύματα μόνον επί συνελεύσει. Χαρ. Τρικούνη 113. — Τηλ. 613.610. ΟΛ-κία 70.752.

κές γραμμές της και συμφωνούσε με τις πληροφορίες, που είχε πά-ρει ήδη απ' άλλους.
Το μόνο που δεν καταλάβαινε, ήταν τα δάκρυα αυτής της κυρίας. Σε τέτοιο σημείο έφτανε, λοιπόν, η εύαισθησία της;
Κι' αν η Μίρα Ουϊντέν είχε ερ-θει πραγματικά στο Λας Βέγκας, για να πάρη το διαζύγιο της, τι την είχε κάνει να ξαναγύριε βί-στικά; Όχι βέβαια ο πελάτης του...
Διευθύνθηκε προς το Δικαστικό Μέγαρο, άφησε απ' έξω τ' αυτόκι-νητό του και μπήκε.
Φυλλομέτρηση το βιβλίο διαζυ-γίων και βρήκε το όνομα της Μί-ρας Τσόρτς Ουϊντέν, που χάρισε από κάποιον Άλαν Ουϊντέν. Η δι-εύθυνσι της ήταν στα γραφεία των δικηγόρων της: Τέμπλ, Μπέρκροφτ και Σπίνιερ. Φρέμντε Στρήτ. Όσο για τον κ. Ουϊντέν, ήταν κάτοικος του Σικάγου.
Η κ. Ουϊντέν δεν είχε να μείνη παρά δέκα μέρες ακόμη στο Λας Βέγκας, για να συμπληρώσει τις έξη βδομάδες υποχρεωτικής διαμο-νής.
Στη Φρέμντε Στρήτ, οι φωτει-νές έπιγραφές λάμπανε, μέρα με-σημέρι, και τα άσπρηνα δολάρια κουδούνιζαν πάνω στα πράσινα τραπέζια.
Τα γραφεία των τριών δικηγό-ρων βρίσκονταν στο πρώτο πάτω-μα ενός μικρού κτιρίου από γκρι-ζα πέτρα, που αποτελούσε σά μια κηλίδα ασυμμετρίας μέσα σ' όλα εκείνα τα πολύχρωμα φωτά.
Μπαίνοντας, ο Τσόρτς άντίκρυ-σε μια ήλιοφωμένη γραμματέα, που φορούσε ένα βαμπακερό φουρώ έμ-πιμέ κι' είχε χτενισμένα τα μαλ-

λιά της άλογουρά. Με τα πόδια άνετασμένα πάνω στο γραφείο της, λιμάριζε τα νύχια της και κύττα-ζε την κίνηση του δρόμου με ύφος θανάσιμης πλήξεως.
— Καλημέρα σας, της είπε ο Τζόννι.
Κι' έμεινε άκίνητος. Ένα λεπτό, περιμένοντας. Δίχως να βιάζεται, η κοπέλλα κατέβασε τα πόδια της απ' το τραπέζι.
— Θάθελα να δω το δικηγόρο της κ. Ουϊντέν, της έξηγήσε ο Τσόρτς.
— Ουϊντέν;... επάνελαβε εκείνη. Ώστόσο η έκφρασι των ματιών της έδειχνε πως το όνομα δεν της ήταν διάλο άγνωστο.
— Μια στιγμή, παρακαλώ, πρόσ-θεσε.
Σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα της, έστρωσε πάνω της το φόρεμά της, και προχώρησε προς την πόρ-τα του βάθρου. Πριν περάσει το κατώφλι, στράφηκε και ρώτησε:
— Τ' όνομά σας;
— Τσόρτς.
— Όταν έμεινε μόνος, ο Τζόννι κάθισε κι' άναψε ένα τσιγάρο. Ή-ξερε εκ πείρας πως βρισκόταν σε μια πόλη, όπου δεν ήταν εύκολη ή σοδαρή δουλειά...
— Έπειτα από μερικές στιγμές, η κοπέλλα με το έμπριμε ξαναγύρισε. Κράτησε την πόρτα άνοιχτή, του χαμογέλασε και του είπε:
— Ό κ. Μπέρκροφτ σ'ας περιμέ-νει.
— Εύχαριστώ.
Σηκώθηκε και κατέφερε να περά-ση από μπροστά της, χωρίς να ξε-σκιστή από τις μύτες του στήθους της...
— Πρώτη πόρτα άριστερά, άγώ-ρι μου, του μουρούρισε εκείνη με

Τώρα
Το καλοκαίρι
παιδιά και μεγάλοι
χαριτε το υπαυδρο
μαδαινοντας
Σ Χ Ε Δ Ι Ο
Σ Κ Ι Τ Σ Ο
Χ Ρ Ω Μ Α
όπουδήποτε και αν μένετε.
ΤΩΡΑ με τις μεγάλες καλοκαιριτικές μέ-ρες είναι μια ώραία εύκαιρία για τα παι-διά σας είτε για σάς, στην πόλη ή στην έξοχή, ν' άρχισετε την καλλιτεχνική σας σπουδή με το Σύστημα Α.Β.Σ., συνδυάζον-τας έτσι την πιο εύχρηστη άναψυχή με ένα έφδοιο πολύτιμο για τη ζωή. Γιατί — μη το ξεχνάτε αυτό — η Σχολή Α.Β.Σ. μαζί με τις πλούσιες τεχνικές γνώσεις δίνει και μια πλατύτερη καλλιτεχνική μορφωσι, άπα-ροίτητο συμπλήρωμα της γενικής μορφώ-σεως κάθε ανθρώπου. Και το σημαντικώ-τερο: σπουδή στο σπιτί σας, χωρίς να παρεμβάλλετε τις άλλες σας άσχολίες, οπούδήποτε και αν μένετε. Χιλιάδες άν-θρωποι σχεδιάζουν χωρίς στο νέο και διασκεδαστικό σύστημα Α.Β.Σ.
•ΖΗΤΗΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ•
Ζητήστε το άκονο-γραφημένο τεύχος μας. Σ'ας γνωρίζει τις βάσεις αυτού του καινούργιου συ-στήματος, και τις είδικές έσοες που μπορείτε να άπο-κτισητε. Το τεύχος που θα λάβετε θα είναι για σ'ας άλη-θινά μια μήνη στο Σχέδιο.
Παρακαλώ να μου άποσταλή, χωρίς ύπο-χρέωσι μου, το άκονογραφημένο τεύχος σας (εωκλειστώς όρχ. 3 σε γραμματόσημα δι' έξοδα).
ΟΝΟΜΑ
Δ/ΣΙΣ

την οικειότητα που παίρνουν διες οι γυναίκες στο Λας Βέγκας απ' την πρώτη στιγμή.
Τα χαριευτικά έπιθετα «άγάπη μου», «άγάρι μου», «χρυσά μου», είναι συνήθισμένα σ' αυτή την πό-λη. Και κανείς δεν τους δίνει ση-μασία.
Το άριστερο δωμάτιο ήταν έπι-βλητικό, όπως και το γραφείο κι' ο άνθρωπος, που καθότανε πίσω απ' αυτό. Ο δικηγόρος σηκώθηκε για να υποδεχθί τον Τσόρτς. Του-δωσε το χέρι και του είπε χαμο-γελώντας:
— Λέγομαι Τζων Μπέρκροφτ. Πώς είσατε, κύριε Τσόρτς;
— Ήταν ψηλός, άδύνατος, ευγενι-κός. Τα μικρά γκριζα μάτια του όμως είχαν μια έκφρασι άνησυχ-στική.
— Καθίστε, πρόσθεσε. Σε τί μπορού να σ'ας φανή χρήσιμος;
— Ο Τζόννι κάθισε σε μια πολυ-θρόνα και μπήκε άμέσως στο θέμα:
— Είμαι ιδιωτικός ντέκτιβ.
— Ένας πελάτης μου, κάτοικος του Σάν Φραντσκο, μου άνάθεσε να ξαναβρω κάποια κυρία Μίρα Ουϊ-ντέν, που λεγότανε προηγουμένως Μίρα Τσόρτς. Άν δεν κάνω λάθος, ήσαστε ο δικηγόρος της, όταν ζή-τησε εδώ το διαζύγιο της.
— Άκριβώς, συμφώνησε ήσυχ-α ο Μπέρκροφτ.
— Μήπως ξέρετε που βρίσκεται; — Βεβαίως, απάντησε ο δικη-γόρος.
— Μπορείτε να μου δώσετε τη διεύθυνσή της;
— Θα μπορούσα, κύριε Τσόρτς. Άλλα νάσαστε βέβαιος πως δε θα σ'ας τη δώσω... Κάνετε λάθος στην πόρτα!
— Μά πρέπει να σ'ας έξηγήσω... έπείμνε ο Τζόννι. Ο πελάτης μου σκόπευε να παντρευθί αυτή την κυρία. Της είχε άγοράσει μια «Τζάγκουαρ». Της έδωσε ένα δα-χτυλίδι μεγάλης αξίας. Αυτή έ-μνε στο «Σάντς», ύστερα όμως εξαφανίστηκε.
— Μπά, για κάποια άλλη θα πρόκειται. Έγώ την ξέρω καλά, την πελάτισσά μου, και μπορώ να σ'ας βεβαιώσω πως δε στέκονται κατί τέτοιες κατηγορίες εναντίον της.
— Έσκιπε προς το συνομιλήτή του, με το πρόσωπο κατακόκκινο.
— Δεν άνεχόμια τέτοιου είδους ύπαινημούς, τόνισε. Δεν πιστεύω ούτε λέξι απ' όσα μου είπατε... Ξέρω ποιος σ'ας προσέλαβε!
— Ποιος; ρώτησε ο Τζόννι.
— Ο Ουϊντέν! Αυτός σ'ας πληρώνει. Αυτός ο άτιοβήρητος τύπος, που τον τρώει η ζήλια!... Και τώρα θα σ'ας δώσω μια συμ-βολή. Πρώτον, να μου άδείξετε άμέσως τη γωνία. Δεύτερον, να γυρίσετε από εκεί που ήρθατε και να ήπτε στον πελάτη σας πως δε γίνεται τίποτα... Άν ξαναχάσετε τη μύτη σας στις δουλειές μου, προσπαθώντας να ένοχηήσετε την κυρία που άναφέρατε, θα φρονί-σω να σ'ας πιάσω η αστυνομία γι' αλητεία. Σ'ας έρσει να σ'ας κλει-σουν μέσα.
— Όχι, καθόλου.
— Τότε, λοιπόν, ακολουθήστε τη συμβολή μου!
Καθώς ξαναπερνούσε απ' το γραφείο της γραμματέας, την πρό-λαβε ν' άπομακρύνεται γρήγορα απ' την πόρτα, όπου κρυφακούγε, και να ξαναγυρίσει στη γραφομη-χανή της.
Σταμάτησε και την κοίταξε. Έ-κανε κι' εκείνη το ίδιο. Άφου εί-χε κρυφακούσει, θάθελε καλά τί ή-θελε ο Τσόρτς...
— Πάστε μου... άρχισε ο νέος.
Μά σταμάτησε άπτότα, γιατί είχε φανί στο κατώφλι της πόρ-τας ο Μπέρκροφτ.
— Νομίζω πως σ'ας είπα να του δινετε άμέσως από δω, πρόσθεσε μα-λακά εκείνος.
— Αυτό κάνω, απάντησε ο

Τζόννυ. Έτοιμαζόμουν μάλιστα να
ρωτήσω τη δεσποινίδα ποιός είναι
ο συντομότερος δρόμος για να βγώ
κονείς απ' την πόλη.
— Έκανε ύστερα μισή στροφή και
βγήκε απ' το γραφείο.
Κατέβηκε τη σκάλα, προχώρησε
200 μέτρα στο δρόμο, πέρασε ύ-
στερα στο αντικρινό πεζοδρόμιο
και ξαναγύρισε πίσω. Σταμάτησε
μπροστά στη βιτρίνα ενός ποικι-
μιτσάδικου. Μόσα σ' αυτό καθρε-
φτιζόταν παθάρη ή αντικρινή με-
ριά του δρόμου.
Είχε τότε ένα τύπο με χαλί
μπλούζα και με σόρτ. Ήταν εκεί-
νος με το μπαρά, που είχε δη στή
ροξ βίλλια της κ. Τυλινφόρο. Είχε
σταματήσει κι' αυτός και κύτταζε
μια βιτρίνα.
— Ο Τζόννυ συνέχισε το δρόμο
του, ως το μέρος που βρισκόταν
επιστροφή απ' την πόλη. Πριν μπή-
κε, έριξε μια ματιά στο παρμπουρ του
πρώτου πατώματος. 'Η κοπέλλα
με την αλόγουρα άσχολετο ακό-
μα με την περιποίηση των νυχιών
της. — Έπειτα από ένα λεπτό, τον
είδε απάντη στο δρόμο και του
χαμογέλασε προκλητικά. Κι' εκεί-
νος προσπάθησε να φορτώσει μ' ένα
σωρό μνημόνια τη ματιά, που αν-
τάλλαζε μαζί της. Ύστερα μπήκε
στο μπαρ.
Πέρασε άρκετά εύχρηστα το ύ-
πόλοιπο απόγευμά του. Έχασε 25
δολάρια σε μια γειτονική ρουλέ-
τα, ξαναγύρισε έπειτα στο μπαρ,
ήπιε μια μπύρα και χάλασε απ' τη
βιτρίνα τους διαβάτες, ολνυχόντας
κάθε τόσο μια ματιά στη γραμμα-
τέα του δικηγόρου.
Συγχρόνως, σκεπτόταν τη γυ-
ναίκα που άναγκαζε. Και πάρα-
τόσο ξαφνικά πώς το ενδιαφέρον
του γι' αυτήν μεγάλωνε ολοένα...
'Η ιστορία αυτή είχε άρχισι
απ' τη στιγμή που ο πελάτης του
Χάμιλτον Σπράγκ, ένας μεσόκοπος
επιχειρηματίας, του είχε διηγήσει
την ιστορία του, καθώς τρώγανε

Ο πονηρός ναυαγός.

μαζί στο «Παλάς Ότλ» του Σαν
Φραντσκο.
— Δε με νοιάζει τόσο να πάρω
πίσω το δαχτυλίδι, του είχε πη.
— Άς το κρατήσω, δε με μέλει. Μπο-
ρώ να παραγγείλω να μου φτια-
σουν ένα όμοιο. Ούτε και για τ'
αυτόκινητο ενδιαφέρομαι! Θέλω να
ξαναβρώ α ύ ή ν, να βεβαιωθώ πως
είναι καλά... και ν' ανακαλύψω
γιατί με παράτησε!
— Κάτι πρέπει να της συνέβη.
Αυτό θέλω να μάθω! Πρέπει άπα-
ραίτητως να το μάθω!
Ο Τζόννυ απόφευγε να τον κυτ-
τάξει, γιατί είχε τόσο παραχθή ο
Ίδιος απ' τη διήγησή του, ώστε
λάμπανε δάκρυα στα μάτια του,
πίσω απ' τα μαγουλάκια του.
Είχε περάσει τα 50, κι' η άτυ-
χία του φαινότανε κοινότοπη στο
Τζόννυ Τσόρλς: μια νέα και πομπη-
νή κοπέλλα τον είχε τυλίξει.
Αυτό ήταν όλο, πεζά και χωρίς αλ-
σημαστικότητα.
Τον ρώτησε στην αρχή από πού
καταγόταν η κοπέλλα. Ο Σπράγκ
απάντησε ότι, όπως νόμιζε, είχε
έρθει απ' τη Νέα Υόρκη. Πάν-
τως — του είπε — είχε άρνηση
πάντα να μιλήσει για την καταγω-
γή της ή για το παρελθόν της.
Είχε θελήσει να ζήσει ολοκληρωτι-
κά ένα έντονο και υπέροχο παρόν.
Του είχε δώσει την εντύπωση
πως ήταν έξυπνη και μορφωμένη.

Είχε ταξιδέψει πολύ κι' έπρεπε να
είναι καλής οικογενείας.
— Μπορείτε να μου κάνετε την
περιγραφή της; ρώτησε ο Τζόννυ.
— Την περιγραφή της; μουμύ-
ρισε ο Σπράγκ, συλλογισμένος.
— Άς πούμε, μπορείτε να μου
καθορίσετε το χρώμα των μαλλιών
της;
— Μαύρα... μαύρα σαν τ' αφε-
ρά του κόρακα. Τα ωραιότερα μαλ-
λιά του κόσμου, απάλα, γυαλι-
στερά...
— Και τα μάτια;
— Μαύρα κι' αυτά... ή μάλλον
όχι, μπλέ πολύ σκούρα, σά μαύρα,
ξεχειλισμένα από ζωή και πάθος!...
Μου θυμίζει ένα πουλί, που είχα
κρατήσει κάποτε μέσα στη φούκα
μου. Όταν ήμουν παιδί, είχα βρή
μια μέρα αυτό το όμορφο πουλά-
κι. Είχε τη μία φτερούγα του σπα-
σμένη. Δε θα ερχόταν ποτέ τη συγ-
κίνησή μου, όταν το κράτησα στα
δαχτυλά μου... αυτή την εντύπωση
της ζωής που σπαραττούσε μέσα
στη φούκα μου!
— Ήταν λοιπόν κι' αυτή λε-
πτοκαμμένη, σαν πουλάκι;
— Όχι, καθόλου. Ήταν γεμά-
τη, καλοφτιαγμένη... Ώστόσο ο-
μως μοδίδνε αυτή την ίδια εντύ-
πωση... Το πουλί μου ξέφυγε και
πέταξε σ' ένα θάμνο. Δε μπόρεσα
να το ξαναβρώ.
Ο Σπράγκ σταμάτησε, για να

καταπιψέ τ' άδρακά του. Ύστερα
συνέχισε:
— Υποθέτω πως φόφησε, εκεί μέ-
σα στους θάμνους... Και σήμερα
νοιώθω το ίδιο συναίσθημα τραγω-
δίας, όταν σκέπτομαι αυτήν! Δεν
έπρεπε να την αφήσω! Είχα σαν έ-
να προαίσθημα πως δε θα ζούσε
για πολύ ακόμα... Τώρα που το σκέ-
πτομαι, παρατηρώ πως η διαίσθη-
σή μου αυτή προερχόταν απ' όσα
μου είχε πη η ίδια κι' απ' όσα έ-
κανε, παρ' όλο το κέφι που έδειχνε
πάντα.
— Τι ήταν δηλαδή εκείνο που σας
παραξένωσε σ' αυτήν;
— Δεν ξέρω ακριβώς.
Ο Σπράγκ έβγαλε ένα μαντίλι
για να φυσήσει τη μύτη του. Ύστε-
ρα παραγγείλε άλλη μια βότκα.
Ο Τζόννυ έμαθε ακόμα πως η
γυναίκα εκείνη ήταν περίπου 25
χρόνων, με ανάστημα 1,65 και βά-
ρος 55 κιλών περίπου. Λίγο μετά
το τέλος του φαγητού, είπε στο
Σπράγκ:
— Με συγχωρήτε, αλλά, για ν' α-
ναλώσω αυτή την ώρα, θα ήθελα
να συγκεντρώσω πρώτα όσο το δυ-
νατόν περισσότερα στοιχεία. Πέστε
μου, είχατε σχέσεις μαζί της;
— Πώς είπατε; ρώτησε άφηρημέ-
να ο Σπράγκ.
Την είχατε πραγματικά φιλε-
νάδα σας;
— Όχι, απάντησε ο Σπράγκ κο-
κινίζοντας λίγο, όχι από ντροπή
άλλ' από λύπη.
ΚΕΤΑΛΛΑΙΟΝ Γ'
Κατά τις 5 παρά τέταρτο, ο
Μπρίκφροτ βγήκε απ' το γραφείο
του, μαζί με κάποιον άλλο. 'Ανέβη-
καν σ' ένα αυτοκίνητο και φύγα-
νε. Ύστερα, στις 5 ακριβώς, εμφανί-
στηκε πάλι στο παρμπουρ η αλόγα-
ουρά. 'Ενώ διόρρωνε το μακιγιάζ
της μπροστά σ' ένα καθρεφτάκι, ο
Τζόννυ πήγε και στάθηκε στην πόρ-
τα του μπάρ.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΑ'Υ-ΜΕΝΗ ή Νιβέττα, σκυ-
μένη στην κούνια του παιδιού
της, έκλαιγε στη σκέψη, ότι η άτι-
μία του άντρα της θα βάραινε σ'
αυτό το παιδάκι. 'Η Νιβέττα, από
τις πρώτες κιόλας μέρες του γά-
μου της, είχε γίνει δυστυχισμένη.
Μεγαλωμένη από γονείς τίμιους κι'
εργατικούς, που τη λάτρευαν, δεν
είχε γνωρίσει ως τότε παρά τις ή-
συχες οικογενειακές χαρές. Όταν,
ξαφνικά, γοητεύθηκε από τη χαρί-
τού άντρα, που έμελλε να γίνει σύ-
ζυγός της. Μα, μόλις παντρεύτη-
καν, εκείνος ξαναχρίστηκε τ' α-
νέστη. Και γύριζε στο σπίτι του
διαρκώς μεθυμένος.
Έτσι, η οικογενειακή ζωή, είχε
καταλήξει κόλαση για τη Νιβέττα.
Ποσοπαύους η καμένη με γλυκύ-
τητα και παρακάλα να φέρη τον
άντρα της στον ίδιο δρόμο. Μα ελ-
τός δεν άκουγε τίποτα. Στο έ-
λος, νοιώθοντας, ότι οι προσπα-
θείες της πήγαιναν χαμένες, είχε
αποφασίσει να ξαναγυρίσει στους
γονείς της. Κι' εκεί που ένοιωσε να
την πνίγει η άπελπισία, κατάλαβε
ότι έπρεπε να γίνει μητέρα.
Ο έρχομός του παιδιού αυτός ή-
ταν για τη Νιβέττα η παρηγοριά
της. Ξαναβρήκε το θάρρος της και
γεμάτη αυτοπεποίθηση, έλεγε:
— Θα εργαστώ για το παιδί
μου, θα το μεγαλώσω και θα το
κάνω καλό και τίμιο άνθρωπο.
Κι' απ' την ημέρα που έφερε
στον κόσμο το παιδί της η Νιβέ-
ττα έγινε καρτερική. Ούτε ένα πα-
ράπονο δεν έβγαίνει απ' τη χείλη
της. Δεν ένοιωσε πια ούτε δυστυ-

— Θα πεθάνουμε μαζί, αγαπημένο μου παιδί, αφού δε μπορούμε
πια να ζήσουμε... του έλεγε η Νιβέττα.

Το άγνωστο παιδί

γίες, ούτε στερήσεις. 'Η σκέψη της
ήταν βάλ στο παιδί.
Νυχτά-μέρα θαύμαζε τις όμορφιές
του μικρού πλάσματος και το γέ-
μιζε χάδια και φιλιά.
— Ένα πρωί ο άντρας της γύρισε
χαρόμπα, με πρόσωπο τσαγκου-
ριμένο και με ρούχα ξεσκισμένα.
Ήταν χλωμός και με μάτια βλο-
συρά. Έκρυψε μερικά χρυσά νομί-
σματα στο σουρτί. Έπειτα έβγα-
λε το σακάκι του.
'Η Νιβέττα έμπηξε μια κραυγή.
Το πουκάμισό του ήταν γεμάτο αί-
ματα.
— Είσαι πληγωμένος; τον ρώ-
τησε.
— Δεν έχω να σου δώσω λόγο,
της απάντησε. 'Ετοίμομαι μου μια
βολίτσα. Θα φύγω για μερικές ή-
μέρες...
— Θέε μου! Κάτι κακό θα έκα-
νες! είπε η Άννα.
— Εκείνος, στο μεταξύ, καταγιώ-
ταν να βγάλει από πάνω του κάθε
κηλίδα αίματος...
Ξαφνικά, ακούστηκαν χτυπήματα
στην πόρτα.
— Μην ανοίξεις! είπε ο άντρας
στη γυναίκα του.
Τα χτυπήματα έξακολουθούσαν
πιό δυνατά. Καί, σε λίγο, η πόρ-
τα παραβιάστηκε. Τέσσερες άστυνο-
μικοί μπήκαν μέσα κι' έδωσαν τ'οι
άντρα της Νιβέττας.
Κατάσχισαν ακόμη τα χρήματα
τα ρούχα, τη βολίτσα του.
— Όταν τον οδηγήσαν στην ανά-
κριση, είδε πως ήταν χαμένος. Κι'
αναγκάστηκε να ομολογήσει. Με τη
βοήθεια ενός άλλου είχε δολοφονή-
σει μια γυναίκα και την κηφήν.
Διηγούνταν κυνικάτα τη σκηνή της
της λεπτομερείας όλες του έχλαί-
μας. Ύστερα δικάστηκε και κα-
ταδικάστηκε σε θάνατο.
Από την ημέρα της συλλήψεώς
του, η Νιβέττα ήταν τρελλή από
ντροπή κι' άπελπισία. Για ν' απο-
φεύγη τα βλέμματα των περιέργων,

κλεινόταν στο σπίτι. Και μόνο τη
νύχτα έβγαλε έξω, για να φυσήξει
τα άναγκαία να μην πεθάνει της
πείνας. Κατάπιε τη συμφορά της
και μόνι με το παιδάκι της περ-
νούσε τις μέρες, και τις νύχτες
κλαίγοντας. Ήξερε πως ο άντρας
της ήταν ένοχος. Κι' όταν έμαθε
τη μοιραία απόφαση του δικαστη-
ρίου, γονάτισε μπρος στην κούνια
και ψιθύριζε με λυγμούς:
— Φτωχό μου παιδί, συγχώρεσέ με
που σ' έφερα στον κόσμο!...
Και τα δάκρυα της μόνως έπε-
φταν στα χέρια του παιδιού, που
ζύπνιζε από τη ζεστασιά τους.
Κι' έκεino, με βλέμμα άοριστο,
κίτταζε γύρω του.
— Φτωχό, δυστυχισμένο πλά-
σμα!... έλεπε εκείνη. 'Η μοίρα σου
το έγραφε να γίνης παιδί δολοφό-
νου, για να σε βαρύνει η άτιμία
του σ' όλη σου τη ζωή!... Ώ, αν
ήταν δυνατόν, και με το αίμα μου
ακόμη θα έξαγόραζα τη ντροπή
σου!... Τίποτα δε μπορεί να σε
σώσει!... Θα μάρης μια μέρα για

το παιδί σου. Και μόνο τη
νύχτα έβγαλε έξω, για να φυσήξει
τα άναγκαία να μην πεθάνει της
πείνας. Κατάπιε τη συμφορά της
και μόνι με το παιδάκι της περ-
νούσε τις μέρες, και τις νύχτες
κλαίγοντας. Ήξερε πως ο άντρας
της ήταν ένοχος. Κι' όταν έμαθε
τη μοιραία απόφαση του δικαστη-
ρίου, γονάτισε μπρος στην κούνια
και ψιθύριζε με λυγμούς:
— Φτωχό μου παιδί, συγχώρεσέ με
που σ' έφερα στον κόσμο!...
Και τα δάκρυα της μόνως έπε-
φταν στα χέρια του παιδιού, που
ζύπνιζε από τη ζεστασιά τους.
Κι' έκεino, με βλέμμα άοριστο,
κίτταζε γύρω του.
— Φτωχό, δυστυχισμένο πλά-
σμα!... έλεπε εκείνη. 'Η μοίρα σου
το έγραφε να γίνης παιδί δολοφό-
νου, για να σε βαρύνει η άτιμία
του σ' όλη σου τη ζωή!... Ώ, αν
ήταν δυνατόν, και με το αίμα μου
ακόμη θα έξαγόραζα τη ντροπή
σου!... Τίποτα δε μπορεί να σε
σώσει!... Θα μάρης μια μέρα για

Το μεγαλύτερο τούννελ του κόσμου

Θα διασχίσει το Λευκό Όρος

ΕΔΩ και κάμποσο καιρό, η είδη-
ση, λαχιά γαλήνη του Σαμονί, του
περιήγηση αυτού γαλλικού κέντρου
χειμερινών σπορ διακρίπτεται από
βουητά τεραστίων ηλεκτροκίνητων
τροπικών και από έλκεις που α-
κούγονται αλόγουρα σε άκτινα πολ-
λών μιλίων. Κι' η κατάσταση αυτή
θα συνεχισθί ως το 1963 το λιγώ-
τερο.
Τότε υπολογίζεται πως θα έχη τε-
λειώσει το άνοιγμα του μεγαλύτε-
ρου οδικού τούννελ του κόσμου, που
θα συνδέσει τη Γαλλία με την Ίτα-
λία, περνώντας μέσα από τα πέτρι-
να σπλάγια του Λευκού Όρους. Με
το τεράστιο αυτό τεχνικό έργο, θα
συντομευθί πολύ η απόσταση μεταξύ
των δύο χωρών.
Θα υπάρξει επίσης ένας σκεπασμέ-
νος αυτοκινητόδρομος, που θα μπο-
ρή να χρησιμοποιηθί με άπολυτη α-
σφάλεια όταν το χιόνι μεταβάλλη
τους δρόμους του βουνού σε παγινώ-
τα θανάτου.
Το σκάψιμο του τούννελ γίνεται
και από τις δύο άκρες του συγχρό-
νως. Ύπολογίζεται δε ότι θα στοι-
χίση περίπου 1 δισεκατομμύριο δραχ-
μές.
'Εκτός όμως απ' το χρήμα, έ-
χει κοστίσει ως τώρα τη ζωή 4 έρ-
γατών κι' έχει προκαλέσει πάνω α-
πό 600 δυστυχήματα.
'Η εργασία γίνεται κάτω από τρα-
χύτατες συνθήκες. 'Η τρομερή ζέση

που επικρατεί μέσα στο τούννελ, έ-
λκεται γρήγορα και τον πιο γερό
άντρα. Γι' αυτό, κάθε εργάτης έρ-
γάζεται μόνο 3 ώρες, και παρ' όλα
τα σύγχρονα μέσα που χρησιμο-
ποιούνται, το σκάψιμο προχωρεί μά-
λις κατά 10-12 μέτρα την ημέρα.
Ο άερος του τούννελ ανακυκλώ-
ται συνεχώς με ισχυρές άντλίες.
Όταν τελειώνουν τη δουλειά τους,
οι εργάτες πρέπει να κάνουν ντους
ελαφρά χλιαρό για να δροσιστούν
κι' ύστερα να φορέσουν χοντρά μελ-
λινα ρούχα, πριν βγούνε στο κρύο
του υπαίθρου.
Ώστόσο, παρ' όλη την κόπωση
και τις ταλαιπωρίες, όλοι τους δε
βλέπουν την ώρα να τελειώσουν το
τούννελ. Το θεωρούν ζήτημα φυσιο-
μίας.
Οι μηχανικοί έξ' όλου έκαμαν με
τόση ακρίβεια τους υπολογισμούς
τους, ώστε, όταν θα συναρμολογηθί
τις πέτρες τα δυο τμήματα του τούν-
νελ, στο κέντρο του βουνού, δε θα
υπάρχει μεγαλύτερο λάθος από 5
πόντους στην κατασκευή τους.
Μόνο οι κάτοικοι του Σαμονί βλέ-
πουν με κακό μάτι το τούννελ, γιατί
φοβούνται πως οι τουρίστες θα φου-
γούν από εκεί και θα πηγαίνουν στην
Ιταλία, όταν θα βρίσκεται τόσο κον-
τά τους.
Προβλέπεται ότι θα χρησιμοποιηθί
το τούννελ πάνω από 380 χιλιάδες
αυτοκίνητα το χρόνο.

τον πατέρα σου... Θα έπρεπε να
πεθάνεις για να σόηση αυτή η κη-
λίδα από τ' όνομά σου!

Και μ' αυτή τη σκέψη, μια λάμ-
ψη χαράς πέρασε από το βλέμμα
της Νιβέττας. Παίρνοντας τότε το
παιδί της στην άγκαλιά της και
φιλιζώντας το, έλεγε:

— Θα πεθάνουμε μαζί, αγαπημέ-
νο μου, αφού δε μπορούμε πια να
ζήσουμε. Μα πως να πεθάνουμε...
Πώς!... Έσύ τουλάχιστον δε πρέ-
πει να υποφέρεις!...

Συλλογίστηκε το Σηκουάνα, μα
άμέσως έδωσε την ιδέα πως θα
μπορούσαν να πνιγούν. Το δηλητη-
ριο την τρόμαξε, η άσφυξία επί-
σης.
Κι' εξαφνα φώναξε:
— Είμαι λοιπόν κι' εγώ τέρας
σαν τον πατέρα σου και θέλω να
σε σκοτώσω, παιδί μου!... Όχι!...
Όχι!... Είμαι τρελλή!... Έσύ, παι-
δί μου θα ζήσης, θα γίνης τίμιος
και δε θα μάρης το έγκλημα του
πατέρα σου... Μονάχα εγώ θα υ-
ποφέρω... Για σένα, παιδί μου...
Και δε θα παρανοηθώ ποτέ!...

Και με τα λόγια αυτά, έβγαλε
το μωρό από τα σπλάχνα του, το
σήκωσε ψηλά και το κίτταζε καλ-
κά. — Έπειτα άρχισε να το σφιγ-
γει με λαχτάρα στην άγκαλιά της.

Είχε άρχισι πια να νυχτώνη.
Τότε η Νιβέττα έβγαλε απ' το
ντουλάπι μια άσπρη μπρεπετίστ-
κη φορεσιά κι' άρχισε να ντύνη το
παιδί της, σταματώντας κάθε τό-
σο για να κλάψη, σά να το νεκρο-
στολίζει.

Του έβαλε κατόπι μια χρυσή α-
λυσίδα, που τη φορούσε η ίδια,
όταν ήταν κορίτσι... Και βγήκε
από το σπίτι.

Στην αρχή, βάδιζε στην τύχη.
Έπειτα πήρε τον ύπνοιο σιδηρό-
δρομο κι' έφτασε σε μια μακρινή
συντοκία. Σ' όλο το διάστημα, το
παιδί δεν είχε ξεκολλήσει το στο-
ματάκι του απ' το μητρικό στή-
θος.

Έλος, βρέθηκε σ' ένα μέρος έ-
ρημο και σκοτεινό. Σκέφθηκε λίγα
λεπτά. Κι' έπειτα συνέχισε το δρό-
μο κι' έφτασε λαχανιασμένη σ' ένα
μεγάλο κτίριο. Χτύπησε, κι' η
πόρτα άνοιξε άμέσως. Πέρασε στην
αυλή, σφίγγοντας το παιδί της.
'Η Νιβέττα βρισκόταν σ' ένα
'Ασυλο Όρφανών. Ένας υπάλληλος
του Ιδρύματος παρουσιάστηκε μπρο-
στά της.

— Κύριε, είπε τρέμοντας η μη-
τέρα, αυτό το παιδί το βρήκα πριν
μισή ώρα πάνω σ' ένα παγκά...
Μα δε μπόρεσε να πη περισσό-
τερα.

Ο υπάλληλος, χωρίς να την προ-
σέση, χτύπησε ένα κουδούνι. Μια
γυναίκα παρουσιάστηκε. Καί, σε
λίγο, αυτή έδυσε το παιδί.

Το κατέλαβαν. Δε βρήκαν πάνω
του κανένα σημάδι. Και το ξανα-
ντυσαν, φορώντας του άλλα ρουχα-
λάκια.

Απ' τη στιγμή εκείνη, το παιδί
της Νιβέττας δεν ήταν πια το πα-
δί το δολοφόνο... Ήταν ένα ά-
γνωστο παιδί, που είχε το δικαίω-
μα να γίνη τίμιος άνθρωπος. Δε
θα το έμποδισε σ' αυτό το έγκλη-
μα το πατέρα του...

Η Νιβέττα έριξε στο παιδί
ένα τελευταίο βλέμμα κι' έκανε με-
ρικά βήματα για να βγί έξω. Μα
μια ακατανίκητη δύναμη την καρ-
φωσε στη θέση της. Καταβάλλου-
σα τότε στερνή προσπάθεια, το
φίλησε για τελευταία φορά και
βγήκε έξω...
*

Την άλλη μέρα, βρήκαν το πτώ-
μα της Νιβέττας στις όχθες του
Σηκουάνα...
'Η δύστυχη μητέρα είχε πνιγί.
Μά, αν έην' αλήθεια, ότι οι πεθα-
μένοι βλέπουν έκείνους που αγα-
πούν, σίγουρα η ψυχή της Νιβέ-
ττας θ' αναγαλλιάζε βλέποντας το
παιδί της, που είναι σήμερα ένας
ετυχιμένος άνθρωπος...

Η θυσία της μητέρας του σίγη
έξαγοράσει το έγκλημα του πατέ-
ρα του!...

ΖΑΚ ΜΟΡΝΑΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΑ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΑΤΑ

ΚΑΠΟΤΕ, στα παλιά χρόνια, ζούσε ένας πλούσιος μεγαλέμπορος που είχε τρεις κόρες. Την πρώτη την έλεγαν Τριανταφυλιά, τη δεύτερη Γαρουφαλιά και την τρίτη Γιοσεμιά. Οι δύο πρώτες δεν αγαπούσαν τη μικρότερη αδελφή τους, γιατί ήταν πάρα πολύ όμορφη. Μαζί όμως με την όμορφη, η κοπέλλα αυτή είχε και την καλωσύνη στην καρδιά.

Μια μέρα, ο πατέρας των κοριτσιών ήταν να κάνει ένα μακρινό θαλασσινό ταξίδι με το καΐκι του, για να αγοράσει προμάτια για το μανασί του. Ρώτησε, λοιπόν, τις κόρες του, τι ήθελαν να τους φέρει από την ξενιτιά που πήγαινε. Η μεγάλη, του είπε να της φέρει διαμαντικά κι η δεύτερη, μαργαριτάρια.

Κι' εσύ, Γιοσεμιά, τι θέλεις να σου φέρω; — Τίποτα, πατέρα. Μόνο εκεί, που θα πάς, να ζητήσεις να δες το Βασιλόπουλο και να του πεις χαιρετίσματα από μένα...

Οι δύο αδελφές γέλασαν μαζί της, έκριναν όμως, κυττάζοντας σοβαρά τον πατέρα της, του είπε πάλι:

— Αν ξεχάσεις την παραγγελία μου, πατέρα, πρέπει να ξέρεις, πως θα παντρώσω η θάλασσα, που θάρκεσαι, και το καΐκι σου θα σταματήσει.

Ο έμπορος χαμογέλασε με τα λόγια της κόρης του κι' έφυγε. Έπειτα από μέρες πολλές, το καΐκι του έφθασε στην ξένη χώρα. Ο έμπορος ψώνισε ό,τι του χρειαζόταν και πήρε τα διαμάντια και τα μαργαριτάρια. Ξέσασε όμως να πάει στο παλάτι για να πει τα χαιρετίσματα της κόρης του στο Βασιλόπουλο. Δεν τόλμη να πάει και τόσο στα σοβαρά. Μπήκε, λοιπόν, στο καΐκι του. Εκεί όμως, που ταξίδευε, πιάστηκε η θάλασσα και το καΐκι ούτε μπρος πήγαινε, ούτε πίσω. Τότε ο έμπορος άμνησθη τα λόγια της κόρης του κι' αποφάσισε να νυριαί πάλι. Αμέσως η θάλασσα ξεπάνωσε, κι' ο έμπορος πήνε στο Βασιλόπουλο.

Η κόρη μου, η Γιοσεμιά, σου στέλνει χαιρετίσματα, του είπε.

Το Βασιλόπουλο τον ευχαρίστησε και του έδωσε πολλά δώρα για τη Γιοσεμιά καθώς κι' ένα ωραίο ζωγραφιστό βαθύ πιάτο.

Πες στην κόρη σου, είπε στον έμπορο, να δώσει κάθε πρωί αυτό το πιάτο στο παλάτι, να το γεμίσει με ανθόνερο.

Ο έμπορος γύρισε στη χώρα του και μοίρασε στις κόρες του τα δώρα. Η Γιοσεμιά, περίμενε ανυπόμονη να ημερώσει για να δώσει το πιάτο στο παλάτι, αλλά της, πραγματικά, μόλις ημερώσε, άκουμπσε το πιάτο στο παλάτι και το γέμισε με ανθόνερο. Σε λίγο όμως, η Γιοσεμιά είδε ένα ωραίο καναρίνι να βουτάει τις φτερούγες του στο ανθόνερο και να μπαίνει στο δωμάτιό της. Εκεί μεταμορφώθηκε ο ένας ωραίος Βασιλόπουλος, ντυμένο με χρυσή φορεσιά.

— Εγώ είμαι το Βασιλόπουλο, που του στείλεις τα χαιρετίματά! είπε στη Γιοσεμιά. Σ' ευχαριστώ κι' ήρθα να σε γνωρίσω.

Η Γιοσεμιά τρόμαξε στην άσχη, μα ευχαρίστησε πολύ για την τιμή που της έκανε.

Η Γιοσεμιά είδε ένα ωραίο καναρίνι να βουτάει τις φτερούγες του στο ανθόνερο...

το Βασιλόπουλο. Κάθισε λίγο μαζί της, κουβεντάσταν και στο τέλος το Βασιλόπουλο έγινε πάλι καναρίνι κι' έφυγε. Αυτό νινόνταν έτσι κάθε μέρα. Η Γιοσεμιά λοιπόν ήταν ευτυχισμένη.

Οι αδελφές της βλέποντας πόσο εκείνη ήταν χαρούμενη, κρυφούταν από την κλειδαρότρυπα και είδαν το καναρίνι, που βουτούσε στο πιάτο και νινόνταν Βασιλόπουλο. Ζήλεσαν, άμεσως και για να κάνουν κακό στη Γιοσεμιά, έριξαν μέσα στο πιάτο σπασμένα γυαλιά. Έτσι, όταν ξανάρθε την άλλη μέρα το καναρίνι και θούπησε στο πιάτο να κάνει το μπάνιο του στο ανθόνερο, πληγώθηκε από τα γυαλιά, γέμισε από αίματα κι' έφυγε ξεφωνίζοντας. Η Γιοσεμιά, όταν είδε το καναρίνι να ξαναφύγει με τις φτερούγες γεμάτες αίματα, θύνηκε στον κήπο κι' άρχισε να κλαίει απαρηγόρητα. Έν' απδονάει που την άκουσε να κλαίει, φτερούγισε κοντά της και με την ωραία φωνή του της είπε:

— Μην κλαίς, Γιοσεμιά. Σήκω και πήγαινε στο δάσος κι' εκεί θα παρηγορηθείς.

Η Γιοσεμιά, χωρίς να πει τίποτα στους δικούς της, έφυγε από το παλάτι. Έστρωσε νυχτα στο δάσος κι' όπως ήταν κουρασμένη, έκυε κάτω από ένα δέντρο και κοιμήθηκε. Το πρωί την ξύπνησαν τα πουλιά με τα κελαϊδικά τους. Έκανε ν' ανασκουμπωθεί, δ-

— Μην κλαίς, Γιοσεμιά. Σήκω και πήγαινε στο δάσος κι' εκεί θα παρηγορηθείς.

Η Γιοσεμιά, χωρίς να πει τίποτα στους δικούς της, έφυγε από το παλάτι. Έστρωσε νυχτα στο δάσος κι' όπως ήταν κουρασμένη, έκυε κάτω από ένα δέντρο και κοιμήθηκε. Το πρωί την ξύπνησαν τα πουλιά με τα κελαϊδικά τους. Έκανε ν' ανασκουμπωθεί, δ-

— Μην κλαίς, Γιοσεμιά. Σήκω και πήγαινε στο δάσος κι' εκεί θα παρηγορηθείς.

Η Γιοσεμιά, χωρίς να πει τίποτα στους δικούς της, έφυγε από το παλάτι. Έστρωσε νυχτα στο δάσος κι' όπως ήταν κουρασμένη, έκυε κάτω από ένα δέντρο και κοιμήθηκε. Το πρωί την ξύπνησαν τα πουλιά με τα κελαϊδικά τους. Έκανε ν' ανασκουμπωθεί, δ-

— Μην κλαίς, Γιοσεμιά. Σήκω και πήγαινε στο δάσος κι' εκεί θα παρηγορηθείς.

Η Γιοσεμιά, χωρίς να πει τίποτα στους δικούς της, έφυγε από το παλάτι. Έστρωσε νυχτα στο δάσος κι' όπως ήταν κουρασμένη, έκυε κάτω από ένα δέντρο και κοιμήθηκε. Το πρωί την ξύπνησαν τα πουλιά με τα κελαϊδικά τους. Έκανε ν' ανασκουμπωθεί, δ-

— Μην κλαίς, Γιοσεμιά. Σήκω και πήγαινε στο δάσος κι' εκεί θα παρηγορηθείς.

Η Γιοσεμιά, χωρίς να πει τίποτα στους δικούς της, έφυγε από το παλάτι. Έστρωσε νυχτα στο δάσος κι' όπως ήταν κουρασμένη, έκυε κάτω από ένα δέντρο και κοιμήθηκε. Το πρωί την ξύπνησαν τα πουλιά με τα κελαϊδικά τους. Έκανε ν' ανασκουμπωθεί, δ-

— Μην κλαίς, Γιοσεμιά. Σήκω και πήγαινε στο δάσος κι' εκεί θα παρηγορηθείς.

Η Γιοσεμιά, χωρίς να πει τίποτα στους δικούς της, έφυγε από το παλάτι. Έστρωσε νυχτα στο δάσος κι' όπως ήταν κουρασμένη, έκυε κάτω από ένα δέντρο και κοιμήθηκε. Το πρωί την ξύπνησαν τα πουλιά με τα κελαϊδικά τους. Έκανε ν' ανασκουμπωθεί, δ-

— Μην κλαίς, Γιοσεμιά. Σήκω και πήγαινε στο δάσος κι' εκεί θα παρηγορηθείς.

Η Γιοσεμιά, χωρίς να πει τίποτα στους δικούς της, έφυγε από το παλάτι. Έστρωσε νυχτα στο δάσος κι' όπως ήταν κουρασμένη, έκυε κάτω από ένα δέντρο και κοιμήθηκε. Το πρωί την ξύπνησαν τα πουλιά με τα κελαϊδικά τους. Έκανε ν' ανασκουμπωθεί, δ-

— Μην κλαίς, Γιοσεμιά. Σήκω και πήγαινε στο δάσος κι' εκεί θα παρηγορηθείς.

Η Γιοσεμιά, χωρίς να πει τίποτα στους δικούς της, έφυγε από το παλάτι. Έστρωσε νυχτα στο δάσος κι' όπως ήταν κουρασμένη, έκυε κάτω από ένα δέντρο και κοιμήθηκε. Το πρωί την ξύπνησαν τα πουλιά με τα κελαϊδικά τους. Έκανε ν' ανασκουμπωθεί, δ-

— Μην κλαίς, Γιοσεμιά. Σήκω και πήγαινε στο δάσος κι' εκεί θα παρηγορηθείς.

Η Γιοσεμιά, χωρίς να πει τίποτα στους δικούς της, έφυγε από το παλάτι. Έστρωσε νυχτα στο δάσος κι' όπως ήταν κουρασμένη, έκυε κάτω από ένα δέντρο και κοιμήθηκε. Το πρωί την ξύπνησαν τα πουλιά με τα κελαϊδικά τους. Έκανε ν' ανασκουμπωθεί, δ-

ταν ξαφνικά είδε λίγο πέρα πέρα να στέκεται μια καλονορά και να την κυττάει.

— Τι έχεις κόρη μου; της είπε. Γιατί ελσαι λυπημένη; Ζήτησε μου ποια χάρη θέλεις.

Τότε η Γιοσεμιά με τα δάκρυα στα μάτια της διηγήθηκε τον πόνο της. Η καλονορά χαμογέλασε, της χάιδεψε τα μαλλιά κι' έβγαλε από την τσέπη της ένα ωραίο κουτάκι.

— Πάρτο αυτό, Γιοσεμιά. Έχει μέσα μια αλοιφή που νιατρεύει και τις πιο άσχημες πληγές. Θα σου χρειαστεί. Θέλεις τίποτ' άλλο;

— Ναι, να μου δώσεις τα ρούχα σου.

Κι' η Γιοσεμιά ντυμένη σαν καλονορά, ευχαρίστησε σε λίγο κι' έφυγε. Και μια μέρα έφτασε στη χώρα του Βασιλόπουλου.

Εκεί είδε τον κόσμο καταλυπημένο.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε.

— Πειθαίνει το Βασιλόπουλο, της είπαν. Όλο το κορμί του έχει γεμίσει ανιάτρευτες πληγές.

Τότε η Γιοσεμιά τρέχοντας στο παλάτι και ζήτησε να δει το Βασιλόπουλο.

— Τι έχεις κόρη μου; την ρώτησε.

— Φέρνω για το Βασιλόπουλο ένα θαυματουργό νιατρικό! της είπε.

Η γνήσι Βασιλίσα κούνησε απειλητική το κεφάλι της. Μα νιατί να μην δοκιμάσει και το τελευταίο αυτό νιατρικό, που της έφερναν;

Ρώτησε, λοιπόν, τη Γιοσεμιά στην κάμαρα του Βασιλόπουλου κι' η κοπέλλα του άλειψε όλο το κορμί με την αλοιφή που της είχε δώσει η καλονορά.

Η αλοιφή είχε θαυματουργή δύναμη και το Βασιλόπουλο άνοιξε άμεσα, τα μάτια του και κατάλαβε πως είχε γίνει έντελως καλά. Πάλι στο κορμί του είδε μια καλονορά. Η μητέρα του τότε του είπε:

— Αυτή η καλονορά ο' έκανε καλά, γιέ μου.

Το Βασιλόπουλο σπρώχθηκε άμεσα της τράπεζας το μαρμόρινο νιατρί που φορούσε γύρω από το πρόσωπο και νυνούισε τη Γιοσεμιά.

Άρπαξε τότε την κοπέλλα από το χέρι και γονάτισε μπρος στη μητέρα του.

— Μόνο της είπε, αυτή η κόρη μου έσωσε τη ζωή. Αυτήν θα πάω να νυμφώσω κι' ως μνη είναι από αμα βασιλικό.

Η γνήσι Βασιλίσα άγκάλιασε τη Γιοσεμιά, τη φίλησε και της ευχήθηκε να ζήσει ευτυχισμένη.

Έτσι παραιτήθηκε από το θρόνο η γνήσι Βασιλίσα κι' έδωσε το βασίλειο στο γιό της.

Τότε το Βασιλόπουλο είδοποίησε τον πατέρα της Γιοσεμιάς ναρθούν στο γάμο του.

Άλλα μόλις τόμαθαν οι δύο άλλες αδελφές, γονάτισαν μπρος στον πατέρα τους και του είπαν:

— Έμεις φταίμε γι' αυτό που έπαθε το Βασιλόπουλο και δε θα δώσουμε στο γάμο.

Μόλις τόμαθε όμως η Γιοσεμιά, τις συχώρεσε κι' έστειλε ένα καΐκι για να τις παραλάβει μαζί με τον πατέρα τους.

Έτσι έγινε ο γάμος του Βασιλόπουλου με τη Γιοσεμιά κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλλίτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιονόμωρ

Ο Κωστάκης δείχνει στον Τάκη το καινούργιο του πουκάμισο.

— Και τι δεν είδε! το λέει. Σπουδαία γεγονότα, θαύματα, πολέμους, αερομαχίες, δράματα, κωμωδίες, αθλητικές συναγές...

— Τόσο ιστορικό, είναι, λοιπόν, το πουκάμισό σου;

— Όχι, καμμένο! Τόφιασε η μαμά μου από το πανί της θόνης ενός κινηματογράφου!

Ο δ α σ κ α λ ο ς: Λοιπόν, παιδιά, ποιος δεν έμεινε ευχαριστημένος από την έπιστροφή του 'Αστού;

Ο Μ ι μ η ς: Ο μύσχος ο σιτενός, κύριε!

Ο Μιμης άναποδουρίζει την αλατιέρα στο τραπέζι. Η μαμά του τότε τον φωνάζει:

— Άλλη φορά, Μιμη, αν άναποδουρίσεις την αλατιέρα, θα σε βάλλω να φας όλο το άλατι.

Τότε, μαμά, λέει εκείνος, προτιμώ να άναποδουρίσω το κουτί με τη ζάχαρη!

— Πάλι στην ίδια τάξη, Κωσταντίνε; (Του Β. Χριστοδούλου)

MIKY MAOYΣ

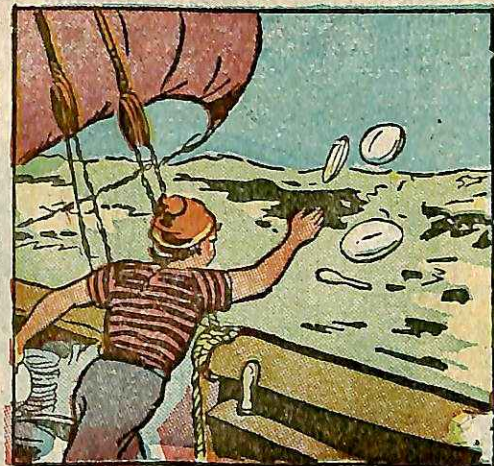
Το ήρωικό ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Την άνοιξη του 1786, πάνω ο' ένα άλιευτικό πλοίο, που είχε ρίξει τα δίχτυα του στ' άνοχτά του Καλαί, στη Μάγχη, το πλοίο άνακάλυψε ένα νεαρό λαθρεπιβάτη.

— Τι γυρεύεις έσύ έδω;... Μα για στάσου. Μου φαίνεται πως σε γνωρίζω. Είσαι ο γιός του νιατρού Σουθβί, έτσι;

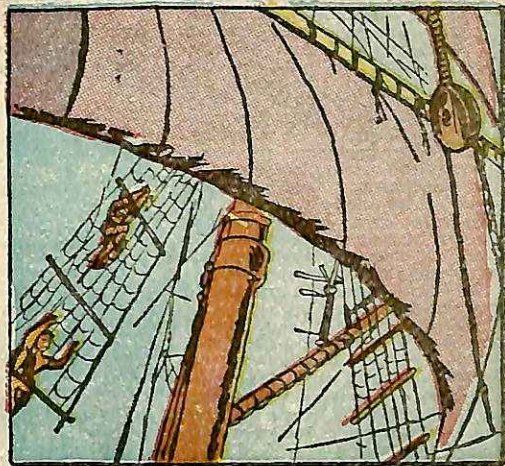
— Μάλιστα. Τ' όνειρό μου είναι να γίνω ναυτικός...

Επιστρέφοντας στο Καλαί, ο καπετάνιος παρέδωσε το νεαρό Τόμ Σουθβί στους γονείς του.

Δύο χρόνια άργότερα, ο Τόμ με την έπιμονή του κατάρωσε να τους πείσει να τον άφησουν να υπαρκάρη σ' ένα πλοίο.

Τόν έδωσαν να πλένει πιάτα και μιά μέρα άγανακτισμένος, άρχισε να τά πετάει στη θάλασσα...

Ο πλοίαρχος του έκανε άυστηρές παρατηρήσεις και τότε ο Τόμ του άπάντησε με θάρρος:

— Εγώ, καπετάνιο, έφυγα από το σπίτι μου, για να γίνω ναυτικός κι' όχι για να πλένω πιάτα.

Τότε σκαρφάωσε στο μπροστινό κατάρατι, ως το ψιλλότερο σημείο, να δούμε αν αυτό θα τόν έβριζε πιο διασκεδαστικό.

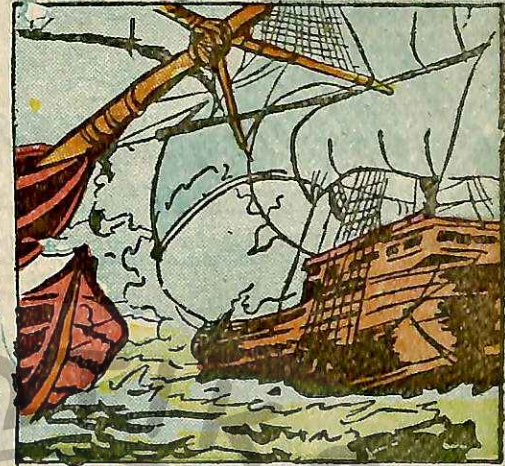
Ο πλοίαρχος πίστευε πως ο Τόμ θα προτιμούσε να ξαναγυρίσει στα πιάτα. Έκείνος όμως σκαρφάωσε με θάρρος, χωρίς να φοβηθεί ή να ζαλιστεί, κι' όταν ζαγκατέθηκε του έγραψε:

Η διαταγή σας εκτελέσθηκε... Ποτέ άλλοτε δεν ήμουν πιο εύτυχισμένος.

— Όρα!... Τότε από σήμερα σε θεωρώ μέλος του πληρώματος.

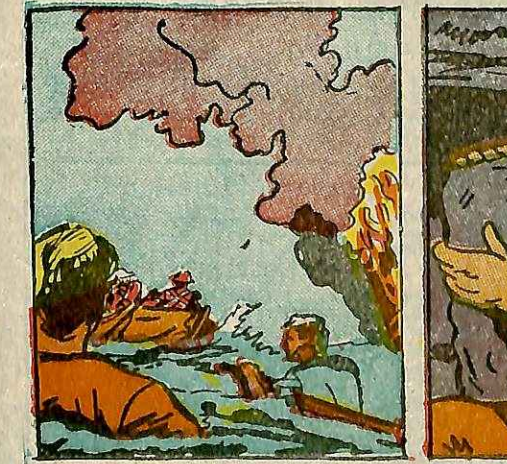

Έπτά χρόνια πέρασαν. Ο Τόμ, 18 χρόνων τώρα, υπηρετεί σ' ένα πολεμικό πλοίο νεαρής γαλλικής Δημοκρατίας, που βρίσκεται σε πόλεμο με την Άγγλία. Μια μέρα, συναντούν ένα πολύ ίσχυρότερο αγγλικό. Μια όβριδα κόβει τον ιστό, με τη σημαία. Για να μην πεσεί ο έκδρομος πως παραδίδονται, ο Τόμ πιάνει στο σπαθί του και σκαρφαλώνοντας την ξανακαρφώνει στο σπασμένο κατάρατι.

Ο ένας μετά τον άλλο, οι έξι μαχητικοί τραυματίζονται και στο τέλος πληγώνεται θανάσιμα ο πλοίαρχος, που άφινει τη διακυβέρνηση του πλοίου του στο νεαρό με θάρρος Τόμ.

Έκείνος βλέποντας πως το πλοίο άρκεζε να θυθείται, δίνει διαταγή να τραβήξουν όλα τα καύσα για το άγγλικό σκάφος να τή πλευρίσουν και να κάνουν έσφοδα.

Έτσι, τρείς μέρες άργότερα, ο νεαρός Σουθβί γυρίζει στη θάση του μ' ένα πλοίο με διπλάσια χωρητικότητα και με πολλούς αιχμαλώτους. Σημειώνει κατάπιν άλλεπαλλήλες νίκες. Μια μέρα όμως του 'Ιανουαρίου του 1797 βρίσκει μπροστά σε δύο μεγάλα άγγλικά πολεμικά, που βγαίνουν ξαφνικά απ' την έπιση. Το πλοίο του θυδίζεται και έλνει πιάνοντας αβαλάτωι.

Οι Άγγλοι ζητούν από τον Σουθβί να τους άρκεσι πως δε θα προσπαθήσει να δραπέτευση.

— Άρνόυμαι, δηλώνει εκείνος. Άντίθετα, θα κάνω ό,τι μπορώ για να ξαναγυρίσω στην πατρίδα μου!...

Στη φυλακή όπου μένει έξη μήνες ο Σουθβί, κατάρθωνει με ύπομονη και έπιμονή να θάψει μια μεγάλη πέτρα από τον τοίχο...

Με χίλιες δυσκολίες περνάει ένα βράδυ από το μικρό αυτό άνοιγμα, σπάνει στην έπιση και με μια σάπια άρκα, τη μόνη που βρίσκει, διασχίζει μέσα σε μια νύχτα τη σουρτουνιασμένη Μάγχη. Ο ίδιος ο Μάγας Ναπολέων τόν παρασημοφορεί και ο Σουθβί συνεχίζει επί δεκαπέντε χρόνια τη δράση του, χαρκώντας άμέτρητες νίκες στην πατρίδα του.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΖΙΜ Ντάνιελς είναι ένας φίλος μου, αξιωματικός της αστυνομίας, στην υπηρεσία διώξεως του εγκλήματος. Έχει ένα χρονό, λοιπόν, στο γραφείο του, πρόσδεα αμέσως ένα αντικείμενο που δεν ταίριαζε καθόλου με το περιβάλλον: Ένα ανάμνημα σε ψευδο μέγεθος που παριστάσε έναν άνθρωπο ευπόλητο και ντυμένο με κουσούλια. Το κεφάλι του έγερνε στο στήθος του και τα χέρια του ήταν δεμένα το ένα με τ' άλλο, σε μια στάση μετανοίας.

Ο Τζιμ πρόσδεε τη ματιά μου και με ρώτησε: — Σ' άρεσει; Ο γλύπτης το άνωμασε («Ο αιώνας αμαρτωλός»). Αναννώσεις την τεχνολογία του; — Μου φαίνεται πως είναι του Αντζέλο, παρατηρούσα. «Αν κι αυτός δε δουλεύει συνήθως με πηλό...»

— Μαί δικό του είναι, με δεβαίωσε ο φίλος μου. Μου το χάρισε... Δε σου θυμίζει κανένα γνωστό πρόσωπο; — Είναι ίδιος ο Λέο Βάντα, είπα αδιάστατα. Το μόνο που δεν καταλαβαίνω, είναι τι λόγους έχεσε εσύ να κρατάς το ανάμνημα του, και μάλιστα στο γραφείο σου!

— Δε θα ξέρεις, σίγουρα, πως ο Βάντα εξασανίστηκε, λίγες μέρες μετά την ανάρωσή του από το θάνατο; — Ναι, αλλά ο Λέο Βάντα, είπα αδιάστατα, είναι ένας άνθρωπος που...

— Ο φίλος μου είχε πάρει το ζήτημα κατάκαρδο, κι' είχε φθάσει στο σημείο να μου πη ότι κάποτε πως ένοιωσε τη διάθεση να σκοτώσει ένα πλαστό στοχαστή για να συλλάβει τον έγκλημα.

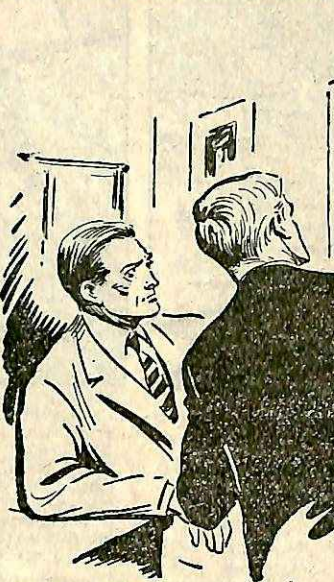
— Ναι, χωρίς ν' αφήσει κανένα δνός πίσω του, εκτός απ' αυτό το ανάμνημα.

— Πάντως ο Αντζέλο τον πέτυχε θανάσιμα, δήλωσα. Μεταβίβαζε του τα συγκαρτηριά μου, όταν τον είδα.

— Διατυχώς είναι κάπως δυσκολο, απάντησε ο Τζιμ. Ο Αντζέλο πέθανε. Έπαθε μία καρδιακή προσβολή, τρεις μήνες μετά την εξασανίση του Βάντα... Τον καίμεν! Ήταν περιφρομένο καλλιτέχνης και θαυμάσιος άνθρωπος. Μόνο λίγος έσκηνωτικός...

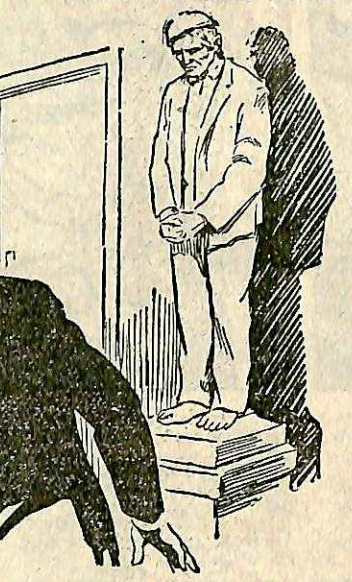
— Θυμάσαι εκείνη την πεινία με τα φάρια που είχε στη μέση του χάλι της θύλας του; είπα. Ήταν υπέροχη, έλεο μαύρο μαρμαρο και παράξενους φωτισμούς... Μα και τα φάρια ήταν άφρατα. Δεν έχω ξαναδεί ποτέ να τα είδα. Φαίνεται πως τα είχε βρει κάποιος ευθείαν από τους τροπικούς.

τυραννοίσε κάποιο πρόβλημα. — Μ' απασχόλησε πολύ, συνεχίσε. Βλέπεις, κανείς δεν ξέρει πού πήγε ο Βάντα... — Και τί μας νοιάζει; απόρρητο. — Έμένα με νοιάζει, δήλωσε ο φίλος μου. «Αν μάθαινα

— Είναι ίδιος ο Λέο Βάντα, είπα αδιάστατα.

πως τα κόκαλα ήταν κάτω από, χωρίς δνός σάκαας έπαινε τους. — Ανατοικιστικό!... μουρμούρισε. Ο φίλος μου κούνησε το κεφάλι του κι' άκουε θυβισμένος στις σκέψεις του. Με

— Είναι ίδιος ο Λέο Βάντα, είπα αδιάστατα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Η κρυμμένη παροιμία

- Σ τ ή λ η «Α»
1) ΟΠΤΙΚΑ. 2) ΟΥΛΑΝ. 3) ΕΙΔΙΚΗ. 4) ΝΑΥΤΙΑ. 5) ΙΤΑΛΟΣ. 6) ΑΠΙΔΕΑ. 7) ΟΛΒΙΟ. 8) ΑΛΛΑΓΗ. 9) ΚΑΖΑΝΙ. 10) ΛΑΦΥΡΑ. 11) ΚΕΡΑΤΑ. 12) ΙΠΠΙΚΑ. 13) ΑΝΕΤΟΣ. 14) ΕΚΒΟΛΗ. 15) ΑΙΟΛΟΣ. 16) ΤΑΒΑΝΙ. 17) ΛΙΑΝΟΣ. 18) ΓΑΥΡΟΣ.

- Σ τ ή λ η «Β»
1) ΚΑΤΙ. 2) ΑΛΗΣ. 3) ΔΙΚΗ. 4) ΑΥΤΙ. 5) ΛΑΟΣ. 6) ΙΔΕΑ. 7) ΒΙΟΣ. 8) ΜΗΛΑ. 9) ΝΑΖΙ. 10) ΟΥΡΑ. 11) ΤΑΡΑ. 12) ΠΙΚΑ. 13) ΕΤΟΣ. 14) ΒΟΛΗ. 15) ΣΟΛΟ. 16) ΙΒΑΝ. 17) ΜΑΟΣ. 18) ΡΟΥΣ.

Η παροιμία, που σχηματίζεται στη στήλη «Β» είναι: «Όπου είναι τα πολλά καλά, κεί πάνε και τα λίγα».

Μικρά σενάρια

- 1) 736 X 72 = 52992.
2) Είναι 5 παρά 10.
3) 6 : 2 X 5 = 15
1 + (8 X 3) = 25
9 - 4 X 7 = 35
4) Είχε 360 δραχμές (X - 3/8 - (5/8 X 2/5) = 360).

Λεξιρίσιος

ΤΑΚΙΤΟΣ (Τά-Κήτος).

Διπλά και μονά

Υπάρχουν τέσσερα πράγματα, που βρίσκονται μόνο στη μία ή στην άλλη εικόνα: 1) Το στέμμα. 2) Το φάρι. 3) Το κλειδί και 4) Το μπουκάλι.

Η λύσις του υπ' αριθ. 856 σταυρολέξου

Οριζοντίως

- 1) ΑΙΟΛΟΣ - ΕΚΣΕΜΑ. 2) ΑΛ - ΚΑ. ΣΤΑΝΑ - ΠΑΙΣ. 3) ΕΛΒΑ - ΝΤΑΝΑ - ΠΑΣΤΕΡ. 4) ΛΑΪΚΑ - ΑΡΑ - ΟΛΙΚΗ. 5) ΑΣΤΟΥΣ - ΑΦΟΡΗΤΑ - ΠΑ. 6) ΝΕΡΩΝ - ΕΣΛΩ - ΣΟΪ. 7) ΟΝ - ΣΙΝΤ - ΡΙΝΗ - ΚΙΛΟ. 8) ΣΙΑ - ΣΙΑΓΩΝ - ΚΑΤΩΝ. 9) ΣΠΑΤΑΝ - ΟΙΚΕΙΟΣ. 10) ΜΥΛΑ - ΡΑΝΤΑ - ΣΙΚ. 11) ΑΡΙΑ - ΑΛΛΑ - ΕΡΙΣ - ΣΕ. 12) ΣΟΣ - ΕΛΙΑ - ΑΙΝΟΣ. 13) ΚΣ - ΑΠΙΘΑΝΑ - ΑΟΡΑΤΑ. 14) ΥΛΙΚΗ - ΙΛΑ - ΣΟΦΟΙ. 15) ΤΕΛΙΚΑ - ΜΑΥΡΑ - ΙΕΝΑ. 16) ΚΑΚΟ - ΑΥ. ΣΤΗΡΑ - ΙΤ. 17) ΙΗΣΟΥΣ - ΑΣΑ. ΦΗΣ.

Καθέτως

- 1) ΕΛΑΦΟΣ - ΜΑΣΚΩΤ. 2) ΑΛΑΣ - ΝΙΣΥΡΟΣ - ΕΚ. 3) ΑΛΒΙΩΝ - Α. ΠΑΙΣ - ΥΛΑΙ. 4) ΑΚΙΣΣ - ΑΛΑ - ΑΛΙΚΗ. 5) ΟΚ - ΑΟΡΙΣΤΑ - ΕΠΙΚΟΣ. 6) ΛΑΝ - ΙΩΝΙΑ - ΑΛΙΚΑ. 7) ΟΣΤΑ - ΝΤΑΛ - ΛΑΘΗ - ΑΥ. 8) ΣΤΑΡΑ - ΓΗΡΑΙΑ - ΜΥΣ. 9) ΑΝΑΦΕΡΩ - Α. ΝΑΝΙΑΣ. 10) ΕΝΑ - ΟΞΙΝΟΝ - Α. ΛΥΤΑ. 11) ΚΑ - ΟΡΑΝ - ΙΤΕΛ - ΑΡΗΣ. 12) ΠΑΝΗ - ΚΑΡΙΑ - ΑΡΑ. 13) ΕΠΑΙΤΩ - ΚΕΡΙΝΟΣ - ΑΦ. 14) ΜΑΣΛΑ - ΚΑΙ - ΣΟΡΟΙ. 15) ΑΪΤΗ - ΣΙΤΟΣ - ΣΑΦΕΙΣ. 16) ΣΕ - ΠΟΛΩΣΙΣ - ΤΟΝΤ. 17) ΡΑΔΙΟΝ - ΚΕΡΑΙΑ.

ΣΥΝΑΡΩΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετρεία		Δρχ.	240
Εξάμηνος			120
Τρίμηνος			60

ΣΥΝΑΡΩΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετρεία		Λίρες	6
		Δολάρια	17
		Φ. Βελγ.	840
		Φ. Γαλλ.	8,650
		Φ. Ελβ.	73
		Μάρκα Γερμ.	72

Εμβάσματα Εσωτερικού δια ταχυδρομικής απίτανης και Εξωτερικού δια τραπεζικής ταχυτάτης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Δρανασσανίου 4. (Πατεία Κλαυθιδών).

Αθήνα.

Ε.Εμ. Μπακλατζής και Σία Ε.Ε. Εκδοτική Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντής-Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Διευθυντής και υπεύθυνος Τυπογραφείου ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναϊάδων 24. Παλαιόν Θάλασσον

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στις: Μαρία Ιωαννίδου, Θεσσαλονίκη, Φατεινή Διδανέ, Ενταύθα, Ε. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, INGLEWOOD - Australia, G. KATSOTIS, LONDON E.C.3 και G. TELEVANTOS - LE CAIRE, EGYPT.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στους: Καταράκη Ιωάννη, Λεοντόπουλον Γεώργιον, Κανατσούλην Ανδρέαν, Γεωργαρίου Μαρίαν και Ανδρέου Μαγδαληνή. Το «Ψηλό κυπαρισσάκι» να στεφίλει τη διεύθυνσή της.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Ανδρούλα Μουγιάρη, Αθηνά, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

Η Ιωάννα Λιδέρδου, Λ. Γαδωνά, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους από την Ελλάδα, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς και την ανταλλαγή γραμματισμών.

Η Λιάννα, «Ηρόδου Αττικού Νο 31, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Η Νίτα Χριστίδου, Αμμόγιο, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς και την ανταλλαγή γραμματισμών.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Παναγιώτης Τάκης, Σ. Τ. 113, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας άνω των 15 χρόνων.

Ο Στυλιανός, Κύπρος, 2. Έρμου Νο 128, Αθήνα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, ηλικίας άνω των 15 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης Λουκάς, 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Χ. Νικολαΐδης

«Αγίας Παρασκευής Νο 20, Βαρβάσι, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' την Ελλάδα, ηλικίας άνω των 20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Φ. Κ. Ιακωβίδης, (17 χρόνων), δ' Ακτής Χρίστου, (17 χρόνων), POSTE RESTANTE, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' την Ελλάδα, ηλικίας άνω των 20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο S. ANDROS

«Αγίας Παρασκευής Νο 20, Βαρβάσι, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' την Ελλάδα, ηλικίας άνω των 20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σωκράτης, Αμμόγιο, Κύπρος, 40. 18. Δομίου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' έλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.</

70

ΝΙΚΩ Τηλ. 34.690

.. έμπιστευθήτε τήν όμορφιά σας
στα καλλυντικά... **Π**υλλίς
Προσαρμοσμένα στό Έλληνικό κλίμα δέν θά σάς προδώσουν ποτέ

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Σε εβδομαδιαία τεύχη
ΑΠΑΝΤΑ
= Β. ΟΥΓΚΟ =
ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ
Πλήρης μετάφραση
ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΓΕΡΗ =
2500 εχόλια ιστορικά κλπ
Πλούσια εικονογράφηση

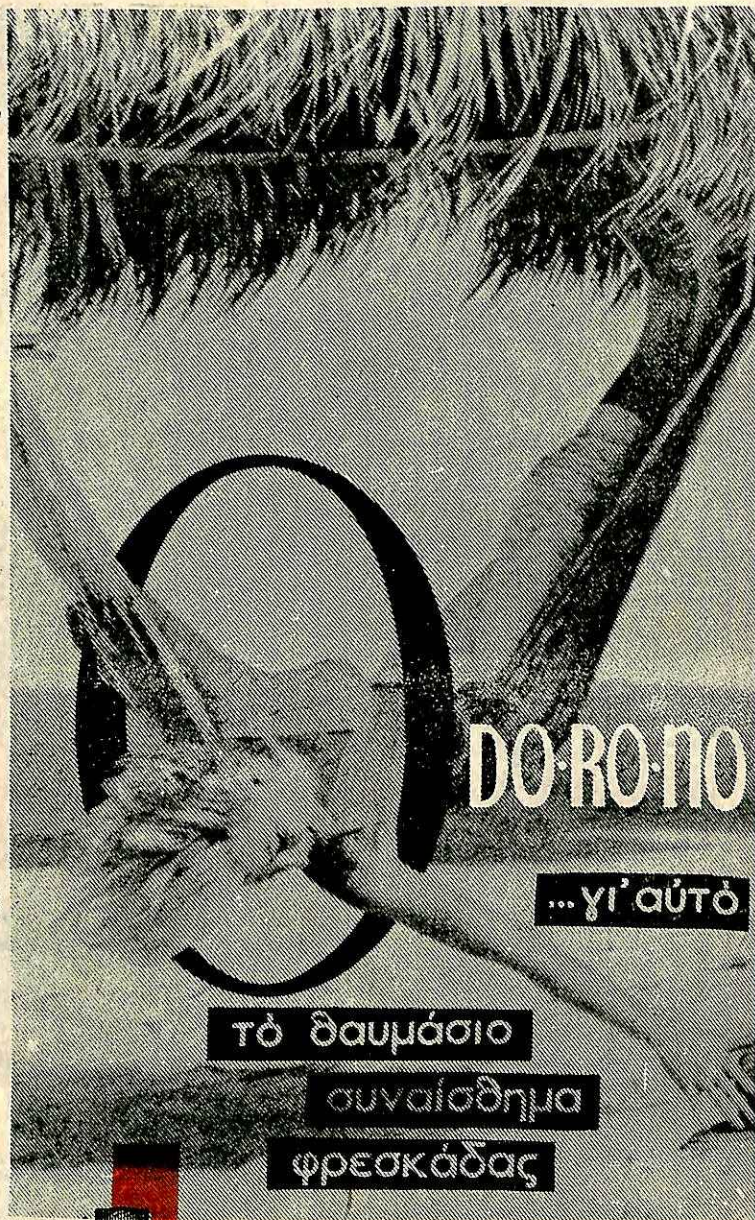
Σε εβδομαδιαία τεύχη
ΑΠΑΝΤΑ
= ΑΙΜ. ΖΟΛΑ =
Η ΤΑΒΕΡΝΑ
Προλογίζον και ανα-
λύουν οι Άκαδημαϊκοί
ΜΕΛΑΣ & ΜΥΡΙ ΒΗΛΗΣ
Πρωτότυπη εικονογράφηση

Εκδόσεις: **"ΗΡΑΚΛΗΣ"** ΣΟΦΡΑΤΟΥΣ 59

Ρεκόρ διδύμων
Μέσα σε 11 μήνες, μιά Καναδή του Τορόντο γέννησε δυό φορές διδύμα, και τις δυό φορές αγοράκι και κορίτσάκι. Τό περιστατικό αυτό διασφύδει μιά πρόσφατη «άνοκαλυψη» ενός Άμερικανού ειδικού, που υποστηρίζει ότι, σε τέτοια περίπτωση, τό πρώτο ζευγάρι των διδύμων είναι αγόρι και κορίτσι και τό δεύτερο δυό αγόρια ή δυό κορίτσια. Αντίθετα, τείνει νά επιβεβαιώση μιάν άλλη ανακοίνωσή του: ότι ή γέννηση διδύμων τείνει νά ε-

πανωληφθή, όταν ό δεύτερος τοκετός δέν απέχει πολύ άπ' τόν πρώτο. Στο μεταξύ, τό ρεκόρ άπ' αυτή τήν άποψη, άνήκει σε μιά Άμερικανίδα της Μασαχουσέτης, που έφερε στον κόσμο τρεις φορές διδύμα μέσα στην τριετία 1945-1948.

Έχει παρατηρηθή, ότι οι γεννήσεις διδύμων είναι συχνότερες στην ύπαιθρο, παρά στις πόλεις. Έξ άλλου, παρουσιάζουν μεγαλύτερη συχνότητα στη Σκωτία, τή Σουηδία και τή Νορβηγία.

DO-RO-NO
...γι' αυτό
τό δαυμάσιο
συναίσθημα
φρεσκάδας

Ήσυχάζστε...
μέ αυτό τό γεμάτο αὐτοπεποίθηση
συναίσθημα φρεσκάδας.

Στήν εργασία ή στο παιχνίδι τό
άποσμητικό **ODO-RO-NO** θά
σας προστατεύση έναντίον
τῆς δυσσομίας και τοῦ ιδρώτος
κάθε λεπτό τῆς ἡμέρας.

Θυμηθῆτε... Μόνον τό άποσμητικό
ODO-RO-NO είναι προϊόν
τῆς πιό προηγμένης Ἀμερικανικῆς
έπιστημονικῆς ἐρεῦνης.

Κάντε το τήν πιό εὐχάριστη
καθημερινή συνήθειά σας.

Γνώμη,

... μέ
αυτό τό
φορεμάκι
τῶν 145
δραχμῶν!

Τό πήρα από τό **ΜΙΝΙΟΝ**.
Εἶναι από ύφασμα Έβεργλέϊς
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ, δέν
μπαίνει στο πλῆσιμο, τό φορώ
και τό χαίρομαι!

**Πλουσία συλλογή
φορεμάτων.
Χαριτωμένες
μπλουζες
και φούστες στο**
MINION
Στό Μινιόν εξυμνετσεθε καλύτερα
και επιτυγχάνετε οικονομία.

**Κοιμάσαι
ξένοιαστα...**

Κι' άς σε περιμένει τό πρωϊ ή μπουγάδα!..
Γιά σένα τώρα που κοιμάσαι πλένει τό **ΕΥΡΗΚΑ**!..
Τό πρωϊ, μ' ένα ξεβγάλημα, χωρίς τρίψιμο, ή
μπουγάδα σου θά είναι έτοιμη!..

ΕΥΡΗΚΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΡΟΪΟΝ
ΔΡΑΧΜΑΙ 5

ΠΛΕΝΕΙ ΓΙΑ ΣΑΣ - ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΟΥΣ ΛΕΚΕΔΕΣ

**Άφουδατωμένα
ΜΠΙΦΤΕΚΙΑ ΚΑΙ ΧΟΡΤΑΡΙΚΑ**

Έπανάστασι στη βιομηχανία τροφίμων

Οι Άγγλοι επιστήμονες του Δια-
ηητικού Ίνστιτούτου του Άμπερ-
στην (Σκωτία) ανακάλυψαν έναν και-
νούργιο τρόπο διατήρησης των τρο-
φών, που δέν έχει σχέση με τίς γνω-
στές ως σήμερα μεθόδους ψύξεως ή
κονσερβοποίησης. Τίς άποξηλαίνουν
και τίς κλείνουν μέσα σε σασκουλά-
κια από πλαστική ουσία, που δέν ά-
φνουν τόν άέρα νάρθη σ' έπαφή μ' αὐτές. Η άποξηλάτωση γίνεται με μιά
καινούργια μέθοδο άφουδατώσεως, που
επιτρέπει νά πάραμε από μιά φυτική
ή ζωική τροφή δύο σχεδόν τό νερό
πού περιέχει.

Η στροφή των Άγγλων πρὸς αὐ-
τό τήν κατεύθυνση χρονολογείται από
τό δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Έπρε-
πε νά μεταφέρουν τρόφιμα από διά-
φορα μέρη τοῦ κόσμου και τὰ πλοία
που διέβησαν γι' αὐτό τό σκοπό ήταν
ελάχιστα, ενώ οι κινήσεις, από τὰ
γεωγραφικά ύποδράχια τεράστιοι. γν.
πολυβλήθηκε, λοιπόν, ότι τὰ τρόφιμα
πού ελθόνταν κάθε χρόνο, περιείχαν
400 εκατομμύρια τόνους νερό. Αν
μπορούσαν νά περιορίσουν αὐτό τό
νερό ή νά τό εξαφανίσουν, οι μετα-
φορές θά μειωνόνταν κατά έκατό και
ίσως κατά χίλιες φορές.

Βρέθηκε τότε ή μέθοδος τῆς άπο-
ξηλάσεως διαφόρων τροφών και τῆς
διατήρησέος των με τή μορφή σκά-
νης. Άλλ' οι τροφές αὐτές έχαναν
κάθε γεῦσι και μόνο ή άπειλή τῆς
πεινῆς έκανε τούς ανθρώπους νά τίς
χρησιμοποιούν. Μετά τόν πόλεμο, ό-
μως, κανείς δέν ήθελε ν' άκούση γι' αὐτές. Αναζητήθηκαν τότε νέες τρό-
ποι διατήρησης, που κατέληξαν στη
σημερινή επαναστατική τεχνική.

Άς πάρουμε γιά παράδειγμα ένα
μπιφτέκι. Βάρους 250 γραμμαρίων.
Μετά τήν άποξηλάτωση, τό βάρος του
περιορίζεται στο μισό κι' ό όγκος του
στο 1/5 περίπου. Η έξωτερική του
ψη τό κάνει νά μοιάζει με σφου-
γάρι. Όταν πρόκειται νά τό χρη-
σιμοποιήσουμε, τό βγάλαμε από τό
σασκουλάκι και τό βάζουμε μέσα σ'
ένα δοχείο με κρύο νερό. Σε μερικά
δευτερόλεπτα, τὰ άποξηλαμένα κατ-
αρά τό άρχίζουν ν' άπορροφούν και
πάλι νερό. Η ατμοσφαιρική, έξ έλ-
λου, που είχε μείνει μέσα από άπο-
ξηλαμένο κρέας, άρχίζει νά διαλύε-
ται μέσα στο άπορροφώμενο νερό και
σχηματίζει ένα κοκκίνο και φρέσκο
αίμα. Δέν έχομε τότε παρά νά βγάλ-
ουμε από τό νερό αὐτό τό κοκκίμι,
πού άν τό ζυγίσουμε, θά δοῦμε ότι
έχει ξαναπαίρει τό άρχικό του βάρος,
άλλ' είναι δηλαδή και πάλι 250 γραμ-
μάκια. Τό αλείφουμε τότε με λίγο
λάδι, που θά έμποδίσω τό νερό
νά εξατμισθῇ και τό βάζουμε στη σκά-
να. Σε 8 λεπτά (4 από τήν κάθε
πλευρά) θά έχομε ένα θαυμάσιο και
ναστιμαστό μπιφτέκι.

Σε μερικά τρόφιμα φυτικής προε-
λεύσεως, ό περιορισμός τοῦ βάρους
είναι πολύ μεγαλύτερος. 35 κιλά κου-
νουπίδι ή λαχανό ή χ. μετεσάλλαν-
ται σε μιά σπογγώδη μάζα, που τό
βάρος τῆς δέν ξεπερνάει τό 1 κιλό
(τό λαχανό ή τό κουνουπίδι περιέ-
χουν 97% νερό). Με 60 γραμμάρια

άφουδατωμένα καρόττα μπορούμε επί-
σης νά παρασκευάσουμε 16 πιάτα.
Γιά άποξηλαμένα τρόφιμα διατη-
ρούν τὰ 95-100% τῆς άρχικῆς γεῦ-
σεώς των κι' όταν τά βάλουμε γιά
λίγο στο νερό, ξαναπαίρνουν τήν άψι-
πού είχαν πρῖν, έτσι πού έχει κανείς
τήν έντύπωση, ότι μόλις μεταφέρθη-
καν από τό λαχανόκηπο ή, προκειμέ-
νου γιά ζωικές τροφές, από τὰ σφα-
γεία.

Ο χρόνος, που τὰ τρόφιμα δια-
τηρούνται μ' αὐτό τόν τρόπο, είναι
άπεριόριστος. Στις εἰδικές άποθήκες
ταῦ Άμπερστην υπάρχουν λαχανικά
και μπιφτέκια, που χρονολογούνται
από πενταετίας και πού, μόλις τά
βάλουμε μέσα στο νερό, ξαναγίνονται
φρέσκα.

Ο νέος τρόπος διατήρησης των
τροφίμων θά καταργήσῃ τὰ καλούμε-
να εποχικά προϊόντα, αφού θά μπο-
ρούμε νά έχουμε κουλουπίδια, άγκινά-
ρες ή μπιφτέκια σ' οποιαδήποτε έπο-
χή. Ίδιαιτέρη σημασία άποκτά επί-
σης γιά τή διατροφή των μαχομένων
μονάδων σε περίοδοι πολέμου. Ένα
κιάτσιο μετρίων διαστάσεων με άπο-
ξηλαμένο κρέας θά μπορῇ νά έξασφα-
λίση τό καθημερινό μπιφτέκι σ' ένα
σύνταγμα επί ένα δώδεκρο μήνα.
Έτσι, οι μεταφορές τροφίμων θά πε-
ριορισθουν στο ελάχιστο.

Τό ίδιο πολύτιμο θά είναι επίσης
τά άφουδατωμένα προϊόντα γιά τίς
έξαιρενητικές άποστολές.

Άλλά κι' οι νοικοκυρές έπίσης,
στίς χώρες όπου δέν υπάρχουν καπιά
προϊόντα, μπορούν νά εξυμνετηθύν
με τό νέο σύστημα. Θά μπορούν π. χ.
νά βάσουν μέσα σ' ένα μικρό ντου-
λάκι, προημένους γιά ένα δώδεκρο
μήνα ή και περισσότερο.

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΔΩΣΤΕ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΒΙΤΑΜΙΝΕ Σ

Τώρα το Καλοκαίρι, προφυλάξτε τα παιδιά σας από διαρροϊκές κενώσεις και λοιμώξεις με το διταμινούχο ζαχαρούχο γάλα ΣΙΣΣΥ EXTRA.

Χάρη στις Βιταμίνες Β και στις ιδανικές αναλογίες συστατικών το ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι εύπεπτο και αφομοιώνεται εύκολα από τα παιδιά.

Το ΣΙΣΣΥ EXTRA προσφέρεται ΠΑΝΤΟΤΕ ΦΡΕΣΚΟ εξ αιτίας της τεραστίας καταναλώσεως.

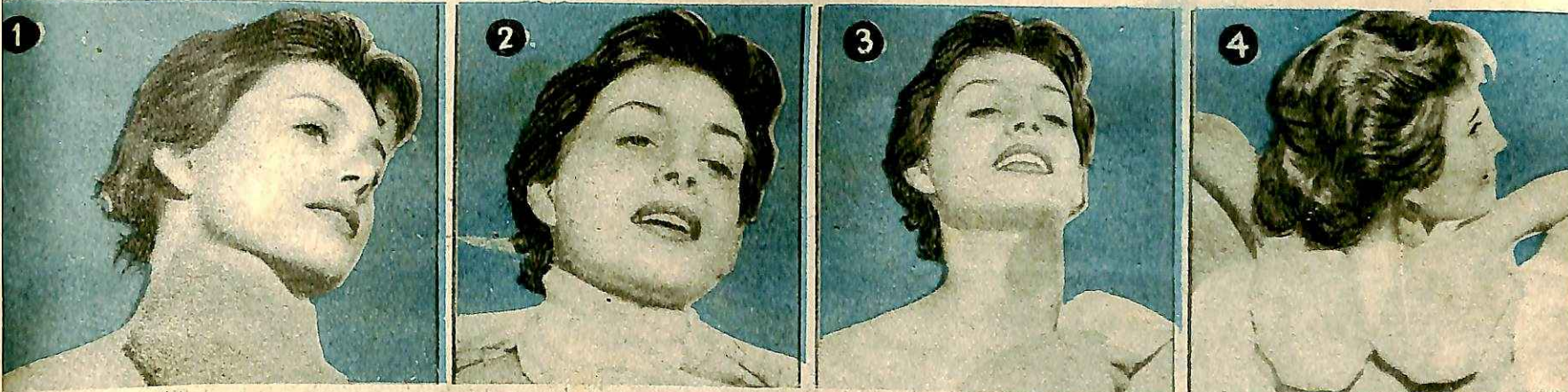
Ρωτήστε το γιατρό σας: θα σας συστήσει ανεπιφύλακτα το διταμινούχο γάλα ΣΙΣΣΥ EXTRA.

WOODBURY Dryad

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ - Γ. ΓΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΤΙΝΟΥ 3 - ΤΗΛ. 527.900

Η ΟΜΟΦΙΑ ΜΕ ΤΟ ΛΑΙΜΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΩΜΟΥΣ

Προσέξτε το ντεκολτέ σας!..

ΤΑ χειμωνιάτικα φορέματα επιτρέπουν στη γυναίκα να κρύβει τις ατέλειες του λαιμού και των ώμων της. Αλλά το καλοκαίρι δε μπορεί να κρύψει τίποτα. Κι' εδώ βρίσκεται το μεγάλο πρόβλημα. Πώς θα κατορθώσετε να έχετε διορφο λαιμό και ώμους; Ο λαιμός και το πρόσωπο είναι αναπόσπαστα ένωμένα μεταξύ τους. Κι' ωστόσο, ένα σωρό πράγματα τα κάνουν να ξεχωρίζουν. Σε πολλές περιπτώσεις π.χ. το δέρμα του λαιμού είναι πιο σκούρο από εκείνο του προσώπου. Αυτή η αντίθεση βροσώνει το χαρακτηριστικό σας και σας προσθέτει χρόνια. Άλλοτε, ενώ το πρόσωπο είναι νεανικό, ο λαιμός, για λόγους «έπτασμηματικούς» (διάβρωση, γραμμές, κέντημα, ραψίμο κλπ.) γεμίζει αλλοκία, που γίνονται όλοένα και πιο βαθιά.

Αλλά κι' η συμπίεση που έχουν οι περισσότερες γυναίκες να κοιμούνται με ψηλά μαξιλάρια γεμίζει το λαιμό με ρυτίδες και καταστρέφει τη γραμμή του. Η υπερβολική αδυναμία όπως κι' η συγκέντρωση λίπιδων παραμορφώνουν επίσης το λαιμό. Το ίδιο συμβαίνει και με τις ώμοπλάτες.

Για να μπορείτε να δείτε καθαρά το λαιμό σας, πρέπει να του αφιερώσετε τις ίδιες φροντίδες με το πρόσωπό σας (καθαριότητα, μασάζ, θρεπτικές κρέμες κλπ.).

Κάθε πρωί πρέπει να πλένετε το λαιμό σας με ελαφρύ σαπουνάδα. Θα τον περάσετε κατόπιν με ελαφρύ θρεπτικό κρέμα και θα κάμνετε ένα καλό μασάζ και με τα δύο χέρια. Για το σκοπό αυτό είναι καλό να χρησιμοποιήσετε δυο πανίνα γάντια, που θα τα βρέξετε με λίγο νερό (εικ. 1). Οι κινήσεις θα πρέπει να διευκολυνθούν εκ των άνω προς τα κάτω. Το κεφάλι θα είναι γυρισμένο ελαφρά προς τα πλάγια.

Αν το δέρμα του λαιμού είναι περισσότερο σκούρο από εκείνο του προσώπου, θα κάμνετε το εξής: Θα περάσετε μια φλοκώδη πετσέτα κι' αφού την βρέξετε με νερό σε τριανταφυλλόνερο, στο οποίο θα προσθέσετε και λίγο βάμμα δενζόνης (9 μέρη τριανταφυλλόνερο, 1 μέρος βάμματος δενζόνης), θα τυλίξετε με αυτήν το λαιμό σας (εικ. 2). Με τον τρόπο αυτό, το δέρμα του λαιμού σας θα καθαρίσει και θα γίνει πιο νεανικό.

Με την ίδια πετσέτα, που θα την έχετε βρέξει με νερό σε τριανταφυλλόνερο και βάμμα δενζόνης, θα κάμνετε μια δυνατή εντριπή στις ώμοπλάτες (εικ. 3). Ενώ θα κάμνετε αυτό το μασάζ, θα κουνάτε το κεφάλι αριστερά, δεξιά. Έτσι, θα συνδυάσετε τη γυμναστική με το μασάζ.

Πάντα στους ώμους και το ανώτερο μέρος της στήθους συγκεντρώνονται συνήθως σκόνες, που ανακατεύονται με τις λιπαρές εκκρίσεις του σώματος και σχηματίζουν ένα παχύ στρώμα, στο οποίο, το σπινθηρίσιμα και το νερό δεν έχουν μεγάλη επίδραση. Γι' αυτό, εκτός από το μασάζ με την πετσέτα, θα κάμνετε κι' ένα άλλο με τα γάντια, που γι' αυτό μιλήσαμε παραπάνω. Μπορείτε να τα βρέξετε με την ίδια διάλυση από τριανταφυλλόνερο και βάμμα δενζόνης. Το μασάζ αυτό θα γίνει και με τα δύο χέρια (εικ. 4), που θα προσπαθήσετε να φτάσουν όσο το δυνατόν πιο χαμηλά. Έτσι, θα κάμνετε ταυτόχρονα και μια γυμναστική των χεριών και του στήθους.

Οι λιπαρές ώμοπλάτες καταστρέφουν, εξ' άλλου, τη γραμμή σας και παράχουν ένα άσχημο που είναι πολύ αντιαesthetic. Θα συμπληρώσετε, λοιπόν, το μασάζ που είπαμε με μερικά τσιμπήματα, που θα γίνουν με τις άκρες των δακτύλων (εικ. 5). Θα α-

λείψετε τα χέρια σας με μια απίστευτη κρέμα. Πολύ καλές γι' αυτό το σκοπό είναι οι κρέμες με θαλάσσια φύκη. Έτσι, θ' απαλλάξετε τις ώμοπλάτες σας από το πρόσθετο λιπαρό στρώμα και θα τους ξαναδώσετε την κανονική φόρμα τους. Το μασάζ αυτό χρειάζεται υπομονή. Πρέπει ν' αφιερώσετε πέντε τουλάχιστον λεπτά κάθε πρωί.

Ότι κάμνετε για το πρόσωπό σας, πρέπει να το κάμνετε επίσης και για το λαιμό σας. Αν π.χ. βάζετε μια μάσκα στο πρόσωπό σας, θα την προεκτείνετε και στο λαιμό σας. Το ίδιο θα κάμνετε και για το φον-ντε-νέ, τις θρεπτικές κρέμες κλπ., με τις οποίες θα περάσετε, εκτός από το λαιμό και τις ώμοπλάτες σας (εικ. 6). Μη ξεχνάτε ότι δεν πρέπει να υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στο πρόσωπο και το λαιμό σας. Διαφορετικά, θα φαίνεται σαν ασάβητος.

Το ίδιο θα κάμνετε και για την πούδρα. Εκτός από το πρόσωπο, θα περάσετε με αυτήν το λαιμό και τους ώμους. Για να στρώσετε την πούδρα στις ώμοπλάτες σας, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ένα ειδικό φτερό, που θα το βρείτε στο εμπόριο (εικ. 7).

Δεν πρέπει να ξεχνάτε, τέλος, ότι ένας λαιμός α-περιποίητος ή με ρυτίδες, μπορεί να σας προσθέσει χρόνια. Μερικοί αισθητικοί φτάνουν, μάλιστα, στο σημείο να υποστηρίζουν ότι ο λαιμός πρέπει να φαίνεται πιο νεανικός και δροσερός κι' απ' αυτό ασάβητο το πρόσωπο. Ένας νεανικός λαιμός, παρατηρούν, κάνει και το πρόσωπο νεανικό.

✽✽

Η ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΕΣ σκηνές δημιουργούνται σ' όλα τα σπίτια μεταξύ γονέων και παιδιών για το ζήτημα του φαγητού. Άλλοτε τα παιδιά δεν έχουν όρεξη, ή αποστρέφονται, ή φασκάλισμα φαίνεται κι' άλλοτε έχουν βουλιμία.

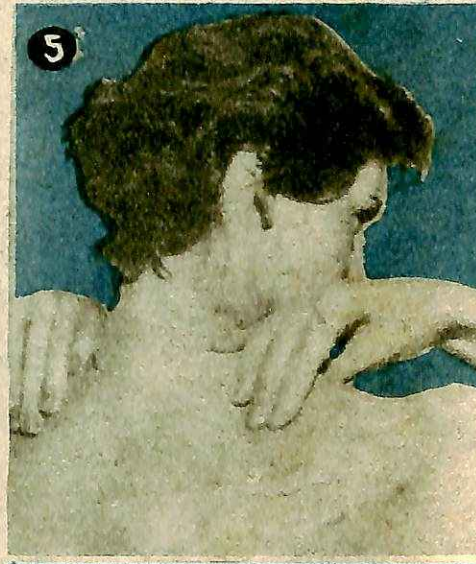
Όλες αυτές οι σκηνές, παρατηρεί ο Γάλλος παιδίατρος Μπεζέ, οφείλονται στο ότι οι γονείς αγνοούν τους βασικούς νόμους της διατροφής των παιδιών και τις φάσεις από τις οποίες πρέπει να περάσουν ώπου να συμπληρωθεί η ανάπτυξη τους. Οι φάσεις αυτές είναι οι ακόλουθες:

1) Το βρέφος αρχίζει να παίρνει στερεές τροφές από τον 9ο μήνα. Για να το συνδυάσει σ' αυτές πρέπει να τις συνδυάσει με 'έκλειψες' που του είναι γνωστές, γιατί, διαφορετικά, αν του τις παρουσιάσουμε αβυσσώς, θα προκαλέσουμε την αντίδραση ή την αποστροφή του. Θα προσπαθήσουμε ταυτόχρονα να του εμπνεύσουμε το συναίσθημα, ότι συμμετέχει κι' αυτό στο οικογενειακό γεύμα, πράγμα που θα το καταλαβαίνει και θα το ευχαριστείται.

2) Η όρεξη του παιδιού αυξάνει σταθερά ως τα 2 ή 3 χρόνια. Άλλα κατόπιν, αντίθετα με ό,τι φαντάζονται πολλοί γονείς, η όρεξη αρχίζει να υποχωρεί βαθμιαία. Μην προσπαθήτε, λοιπόν, να μεγαλώσετε τη μερίδα του παιδιού. Θα προκαλέσετε ανώφελες συγκρούσεις, που μπορεί να επιδράσουν στο χαρακτήρα του.

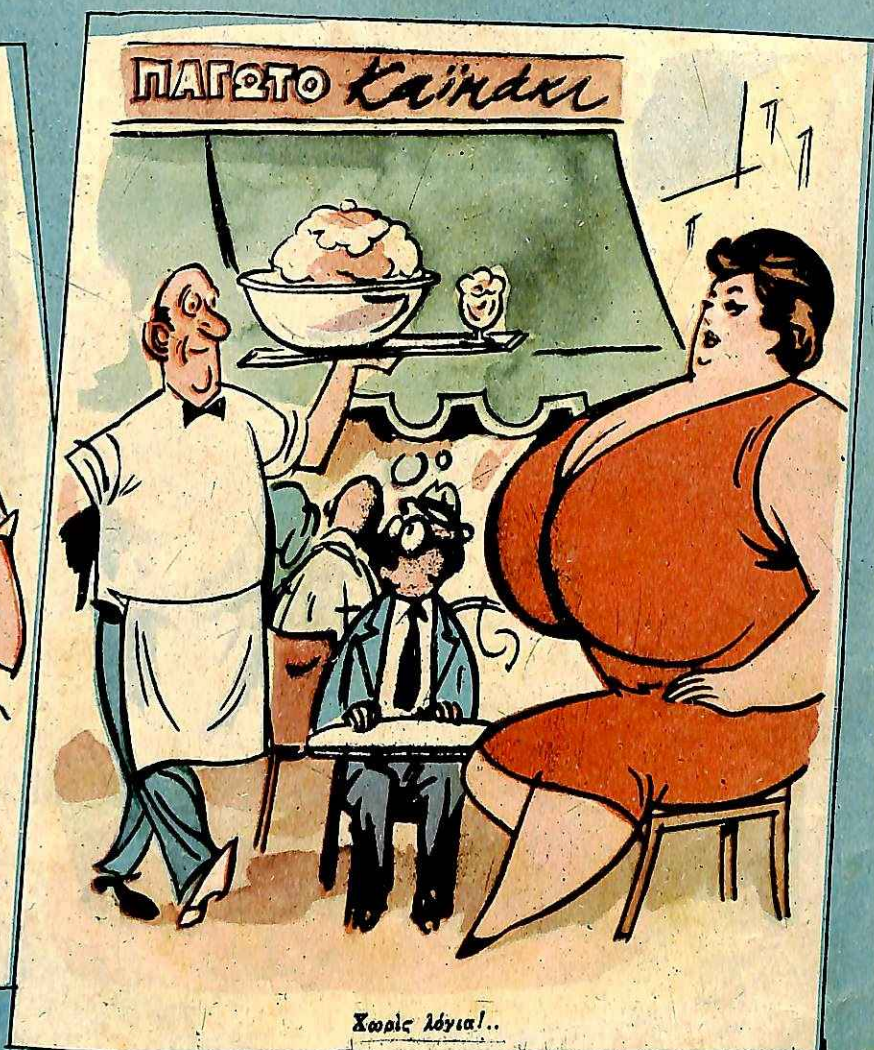
3) Όταν το παιδί αρχίζει να πηγαίνει σχολείο, ή δρεξί του μεγαλώνει και πάλι. Η μεγάλη προτίμησή του είναι τότε τα γλυκά. Ζητάει διαρκώς χρήματα από τους γονείς του, για ν' αγοράσει καραμέλλες, γλυκά, σοκολάτες. Και κάποτε γεμίζει τόσο πολύ το στομάχι του μ' αυτά, που, όταν έρθει η ώρα του φαγητού δεν έχει όρεξη. Οι γονείς πρέπει να παρακολουθούν με μεγάλη προσοχή το παιδί τους κατά την περίοδο αυτή και να του περιορίζουν τα γλυκά, χωρίς, όμως, να το στενοχωρούν.

4) Η τελευταία φάση είναι η περίοδος της εφηβείας. Και πρέπει τώρα να ελεγχίσουμε τα αγόρια από τα κορίτσια. Όσο τότε είχαν τις ίδιες ανάγκες. Άλλα δε αμείβονται πια το ίδιο. Ένας έφηβος πρέπει να είναι ενήλικος, δεν πρέπει, λοιπόν, να σας κάνει έκπληξη, ότι πεινώνει διαρκώς και ζητάει όλες τις ώρες να του δώσετε κάτι. Φροντίστε να έχετε διάφορα πράγματα στο σπίτι, για να ικανοποιείτε αυτές τις απαιτήσεις του. Το κρέας παίζει επίσης σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη του. Είναι καλό, αντίθετα, να συγκρατήτε τα κορίτσια από την πολυφαγία.

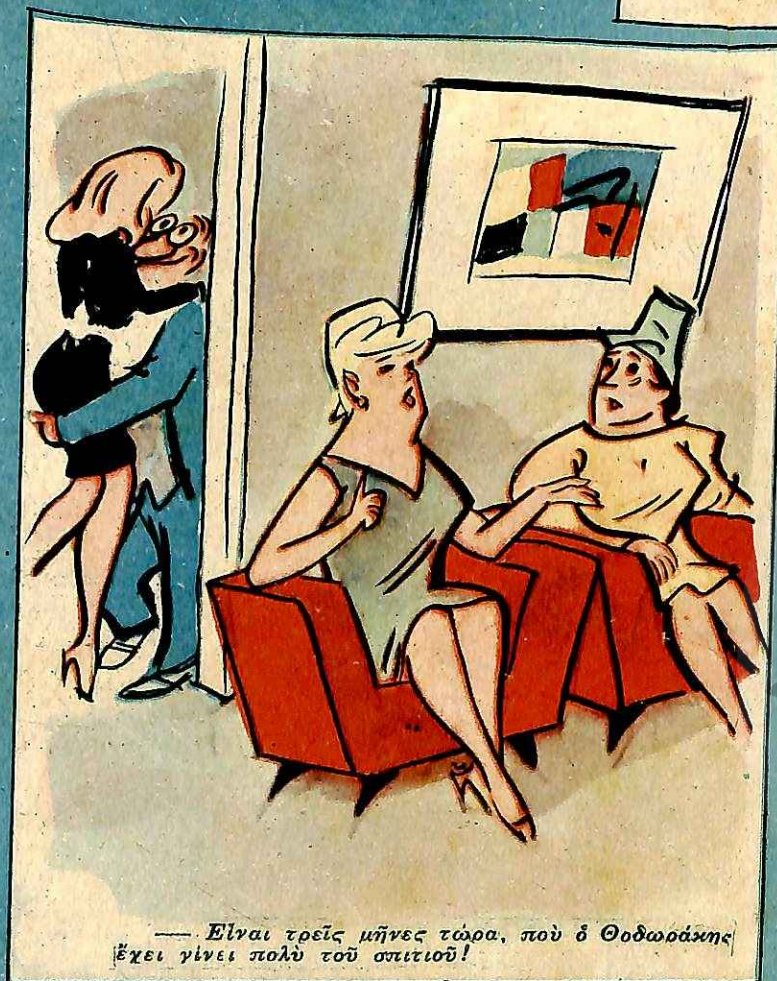

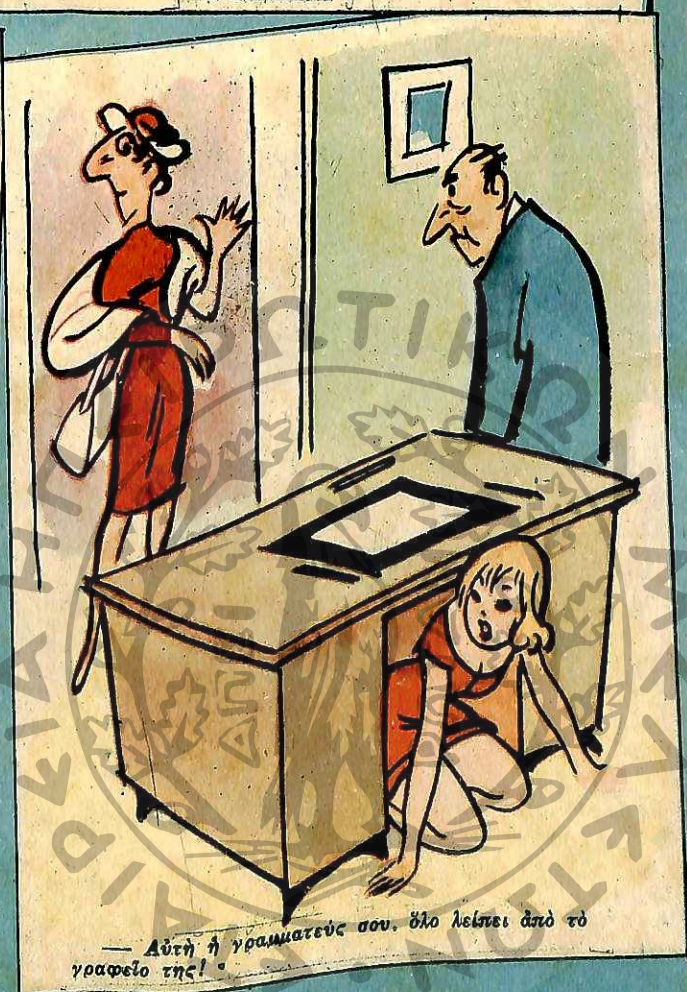
ΠΛΗΡΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑ
 — "Όπως ξου αγαπας το διάβα
 σμα εγω προτιμω το τρουμπόνι!..."

Χωρίς λόγια!..

— Είναι τρείς μήνες τώρα, που ο Θεωδοράκης
 έχει γίνει πολύ του σπιτιού!

— Αυτή ή γραμματέυς σου, όλο λείπει από το
 γραφείο της!